

RAINY NIGHT DEATH

雨夜死神

十宗惊天惨案——引爆犯罪心理学的巅峰暗战



极致的变态虐杀？华丽的屠戮盛宴

黑暗之舞，死神之舞舞出的暴力美学

打破 **犯罪心理学** 的推理界限

《雨夜死神》的作者是犯罪心理学大师

中国华侨出版社

Mục lục

<u>Chương 1.1 - Lời Nói Dối Chính Nghĩa</u>
<u>Chương 1.2</u>
<u>Chương 1.3</u>
<u>Chương 2.1 - Điều Thủ Tàn Đạo</u>
<u>Chương 2.2</u>
<u>Chương 2.3</u>
<u>Chương 2.4</u>
<u>Chương 3.1 - "Lời" Thầy</u>
<u>Chương 3.2</u>
<u>Chương 3.3</u>
<u>Chương 4.1 - Bộ Mặt Hỗn Thế</u>
<u>Chương 4.2</u>
<u>Chương 4.3</u>
<u>Chương 4.4</u>
<u>Chương 5.1 - Nước Mắt Cá Sấu</u>
<u>Chương 5.2</u>
<u>Chương 5.3</u>
<u>Chương 5.4</u>
<u>Chương 6.1 - Địch Nhân</u>
<u>Chương 6.2</u>
<u>Chương 7.1 - Chuột Lớn</u>
<u>Chương 7.2</u>
<u>Chương 8.1 - Tim Ta</u>
<u>Chương 8.2</u>
<u>Chương 8.3</u>
<u>Chương 8.4</u>
<u>Chương 8.5</u>
<u>Chương 9.1 - Sao Băng Lặn</u>
<u>Chương 9.2</u>
<u>Chương 9.3</u>
<u>Chương 9.4</u>
<u>Chương 9.5</u>
<u>Chương 9.6</u>
<u>Chương 9.7</u>
<u>Chương 10.1 - Ác Ma Tìm Kiếm Ánh Sáng</u>
<u>Chương 10.2</u>
<u>Chương 10.3</u>
<u>Chương 11.1 - Đại Kết Cục</u>
<u>Chương 11.2</u>
<u>Đoạn Kết</u>

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 1.1 - Lời Nói Dối Chính Nghĩa

Hàn Ấn đang mơ.

Hàn Ấn đeo cặp sách nhảy chân sáo tới cửa nhà.

Trong phòng truyền ra tiếng cười rất quen thuộc, đó là thanh âm anh chờ đợi đã lâu. Anh vội vã đẩy cửa ra, quả nhiên là mẹ, vẫn trẻ trung, xinh đẹp như vậy.

"Mẹ, con đã về!" Anh hưng phấn kêu to.

Mẹ anh vươn đôi tay về phía anh, trong ánh mắt tràn ngập nhớ nhung. Anh nhào vào lòng, mẹ ôm chặt anh, vuốt ve đầu anh, anh cảm thấy thật hạnh phúc.

"Mẹ còn chưa đi sao?" Anh ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi.

Mẹ anh mỉm cười lắc đầu, đứng dậy nắm bàn tay nhỏ bé của anh bước ra khỏi phòng. Đi mãi đi mãi, trước mắt anh xuất hiện một tòa cao ốc, tòa cao ốc kia nhìn như quen thuộc, rồi lại có chút xa lạ.

"Mẹ, chúng ta phải chuyển nhà rồi sao?"

Mẹ anh gật đầu. Hàn Ấn vỗ tay: "Thật tốt quá, không cần ở căn nhà trệt kia nữa! Nhà trệt nóng lắm, muỗi lại nhiều!"

Mẹ đưa anh vào tòa cao ốc. Tòa cao ốc cao lắm, dường như hơn mười tầng, họ theo cầu thang xoắn ốc đi thật lâu. Cuối cùng, họ đi tới trước một cánh cửa, đẩy cửa, hóa ra là sân thượng.

Một trận cát vàng thổi qua, mờ mắt Hàn Ẩn. Anh cúi đầu lấy tay dụi, ngẩng đầu lên lại, mẹ đã đứng trên gờ sân thượng. Trên người mẹ anh chẳng biết khi nào đã khoác một tấm lụa trắng, lụa trắng đang tung bay trong gió, mẹ anh phiêu dạt như tiên nữ. Anh gọi một tiếng mẹ, mẹ quay đầu lại. Không! Đây không phải mẹ, đó là Vương Mạn, trong hai tròng mắt Vương Mạn đầy nước mắt, hình như có muôn vàn khuất nhục. Hô hấp của Hàn Ẩn trở nên dồn dập hẳn, hình như đã dự cảm được gì đó.

Vương Mạn thật sự như tiên nữ bay xuống.

"Đừng mà..." Hàn Ẩn liêu mạng dốc toàn lực nhào về phía Vương Mạn. Nhưng chậm một bước, trong tay anh nắm chặt một mảnh lụa trắng, phía dưới Vương Mạn đã hóa thành một vũng máu.

Hàn Ẩn, mộng chưa tỉnh, lệ đã giàn giụa.

...

Hạng Hạo Nhiên đang mơ.

Hạng Hạo Nhiên chẳng biết mình đang ở đâu, trước mắt là một vùng núi rừng um tùm xanh ngắt, mây khói lượn lờ, màu sương mênh mông, trong không khí lưu động một loại quỷ dị nói không nên lời. Tiếng quạ đen gào thảm thiết, tiếng bước chân chạy trốn dồn dập, tiếng thở dốc ồ ồ, lộn xộn trộn vào nhau quanh quẩn giữa không cốc. Khi tiếng vang kia từ xa đến gần, giống như ảo lại như thật, đến cuối cùng chẳng biết tại sao lại im bật. Mây mù đã tan hết trong nháy mắt, bóng dáng hai người hiện ra trong tầm mắt của Hạng Hạo Nhiên -- Là một người đàn ông và một người phụ nữ.

Phụ nữ, Hạng Hạo Nhiên quen thuộc đến mức không thể quen hơn, chỉ dựa vào thân hình có thể nhìn ra ngay, đó là vợ của y Liễu Thuần. Còn dáng vẻ đàn ông mới đầu hơi mơ hồ, nhưng khi Hạng Hạo Nhiên mở to hai mắt đi về phía trước muốn nhận rõ ràng, lại đột nhiên phát hiện đó là khuôn mặt quen thuộc hơn nữa -- Đó rõ ràng chính là y.

Tại sao có thể như vậy? Y trăm đi đầu khó giải thích. Sau đó, hình ảnh càng khó bếtường nổi đã xuất hiện: Người đàn ông -- Cũng chính là y, thế mà lại rút súng bên hông, không chút do dự bắn về phía Liễu Thuần liên mấy phát.

Liễu Thuần ngã ãm xuống đất, máu tươi như núi lửa phun trào từ trong cơ thể cô, tung tóe bốn phía, chỉ khoảng nửa khắc đã nhuộm đỏ cả mặt đất, nhuộm đỏ rừng cây, nhuộm đỏ bầu trời, nhuộm đỏ cả thế giới.

Freud đã từng nói trong một quyển sách 《Thích Mộng》: Mộng đầu là thỏa mãn nguyện vọng. Nói rộng hơn, mộng sẽ đem dục vọng, sợ hãi, vui sướng, bi thương, phẫn nộ, lo lắng, tội lỗi các loại tâm trạng trong tiềm thức của bạn, dùng phương thức lảng tránh hiện thực biểu hiện ra.

Vậy, Hàn Ân đang trông mong gì sao? Hạng Hạo Nhiên đang sợ hãi gì sao?

Bỗng nhiên bừng tỉnh, Hạng Hạo Nhiên đã đỡ dậy mồ hôi lạnh. Ý thức của y vẫn dừng lại trong giấc mơ đẫm máu kia, trong lòng cảm thấy sợ hãi khó hiểu. Hoảng hốt một lát, hoàn cảnh quen thuộc trong phòng ngủ cuối cùng cũng kéo Hạng Hạo Nhiên trở về hiện thực. Y giũ vạt áo bị ướt đẫm mồ hôi, há hốc miệng thở hỗn hển, dáng vẻ như hầy còn sợ hãi.

Y xoay người xuống giường, đi vào phòng vệ sinh, dùng nước lạnh tưới lên đầu. Cơ rét lạnh thấu xương, khiến cảm giác tởn tại của y tăng thêm vài phần. Y ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào gương, vẫn nước trên gương phân chia khuôn mặt mệt mỏi của y thành vài khối, như từng vết sẹo khắc trên mặt, thoạt nhìn có chút dữ tợn.

"Tại sao luôn là giấc mơ kia? Liễu Thuần, anh làm sao có thể là hung thủ giết em? Trong giấc mơ, rốt cuộc em muốn nói cho anh biết cái gì?" Hạng Hạo Nhiên nhìn gương thì ào tự nói. Mà cùng lúc đó, vụ án Liễu Thuần bị giết hại từng chút một rõ ràng hiện lên trong đầu y.

Trung tuần tháng 9 năm ngoái, nói chính xác hơn là vào khoảng 23h tối ngày 12 tháng 9, trạm báo cảnh sát thành phố nhận được báo án của một tài xế xe taxi, báo rằng phát hiện một xác nữ bên cạnh bồn hoa công viên

Trung Sơn. Mười phút sau, nhóm cảnh sát đầu tiên nhận được báo án chạy tới hiện trường, phát hiện cô gái đã chết từ lâu, chứng minh thư mang theo bên người cho biết tên là Liễu Thuần, hiện trường có chứng cứ bị sát hại rất rõ ràng, vì thế lập tức báo cáo cho đội cảnh sát hình sự.

Liễu Thuần khi còn sống là người phụ trách ngành chức năng nào đó thuộc hệ thống chính phủ, đồng thời là vợ của Hạng Hạo Nhiên chỉ đội trưởng chi đội cảnh sát hình sự thành phố Xuân Hải, thân phận khá miễn cảm. Vụ án vừa xảy ra, lãnh đạo thành phố cực kỳ chú trọng, giao trách nhiệm phá án trong kỳ hạn. Trong cục cũng tập hợp tất cả lực lượng giỏi giang, hợp thành tổ chuyên án mệnh danh là "Đại án 9.12".

Dựa theo kỷ luật, Hạng Hạo Nhiên và nạn nhân có quan hệ trực tiếp, lẽ ra nên tránh vụ án này. Song trong cục châm chước cho tâm trạng của y, kỳ thật chủ yếu là lo y một mình đi điều tra gặp phải sự cố, cho nên khi thành lập tổ chuyên án, tuyên bố bên ngoài cục phó chủ quản trình sát hình sự Dẫn Chính Sơn là tổ trưởng, thật ra trên thực tế người phụ trách là Hạng Hạo Nhiên. Dựa vào hiểu biết về Hạng Hạo Nhiên nhiều năm qua, các lãnh đạo cũng tin tưởng y có thể cân nhắc chừng mực giữa tình cảm và công việc.

Trong mấy tháng sau đó, tổ chuyên án cơ hồ làm việc liên tục 24 giờ, lật tung cả thành phố Xuân Hải, triệu đến gần trăm kẻ tình nghi, truy xét vô số đầu mối có khả năng, kết quả vẫn không thu hoạch được gì.

Mất thấy thời gian ngày một trôi qua, vụ án lại không có đầu mối, từ kinh nghiệm mà nói xác suất phá án đang dần nhỏ đi, mà trong đội dù sao tiêu hao nhân lực khổng lồ vào một vụ án cũng không thực tế. Rơi vào đường cùng, trong cục quyết định giải tán tổ chuyên án, vụ án giao cho tổ trọng án trong đội tiếp nhận đi điều tra.

Sau khi tổ trọng án tiếp nhận, lại tra xét khoảng nửa năm, cuối cùng do không phát hiện bất cứ đầu mối có giá trị nào mà đành chỉ đi điều tra. Vụ án mặt ngoài thoát nhìn cũng không phức tạp mấy này cứ thế thành vụ án chưa giải quyết.

Hạng Hạo Nhiên thay bộ đồ ngủ sạch sẽ, nằm trở lại giường. Y liếc nhìn đồng hồ đầu giường, mới hơn hai giờ sáng, nhưng cơn buồn ngủ đã

chạy mất tăm mất tích. Y biết, kế tiếp e rằng lại phải trợn trắng mắt chờ đợi đêm tối thành ngày.

Dương nhiên, đêm tối nhất định sẽ bị ban ngày thay thế, mà ban ngày cũng không cách nào ngăn cản đêm tối lặn nữa đột kích, cũng như chính nghĩa và tà ác, cảnh sát và tội phạm. Cho dù sức mạnh của chính nghĩa cường thịnh mấy, năng lực của cảnh sát có xuất sắc mấy, cũng không cách nào hoàn toàn ngăn chặn sự tồn tại của tà ác, những dục vọng tham lam đọa lạc này luôn như cỏ dại điên cuồng ẩn nấp sinh sôi trong bóng tối, kéo dài không dứt. Cho nên, lựa chọn nghề cảnh sát này, chẳng khác nào đứng trên trận Tu La không cách nào ngừng nghỉ, thật đáng buồn rằng, trận chiến tranh này không có người thắng vĩnh viễn. Do đó, đối với một ngày mới, Hạng Hạo Nhiên luôn vừa chờ mong vừa chán ghét.

...

8h15 sáng ngày 21 tháng 8.

Xung quanh một tòa biệt thự màu than chì một tầng số 16 khu biệt thự hoa viên Cảnh Trình, đã bị dây cảnh giới quăn quanh. Bên ngoài dây tụ tập một ít quần chúng vây xem, họ hoặc thì thầm thấp giọng nghị luận, hoặc chỉ chỉ trỏ trỏ về phía căn nhà, lá gan lớn chút thì nhón chân, rướn cổ, dùng sức nhìn vào bên trong.

Từ trên xe taxi bước xuống, sắc mặt Hạng Hạo Nhiên tái nhợt, lông mày nhíu chặt, một đôi mắt tinh mịch hãm sâu trong hốc mắt, trong lạnh lùng lộ ra uể oải nặng nề. Trên người y là một áo sơ mi tay ngắn màu lam nhạt được ủi thẳng thớm, bên dưới mặc một quần tây đen rộng, trên chân là một đôi giày da nhãn hiệu nổi tiếng nào đó, mặt giày không có tí hạt bụi, thoạt nhìn y là một người có chút để ý đến ăn mặc.

Y tách đám người vây xem ra, nhắc dây cảnh giới, đi vào bên trong.

Người chết là một phụ nữ, toàn thân trần truồng, bị dây trói lấy, đầu cúi thấp như một bức tượng quỳ thẳng giữa phòng khách, bộ ngực đầy đặn và vết máu để lại không cùng mức độ trên mặt đất dưới thân. Vết máu mặc dù không nhiều lắm, nhưng dưới sự nổi bật của cơ thể tuyết trắng lại có vẻ đỏ

thăm hết sức. Trên bàn trà phía sau, quần áo cô ta được xếp gọn đặt ở đằng ấy.

Pháp y và các cảnh viên khoa kỹ thuật đang làm từng bước thăm dò hiện trường, Hạng Hạo Nhiên không quấy rầy họ, mà đứng một bên yên lặng đánh giá căn nhà.

Biệt thự có hai tầng, trang hoàng tinh xảo cầu kỳ. Phòng khách tầng một thoạt nhìn chừng hơn bốn mươi mét vuông, trên mặt đất lát đá cẩm thạch vàng nhạt, trên tường dán giấy tường thủ công vẽ sọc vân màu xanh biếc xen lẫn màu xám, trần nhà treo một ngọn đèn chùm thủy tinh rực rỡ hoa lệ, sofa, bàn trà, quần thể trang trí phong cách cổ xưa thanh lịch, phối với chúng là điểm xuyết bởi các thiết bị điện gia dụng cao cấp. Hạng Hạo Nhiên nghĩ thầm, vậy đây hẳn là phong cách phục cổ kiểu Âu đang thịnh hành, cũng chính là xa hoa trong âm thầm đây mà. Có thể tưởng tượng, người ở trong căn nhà như vậy nhất định không giàu thì quý.

Cuối sườn tây phòng khách có một căn phòng ngủ. Hạng Hạo Nhiên đi vào. Trên tường treo poster ngôi sao, trên ghế sofa một người chất thú nhũ bông, bên giường là một tổ hợp giá sách và máy tính bàn, trên giá sách có sách tham khảo, truyện tranh. Trên giá sách còn có hai khung hình, một khung hình vây khảm quanh ảnh một cô gái đáng yêu, cái còn lại là mẹ con chụp chung. Trên nút máy tính phủ một lớp bụi, xem ra đã lâu không đụng tới. Đây rất hiển nhiên là phòng ngủ của trẻ con, song đứa trẻ chắc hẳn không ở trong nhà.

Biệt thự thiết kế rộng bên trong, từ phòng khách có thể nhìn thấy tầng hai có hai phòng -- Một căn là phòng khách, một căn là phòng ngủ chính.

Hạng Hạo Nhiên đi vào phòng ngủ. Phòng ngủ rất lớn, có phòng tắm độc lập, trang hoàng xa hoa khí phái. Trên tường đầu giường treo một bức tranh thật lớn, vẽ một người phụ nữ. Nhìn kỹ, người trên bức tranh là nữ nạn nhân. Hạng Hạo Nhiên đối mặt với bức tranh, bỗng cảm thấy người trong tranh khí thế mạnh mẽ.

Cả căn phòng đều không phát hiện ảnh đàn ông.

"Yêu bản thân, cường thế, dục vọng đi đâu khiến mãnh liệt, ly hôn, sống một mình, có một con gái, con gái sống cùng ch ồng trước." Hạng Hạo Nhiên dạo qua một vòng l ầu trên l ầu dưới, đã có chút phán đoán đại khái về nạn nhân.

Đi xuống l ầu, tổ trưởng tổ trọng án Từ Thiên Thành đi qua chào: "Thi thể được nhân viên vệ sinh đến quét dọn sáng sớm phát hiện, cũng là cô ta báo án. Nạn nhân tên Vu Mai, 42 tuổi, vốn là người phụ trách của sở sự vụ luật sư Chính Dương. Hiện trường vừa mới kiểm tra, cửa sổ có dấu vết bị nạy, trên sườn trong cửa phòng có dấu vết bị cạy rõ ràng, lượng lớn tiền mặt trong túi và thẻ tín dụng không hề bị động tới, tài vật còn lại vẫn phải đợi xác minh." Từ Thiên Thành thu h ỏi sổ ghi chép, thuận miệng hỏi một câu, "Sao bắt xe tới, xe hư r ồi?"

"Đừng nói nữa, vốn định từ trạm xăng gần đây sang, nhưng nghe bảo ngày mai xăng sẽ tăng giá, một đồng người xếp hàng đằng kia đổ xăng, lấp kín đường, tôi đành phải ném xe ở bên l ề."

"Lại tăng giá! Dầu nhớt của tôi có thể cũng tăng chút không?"

"Đừng có mơ, không cho anh đạp xe đạp phá án là hay r ồi!"

"Được thôi, không thành vấn đề, cục trưởng đạp thì tôi cũng đạp!"

"Đồ mặt dày, tệ nạn với lãnh đạo, lãnh đạo 'cưỡi ngựa ng ồi kiệu' vậy anh cũng muốn à!" Phía sau Từ Thiên Thành truyền đến một giọng quái gở.

Từ Thiên Thành quay đầu lại, thấy là thủ hạ của mình -- người tài giỏi đặc lực của tổ trọng án Phương Vũ, li ền trêu chọc: "Ôi chao, giờ còn chưa lên làm lãnh đạo đã có đ ồng cảm với lãnh đạo r ồi, có tiền đ ồng nha!"

"Thất kính, thất kính!" Phương Vũ chấp tay, cười ha ha.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 1.2

Năm nay là năm nhuận, lập thu nếu so với năm trước thì muộn hơn nửa tháng. Lời người xưa nói chẳng sai chút nào, "Sớm lập thu lạnh lẽo, muộn lập thu nóng chết trâu." Lúc này lập thu đã được một khoảng thời gian, nhiệt độ vẫn cao không giảm, hơn nữa gần đây ban đêm trời luôn mưa, ban ngày độ ẩm khá lớn, cả thành phố như một cái lồng hấp khổng lồ, oi bức đến mức làm cho người ta thở không nổi.

Xe jeep chạy trên đường cái, sóng nhiệt cuộn từ bốn phương tám hướng tiến vào trong xe. Từ Thiên Thành rất cuộc nhẹn không được cởi toàn bộ nút sơ mi, lộ ra cái bụng nam thật to, cái mông to mẩy cọt cọt lui trên ghế xe, trước sau cũng tìm không được một tư thế thoải mái.

Phương Vũ lái xe bên cạnh nhẹn không được chế nhạo: "Anh nói xem thịt người anh có bị làm khô không? Mùa đông khó giữ được ấm, mùa hè lại nóng đến quá chừng!"

"Ha ha, vậy thì ngược lại!" Từ Thiên Thành vỗ bụng mình, "Thân thịt này với anh mà nói cũng là gánh nặng, luôn muốn giảm, nhưng luôn không kiên trì nổi. Đúng rồi, bớt thời gian sửa đi đâu hòa đi!"

Phương Vũ ừ một tiếng, nói: "Biết rồi, thật ra hôm qua em đã hẹn với xưởng sửa xe rồi, nhưng ai ngờ xảy ra vụ án lớn như vậy, chứng thực xong tư liệu người báo án, trở về đội đã là buổi tối rồi."

"Đi đâu tra thế nào?"

"Đã loại bỏ hiềm nghi. Bà ta là chị dâu họ bà con xa của Vu Mai, sau khi về hưu tìm không được việc, vừa vặn Vu Mai cần người làm việc liền thuê bà ta. Bà ta có chìa khóa nhà, giữ rất kỹ. Quan hệ xã hội của bà ta cũng rất đơn giản, có một con trai lên trung học, chồng có bệnh mãn tính

thường xuyên c ần nằm viện. Đêm xảy ra vụ án bà ta ở bệnh viện chăm sóc ch ồng mình, điếm này y tá của bệnh viện và người chung phòng bệnh giường kế bên cũng có thể chứng thật."

Từ Thiên Thành gật đầu, không đáp lời nữa, mà dùng một tay ra sức quạt vạt áo, xem chừng hận không thể chui đầu vào trong tủ lạnh.

Nhìn Từ Thiên Thành nóng đến mức thật sự khó chịu, Phương Vũ cũng lười khơi chủ đề, dùng sức giẫm lên chân ga, tăng tốc độ xe chạy về hướng bệnh viện ung bướu thành phố.

Theo thống kê không hoàn toàn, khi xảy ra mưu sát, những vụ án cuối cùng được chứng minh là do vợ ch ồng gây án khá cao đến hơn 70%, cho nên bình thường cảnh sát sẽ đặt vợ ch ồng thành kẻ tình nghi đầu tiên, ly hôn thì tình nghi càng lớn. Bởi vì mặt này dính dáng nhiều lắm, ví dụ như phân chia tài sản, quy ền nuôi con, chuyện ngoài giá thú, oán hận chất chứa vân vân, cũng có thể trở thành động cơ giết người. Mà mục đích chuyến đi này của hai người Từ Thiên Thành, Phương Vũ là muốn đi gặp ch ồng trước của nạn nhân Vu Mai -- chủ nhiệm khoa thần kinh bệnh viện ung bướu Lưu Tường Lâm. Hai người đã nghe ngóng kỹ, mặc dù hôm nay là thứ bảy, song Lưu Tường Lâm vừa vắng trực ban.

Đối với cảnh sát đột ngột tới chơi, Lưu Tường Lâm không giống như bất ngờ, mặt lộ vẻ nghề nghiệp bác sĩ tr ần ổn, tỉnh táo.

Sau một phen chào hỏi khách sáo, nói chuyện thẳng vào chủ đề Phương Vũ hỏi: "Anh thấy thế nào về cái chết của vợ trước Vu Mai?"

"Đây hình như là công việc của các cậu, sao tới hỏi tôi?" Giọng điệu Lưu Tường Lâm rất lạnh lùng.

"Anh và Vu Mai sau khi ly hôn quan hệ thế nào?"

"Còn có thể sao nữa. Chúng tôi là thỏa thuận ly hôn, rất ít gặp mặt, chỉ thỉnh thoảng gọi điện thoại, quan hệ chưa thể nói là tốt nhưng cũng không đến mức hồng bét."

"Ngày 20 tháng 8, cũng chính là 22 giờ đến 23 giờ tối ngày hôm trước, anh đang làm gì?"

Lưu Trường Lâm nhìn thoáng qua Phương Vũ, vẻ mặt có chút không hài lòng: "Các cậu đang nghi ngờ tôi?"

Không ngờ chỉ mấy vấn đề liền khiến bầu không khí rất căng thẳng, Từ Thiên Thành vội vàng hòa giải: "Bác sĩ Lưu, anh đừng để ý, đây là quy trình pháp án bình thường của chúng tôi, phiền anh phối hợp chút."

Lưu Trường Lâm đại khái cũng thấy mình hơi cứng nhắc, liền ra vẻ cực lực nhớ lại, dịu giọng nói: "Đêm đó đơn vị có chút công việc chưa làm xong, tôi bỏ thêm một buổi, lúc ra đã là hơn tám giờ, liền ở bên ngoài tùy tiện ăn chút đồ, sau đó đến một quán rượu đường Trung Sơn nghỉ chốc lát. Khi tôi về đến nhà mẹ và con gái đều đã ngủ, cụ thể mấy giờ thì tôi không chú ý."

"Đêm đó mưa to gió lớn như vậy, anh còn có tâm trạng đi uống rượu?" Phương Vũ lập tức nghi ngờ nói.

"Ờ." Lưu Trường Lâm thoáng sửng sốt, lập tức nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, "Thói... Thói... Thói quen rồi. Tôi thường làm việc với áp lực quá lớn, sau giờ làm việc thích uống mấy ly thả lỏng."

"Có ai chứng minh không?"

Lưu Trường Lâm nhún vai: "Không có, tôi đi một mình. Nhưng mà các cậu có thể kiểm tra, có lẽ phục vụ viên sẽ nhớ ra tôi."

"Việc này anh yên tâm, chúng tôi sẽ đi kiểm tra. Quán bar tên gì?" Từ Thiên Thành hỏi.

"Cực Dạ." Lưu Trường Lâm trả lời.

"Liên cuối cùng anh và Vu Mai liên lạc là khi nào?"

"Nói thật, sau khi tôi và Vu Mai ly hôn thì rất ít liên lạc. Lần cuối cùng liên lạc hẳn là..." Lưu Trường Lâm lấy di động ra, kéo xem chốc lát, "Là thứ ba, cô ấy gọi cho tôi, cũng không có chuyện gì lớn, chỉ hỏi một ít về tình hình nghỉ hè học thêm của con gái."

"Bên cạnh Vu Mai có ai có khúc mắc tương đối sâu với cô ta không?"

Lưu Trường Lâm lắc đầu: "Không biết, tôi không biết nhiều về bạn bè và những người ở chỗ làm cô ấy lắm, cho nên thật sự không thể giúp gì cho các cậu."

"Vậy được rồi, hôm nay đến đây thôi, nếu còn nhớ ra đầu mối gì anh có thể gọi điện thoại cho chúng tôi." Từ Thiên Thành đứng dậy bắt tay Lưu Trường Lâm. Phương Vũ cũng khép quyển sổ lại, từ trong balo lấy ra tờ danh thiếp đưa tới tay Lưu Trường Lâm.

Từ Thiên Thành và Phương Vũ ra khỏi bệnh viện, đến bãi đỗ xe lấy xe.

Phương Vũ nói: "Sao em cảm thấy thằng cha này đang ra vẻ bình tĩnh?"

Từ Thiên Thành gật đầu: "Anh cũng có loại cảm giác này, hơn nữa hẳn có chút mâu thuẫn với chúng ta."

"Đúng, hơn nữa hẳn bảo có chứng cứ vắng mặt, nói cũng như không, căn bản không có cách nào khác kiểm tra!"

"Không có cách nào khác tra cũng phải tra. Đi thôi, đến quán bar đó xem, biết đâu đêm đó thật có người thấy hẳn." Từ Thiên Thành nói xong liền tiến vào xe. Phương Vũ cũng lên xe theo, khởi động xe.

Quán bar Cực Dạ nằm gần đường Trung Sơn, cách bệnh viện ung bướu không xa, queo qua hai giao lộ, khoảng 10 phút đã tới. Nhưng mà, lúc này cửa quán bar đóng chặt, trên bảng hiệu thời gian bên cạnh viết 4 giờ chiều mới bắt đầu buôn bán.

Phương Vũ gõ vài cái lên cửa, dán lỗ tai lên mặt cửa, nghe được bên trong có động tĩnh. Một lát sau, cửa mở, một người đàn ông tóc chải ngược

mặc áo sơ mi hoa lộ đầu ra.

"Gõ cái gì mà gõ, bây giờ không buôn bán!" Gã đàn ông tóc chải ngược giọng điệu ngang ngược, nói xong rồi muốn đóng cửa.

Phương Vũ đưa một tay đỡ cửa, tay kia lấy ra chứng minh cảnh sát giờ trước tóc chải ngược.

Tóc chải ngược lập tức đổi sang khuôn mặt cười: "Ôi chao, là chính phủ đại ca à! Xin lỗi mạo phạm hai vị, mời vào, mau mời vào!"

Hai người được tóc chải ngược nhiệt tình cho vào trong nhà. Từ Thiên Thành vừa đánh giá khắp nơi vừa hỏi: "Anh là ông chủ nơi này?"

"Không phải, đây là của một anh bạn tôi mở, cậu ta làm ăn khá bận rộn không đến được, nhờ tôi giúp trông coi." Tóc chải ngược xoay tay cong lưng, dáng vẻ tất cung tất kính, "Không biết hai vị tìm tôi có chuyện gì?"

"Sao, nghe câu nói đầu này, từng đợt 'bên trong'?" Từ Thiên Thành vỗ vai tóc chải ngược nói.

"Hắc hắc, đợt hơn ba năm rồi, cho nên nhìn thấy hai vị đại ca liền thấy đặc biệt thân thiết! Hai vị muốn uống gì cứ gọi, tôi mời!"

Từ Thiên Thành khoát tay: "Không cần, chúng tôi muốn tìm hiểu chút tình huống."

Phương Vũ từ trong điện thoại di động lấy ra ảnh của Lưu Tường Lâm đưa cho tóc chải ngược: "Biết người này không?"

Tóc chải ngược nhìn lướt qua, nói: "Quen, hẳn là khách quen ở đây của chúng tôi."

"Thứ năm hẳn có tới không?"

"Thứ năm? Không tới, chắc chắn không có tới." Phương Vũ vừa dứt lời, tóc chải ngược liền lập tức cướp lời.

"Sao anh khẳng định như vậy?"

"Thứ tư, thứ năm hai ngày này vì điện lực xảy ra vấn đề, chúng tôi căn bản không buôn bán."

"Anh chắc chứ?"

"Chắc chắn!" Tóc chải ngược ra sức gật đầu.

Chứng cứ vắng mặt của Lưu Tường Lâm dễ dàng bị phủ định như vậy, thật có chút ngoài dự liệu, lão Từ và Phương Vũ quyết định về đội trước phân tích tình huống cùng mọi người rồi mới quyết định, tránh đả thảo kinh xà.

Cùng lúc đó, một đội nhân mã cảnh sát khác đang tiến hành lấy thông tin của cha mẹ và đơn vị của nạn nhân Vu Mai, cũng có một ít thu hoạch. Vu Mai là một phụ nữ của công việc, là một trong những người sáng lập đầu tiên của hệ thống sở sự vụ luật sư Chính Dương, trải qua nhiều năm phát triển, khá có danh tiếng trong giới luật sư thành phố Xuân Hải. Nhưng vì cô ta quá chú tâm vào công việc, nên không để mắt đến gia đình, cuối cùng dẫn đến hôn nhân tan vỡ. Sau khi ly hôn, cô ta vẫn sống một mình, cũng không có gút mắt tình cảm. Sở sự vụ luật sư của cô ta tình trạng kinh doanh tốt đẹp, thu phí ngất ngưỡng, khách hàng gồm những người thu nhập cao là chính, cũng không có tranh chấp tài vụ.

Song theo dòng nghiệp phản ánh, hai ngày trước khi Vu Mai bị hại, có một người đàn ông tên Ngô Bằng đến tìm cô ta, hai người không biết vì chuyện gì mà nói chuyện không vui vẻ mấy, cuối cùng cụt hứng bỏ về. Ngô Bằng này ban đầu cũng là luật sư của viện sự vụ, hai năm trước vì vi phạm kỷ luật bị sa thải, hiện đang làm gì thì không rõ lắm. Cảnh sát cho rằng, người này đột nhiên xuất hiện, có lẽ có liên quan đến cái chết của Vu Mai. Còn có một đầu mối, là về chông trước của cô ta Lưu Tường Lâm. Thư ký của Vu Mai nói, Vu Mai vào thứ ba từng gọi điện thoại cho Lưu Tường Lâm, hai người cãi nhau ồn ã trong điện thoại một trận. Thư ký lờ mờ nghe được, đại khái là nói Lưu Tường Lâm vi phạm hứa hẹn gì đó, Vu Mai ở trong điện thoại mắng to Lưu Tường Lâm là kẻ lừa đảo, hình như còn nhắc tới có lỗi với con gái gì đó, còn lại không nghe rõ.

Tổng hợp tình hình hai phía, Lưu Trường Lâm càng ngày càng lộ vẻ đáng nghi. Rất hiển nhiên hẳn đã nói dối cảnh sát, hơn nữa hẳn là một bác sĩ, cũng rất trùng hợp với ý kiến cất lõi chuyên nghiệp pháp y nhắc tới, cho nên đội quyết định lập tức tiến hành triệu tập hẳn.

...

"Nhóc Hàn tỉnh tỉnh... tỉnh tỉnh..."

Đang ngủ gà gật Hàn Ấn đột nhiên cảm giác cơ thể bị lắc kịch liệt, dường như có người đang quát tên anh. Anh mở mắt, bên cạnh đang đứng một người -- Là Phương Vũ.

Hàn Ấn có chút mơ màng, xoa mặt hỏi: "Gì chứ, có việc gì à?"

"Nhóc Hàn, giúp anh một việc được không?"

"Nhóc Hàn" là xưng hô của Phương Vũ với Hàn Ấn, so sánh với những người còn lại gọi anh Tiểu Hàn thì có vẻ thân thiết hơn.

"Anh nói đi, có chuyện gì?" Hàn Ấn thấy Phương Vũ lo lắng không yên, lập tức tỉnh táo lại.

"Ông cụ nhà anh bị trặc chân rồi, anh phải về thăm. Nhưng trong tay anh còn có một buổi thăm vấn, em giúp anh chút được không?"

"Giúp anh thì không thành vấn đề, nhưng anh có sao không?"

"Không sao đâu, có lão Từ ở đó, em cứ giúp anh ấy ghi chép, anh ấy không biết dùng máy tính."

"Vậy à, vậy được, anh mau đi đi."

"Thăm vấn sắp bắt đầu, phòng thăm vấn số hai." Phương Vũ chạy hai bước, lại quay đầu dặn dò.

Trong phòng thăm vấn số 2 ngọn đèn ảm đạm, mặt Lưu Trường Lâm không chút biểu cảm ngẩng trên ghế dành cho kẻ bị tình nghi, đối diện cái

bàn dài là Từ Thiên Thành ng ỡ phía sau về mặt nghiêm túc.

Hàn Ấn vội vàng đẩy cửa vào. Nhìn ra được Từ Thiên Thành có chút ngoài ý muốn, về mặt bản khoản chỉ chợt thoáng qua, hấn gật đầu với Hàn Ấn, ra hiệu Hàn Ấn ng ỡ vào chỗ bên phải mình.

Hàn Ấn ng ỡ vào chỗ của mình, Từ Thiên Thành bắt đầu hỏi Lưu Tường Lâm: "Biết tại sao lại đưa anh đến đây không?"

"Không biết, đó cũng là vấn đề tôi muốn hỏi." Lưu Tường Lâm ra về thản nhiên đáp.

"22 giờ đến 23 giờ tối ngày 20 tháng 8 anh ở đâu? Làm gì?"

"Chỉ vì việc này?" Lưu Tường Lâm đưa ngón tay lên chống xương mày, có chút khó chịu nói, "Tôi nghĩ lúc trước tôi đã nói rất rõ ràng rồi, đêm đó luôn uống rượu ở Cực Dạ."

"Anh nói dối! Chúng tôi đã xác minh, đêm đó Cực Dạ căn bản không buôn bán!" Từ Thiên Thành đột nhiên nâng cao giọng.

"Cái gì? Tôi..." Lưu Tường Lâm nhất thời nghẹn giọng, thoáng sửng sốt, cúi đầu im lặng.

"Làm sao thế, nói đi! Thành thật khai ra, người có phải là anh giết không?" Từ Thiên Thành nhìn chằm chằm nói.

Lúc này trong đầu Lưu Tường Lâm rất loạn, vốn cho rằng mình đưa ra chứng cứ vắng mặt mặc dù có chút gượng ép, nhưng cảnh sát không phản bác được, cũng sẽ không thể bắt hấn, nhưng không ngờ vận may hấn kém như vậy, Cực Dạ lại chọn đúng ngày đó không buôn bán.

Hay là, cứ nói thật với họ đi? Trong đầu Lưu Tường Lâm hiện lên một ý nghĩ, nhưng lập tức phủ định. Không được! Không thể làm liên lụy Vương Hủy. Nếu quan hệ của mình và cô ấy bị lôi ra ánh sáng, hậu quả sẽ không thể lường được! Không thể nói, nhất định không thể nói, dù sao bây

giờ ngoại trừ Vu Mai không có bất kỳ ai biết quan hệ của mình và Vương Hủy.

Nhìn hẩn cúi đầu không nói lời nào, lão Từ tiếp tục tăng áp lực: "Chúng tôi từng xác minh, thứ ba Vu Mai quả thật từng gọi điện thoại cho anh. Song chúng tôi cũng biết được, cô ấy đã gây lộn âm ỉ một trận với anh trong điện thoại. Tại sao hai người cãi nhau? Còn nữa, xin anh giải thích một chút, tại sao lại giấu chúng tôi chuyện cãi nhau?"

"Việc này..." Lưu Trường Lâm ngẩng đầu, ánh mắt dao động. Qua vài giây sau, giọng điệu hẩn mềm xuống nói: "Xin lỗi, tôi quả thật không nói thật, nhưng tôi thật sự không giết Vu Mai. Chúng tôi đã ly hôn rất lâu rồi, không oán không thù tại sao tôi phải giết cô ấy? Đêm đó, tôi kỳ thật..." Hẩn dừng một chút, vẻ mặt do dự không quyết, dường như đang suy nghĩ nên nói tiếp như thế nào, cuối cùng lại như đột nhiên hạ quyết tâm nói: "Đêm đó tôi đã làm gì, chuyện giữa tôi và Vu Mai, đầu thuộc về việc riêng của tôi, tôi dám cam đoan không hề liên quan đến vụ án."

"Anh không hiểu à? Chúng tôi đang đi điều tra một vụ án mưu sát, có không liên quan như anh nói cũng vô dụng! Anh phải hiểu được quan hệ thiết hơn ở mặt này."

"Tôi có quy ền riêng tư của công dân, tôi không muốn nói, nói cũng vô dụng. Dù sao tôi không giết người, có bản lĩnh các cậu đưa ra chứng cứ. Ngày mai tôi còn có một ca phẫu thuật quan trọng, nếu trì hoãn, các cậu phải chịu toàn bộ trách nhiệm!" Giọng điệu Lưu Trường Lâm bắt đầu ngang ngược, nhìn như quyết tâm muốn r ầy rà cùng cảnh sát.

"Được thôi, anh còn uy hiếp chúng tôi nữa! Anh cho rằng chuyện xấu của anh chúng tôi thật sự không tra ra?" Lão Từ cũng nổi nóng, ném ly nước trên bàn, tạo ra tiếng vang rất lớn.

Cơ thể Lưu Trường Lâm co rụt lại, hình như đã bị kinh sợ, tay phải vô thức sờ ờng h ồ cổ tay trái. Động tác rất nhỏ này của hẩn bị ánh mắt khách quan của Hàn Ấn nhìn ra, giống như nhận ra gì đó, trên mặt Hàn Ấn xet qua một nụ cười giảo hoạt.

Mắt thấy thâm vẩn rơi vào trạng thái giằng co, Lão Từ đành phải xoa dịu giọng nói: "Bác sĩ Lưu, cảnh sát chúng tôi phá án có quy củ của cảnh sát, sẽ không oan uổng bất kỳ ai đâu. Sở dĩ chúng tôi triệu tập anh, quả thực có lý do đầy đủ. Vu Mai từng phát sinh tranh chấp với anh trong điện thoại, từ góc độ của cảnh sát chúng tôi đến xem, rất có khả năng trở thành động cơ anh giết người. Hơn nữa anh trước đây trong lúc nói chuyện với chúng tôi đã che giấu chi tiết này, còn bịa đặt chứng cứ vắng mặt, điềm nghi ngờ anh càng lớn hơn. Cho nên, chúng tôi đưa anh đến đây hy vọng anh có thể giải thích rõ ràng. Chúng tôi không hề hứng thú với việc riêng của anh, chỉ muốn xác nhận chứng cứ anh vắng mặt tại hiện trường. Cứ như anh nói, cảnh sát phá án để ý chứng cứ, nếu anh không nói ra sự thật, cho dù vụ án này không liên quan đến anh, chúng tôi cũng không thể không rõ ràng mà thả anh đi."

Lão Từ tận tình khuyên bảo nhưng đôi lấy vẫn là sự im lặng của Lưu Tường Lâm, hần cúi đầu không phản ứng lão Từ. Lão Từ đang định nổi câu, chẳng ngờ Hàn Ấn buông bàn phím trong tay đột nhiên nói chen vào: "Người không phải anh giết, tại sao anh cảm thấy xấu hổ?"

Lưu Tường Lâm ngẩng phắt đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Hàn Ấn. Lão Từ cũng nghiêng người nhìn Hàn Ấn, có chút không hiểu ra sao.

Hàn Ấn hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Là vì một người phụ nữ khác đúng chứ? Tình nhân của anh à?"

Lưu Tường Lâm như bị điện giật, cơ thể chấn động, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng: "Tôi... Tôi không biết cậu đang nói gì, tôi không có tình nhân."

Hàn Ấn cười cười, dường như đã sớm đoán được Lưu Tường Lâm sẽ trả lời như thế. Anh đây thâm ý nhìn chòng chọc Lưu Tường Lâm chốc lát, đột nhiên liên tiếp nói: "Cô ta là phụ nữ đã có chồng, là đồng nghiệp của anh, trẻ hơn anh ít nhất 5 tuổi, còn nữa..." Hàn Ấn chỉ tay trái Lưu Tường Lâm, "Đồng hồ hiệu trên tay anh giá trị không rẻ, cũng là cô ấy tặng anh chứ gì?"

Lưu Tường Lâm cố sức nuốt nước miếng, lau mồ hôi trên trán, mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Ấn, muốn từ trên mặt anh nhìn ra chút gì đó. Hắn thật sự không rõ, cậu cảnh sát thoát nhìn có chút kín đáo này sao lại biết tình huống của hắn? Đừng nói hắn không rõ, ngay cả Từ Thiên Thành bên cạnh cũng không biết trong hồ lô Hàn Ấn rốt cuộc bán thuốc gì.

"Kỳ thật vừa nãy Từ tổ trưởng đã nói rất dễ hiểu, chúng tôi không có hứng thú với việc riêng của anh, anh chỉ cần giải thích rõ ràng nghi vấn là có thể rời đi. Về phần việc riêng của anh, nếu xác nhận không liên quan đến vụ án, chúng tôi có thể không công bố với bên ngoài."

"Thật sao? Các cậu có thể giúp tôi... giữ bí mật?" Lưu Tường Lâm chần chừ hỏi.

Hàn Ấn không trực tiếp trả lời, anh nhìn ra phòng tuyến của Lưu Tường Lâm đã thả lỏng, lại thêm một kích nữa khẳng định sẽ sụp đổ, vì vậy chuyển đề tài, giọng điệu cũng trở nên nghiêm khắc, nói: "Đương nhiên, anh cũng có thể không nói gì cả, tự chúng tôi có thể đi đầu tra ra, đơn giản là lãng phí ít thời gian thôi. Song đến lúc đó sẽ không kín đáo như vậy nữa, có khả năng sẽ ồn ã xôn xao dư luận."

"Không, không, tôi nói, tôi nói!" Quả nhiên, Hàn Ấn vừa dứt lời, Lưu Tường Lâm liền nhấc tay đầu hàng.

Thăm vấn sau đó tiến hành dị thường thuận lợi, không cần hỏi nhiều, Lưu Tường Lâm thành thật khai ra toàn bộ.

Lưu Tường Lâm nhìn Hàn Ấn, trong mắt mang theo một tia hoang mang cũng có chút khâm phục, nói: "Cậu nói đều đúng, đêm đó tôi quả thật hẹn ở quán rượu với đồng nghiệp. Tên cô ấy là Vương Hủy, là một y tá của khoa tôi, năm nay vừa qua 30 tuổi, chúng tôi bảo trì quan hệ tình nhân rất nhiều năm rồi. Ngày đó cùng cô ấy đi công tác ở vùng khác, sau giờ làm việc chúng tôi cùng đi ăn chút đồ, tiếp theo lại đến khách sạn Hoa Mỹ mượn phòng... Chúng tôi ở đó cho đến gần rạng sáng thì trả phòng."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Từ Thiên Thành hỏi.

"Đúng, chỉ đơn giản như vậy!" Lưu Tường Lâm đáp cũng dứt khoát.

Từ Thiên Thành cười khở một tiếng, nói: "Xì, chỉ đơn giản như vậy, ngay từ đầu anh giải thích rõ không phải xong rồi sao, nào có lãng phí nhiều thời gian của chúng tôi như vậy! Là sợ chúng tôi nói ra chuyện bê bối của hai người? Anh làm được thì cũng phải đương đầu được chứ, cùng lắm thì bị lão ch ông béo Vương Hủy đánh cho mấy cái thôi."

"Tôi... Thật... Thật gánh không nổi." Lưu Tường Lâm mất thật lớn sức nói ra một câu, sau đó ngẩng đầu đầ về khó xử giải thích, "Các cậu không biết, hôn nhân của tôi rất bất hạnh, nhưng cũng may còn có sự nghiệp chống đỡ tôi. Nhưng nếu chuyện tình của tôi và Vương Hủy lộ ra ánh sáng, sự nghiệp của tôi cũng li ền xong đời, sau này tôi rất khó sống tiếp ở bệnh viện. Vương Hủy là vợ hai của viện trưởng chúng tôi, tôi lo viện trưởng biết tôi cùng vợ anh ta..." Lưu Tường Lâm do dự chút, lại nói tiếp, "Kỳ thật là tôi thích Vương Hủy trước, chẳng qua khi đó tôi còn chưa ly hôn..."

"Được, các anh thật là loạn." Từ Thiên Thành phất tay, "Nói xem sao anh và Vu Mai cãi nhau?"

"Vu Mai cãi nhau với tôi trong điện thoại là vì Vương Hủy." Lưu Tường Lâm lại giải thích, "Thứ ba tuần trước tôi và Vương Hủy nghỉ phép, lúc hẹn ở quán rượu bị Vu Mai vừa vặn đụng phải."

"Các anh chẳng phải đã ly hôn sao, còn gây gỗ gì nữa?" Từ Thiên Thành hỏi.

Lưu Tường Lâm thở dài, về mặt đầu khở nói: "Các cậu không biết, Vu Mai là người cu ồng khởng chế, nhất là với tôi, đầu đã tới mức độ bệnh hoạn. Chúng tôi khi còn bên nhau, cô ấy ngay cả tôi mặc quần áo gì, chải kiểu tóc gì cũng muốn quản lý, mỗi ngày kiểm tra điện thoại của tôi, lục lọi quần áo tôi, hơi chút không như ý sẽ nổi giận. Vì con tôi nhin rất nhiều năm, v ềsau chịu không được nữa, li ền đưa đơn ly hôn. Cô ấy đ ồng ý rất sáng khoái, nhưng tôi phải tay trắng ra khỏi nhà, lại phải viết một phần đơn cam đoan -- Cam đoan trước khi con tôi lên đại học không được quen bạn gái. Cô ấy nói sợ tương lai con gái chịu uất ức ảnh hưởng việc học, kỳ thật chẳng qua là để lại cho mình cơ hội lên mặt, ở trước con gái lên án tôi. Cho

nên sau khi biết quan hệ tôi và Vương Hủy, xế chiều hôm đó cô ấy liền phát cáu với tôi trong điện thoại."

"Nếu vậy, quan hệ của các anh bị Vu Mai biết, anh không sợ Vu Mai đến đơn vị tố giác anh sao?" Lão Từ lại hỏi.

"Vu Mai không biết tình hình của Vương Hủy, lại nói cô ấy là một người sĩ diện, sẽ không đến bệnh viện làm ồn ã. Tôi thật sự không liên quan đến án mạng, các cậu nhất định phải giữ bí mật giúp tôi..."

Cuối cùng, lão Từ vẻ mặt chán ghét phất tay với cảnh viên chờ bên cạnh, ý bảo cậu ta đuổi Lưu Trường Lâm ra.

Chân sau Lưu Trường Lâm vừa bước ra, lão Từ liền kéo Hàn Ấn bảo anh phải kể đầu đuôi. Hàn Ấn ngay từ đầu không muốn khoe khoang bản thân, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đây chẳng phải là cơ hội để đội hiểu rõ thực lực của mình sao? Vì vậy, anh liền giải thích một phen.

Khi lão Từ bắt đầu hỏi Lưu Trường Lâm hành tung đêm xảy ra vụ án, Lưu Trường Lâm đưa ngón tay đặt trên xương mày, mắt nhìn xuống dưới, thoát nhìn như là rất khó chịu với câu hỏi, kỳ thật từ góc độ tâm lý học hành vi nhìn xem, đây là hành vi biểu hiện nội tâm "xấu hổ". Phản ứng đầu tiên của Lưu Trường Lâm là xấu hổ, chứ không biểu hiện khủng hoảng của kẻ gây án, việc này nhiều ít đã bỏ đi nghi ngờ của Hàn Ấn với hắn. Sau đó theo thái độ của hắn từ từ cương quyết, vẫn chưa biểu hiện chốt dạ với án mạng, Hàn Ấn cơ bản có thể phán đoán hắn không liên quan tới vụ án. Vậy hắn rốt cuộc đang giấu giếm cái gì? Sự việc gì sẽ làm người đàn ông hơn bốn mươi tuổi này trong nháy mắt cảm thấy xấu hổ chứ?

Sau khi Hàn Ấn đã cân nhắc vài loại khả năng cho rằng, có khả năng nhất là có quan hệ tình cảm với phụ nữ.

Nếu như vì phụ nữ, không ngoài hai loại tình huống: Loại một rất dễ nghĩ ra, đêm xảy ra vụ án hắn đang đi gái. Song loại chuyện này, quan hệ bừa bãi phạt chút tiền là xong chuyện, còn chưa đến mức khiến Lưu Trường Lâm cam nguyện gánh tiếng kẻ tình nghi giết người. Vậy rất có thể là loại tình huống thứ hai -- Hắn đang hẹn hò cùng một người phụ nữ, hơn

nữa quan hệ giữa họ không thể phơi bày. Lưu Tường Lâm độc thân chắc chắn sẽ không quan tâm, vậy nguyên nhân không thể công khai rất có thể là vì người phụ nữ kia là một phụ nữ có chồng.

Nếu như Lưu Tường Lâm tình cờ biểu hiện xấu hổ, là vì trong khi vợ trước Vu Mai của hắn bị hại, hắn lại đang ở cùng một người phụ nữ có chồng lêu lổng, vậy mục đích hắn cực lực che giấu sự thật là gì?

Hàn Ấn khi ấy không biết Lưu Tường Lâm là vì e ngại viện trưởng trả thù, nhưng từ biểu hiện của hắn có thể đoán được, hai người ngoại tình một khi bại lộ sẽ mang đến ảnh hưởng cực kỳ xấu cho Lưu Tường Lâm, nếu không hắn sẽ không hao tổn tâm cơ dây dưa với cảnh sát. Loại ảnh hưởng này là gì? Đối với một người đàn ông mà nói, sẽ là gia đình, là sự nghiệp. Bản thân Lưu Tường Lâm là một người đàn ông đã ly hôn, độc thân, cho nên ảnh hưởng với gia đình hắn không lớn, vậy thì là sự nghiệp.

Cho nên, Hàn Ấn khi đó phán đoán: Người phụ nữ ngoại tình với Lưu Tường Lâm ở bên cạnh hắn, rất có khả năng có mối liên quan chặt chẽ tới công việc của hắn. Do đó, sau cùng anh cho rằng, công nghiệp có khả năng lớn nhất.

Tới chênh lệch tuổi tác giữa họ, điểm ấy rất đơn giản, từ quần áo của Lưu Tường Lâm liền suy đoán ra. Hắn khi ấy mặc một cái áo sơ mi chữ T màu hồng nhạt, bên dưới mặc một quần jean nhạt màu, thoạt nhìn rất không tương xứng với tuổi tác. Bình thường một người ăn mặc tương phản quá lớn với tuổi tác, sẽ làm người ta cảm thấy đang cố gắng trẻ hóa. Dùng tâm tính trẻ tuổi để đền bù chênh lệch tuổi tác, đây cũng là chuyện rất thông thường trong tổ hợp chồng già vợ trẻ ở xã hội.

Cuối cùng phải nói đến cái công hiệu Lưu Tường Lâm mang. Nghiên cứu tâm lý học cho thấy: Con người dưới áp lực sẽ làm ra một vài hành vi vô thức, thường là xuất phát từ một loại bản năng tự mình bảo vệ mình. Hàn Ấn chú ý tới Lưu Tường Lâm khi nhận thẩm vấn, nhất là vào nửa đoạn sau, hắn sẽ bất giác sờ công hiệu đeo tay của mình. Việc này có ý nghĩa rằng ngay lúc đó, cái công hiệu rất quan trọng với hắn, vì nó mà hắn

cảm thấy lo lắng. Lại liên hệ với những suy luận trước đó, hiển nhiên đồng hồ và phụ nữ có liên quan.

Phân tích hành vi và tâm lý của kẻ tình nghi, giống như một quá trình kéo tơ lột kén, mặc dù thông tin cuối cùng đặt trên mặt bàn chỉ có vài điểm, nhưng đó là những phân tích thông qua quan sát tỉ mỉ phức tạp kín đáo mới ra cho ra được. Đương nhiên, một phần trong đó sẽ có suy diễn, nhưng loại suy diễn này không phải tự dưng tưởng tượng ra, cũng không phải thiên phú nào đó, mà là thông qua quy luật phân tích phần lớn vụ án cho ra. Cho nên có đôi khi, loại phân tích này nhìn như có chút hư vô, kỳ thật sau lưng có tính chuyên nghiệp và logic cực mạnh.

Hàn Ấn giải thích một phen, lão Từ nghe mà liên tiếp gật đầu, nghiêm nghị hẳn, cũng một lần nữa nhận thức năng lực của Hàn Ấn. Kỳ thật, loại cảm giác này của lão Từ, Hạng Hạo Nhiên cũng có.

Hạng Hạo Nhiên ở phòng quan sát cách vách đã chú ý cả quá trình thẩm vấn, Hàn Ấn thông qua nắm bắt những động tác nhỏ nhất của kẻ tình nghi, vài vẻ mặt lơ đãng, liền mở ra cửa đột phá cho buổi thẩm vấn, hơn nữa tiết tấu thẩm vấn cũng nắm bắt cực kỳ tốt, phần năng lực này y vô cùng tán thưởng. Đồng thời, đi đầu này cũng đã chứng thực phán đoán ban đầu của y.

Hạng Hạo Nhiên trẻ tuổi đầy hứa hẹn, cương trực công chính, luôn ghét cay ghét đắng một vài nếp sống bất lương ở xã hội, lại càng không xu nịnh quyền quý. Lẽ ra người như thế rất khó có thành tựu trên đường làm quan, nhưng vận may của y tốt, luôn gặp được một lãnh đạo hợp với tính tình của y, vô cùng yêu thích y -- Cục phó Duẫn Chính Sơn chủ quản đội trinh sát hình sự. Mà Duẫn Chính Sơn lại có quan hệ chặt chẽ với một tay trong cục, dưới sự ủng hộ của họ, Hạng Hạo Nhiên vừa qua 30 tuổi liền ngẩng lên vị trí lão đại của đội hình cảnh, việc này trong giới cảnh sát nước ta cũng hiếm khi thấy. Mà vì năng lực xuất chúng, thành tích nổi bật, được lãnh đạo tin tưởng sâu sắc, hơn nữa bản thân có cá tính mạnh mẽ, cũng dần tạo nên phong cách cường thế không bỏ vào ai vào mắt, ngay cả đội hình cảnh thị cục đầu nói một là một.

Bởi vì có vài người có hành vi xấu xa trong xã hội, những danh hiệu "phú nhị đại" "quan nhị đại" dần dần từ danh từ bình thường biến thành nghĩa xấu, chuyên chỉ đám công tử táng gia bại sản này. Dựa vào bối cảnh gia đình đến xem, Hàn Ẩn là tiêu chuẩn Phú Nhị Đại. Cha là thương nhân bất động sản nổi tiếng vùng này, anh có thể đặc biệt đến đội hình cảnh thực tập, là kết quả cha anh tìm cửa sau và quan hệ. Hạng Hạo Nhiên có nghe thấy việc này, cho nên tâm lý ngay từ đầu đã vô cùng phản cảm và chống đối Hàn Ẩn. Y cho rằng, Hàn Ẩn đại khái là chán cuộc sống yên ổn, chạy đến đội hình cảnh tìm kích thích. Cho nên lãnh đạo phòng chính trị tự mình đưa Hàn Ẩn đến đội báo danh, Hạng Hạo Nhiên ngay cả đầu cũng không hề ngước lên đã nghiêm khắc từ chối.

Kỳ thật nghiêm khắc mà nói, Hạng Hạo Nhiên cũng xem như nửa Quan Nhị Đại. Cha vợ y trước khi về hưu từng ngồi vị trí chủ nhiệm văn phòng Ủy ban thành phố nhiều năm. Tuy nói Hạng Hạo Nhiên chưa bao giờ dám tự kiêu về việc này, nhưng vẫn không tránh được phải tiếp xúc cùng một vài Quan Nhị Đại, Phú Nhị Đại, họ do tài phú và quyền thế của cha chú thỉnh thoảng tỏ vẻ ngạo mạn và bừa bãi, khiến Hạng Hạo Nhiên cảm thấy ghét từ trong xương cốt. Nhưng Hàn Ẩn từ sau khi vào liên luôn tỏ vẻ rất trầm ổn, lãnh đạo phòng chính trị sau khi làm công tác với Hạng Hạo Nhiên, mặc dù Hạng Hạo Nhiên cũng nói vài câu làm người ta rơi vào thế bí, nhưng anh luôn kiên nhẫn đứng một bên, trên mặt còn lộ nụ cười, không gấp không nóng, không kiêu không nịnh.

Có lẽ sức nhẫn nại ấy khiến Hạng Hạo Nhiên nhìn không được liếc mắt đánh giá anh, cũng chính cái nhìn kia, khiến Hạng Hạo Nhiên thay đổi dự tính ban đầu.

Nói dung tục chút, ánh mắt Hàn Ẩn quá sạch sẽ, đơn giản, trong suốt, không có sự phẫn chấn đặc biệt của người trẻ tuổi, cũng không có lửa nhiệt tình và dục vọng của người trẻ tuổi. Đây không phải là đơn thuần, là hồ hững duyên hoa tẩy tẩn.

Hàn Ẩn là một người có chuyện xưa, việc này khiến Hạng Hạo Nhiên rất tò mò, cũng là nguyên nhân Hàn Ẩn được giữ lại, không biết có liên quan gì đến cục trường không. Đương nhiên, Hạng Hạo Nhiên sẽ không

chủ động cho anh cơ hội, người có năng lực chắc chắn có thể tự mình tranh thủ được cơ hội.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 1.3

Video theo dõi khách sạn Hoa Mỹ cho thấy: Lưu Tường Lâm và Vương Hủy vào ở lúc 20h38' ngày 20 tháng 8, trong lúc đó ngoại trừ gọi một lần phục vụ đưa cơm ra, chưa từng ra khỏi phòng, mãi đến rạng sáng 1h23' ngày kế mới trả phòng. Như vậy, tình nghi Lưu Tường Lâm có thể chính thức giải trừ. Kế tiếp, phải tiếp tục truy xét kẻ tình nghi từng có tiếp xúc dị thường với Vu Mai trước khi cô ta chết là Ngô Bằng, đồng thời đặt trọng điểm phá án trên nghề nghiệp của Vu Mai.

Vu Mai là luật sư, có thể hùng biện, lưỡi khéo như lưỡi gà là nghề của cô ta, hung thủ giết chết cô ta lại cố ý cắt mất lưỡi cô ta, hiển nhiên ý đang trừng phạt. Mà ý nghĩa trừng phạt lưỡi càng sâu, có lẽ để trả thù hoặc cướp đoạt thân phận luật sư của cô ta. Vậy cái chết của cô ta, có thể là vì một vụ kiện tụng nào đó cô ta xử lý đã phạm tới lợi ích của đối phương, hoặc một vài tranh chấp dẫn đến trả thù không? Hạng Hạo Nhiên sau khi liên lạc cùng sở sự vụ luật sư, dặn dò Từ Thiên Thành đi điều động một tổ nhân thủ xâm nhập sở sự vụ, tìm hiểu toàn diện những tư liệu tố tụng Vu Mai tự mình phụ trách mấy năm gần đây, hy vọng từ đó tìm được kẻ tình nghi có động cơ trả thù.

Sau lần thẩm vấn, Hàn Ấn vừa giúp Phương Vũ, vừa thay lão Từ giải vây, quan hệ ba người càng thêm thân thiết, đã có thể tán gẫu đủ thứ chuyện. Lão Từ và Phương Vũ không kiêng dè nói về vụ án trước mặt anh nữa, lại còn kể một ít chi tiết của án mạng hoa viên Cảnh Trình cho anh nghe, bảo anh giúp hắn phân tích.

Hàn Ấn mặc dù đã tham dự thẩm vấn Lưu Tường Lâm, nhưng tình huống cụ thể với vụ án hoa viên Cảnh Trình vẫn không hiểu nhiều lắm, cho nên sau khi nghe qua tường tận, đặc biệt Phương Vũ thêm mắm thêm muối miêu tả hiện trường phát hiện án đến dị thường kinh khủng, nhất thời làm

anh hăng hái. Anh có loại cảm giác, đây rất có thể chính là vụ án mình tha thiết mơ ước.

Vì vậy, Hàn Ấn hy vọng có thể xem qua tất cả hồ sơ vụ án. Lão Từ vẫn chưa rõ thái độ hiện tại của Hạng Hạo Nhiên đối với Hàn Ấn rốt cuộc là gì, nên tùy tiện giao hồ sơ cho Hàn Ấn như vậy e rằng không ổn. Lão Từ mặc dù cảm thấy hơi khó xử, nhưng lại không tiện trái mặt mũi Hàn Ấn, hơn nữa có Phương Vũ bụng dạ thẳng đuột ở một bên giục dẩy, cuối cùng vẫn đồng ý. Chẳng qua hẳn luôn nhấn mạnh, nhất định không thể để cho Hạng Hạo Nhiên phát hiện.

Vì vậy, lúc gần tan ca, lão Từ giả vờ lơ đãng bước thong thả đến trước bàn Hàn Ấn, nhẹ nhàng đặt xuống một túi hồ sơ liền xoay người đi, Hàn Ấn tâm linh tương thông vội vàng cất túi vào trong giỏ mình. Không cần phải nói, trong túi nhất định có chứa tư liệu liên quan đến án mạng hoa viên Cảnh Trình.

Khi Hàn Ấn về đến nhà, mẹ đã chuẩn bị xong cơm tối. Cha hôm nay vừa vắng không có tiệc xã giao, trở về sớm. Cả gia đình hiếm khi ngỗ cùng nhau trò chuyện ăn bữa cơm thật ngon, mẹ có vẻ vô cùng cao hứng. Nhưng trong lòng Hàn Ấn giả vờ không biết, không để ý đến cha mẹ đang hăng hái, vội vã ăn vài ngụm rồi trở về phòng mình.

Hàn Ấn vừa thay xong quần áo ở nhà, liền nghe được tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, ngay sau đó mẹ -- Nói chuẩn xác hơn phải là mẹ kế Thẩm Hiểu Mẫn -- Tay nâng một khay trà tinh xảo đi đến. Trên khay trà đặt một ấm trà tử sa, hai tách trà nhỏ nhắn.

Thẩm Hiểu Mẫn đưa khay trà cho Hàn Ấn, nói: "Đến đây, uống hai tách trà giải mệt."

"Cám ơn mẹ." Hàn Ấn nhận khay trà đặt trên bàn học.

Thẩm Hiểu Mẫn nhìn con trai nhận khay trà, trong ánh mắt tràn ngập từ ái.

Thẩm Hiều Mẫn khi mới tới gia đình này Hàn Ẩn mới chín tuổi, tràn ngập oán hận với bà mẹ kế này, thậm chí oán khí mất đi mẹ ruột đều trút hết lên người bà. Hàn Ẩn khi đó rất phản nghịch, luôn rước lấy phiên toái, sự nghiệp của cha Hàn Ẩn lại đang trong thời kỳ thoái trào, mà Thẩm Hiều Mẫn còn phải chăm sóc con của mình, người phụ nữ này trên lưng gánh vác áp lực khó có thể tưởng tượng, nhưng bà cứ thế dựa vào sự mềm dẻo và chăm chỉ của mình, để gia đình này phá vỡ gánh nặng biến thành một gia đình thật sự.

Bà không thiên vị, đối xử đúng mực với hai đứa trẻ, bà tự tay dạy chúng học tập, dạy chúng làm người, bà không ngại cực khổ, dốc hết sức để bọn nhỏ vui sướng, thậm chí vì để chúng có cặp sách mới còn từng đi bán máu.

Rốt cuộc có một ngày, khi chữ "mẹ" phát ra từ miệng Hàn Ẩn, nước mắt Thẩm Hiều Mẫn rơi như mưa, khóc không thành tiếng.

Mãi cho tới hôm nay, mỗi lần nghe được Hàn Ẩn gọi "mẹ", trong lòng Thẩm Hiều Mẫn vẫn sẽ dâng lên mùi vị hạnh phúc. Mùi vị này khiến bà cảm thấy dù cho trả giá khổ cực nhiều hơn nữa, thậm chí là tính mạng của mình cũng đáng giá.

"Lá trà là Thiết Quan Âm hảo hạng nhất ba con trước đó vài ngày đi công tác mang về, nước là sáng mẹ lên Nam Sơn lấy nước suối..." Thẩm Hiều Mẫn vừa nói vừa ngõ vào bên giường Hàn Ẩn.

"Tiểu Ẩn, mẹ thấy tâm trạng con trong khoảng thời gian này không tốt lắm, có phải công việc không vừa ý không? Nếu ở đội hình cảnh không thoải mái, con bảo ba tìm Đình cục trưởng, đi đâu con đến bộ phận khác đi?" Sắc mặt Thẩm Hiều Mẫn ân cần hỏi han.

"Không cần, mẹ, con rất ổn. Chuyện của con tự con có thể giải quyết, mẹ và ba cứ yên tâm."

Thẩm Hiều Mẫn biết cá tính con trai khá độc lập, mọi sự đều phải tự giải quyết, hơn nữa không muốn thêm phiên toái cho cha mẹ. Bà vẫn luôn vô cùng yên tâm với năng lực giải quyết mọi chuyện của con trai, duy nhất có chút lo lắng là vấn đề mặt tình cảm của con trai.

Cha của Hàn Ấn thời trẻ kinh doanh thất bại, cuộc sống rơi vào khốn cảnh, mà ngay cả thời điểm đó, mẹ anh lại từ bỏ hai cha con. Thâm Hiểu Mẫn cứ lo loại trải nghiệm này sẽ khiến trong lòng Hàn Ấn lưu lại bóng ma khó có thể phai mờ, dẫn đến anh không có hứng thú với tình cảm và hôn nhân. Trên thực tế, Hàn Ấn chưa bao giờ đề cập với gia đình về chuyện quen bạn gái.

Do dự chốc lát, Thâm Hiểu Mẫn cố ý kéo chủ đề đến phương diện tình cảm, muốn thăm dò xu hướng của con trai: "Thế thì làm sao nào? Có phải xảy ra vấn đề về tình cảm?"

"Mẹ, con thật sự không sao cả, mẹ xem mẹ nói đi đâu này, con ngay cả bạn gái cũng không có, làm sao có vấn đề tình cảm? Con có thể là vừa tới đội hình cảnh nên chưa thích ứng thôi, từ từ sẽ ổn." Hàn Ấn biết phải cho mẹ một lý do, nếu không bà lại kéo chủ đề lê thê về chuyện bạn gái này.

Thâm Hiểu Mẫn bất đắc dĩ cười cười, nói: "Được rồi, con lớn không nghe mẹ mà. À phải, chị con gọi điện nói nhớ con, bảo con bớt thời giờ đến quán nó chơi."

Nhắc tới chị gái, Hàn Ấn thật là có chút áy náy, trở về đã lâu như vậy mà chỉ đi thăm một lần, lại vì tạm thời có việc cũng chưa nói được mấy câu, chị đã gọi mấy cuộc điện thoại "khiếu nại" anh rồi.

"Chị con khỏe không? Làm ăn có ổn không? Tiểu Dương ngoan không? Anh rảnh thế nào?" Hàn Ấn liên tiếp đặt câu hỏi.

"Làm ăn cũng không tệ lắm, cùng anh rảnh con hai người bên nhau rất tốt. Anh rảnh con bây giờ đã là trụ thủ đắc lực của ba con. Ba con đã lớn tuổi, chung quy phải có người thay ông ấy, nhưng con lại không hứng thú với việc buôn bán..." Thâm Hiểu Mẫn nói nói lại lạc đề.

Hàn Ấn không góp chuyện tiếp, mặc cho mẹ cảm ràm.

"Ôi!" Thâm Hiểu Mẫn thấy Hàn Ấn không lên tiếng, thở dài có vẻ hơi bất đắc dĩ, "Được rồi, mẹ không quấy rầy con nữa, uống trà nhanh đi, lát lại ngủi."

Thẩm Hiểu Mẫn đứng dậy vừa muốn đi, lại vồ ốt nói: "Con xem trí nhớ mẹ này, thật là đã lớn tuổi rồi, càng ngày càng quên nhiều chuyện! Đúng rồi, con ở bên ngoài nhiều năm đã quen độc lập, nếu cảm thấy ở nhà không tiện thì cứ chuyển ra ngoài. Ba con đã chuẩn bị cho con một căn nhà ở hoa viên Thượng Đình, sửa sang mới rồi, dụng cụ sinh hoạt mẹ cũng đều đã chuẩn bị cho con. Địa chỉ và chìa khóa đều trong phong bì này, con rảnh rồi cứ đi tham quan, để xem hài lòng hay không." Thẩm Hiểu Mẫn từ trong túi áo lấy ra một phong thư đưa tới tay Hàn Ấn.

"Không cần, con ở nhà là tốt rồi." Hàn Ấn thuận tay ném phong thư vào balo.

"Được, tùy con thôi." Thẩm Hiểu Mẫn xoa đầu con trai, cười dài đi ra.

Hàn Ấn nhìn mẹ ra cửa, trên mặt luôn nở nụ cười. Nụ cười kia không máy móc như ngày thường, nó chân thành, thoải mái, không ngụy trang, đến từ đáy lòng.

Trà đã hơi nguội, nhưng mùi vị quả là không tồi. Hai tách trà lót bụng, Hàn Ấn cảm thấy cơ thể khoan khoái hơn nhiều, uể oải tiêu tan.

Anh từ trong balo lấy túi tài liệu ra đặt trên bàn học, không chú ý, có bức ảnh từ trong túi rơi xuống mặt đất. Anh nhặt bức ảnh lên đặt trước mắt, cơ thể nhất thời cứng lại -- Đó là bức ảnh hiện trường phát hiện án hoa viên Cảnh Trình. Trên ảnh nữ nạn nhân không mặc quần áo quỳ trên mặt đất, đầu mềm nhũn vô lực được pháp y dùng hai tay nâng. Hai mắt cô ta nhắm nghiền, miệng khe khẽ, trên cằm lộ ra vài đường máu khô.

Hàn Ấn cảm giác dây thần kinh nào đó trên người mình bị chạm vào, anh lấy hết những bức ảnh khác từ trong túi hồ sơ ra đặt lên bàn, nín thở tập trung xem xét từng bức. Anh xem rất tỉ mỉ, cơ hồ trên mỗi bức ảnh đều dừng lại một thời gian ngắn, còn thường đi đầu chỉnh thứ tự của bức ảnh.

Xem qua ảnh, anh lại vội vàng từ túi hồ sơ lấy ra tư liệu vụ án, đặt trên bàn cẩn thận nghiên cứu.

Vu Mai, nữ, 42 tuổi, người thành phố Xuân Hải. Thời gian tử vong là giữa 22 giờ đến 23 giờ ngày 20 tháng 8, nguyên nhân chết do cổ bị lực siết mạnh dẫn đến ngạt thở. Dụng cụ siết cổ hắt là vật thuộc da, bề rộng chừng năm sáu centimet. Người chết không bị xâm phạm tình dục, cũng không phát hiện dấu vết ngược đãi xác. Trong báo cáo pháp y còn cho thấy: Lưỡi nạn nhân bị cắt sau khi hô hấp hoàn toàn đình chỉ, hơn nữa từ tụ máu và vết trói cho thấy, nạn nhân sau khi chết mới bị trói.

Khảo sát hiện trường cho thấy: Mặc dù thi thể từng bị di chuyển, nhưng hiện trường phát hiện án là chỗ đầu tiên, cửa sổ nhà có dấu vết từng bị cạy, không có phát hiện tổn thất tài vật. Hung khí hung thủ cắt lưỡi hắt là một món đồ sắc bén, nhưng vì mặt vết thương quá nhỏ nhất thời còn chưa phán đoán được loại vật sắc. Hung khí và lưỡi không tìm thấy tại hiện trường, có thể là bị hung thủ mang đi hoặc vứt bỏ. Dây hung thủ sử dụng trói nạn nhân là dây nylon thông thường, chiều dài là 2m5, đường kính khoảng 10mm. Hiện trường không thu thập được dấu tay, dấu chân, bộ lông, tóc các loại và chứng cứ có liên quan đến hung thủ.

Đêm xảy ra vụ án, nạn nhân tổng cộng dùng điện thoại di động gọi cho ba số, hai cuộc nghe máy, qua kiểm chứng đều là liên quan đến công việc, hơn nữa đương sự đều có chứng cứ vắng mặt. Người tiếp xúc cuối cùng với nạn nhân là một khách hàng của cô ta, hai người ăn bữa tối tại khách sạn lớn Tân Đô, khi chia tay là vào khoảng 9h30 tối, nên khách hàng cũng có chứng cứ vắng mặt.

Không thể tới được hiện trường phát hiện án, những tài liệu trên tay này cũng đủ tạo thành tư liệu sống của một "bức vẽ", Hàn Ấn cần từ trong những tư liệu sống này tìm ra thông tin có thể phản ánh hành vi phạm tội và đặc thù tâm lý, sau đó thông qua phương thức sàng lọc đặc biệt, tổ hợp lại những thông tin hữu dụng, diễn dịch hợp lý, từ đó hoàn nguyên lại cả quá trình hung thủ gây án, tiến tới may lại thành một "bức họa" của hung thủ.

Hàn Ấn sau khi xem đi xem lại mấy lần, ngẩng đầu, rót một tách trà để dưới mũi người, đôi mắt trống rỗng nhìn phía trước, thoạt nhìn có chút đờ đẫn, nhưng lúc này đầu óc anh lại vận chuyển cực nhanh.

Từ quần áo đến xem, Vu Mai hẳn là vừa về nhà không lâu, còn chưa kịp thay quần áo. Trên cửa phòng nạn nhân có vết xước mới, hơn nữa khóa cửa phòng được tìm thấy ở dưới kệ giày cách cửa phòng khoảng một thước, việc này chứng tỏ chỗ nạn nhân bị tập kích đầu tiên cách cửa rất gần, hẳn là vừa mới vào cửa hoặc vừa về nhà không lâu liền bị hại. Hung thủ từ phía sau lưng dùng dây nịt da siết chết, tiếp theo chuyển cô ta đến phòng khách lột sạch quần áo, đặt cơ thể cô ta thành tư thế quỳ, lại dùng dây trói cô ấy, dùng dao cắt lấy lười cô ta, sau đó xếp quần áo giày vớ cô ta ngay ngắn đặt trên bàn trà, cuối cùng dọn dẹp hiện trường sạch sẽ, mang theo hung khí và lười rời đi.

Đó đại khái là cả quá trình gây án của hung thủ, vậy từ đó có thể nhìn ra thông tin gì?

Hàn Ấn đặt tách trà xuống, mở máy tính xách tay, mở văn bản mới, gõ bàn phím viết:

Một, đây là một vụ án mạng có dự mưu. Hung thủ khi gây án biểu hiện ung dung và tỉnh táo vượt mức bình thường, thậm chí có gan ở lại thời gian dài tại hiện trường phát hiện án, việc này chứng tỏ hẳn rất quen thuộc với nạn nhân. Hẳn biết rõ thói quen làm việc và nghỉ ngơi của nạn nhân, biết cô ta ở một mình, biết lúc nào gây án sẽ không bị người khác quấy rầy. Cho nên hung thủ sẽ là người quen biết với nạn nhân, hoặc từng tiến hành theo dõi, quan sát nạn nhân thời gian dài (Có khuynh hướng là trường hợp sau).

Hai, kẻ phạm tội khi gây án có chứa dấu hiệu hành vi rõ ràng. Sau khi siết chết nạn nhân, hung thủ liên tiếp áp dụng các loại hành vi cởi quần áo, đặt thi thể, trói, cắt lười, xếp lại quần áo, từ lối suy nghĩ bình thường đến xem, những hành vi này hoàn toàn không cần thiết áp dụng. Cho dù chúng ta giả thiết hung thủ khi ấy cảm thấy đơn thuần giết người cũng không đủ hả giận, cũng không có khả năng kèm theo phóng thích hành vi phức tạp như thế. Việc này rõ ràng đã vượt quá phạm trù trút giận bình thường, mà là một loại mô hình hành vi riêng của hung thủ, tựa như một chữ ký -- Một chữ ký đánh dấu thân phận của hung thủ sau khi giết người.

Dấu hiệu hành vi của kẻ phạm tội bình thường là do tình cảm nhu cầu của kẻ phạm tội sở định, trong đó có rất nhiều loại hình động cơ. Dấu hiệu hành vi trong vụ án này thể hiện cực kỳ tinh tế, như được trải qua thiết kế tỉ mỉ, có lẽ để truyền tải ngụ ý nào đó, hẳn là một loại dấu hiệu của "nghĩ thức hóa".

Ba, hung thủ sau khi giết người không lập tức thoát khỏi hiện trường, mà mạo hiểm nhất định, cực kỳ kiên nhẫn thực hiện nghi thức nào đó. Việc này cho thấy nghi thức chiếm vị trí quan trọng trong cả vụ mưu sát, cũng phù hợp với đặc điểm những vụ án mạng theo đuổi nghĩ thức hóa trước đây -- nghi thức mới là trọng điểm mưu sát, mà nạn nhân thường chỉ vì phù hợp với điều kiện trình bày nghi thức mới bị lựa chọn. Hung thủ không để ý người bị giết là ai, bản thân hành vi sát nhân cũng không phải mục đích cuối cùng của hắn, mà là một loại phát tiết tâm trạng, là vì thỏa mãn đặc thù về mặt tình cảm hoặc tâm lý yêu cầu.

Kết quả suy luận: Đây là một vụ giết người có dự mưu, hành vi kèm theo của hung thủ là một loại dấu hiệu nghĩ thức hóa, hung thủ và nạn nhân có khả năng không hề có giao điểm lợi ích trong cuộc sống, hành vi phạm tội của hung thủ cũng không phải do các loại nhân tố tiền tài, trả thù, ghen ghét thông thường thúc đẩy, mà là một loại biểu hiện thỏa mãn nhu cầu tâm lý.

Hàn Ấn buông bàn phím trong tay, duỗi lưng, vẻ mặt hơi nặng nề, anh biết suy luận của mình có ý nghĩa gì.

Rất hiển nhiên, hung thủ trong vụ án đã đạt được thỏa mãn cực độ, mà loại cảm giác thỏa mãn này sẽ như các loại hành vi hít thuốc phiện, đánh bạc, say rượu, chơi gái sinh ra nghiện ngập, làm cho người ta muốn ngừng mà không được. Theo thời gian trôi qua, cảm giác thỏa mãn trước đó sẽ từ từ biến mất, hung thủ nếu muốn duy trì loại cảm giác thỏa mãn này, có khả năng sẽ tiếp tục gây án.

Hung thủ sẽ là một...

Không! Hàn Ấn dùng sức lắc đầu, cố gắng trục xuất suy nghĩ vừa nảy ra khỏi đầu óc mình. Dù sao trong những tư liệu nắm giữ hiện giờ vẫn chưa

biểu hiện có những án lệ thủ pháp giống nhau, cho tới giờ, nó vẫn là một vụ án cá biệt.

Hàn Ân tựa lưng vào ghế ng ồi, muốn bản thân yên tĩnh chút. Anh tự nhủ, loại suy luận này không thể đưa ra tùy tiện, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận, lại cẩn thận. Đây dù sao cũng là lần đầu tiên anh tiếp xúc với vụ án chân thật, đừng để nguyện vọng chủ quan quấy nhiễu phán đoán. Song, suy nghĩ chợt lóe lên khi nãy lại in càng sâu trong đầu anh.

Anh nhớ tới thầy của mình -- tiến sĩ Lý nhà tâm lý học phạm tội nổi tiếng từng nói một câu: "Phán định của sát thủ liên hoàn biến thái, không ở việc hấn giết bao nhiêu người, mà ở hành vi phạm tội của kẻ phạm tội có phù hợp với đặc thù của sát thủ liên hoàn hay không!"

Dưới sự hiệp trợ của sở cảnh sát, điểm dừng chân của Ngô Bằng ở thành phố này đã được tìm ra, nhưng hấn lại "mất tích".

Ngô Bằng mở một tiệm net tại khu vực đường Ngọc Sơn, hấn bình thường sẽ ở tầng trên của tiệm net. Theo nhân viên cửa hàng hấn thuê nhớ lại: Ngô Bằng gần đây có vẻ đặc biệt cau kính, thường không ở trong tiệm, còn hay nổi giận. Ngày 19 tháng 8 (cũng chính là một ngày trước khi Vu Mai bị giết), hấn đột nhiên nói phải đến vùng khác vài ngày, nhưng đi đâu, đi làm gì thì không hề nói, chỉ dặn dò họ nhất định phải trông chừng tiệm net, từ đó về sau liên biến mất tăm, gọi vào di động của hấn cũng luôn trong chế độ ngoài vùng phủ sóng.

Ngô Bằng ngày 18 đến sở sự vụ luật sư tìm Vu Mai, ngày 19 biến mất khỏi tiệm net. Ngay sau đó, ngày 20 Vu Mai bị giết. Ba thời điểm gần nhau như thế, hình như có quan hệ nhất định, nhưng có lẽ chỉ là trùng hợp. Ngô Bằng rốt cuộc có liên quan gì tới cái chết của Vu Mai không? Hấn thật sự vì việc riêng nên đến vùng khác, hay có dự mưu sau khi giết người thì lần trốn r ồi? Tất cả những nghi vấn này, sợ rằng chỉ có sau khi tìm được Ngô Bằng mới có thể lấy được giải đáp.

Ngô Bằng không phải người thành phố này, trong đội hướng về quê quán của hấn cùng các phân cục thành phố phát thông báo hiệp trợ đi ều tra,

hơn nữa để Phương Vũ ở lại trực tiệm net, phòng ngừa hấn đột nhiên trở về

Qua tìm hiểu, Ngô Bằng không có thân thích của thành phố này, cũng không có bạn bè gì, sau khi rời khỏi sở sự vụ luật sư, không còn liên lạc với những đồng nghiệp ban đầu nữa. Hấn thường ngày cũng chỉ ngồi trong tiệm net của mình, không hề ra ngoài, ngoại trừ game online cũng không có sở thích gì khác, đối với nhân viên và khách của mình cũng đều rất hòa thuận. Song trong đi đầu tra phát hiện Ngô Bằng từng ngồi tù, hấn cũng vì việc này mà bị sở sự vụ luật sư sa thải, nhưng chuyện này hoàn toàn là do hấn đưa đến, không hề liên quan đến Vu Mai.

Nguyên nhân Ngô Bằng bị sa thải là do ba năm trước tiếp nhận một vụ kiện, Lưu mỗ đương sự vụ án vì tình nghi có liên quan đến việc cưỡng hiếp phục vụ viên của khách sạn nào đó bị đưa ra tố tụng. Cha của Lưu mỗ là ông chủ một công ty bất động sản thành phố, tài lực hùng hậu, nguyện ý ra giá cao giúp con trai thắng kiện. Ngô Bằng nhất thời nổi lòng tham, liên thủ cùng cha Lưu mỗ lên tiến hành tiếp xúc với cha mẹ của nạn nhân, lợi dụng đủ loại thủ đoạn xúi giục dụ dỗ để nạn nhân sửa đổi lời chứng trên tòa, khiến Lưu mỗ được phán vô tội phóng thích.

Qua ít lâu, Lưu mỗ vẫn chưa bớt phóng túng, chỉ qua ba tháng, hấn lại dùng thủ đoạn tương tự cưỡng hiếp một nhân viên tiếp thị bia, lại bị cảnh sát bắt giữ. Vụ án lần này chứng cứ vô cùng xác thực, bản thân hấn cũng đã thú nhận hết, hơn nữa không biết vì nguyên nhân gì ngay cả vụ án lúc trước cũng khai ra. Cuối cùng Lưu mỗ bị phán tù mười năm có thời hạn, còn liên can đến sở sự vụ luật sư bị phạt cảnh cáo. Ngô Bằng tức thì bị hủy bỏ tư cách luật sư, cũng bị truy cứu theo trách nhiệm hình sự, phán tù có thời hạn hai năm, sau đó vì trong lúc bị tù biểu hiện hành vi tốt nên được tha sớm nửa năm.

Ngô Bằng xuất hiện ở tiệm net cách trời sáng khoảng hơn mười giờ.

Hấn nhìn qua đây về mặt mỗi, quần áo nhăn nhúm, vác một cái ba lô, toàn thân làm cho người ta có cảm giác ngấy mữa.

Lão Từ vừa vặn tới thay ca, liền cùng Phương Vũ chặn Ngô Bằng trước bàn phục vụ và đưa thẻ cảnh sát.

Ngô Bằng rất bất ngờ: "Các anh... Tìm tôi?"

"Chúng tôi muốn tìm anh xác minh chút chuyện." Từ Thiên Thành nói.

Ngô Bằng nhìn quanh quất, chỉ vào trên lầu, nói: "Hay là, vào phòng tôi rồi nói?"

"Được." Từ Thiên Thành gật đầu, cùng Phương Vũ theo Ngô Bằng lên lầu.

Phòng Ngô Bằng rất nhỏ, thiết bị cũng rất đơn giản: Giường sofa một người, một tủ vải bạt giản dị, đầu giường đặt một tủ lạnh nhỏ, vừa có thể ướp lạnh đồ uống lại có thể coi như bàn dùng đầu giường. Cũng may cạnh cửa còn có hai cái ghế, Từ Thiên Thành và Phương Vũ liền ngồi xuống đó.

Ngô Bằng từ trong tủ lạnh lấy ra vài bình nước khoáng, hai người khoát tay tỏ vẻ không cần, Ngô Bằng liền tự mở một chai nước trên giường uống.

Nhìn Ngô Bằng uống xấp xỉ rồi, Từ Thiên Thành hỏi: "Mấy ngày nay anh đi đâu?"

Ngô Bằng liếm môi trả lời: "Bắc Kinh."

"Đến Bắc Kinh làm gì?"

"Mẹ của tôi ở Bắc Kinh phẫu thuật, tôi đi chăm sóc bà."

"Mẹ của anh? Bà ấy bị sao?"

"Bà ấy..." Môi Ngô Bằng run rẩy, vành mắt hơi đỏ, "Bà bị ung thư gan, phải phẫu thuật ghép gan."

"Ừm." Từ Thiên Thành không tiếp tục đặt câu hỏi, đợi tâm trạng Ngô Bằng khôi phục, mới hỏi, "Anh biết Vu Mai không?"

"Biết, sao thế?" Ngô Bằng gật đầu, về mặt kính ngạc.

"Ngày 18 tháng 8, anh đến sở sự vụ luật sư tìm Vu Mai đúng không?"

"Đúng thế, tôi đi tìm cô ấy vay tiền, cô ấy không cho mượn."

"Vì vậy anh liền ghi hận trong lòng mà giết cô ta?" Vẫn luôn im lìm không nói Phương Vũ đột nhiên xen vào.

"Cái gì! Cậu nói Vu Mai bị giết?" Ngô Bằng trừng to mắt, miệng há thật to, dáng vẻ sợ ngây người.

Qua hồi lâu, hần bình tĩnh lại, vội vàng hỏi: "Cô ta bị giết ngày nào?"

Ngô Bằng từng làm luật sư, khá hiểu rõ phương thức xử án của cảnh sát. Hần biết rõ mình hiện giờ đã trở thành đối tượng tình nghi của cảnh sát, biện pháp hữu hiệu nhất có thể chứng minh mình trong sạch chính là đưa ra chứng cứ vắng mặt.

"Ngày 20 tháng 8." Phương Vũ đáp.

"Ngày 20 tôi đã đến Bắc Kinh. Ngày đó là ngày mẹ tôi phẫu thuật, phẫu thuật từ ba giờ chiều liên tục đến hơn 11 giờ tối, trong lúc này tôi luôn ở bệnh viện cùng cha tôi chờ kết quả, không tin các cậu có thể đến bệnh viện kiểm tra."

"Mẹ anh tên gì, phẫu thuật ở bệnh viện nào?"

"Bà ấy tên Tăng Tuyết Nga, bệnh viện tổng quát Vũ Cảnh."

Nghe Ngô Bằng trả lời xong, Từ Thiên Thành đưa mắt ra hiệu cho Phương Vũ, Phương Vũ tâm linh tương thông từ trong túi lấy ra điện thoại di động đứng dậy ra khỏi phòng.

Phương ở trong điện thoại báo cáo tình hình Ngô Bằng cho Hạng Hạo Nhiên, Hạng Hạo Nhiên lập tức dặn dò nội bộ gọi điện cho phòng bảo vệ viện tổng quát Vũ Cảnh xác minh.

Lúc này, Từ Thiên Thành và Ngô Bằng ngồi trong phòng đã thả lỏng không ít. Nói vài câu tán gẫu xong, Từ Thiên Thành đột nhiên chuyển chủ đề "Nghe nói ngày đó lúc anh đi tìm Vu Mai hai người đã cãi vã vài câu, là vì sao?"

Ngô Bằng sững sốt, vẻ mặt lại căng thẳng, che giấu nói: "Không có gì, không có gì."

"Không thể nào, giữa hai người có phải vẫn còn dính đến việc khác? Có thể nói với tôi không? Anh đã làm luật sư, hẳn rõ ràng bất kỳ đâu mỗi nào đâu có khả năng trợ giúp cho chúng tôi." Dáng vẻ Ngô Bằng khiến Từ Thiên Thành cảm thấy phương diện này nhất định có vấn đề, liền kiên nhẫn khuyên giải hẳn.

Ngô Bằng cúi đầu nghịch chai nước khoáng, sau một lát, hẳn vặn mở nắp uống một hơi cạn sạch nước bên trong, dùng mu bàn tay quét môi, nói: "Được rồi, dù sao người cũng đã mất, các cậu muốn nghe thì tôi nói thôi. Tôi nghĩ các cậu nhất định đã biết tôi từng ngồi tù, nguyên nhân ngồi tù cũng biết rõ ràng. Kỳ thật tôi chẳng qua là một con rối, Vu Mai mới là kẻ đầu tiên phía sau màn thật sự. Bởi vì cha của Lưu mỗi kẻ tình nghi vụ án cưỡng hiếp kia vốn là khách hàng lớn của sở sự vụ luật sư, hơn nữa lại nguyện ý trả một số phí luật sư vượt mức cho vụ án đó khiến người ta không thể nào từ chối nổi, cho nên Vu Mai liền từng bước từng bước xúi giục tôi đi tiếp xúc, dụ dỗ người bị hại, cuối cùng để cho Lưu mỗi thoát tội."

Sau khi xảy ra sự cố Vu Mai tìm tới tôi, đưa cho tôi hai mươi vạn, bảo tôi một mình gánh vụ án. Tôi ngay từ đầu đã không đồng ý, cô ta liền uy hiếp tôi, nói mặc dù tôi chịu xúi giục của cô ta, nhưng không có người thứ ba biết, cho dù tôi khai ra cô ta, cũng không đưa ra được chứng cứ gì. Lại nói cho dù cô ta liên lụy vào, tôi vẫn sẽ phải ngồi tù, còn chẳng bằng cần hai mươi vạn, tương lai cũng tiện để lại cho mình một đường sống. Tôi ngẫm nghĩ cũng đúng, liền đồng ý. Ngồi tù xong, tôi dùng hai mươi vạn kia mở quán net này."

"Không ngờ Vu Mai là người như thế." Từ Thiên Thành than thở, "Vậy tại sao anh lại đi tìm Vu Mai vay tiền?"

"Mấy tháng trước mẹ của tôi bị phát hiện ung thư gan, bác sĩ kiến nghị bà thay gan. Khoảng thời gian trước phía viện ở Bắc Kinh đã tìm được gan mới, nhưng phí phẫu thuật cần năm mươi vạn. Cha mẹ tôi mượn đồng mượn tây đã gom gần ba mươi vạn, tôi nghĩ hết cách cũng chỉ thêm được mười vạn, còn thiếu mười vạn. Tôi vốn định bán tiệm net, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không tìm được ai mua. Tất cả rơi vào đường cùng, cũng vừa vặn ngày đó khi tôi đến trạm xe lửa đặt vé đi ngang qua sở sự vụ luật sư, muốn thử hỏi mượn Vu Mai chút ít. Nhưng Vu Mai hiểu lầm, cho rằng tôi muốn tống tiền cô ta, không đợi tôi nói xong cô ta liền nổi giận ùng ùng, chỉ vào mũi tôi quở trách, nói tôi muốn dùng vụ án đó tống tiền cô ta. Cuối cùng cô ta còn uy hiếp tôi nói, nếu tôi đeo bám cô ta nữa, cô ta sẽ cho tôi vào tù tiếp."

Vu Mai cùng ngày hôm đó nổi giận ùng ùng, Ngô Bằng đương nhiên không rõ, đó là vì cô ấy vừa tận mắt thấy Lưu Tường Lâm và Vương Hủy hẹn họ, đang ghen một bụng tức giận ai bảo Ngô Bằng lại qua đó thành nơi trút giận.

"Anh hận Vu Mai không?"

"Khụ." Ngô Bằng cười khở một tiếng, "Nói thật, từng hận. Song nghĩ từ hai năm tôi đã suy nghĩ cẩn thận, tôi lưu lạc đến tình trạng bây giờ kỳ thật không trách được ai khác, muốn trách cũng chỉ có thể trách chính mình, hết thảy đều là lựa chọn của mình. Mỗi người đều có quyền tự do lựa chọn, mà tôi lại chọn vi phạm tín ngưỡng của mình, chọn vi phạm đạo đức nghề nghiệp, coi thường pháp luật. Có lẽ đều là báo ứng, khiến mẹ tôi bị mắc căn bệnh này. Tôi lần này về là muốn tìm người tốt bán tiệm net, trở về bên cạnh mẹ hiếu kính với bà." Nói xong, vành mắt Ngô Bằng lại hơi đỏ.

Từ Thiên Thành trở về đội đi thẳng đến phòng làm việc của Hạng Hạo Nhiên. Hạng Hạo Nhiên đang xem một bản fax, thấy Từ Thiên Thành tiến đến, bảo hắn nghĩ xuống cũng thuận tay đưa fax cho hắn. Fax là viện tổng quát Vũ Cảnh gửi tới, nội dung đã chứng thật hôm xảy ra vụ án Ngô Bằng quả thật vẫn luôn ở bệnh viện.

"Xem ra đầu mối này cũng đã đứt." Hạng Hạo Nhiên có chút phiền muộn nói.

"Vây cũng chưa chắc, vẫn có chút thu hoạch." Từ Thiên Thành buông fax, kể lại tường tận một lượt chuyện Vu Mai xúi giục Ngô Bằng.

"Nói vậy Vu Mai không phải thứ gì tốt?"

"Ừ." Từ Thiên Thành gật đầu, "Xem ra phương hướng phá án của chúng ta bây giờ vẫn đúng, Vu Mai chắc chắn không phải ngẫu nhiên bị hại, thời gian dài chung quy sẽ xảy ra chuyện, cái chết của cô ta có khả năng chính là tranh chấp kiện tụng dẫn đến trả thù."

"Đúng, song chúng ta phải khoan phạm vi lớn, phải tiến hành đi điều tra hết các vụ kiện tụng của những luật sư đại diện sở sự vụ những năm gần đây."

"Được, tôi lập tức đi làm."

Nghiêm khắc mà nói, chứng cứ hành vi và phân tích dấu vết tâm lý chỉ là một loại suy đoán, không phải khoa học, so sánh cùng phương thức phá án nghiêm khắc tuân theo chứng cứ của cảnh sát có vẻ vô cùng trừu tượng. Cho nên trước khi quyết định đưa báo cáo phân tích của mình cho Hạng Hạo Nhiên, Hàn Ấn đã lén sưu tầm một ít chứng cứ thực tế.

Anh xin quyền kiểm tra kho số liệu nội bộ của đội, không ngờ rất nhanh đã được phê chuẩn. Anh tra xét một vòng trong kho số liệu và mạng nội bộ cảnh sát, kết quả giống với tư liệu của đội cho thấy thành phố Xuân Hải thậm chí xung quanh thành phố chỉ trong thời gian vài năm qua, chưa từng xảy ra vụ án nào thủ pháp giống án mạng hoa viên Cảnh Trình, song kết quả này không hề dao động suy nghĩ của Hàn Ấn.

Chưa phát hiện vụ án tương tự không có nghĩa hung thủ trước kia chưa từng gây án. Sát thủ liên hoàn cũng cần phát triển, sẽ từ một quá trình từ "Hưởng thụ kết quả" đơn thuần dần phát triển đến "Hưởng thụ quá trình". Đại đa số sát thủ liên hoàn lần đầu giết người, đều là vì tâm trạng phần nộ chất chứa dưới tác dụng của sự cố nào đó lập tức bộc phát, vì vậy mất đi lý

trí xúc động giết người, không có dự mưu, quá trình rất ngắn, đương nhiên cũng không có bố trí hiện trường cẩn thận như vậy.

Hai ngày nay Hàn Ấn lại xem đi xem lại tư liệu vụ án mấy lần, có thể nói từng chi tiết từng hình ảnh đều khắc thật sâu trong đầu anh. Tất cả chứng cứ đều chỉ hướng về phía phán đoán của mình, chẳng qua có một tiếc nuối -- Không có cơ hội đến hiện trường phát hiện án xem một chút, nếu không có thể xác nhận thêm nữa.

Hung thủ không phải lần đầu gây án, cũng sẽ không phải lần cuối cùng.

Hàn Ấn ôm tâm tình thấp thỏm đến phòng làm việc chi đội trưởng, Hạng Hạo Nhiên đang dựa bàn viết một phần tài liệu. Khi Hàn Ấn nói muốn báo cáo chút suy nghĩ về án mạng hoa viên Cảnh Trình, y không hỏi nhiều, cũng không dừng bút ngừng đầu, chỉ ngắn gọn nói ra hai chữ: "Nói đi."

Hàn Ấn kể đầu đuôi ngọn ngành kết quả phân tích hai ngày qua của mình, tỉ mỉ nói ra, anh tự nhận là đã rất sống động, rất có sức thuyết phục. Hàn Ấn đầy cõi lòng chờ mong nhìn Hạng Hạo Nhiên, tưởng rằng y sẽ hỏi ra vài vấn đề để mình giải thích, không ngờ Hạng Hạo Nhiên chỉ hơi liếc nhìn anh, nhàn nhạt nói: "Nói xong rồi thì ra ngoài đi."

Tựa như ném một tảng đá tới biển rộng, mình dùng hết toàn lực, nhưng không làm nổi lên một gợn sóng nào, Hàn Ấn bỗng thấy mất mát, khi ra cửa phòng tâm trạng vô cùng uể oải.

Nhưng Hạng Hạo Nhiên lúc này lại buông bút, ngừng đầu nhìn lưng Hàn Ấn, rơi vào trầm tư ngẩn ngui.

Kinh nghiệm nhiều năm nói cho y biết, hung thủ lần đầu gây án sẽ không ung dung, tỉnh táo, không để lại một tí dấu vết như vậy, mà y cũng có một loại trực giác mãnh liệt là vụ án này còn chưa chấm dứt, hung thủ còn có thể tiếp tục nữa.

Nếu có thể lựa chọn, Hạng Hạo Nhiên trái lại rất hy vọng trực giác của mình và phân tích của Hàn Ấn đều sai, nếu không phòng pháp y sẽ lại có

thêm một bộ thi thể!

Không, có lẽ sẽ là rất nhiều bộ!

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 2.1 - Diệu Thủ Tàn Dao

Buổi sáng hôm nay Hàn Ấn thức dậy trễ hơn bình thường một chút, trên đường lại gặp kẹt xe, vội vàng chạy tới đội, vẫn trễ hơn mười phút. Tuy nói muộn giờ không sao cả, nhưng nhìn lại không hay lắm, cho nên Hàn Ấn đi trong hành lang nhiều ít có chút khó xử.

Còn chưa đi được mấy bước, đối diện nhìn thấy Phương Vũ, Từ Thiên Thành và một vài cảnh viên tổ trọng án vùn vụt lao ra ngoài, hơn nữa sắc mặt hai người nghiêm trọng, chỉ dùng ánh mắt chào hỏi Hàn Ấn. Tiếp theo Hạng Hạo Nhiên cũng vội vã đi qua bên cạnh, khi tới cửa y đột nhiên xoay người, ngoắc ngón tay với Hàn Ấn, nói: "Cậu cũng đi theo đi."

Hàn Ấn có chút không rõ ra sao, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng đuổi theo.

Không lâu sau, tiếng còi xe cảnh sát liên tiếp vang lên, vài chiếc xe cảnh sát gào rú lái ra khỏi đại viện đội hình cảnh.

Ngồi trong xe của Hạng Hạo Nhiên, Hàn Ấn cảm thấy rất không thoải mái. Thấy mặt Hạng Hạo Nhiên âm trầm, anh cũng không dám hỏi đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Song anh biết tính tình của người như Hạng Hạo Nhiên, muốn nói cho bạn biết thì không cần hỏi y cũng nói, làm ngược lại sẽ bị mắng té tát.

Giao thông trong thời gian làm việc vẫn chưa qua giờ cao điểm, trên đường vẫn hơi chen chúc, cho dù xe cảnh sát đang kéo còi cũng không khỏi phải đi một chút lại dừng. Xe chạy tới gần phố thì ngừng lại, bởi vì hai chiếc xe phía trước xảy ra va chạm hoàn toàn phá hỏng đường, xe cảnh sát cũng không qua được.

Hạng Hạo Nhiên dùng máy bộ đàm thông báo phòng cảnh sát giao thông, bảo họ lập tức tăng nhân thủ, sau đó lại thừa dịp khe hở nói với Hàn Ấn: "Phán đoán của cậu đã đúng, hung thủ lại tiếp tục gây án. Phân cục vừa mới điện báo, ở bệnh viện trung tâm phát hiện một vụ án mạng, bố trí hiện trường rất giống hoa viên Cảnh Trình."

"Ừm." Hàn Ấn nhẹ giọng ừ một câu, nghe không ra tâm trạng. Đây là một thông tin làm người ta mâu thuẫn, phân tích của mình trong thực chiến đã được xác minh hẳn nên vui mừng, nhưng đồng thời có nghĩa lại có một sinh mệnh sống bị tước đoạt.

Rất nhanh, cảnh sát giao thông mở một con đường riêng cho xe cảnh sát, ô tô lại l ãn nữa di chuyển. 15 phút sau, vài chiếc xe cảnh sát đậu ở cửa bệnh viện trung tâm.

Đối với bệnh viện trung tâm, Hàn Ấn đã rất nhiều năm chưa đến đây, trong ấn tượng là tòa nhà trắng bản thủ, nhưng trước mắt lại biến thành kiến trúc không l òdo hai tòa cao ốc tạo thành, tường ngoài trang trí chói mắt, thời thượng khí phái, nhìn thoáng qua không giống bệnh viện, ngược lại như một khách sạn năm sao.

Đi vào đại sảnh bệnh viện, bên trong toàn đầu người chuyển động, nhao nhào ãn ào, trước tất cả cửa sổ đầu xếp đội ngũ thật dài. Cảnh sát đến không gây ra bất kỳ rối loạn nào, có lẽ mọi người đều đang quan tâm bệnh tình của mình và phí chữa trị đắt đỏ sắp phải trả.

Bệnh viện trung tâm do hai tòa nhà đông, tây tạo thành, tòa nhà phía đông là khu vực hành chính và các khoa khám chữa bệnh, tòa nhà phía tây là khu nằm viện. Hiện trường phát hiện án nằm ở phòng trực chung của khu vực hành chính tầng năm.

"Người chết tên Vương Ích Đức, là phó viện trưởng của bệnh viện. Tối qua ông ta trực tổng quát, buổi sáng không tham gia hội nghị thường kỳ như mọi ngày. Trong viện tưởng rằng ông ta ngủ quên, liền phát người tới gọi, kết quả phát hiện ông ta đã chết, liền lập tức báo án. Vợ của ông ta cũng là bác sĩ của bệnh viện này." Đồng chí phân cục giới thiệu sơ lược

tình hình, liền chuyển giao hiện trường cho Hạng Hạo Nhiên, "Hạng đội, nơi này giao lại cho các anh, chúng tôi rút lui trước."

Sau khi tiến vào hiện trường phát hiện án, tất cả mọi người tự giác làm việc của mình, Hàn Ấn vẫn đứng cạnh cửa như bị đinh đóng xuống không hề nhúc nhích. Sắc mặt anh trở nên trắng bệch, trên trán ứa ra một lớp mồ hôi hột, môi ra sức mím chặt, như đang cố nén gì đó.

Lẽ ra nghiên cứu tâm lý tội phạm thì vụ án thảm thiết nào mà chưa từng thấy qua -- mổ bụng, lột da, bầm thây vân vân, muốn biến thái bao nhiêu có biến thái bấy nhiêu. Nhưng đây đều là những lý luận suông, đều là thông qua một ít hình ảnh, tư liệu vân vân. Giờ phút này đặt mình vào một hiện trường phát hiện án chân thật, cách nạn nhân chỉ trong gang tấc, thậm chí trong không khí vẫn quanh quẩn mùi máu tanh, loại cảm giác sợ hãi bản năng này nhanh chóng tràn ngập toàn thân.

Người chết trước mắt là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, ông ta quỳ gối trước ghế gỗ gần cửa phòng, người trơ trọi như nhộng, bị một sợi dây trói gô. Mặc dù cúi thấp đầu, nhưng vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy đôi mắt của ông ta đã biến thành hai lỗ máu đỏ au, máu chảy ra trong lỗ lưu lại trên mặt hai đường ấn màu tím.

Hai con mắt của người chết đã bị móc xuống!

Hàn Ấn cảm thấy trong dạ dày nhộn nhạo, một luồng chất lỏng chua chua vọt tới cổ họng. Anh không dám di chuyển, anh biết mình chỉ cần hơi nhúc nhích sẽ phun ra toàn bộ mọi thứ trong dạ dày. Anh chỉ có thể dùng hết sức cố nén, nhưng cơ thể đã bắt đầu không nghe sai bảo, sự nhẫn nại của anh đã tới cực hạn, cũng may trước mắt đột nhiên xuất hiện một chai nước khoáng.

Nước là Lâm Hoan đưa tới, cô ta ngẫu nhiên ngẩng đầu thì thấy dáng vẻ túng quẫn của Hàn Ấn, vội vàng lấy trong túi trang bị ra một chai nước khoáng đưa tới.

Hàn Ấn bất chấp dè dặt, nhận nước cơ hồ một hơi uống đến đáy, mới xem như áp trụ được dục vọng nôn mửa.

Rốt cuộc khổ sở khảo sát qua hiện trường, Hàn Ấn cả người đầu sắp kiệt quệ. Có lẽ đã quen với biểu hiện của người mới tại hiện trường, Hạng Hạo Nhiên không có phản ứng gì đặc biệt, sắc mặt âm u như mọi ngày, song cũng làm trong lòng Hàn Ấn bớt chút khó xử.

Hạng Hạo Nhiên dẫn dò Từ Thiên Thành ở lại kiểm tra tình hình bệnh viện và người thân, mình thì vội vàng quay về cục báo cáo với lãnh đạo, để trong cục tăng cường nhân thủ.

"Mang theo cậu ta đi luôn." Hạng Hạo Nhiên đi được vài bước, quay đầu lại chỉ vào Hàn Ấn nói với Từ Thiên Thành.

Một câu nói hời hợt của Hạng Hạo Nhiên, chứng tỏ Hàn Ấn có thể chính thức tham dự công tác đi đầu tra vụ án. Trong lòng Hàn Ấn đây kích động, lão Từ và Phương Vũ đương nhiên cũng thấy mừng cho anh.

Lão Từ nói Hàn Ấn mặt thân thiện, bảo anh phụ trách hỏi người thân, Phương Vũ phụ trách tiếp xúc với bảo an của bệnh viện, lão Từ thì đi tìm lãnh đạo bệnh viện nói chuyện. Sau đó ba người cùng tạm biệt, cùng nhau tiến hành lấy thông tin của nhân viên đi đầu dưỡng trực đêm qua và bệnh nhân từng tiếp xúc với người bị hại.

Bệnh viện xảy ra chuyện lớn như vậy, phòng bảo an đương nhiên khó thoát trách nhiệm. Khi Phương Vũ đến, lãnh đạo phòng bảo an sắc mặt rất khó coi, đêm qua mấy bảo an trực vẫn chưa tan ca, đang ủ rũ ngồi trên ghế, xem ra vừa bị lãnh đạo quở trách.

Mấy bảo an thật ra rất phối hợp với các câu hỏi, song bảo an vẫn là bảo an, mặc dù cùng "công an" chỉ kém một chữ, nhưng năng lực và ý thức cảnh giác kém quá xa. Bệnh viện mỗi ngày nhiều người lui tới như vậy, muốn họ giữa biển người mênh mông phân biệt ra kẻ tình nghi thật sự quá khó khăn. Mấy bảo an vắt hết óc cũng không nhớ được đêm qua có gì đặc biệt, không còn cách nào, Phương Vũ chỉ có thể ký thác hy vọng vào máy theo dõi. Nhưng phòng trực ban của bệnh viện trung tâm xây dựng tại khu vực hành chính, không hề có thiết bị theo dõi. Phương Vũ lại xem sơ qua video của khu vực có thiết bị theo dõi, không phát hiện bóng dáng hung

thủ, chỉ có thể bảo phòng bảo an cần tới phim gốc mang về đội cảnh thận xem xét lại.

Dưới yêu cầu của Từ Thiên Thành, bệnh viện trung tâm triệu tập nhân viên đi đầu dưỡng trực tối qua về bệnh viện phối hợp đi đầu tra. Theo nhân viên đi đầu dưỡng trực ban nói, Vương Ích Đức khoảng khoảng 9 giờ tối qua đã đến các phòng dò xét một vòng, cùng mấy bác sĩ trực tùy ý trò chuyện một lát, lại tuần sát các phòng lấy lệ, rồi nói phải về phòng trực nghỉ ngơi, sau đó thì không thấy ông ấy nữa. Tối qua họ cũng không để ý xem có ai đáng về khả nghi lui tới trong bệnh viện, đối với các bệnh nhân nằm viện kết quả trả lời cũng giống nhau, không thể tìm được đầu mối có giá trị.

Tiếp xúc cùng người nhà nạn nhân cũng không tốt hơn, bạn phải bận tâm cảm thụ của thân nhân, ít nhất phải là ra về bi thống, câu hỏi còn phải uyển chuyển không thể cứng nhắc, đồng thời bạn còn phải quan sát các loại phản ứng đối với vấn đề-- Ai dám chắc thân nhân không phải hung thủ? Hàn Ấn lần đầu tiên làm loại chuyện này, cảm thấy có chút nhức đầu. Cũng may vợ của Vương Ích Đức là Tiêu Vân Phượng đang công tác ở bệnh viện trung tâm, bà ta đã biết tin chồng bị hại đầu tiên, hiện giờ tâm tình đã bình phục. Và lại bản thân bà ta là bác sĩ, đã từng nhìn thấy cảnh sinh sinh tử tử, cho nên biểu hiện với câu hỏi tỉnh táo hơn so với tưởng tượng của Hàn Ấn.

"Chồng bà viện trưởng Vương gần đây có hành động gì khác thường không?" Hàn Ấn hỏi.

"Không có." Tiêu Vân Phượng lắc đầu, "Giống như mọi ngày, đều rất bình thường."

"Ông ấy gần đây có kết thù với ai không?"

"Cũng không có!" Tiêu Vân Phượng dùng khăn giấy lau khóe mắt, nói, "Lão Vương nhà chúng tôi cả đời thanh bạch, thận trọng, người quen ông ấy ai cũng khen ông ấy tốt. Ông ấy cho dù ở nhà hay ở đơn vị luôn rất ôn hòa, đừng nói kết thù kết oán, nổi giận với người khác cũng chưa từng. Chỉ có bác sĩ Tiểu Triệu kia... Cũng chỉ có một lần đó..." Tiêu Vân Phượng vội vàng giải thích.

Hàn Ấn cắt ngang bà ta: "Bác sĩ Triệu thế nào?"

"Đứa nhỏ này vừa tham gia công tác không lâu, năng lực nghiệp vụ chưa ổn, còn không khiêm nhường, tham vọng cao, cả ngày nghi đông ngại tây. Lão Vương nhà chúng tôi thật sự nhìn không được, đi nói nó hai câu, thằng nhóc này ầm ức tranh luận, hai người li ền cãi nhau một lát, cũng không có gì."

"Bác sĩ Triệu này ở khoa nào?"

"Nó đã từ chức rồi, hình như cũng lâu lắm rồi."

"Bà biết bác sĩ Triệu bây giờ làm việc ở đâu không?"

"Không biết, người như thế đến chỗ nào làm cũng không được." Tiêu Vân Phương tỏ vẻ khinh thường nói.

"Bà và chồng mình có từng quen một người tên Vu Mai không?"

"Tôi không biết, cũng chưa nghe ông ấy nhắc tới cái tên này bao giờ." Tiêu Vân Phương thoáng suy tư, trả lời, "Nhưng mà chồng tôi là lãnh đạo, ở bên ngoài xã giao rất nhiều, ông ấy có quen người này hay không tôi cũng không rõ lắm. Đúng rồi, Vu Mai là ai? Nam hay Nữ? Là nữ đúng không? Cô ta trẻ không? Đẹp không? Có quan hệ gì với lão Vương nhà chúng tôi?"

Tay bác sĩ mới làm việc dám chống đối Phó viện trưởng, không lâu sau lại từ chức, phương diện này có ẩn tình gì không? Hàn Ấn cảm thấy cần phải tìm bác sĩ Triệu nói chuyện.

Bác sĩ Triệu tên là Triệu Tân Dân, Hàn Ấn ở bệnh viện hỏi một vài đồng nghiệp cũ của hắn, không ai biết tin tức hiện giờ của hắn, hơn nữa rất nhiều người nói về hắn đ ề tỏ vẻ khịt mũi khó chịu, xem ra người này quả thật có chút vấn đề.

Hàn Ấn không có cách nào khác, đành phải đến phòng nhân sự bệnh viện nghe ngóng, kết quả tìm được ở đó một số điện thoại bàn Triệu Tân

Dân từng lưu lại. Anh thử bấm gọi, là mẹ của Triệu nghe máy. Mẹ hắn nói cho Hàn Ấn biết, Triệu Tân Dân hiện giờ đang làm việc ở một bệnh viện tư nhân, hơn nữa còn cho anh địa chỉ tường tận của bệnh viện và số di động của hắn. Sau đó Hàn Ấn cùng Từ Thiên Thành gặp mặt, Từ Thiên Thành bảo anh đi cùng Phương Vũ, mình thì ở lại bệnh viện tìm thêm đầu mối.

Bệnh viện Triệu Tân Dân làm việc rất dễ tìm, anh dựa theo thời gian đã hẹn trong điện thoại chờ ở phòng làm việc. Thằng nhóc này mặt mũi rất tuấn tú, tóc chải ba bảy căn thận tỉ mỉ, sơ mi trắng, mặc đồng phục, áo blu trắng, thoạt nhìn đầy sức sống.

Phương Vũ đưa thẻ cảnh sát, nói: "Chúng tôi muốn tìm anh tìm hiểu một vài chuyện liên quan đến Vương Ích Đức."

"Vương Ích Đức?" Triệu Tân Dân tỏ vẻ bất ngờ, "Tìm hiểu gì ở ông ta?"

"Là thế này." Hàn Ấn giải thích, "Tối qua Vương Ích Đức đã bị giết, chúng tôi từ bệnh viện biết được anh từng có tranh chấp với ông ta, chúng tôi muốn biết nguyên nhân."

"Cái gì? Ông ta bị giết rồi? Các anh sẽ không nghi ngờ là tôi giết đó chứ?"

"Trước khi còn chưa phá được vụ án, ai cũng là kẻ tình nghi, chúng tôi chỉ hỏi theo quy định, anh đừng áp lực quá, chỉ cần nói ra tình hình thực tế là được."

"Ừm, không có gì, đều là việc nhỏ." Triệu Tân Dân dừng một chút, vẻ mặt trở nên khá do dự.

"Việc nhỏ anh cũng cứ nói rõ ràng."

"Thật không có gì, đều là chút va chạm nhỏ trong phòng làm việc, chỉ trách tôi khi đó quá trẻ tuổi không hiểu chuyện." Triệu Tân Dân hăm hăm hờ hờ nói, hình như còn có nỗi niềm khó nói.

Hàn Ẩn nhìn ra thằng nhóc này có ý nói dối cho qua, suy nghĩ một chút, khích tướng nói: "Nói thế, trách nhiệm xung đột chủ ý là do anh? Khó trách đờng nghiệp cũ của anh đánh giá anh không cao, nhắc tới anh đều tỏ vẻ chán ghét."

"Nói bậy nói bạ! Họ rấn chuột một ổ, cùng một giuộc, đương nhiên phải nói giúp Vương Ích Đức!" Triệu Tân Dân quả nhiên bị chọc giận, tỏ vẻ tức giận nói, tiếp theo lại lập tức cảm thấy mình nói hớ, liền bĩu môi, không lên tiếng nữa.

Lúc này Phương Vũ cũng nhìn ra Triệu Tân Dân có đi ều giấu giếm, liền nghiêm túc nói: "Bác sĩ Triệu, phiền anh nói rõ ràng chân tướng sự việc. Nếu không muốn nói ở đây, có thể theo chúng tôi về cục thảo luận."

Triệu Tân Dân cân nhắc một chút, nói: "Được rồi. Nhưng tôi phải thanh minh, lời tôi nói chỉ giới hạn trong phòng này, nếu các anh cho rằng hữu dụng thì cứ đi kiểm tra, tôi không đề cập tới bất kỳ lời khai gì, ra khỏi phòng này tôi cũng sẽ không thừa nhận lời tôi đã nói."

Sau khi Phương Vũ và Hàn Ẩn nhìn nhau, gật đầu.

Triệu Tân Dân thoáng trầm tư chốc lát, nói: "Cho tới nay, tôi đều tràn ngập kính ý với nghề bác sĩ này, sau khi tốt nghiệp đại học tôi luôn ôm ấp niềm tin tham gia công tác cứu người." Triệu Tân Dân nói tới đây ngại ngùng cười, "Hiện giờ ngẫm lại thấy ngây thơ quá. Khi vừa đến bệnh viện trung tâm tôi chỉ là một bác sĩ thực tập, không có quy ền kê đơn, do một bác sĩ cũ chịu trách nhiệm. Thông qua một thời gian ngắn quan sát, tôi phát hiện bác sĩ đó khi khám bệnh thường xuyên phóng đại, còn kê thuốc bậy bạ, một chút bệnh vặt cũng có thể kê ra thuốc mấy trăm đờng, nghiêm trọng hơn là cho người ta nhập viện kiểm tra. Mới đầu tôi tưởng trình độ nghiệp vụ của hắn không ổn, nhưng dần phát hiện bệnh viện trung tâm có rất nhiều bác sĩ đều khám bệnh như thế. Tôi rất buồn bực, nghĩ th ăm bệnh viện rõ ràng có quy định hạn chế mức thuốc mỗi tháng bác sĩ dùng, vượt quá mức đó sẽ ấn theo số tiền thưởng tương ứng mà khấu trừ, tại sao họ còn làm vậy chứ? Về sau tôi từ một vài y tá biết được, họ làm vậy kỳ thật là để lấy nhiều tiền hoa hồng thuốc hơn. Tiền thưởng của bệnh viện một

tháng được bao nhiêu? Mỗi tháng thuốc họ được khấu trừ đến mấy ngàn thậm chí hơn vạn đấy!"

"A, hóa ra là vậy! Hèn gì ngày đó tôi bị cảm, bác sĩ kê cho tôi nhiều thứ thuốc lung tung như vậy, ngay cả thuốc trợ gan cũng có!" Phương Vũ nhớ tới tháng trước mình cảm đi lấy thuốc đã bị thọt một dao, trong lòng tức giận bất bình.

"Ha ha, đây đều là những điển hình tương đối, trong thời sự cũng từng đưa tin, anh không thấy sao? Cái này trong giới chúng tôi gọi là tổ hợp dùng thuốc." Thấy dáng vẻ Phương Vũ tức giận rất buồn cười, Triệu Tân Dân không nhịn được cười hai tiếng, sau khi cười xong sợ Phương Vũ trách, liền giải thích nguyên nhân trong đó, "Cảm cúm vốn chỉ cần kê vài viên thuốc kháng sinh là được, nhưng các bác sĩ sẽ đồng thời kê cho bệnh nhân thuốc kháng sinh và thuốc nâng cao khả năng miễn dịch. Nhưng vì thuốc kháng sinh có hại cho gan, cho nên nhất định sẽ kê thêm chút thuốc trợ gan."

Triệu Tân Dân nói tới đây, Hàn Ấn cũng không nghe ra có liên quan gì đến vụ án, nhưng tình hình nội bộ bệnh viện trung tâm quả thật khiến người ta khiếp sợ, liền nhịn không được hỏi chen vào: "Chuyện bác sĩ lấy tiền hoa hồng anh có chứng cứ không?"

"Tôi đã nói tôi không cung cấp chứng cứ, lại nói tôi cũng không lấy đâu ra chứng cứ cung cấp, khi ấy tôi chỉ là bác sĩ thực tập, không có quyền kê đơn, đại diện y dược cũng sẽ không tìm tới tôi. Song lời y tá nói đáng tin. Bác sĩ dùng thuốc vượt giới hạn, bệnh viện trung tâm khấu trừ tiền thưởng cả phòng, bác sĩ có thể không để ý số tiền này, nhưng các y tá quan tâm, vì họ lấy là tiền thưởng chia đều. Đương nhiên, đối với các làm của các bác sĩ, các y tá phần lớn chỉ giận mà không dám nói gì, chỉ có thể lén lút nghị luận."

"Việc này có liên quan tới Vương Ích Đức không?" Hàn Ấn lại hỏi.

"Đương nhiên là có liên quan! Thuốc đưa vào bệnh viện, phải trải qua thảo luận của ban chấp hành công tác thuốc bệnh viện, hơn nữa do viện trưởng chủ quản ký tên đồng ý. Vương Ích Đức chính là phó viện trưởng

điêu trị chủ quản bệnh viện trung tâm, có thể nói hẳn là nhân vật mấu chốt đưa thuốc vào bệnh viện, cũng là nhân vật chủ lực của phía dược thương. Nói cho cùng, thuốc bán nhiều, tiền hoa hồng bác sĩ cần chỉ là một phần nhỏ, phần lớn đều bị các lãnh đạo như hẳn cần hết. Cho nên, đối với hành vi của các bác sĩ cấp dưới, Vương Ích Đức nhìn vào mắt, không những không ngăn cản ngược lại còn dung túng. Chính tai tôi từng nghe Vương Ích Đức tán gẫu với các bác sĩ đã nửa đùa nửa thật nói 'Có bệnh kê nhiều thuốc, không bệnh thì kê thuốc bù thế đấy.' Triệu Tân Dân bưng ly uống một hớp nước, tiếp tục nói, "Trừ lần đó ra, tôi còn phát hiện bệnh viện có rất nhiều thuốc đều là từ một vài xưởng nhỏ xuất ra, dù sao nguyên nhân chỉ vì chút tiền hoa hồng thuốc này cao."

"Hẳn làm vậy mà chưa từng xảy ra chuyện?" Hàn Ấn hỏi.

Triệu Tân Dân lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Xảy ra chuyện thì thế nào? Tôi nhớ đại khái là tháng chín năm ngoái, trong viện muốn mua hai máy tim phổi nhân tạo. Vương Ích Đức đưa lãnh đạo viện đi vài nước khảo sát, kết quả trở về mua hai máy nội địa, hơn nữa giá cả không hề rẻ tí nào. Máu chốt là một máy trong đó sau khi mua về thì thường xuyên trục trặc, lúc đầu chỉ là chút vấn đề nhỏ, xưởng đến bảo trì một chút cũng dùng tạm được, về sau trong một lần phẫu thuật ngoại khoa tim, máy tim phổi đột nhiên xảy ra trục trặc không thể làm việc bình thường, dẫn đến máu không cách nào tuần hoàn đến đại não bệnh nhân, tổn hại nghiêm trọng đến tổ chức đại não, khiến bệnh nhân tử vong hai ngày sau đó.

Vì trong những người nhà bệnh nhân có người có kinh nghiệm chữa trị, đưa ra nghi vấn với lý do thoái thác của bệnh viện, hơn nữa mời luật sư thừa kiện bệnh viện. Lúc ấy sự việc âm ỉ rất lớn, truyềnthông cũng tiến hành đưa tin. Tôi tưởng rằng lần này Vương Ích Đức chắc chắn sẽ bị liên can, chưa tới vài ngày sự việc liền được giải quyết. Hóa ra bệnh viện và người nhà bệnh nhân ngầm giải hòa, bồi thường một số tiền lớn. Truyềnthông có lẽ cũng đã nhận được chỗ tốt, không tiếp tục đưa tin nữa. Sự việc giải quyết xong, Vương Ích Đức chỉ tạm thời đình chỉ công tác vài ngày tượng trưng, không lâu sau đã phục hồi nguyên chức."

"Nguyên nhân hai người xảy ra tranh chấp rốt cuộc là gì? Có liên quan đến chuyện anh vừa nói không?" Phương Vũ tưởng rằng Triệu Tân Dân lại đang nói sang chuyện khác, nhin không được hỏi han.

"Có liên quan mà! Anh đừng vội, nghe tôi nói tiếp." Triệu Tân Dân vẫn không nhanh không chậm nói, "Sau khi nghe ngóng ở bệnh viện một thời gian ngắn, tôi liền viết vài tài liệu tố giác hiện tượng bất thường này. Tôi biết Vương Ích Đức có chỗ dựa như thế nhất định đầu đã dứt lốt cho các lãnh đạo trong viện rồi, liền gửi trực tiếp tài liệu tới cục vệ sinh, là tên thực. Liên tục gửi vài bức thư tố giác xong, tôi một mực chờ tin tức, tưởng rằng cục vệ sinh ít nhất sẽ phái người đến bệnh viện đi đầu tra chút. Nhưng không ngờ qua một thời gian, ý kiến cục vệ sinh đưa ra lại là để cho viện tự đi đầu tra. Tự đi đầu tra có thể tra ra cái rắm gì!" Triệu Tân Dân nhin không được chửi tục, "Lại qua một thời gian ngắn, thư tố giác chẳng biết sao bị truyền tới tay Vương Ích Đức, ngay sau đó toàn bộ viện đầu biết chuyện tôi viết thư tố giác."

"Ôi, sau đó cuộc sống tôi rất khổ sở!" Triệu Tân Dân cười khổ một tiếng, "Tôi có thể cảm giác được các đòng nghiệp xung quanh nhìn tôi với ánh mắt tràn ngập chán ghét và chế nhạo, họ bắt đầu xa lánh tôi, chèn ép tôi, còn thường hãm hại tôi. Vương Ích Đức thì càng không cần phải nói, hắn làm khó dễ tôi đủ đi đầu, bắt được một ít bệnh vật sẽ đại hội tiểu hội phê bình. Tôi quả thực thành tài liệu phản diện trong viện. Tới cuối kỳ thực tập, viện nói biểu hiện công tác của tôi không tích cực, không thể cho tôi chuyển sang chính thức, chỉ có thể ký hợp đòng tạm thời. Tôi biết đây đầu là mấy chuyện xấu Vương Ích Đức ngầm làm. Dưới hoàn cảnh như vậy cũng không tiện làm nữa, cho nên khi Vương Ích Đức lần nữa tìm tôi gây phiền phức, tôi mặc kệ chỉ vào mũi hắn mắng to, sau đó thì từ chức."

Sau khi Triệu Tân Dân nói xong, Hàn Ấn gật đầu, tỏ vẻ vô cùng đòng tình với cảnh ngộ của hắn, nhưng có một vấn đề anh vẫn phải hỏi: "Tối qua anh ở đâu?"

"Tối qua?" Triệu Tân dân dường như đang cố gắng nhớ lại, gõ đầu, nói, "Trong khoảng thời gian này công việc rất bận, sau giờ làm việc tôi về nhà. Ăn xong cơm tối, xem TV một lát, chưa tới chín giờ đã lên giường ngủ."

"Có ai có thể chứng minh không? Ví dụ như cha mẹ hoặc người yêu."

"Tôi không có bạn gái, cũng không sống cùng cha mẹ, cho nên không biết nên chứng thật như thế nào. Lại nói, ai có thể ngờ ở nhà mình ngủ mà cũng cần nhân chứng?"

"Vậy trước tối thứ năm tuần trước anh ở đâu?" Hàn Ấn muốn nghe xem hành tung của Triệu Tân Dân thế nào vào đêm Vu Mai bị giết.

"Thứ năm tuần trước làm sao?" Triệu Tân Dân hơi khó hiểu.

"Việc này anh không cần quan tâm, chỉ cần anh nói ra hành tung của anh đêm đó."

"Thứ năm tuần trước giống tối qua, sau giờ làm việc thì về nhà, ăn cơm, xem TV, ngủ. Tôi nói rồi, khoảng thời gian này công việc rất nhiều, mệt muốn chết! Cho nên thời gian làm việc và nghỉ ngơi của tôi cũng trở nên cực kỳ quy luật, đại khái đã hơn nửa tháng nay, mỗi ngày đều như vậy." Triệu Tân Dân lần này trả lời rất sáng khoái.

Hàn Ấn và Phương Vũ nhìn nhau, từ trên ghế đứng dậy: "Được rồi, hôm nay đến đây thôi, sau này có chuyện chúng tôi sẽ đến phiên anh nữa."

"Bất cứ lúc nào cũng được, tôi nhất định sẽ phối hợp điều tra với các anh."

Triệu Tân Dân tiễn hai người ra cửa, khi đi tới cửa Phương Vũ quay đầu lại, vẻ mặt thành khẩn nói: "Bác sĩ Triệu, bây giờ bác sĩ tốt giống anh không còn nhiều nữa, anh nhất định phải bảo trọng hơn!"

"Không... Không... Không có gì... Không có gì..." Triệu Tân Dân đưa tay sờ trán, tránh né ánh mắt của Phương Vũ, nụ cười trên mặt rất lúng túng.

Hàn Ấn nhìn dáng vẻ hai người nắm tay, há miệng muốn nói gì, nhưng ngân ngẩn một chút lại không nói gì, quay đầu đi.

Có lẽ Phương Vũ thật đúng là vô cùng ngây thơ, mở to hai mắt mà nhìn đi, Triệu Tân Dân trước mắt, chính là người đậy lòng tin kia sao? Tại sao không kiên trì? Tại sao phải thay đổi nguyên tắc làm người của mình? Tại sao phải đổi thành người giống Vương Ích Đức?

Trở về đội, họ báo cáo tình hình của Triệu Tân Dân, Hạng Hạo Nhiên hỏi cảm giác của Hàn Ấn với Triệu Tân Dân thế nào.

Hàn Ấn trả lời: "Triệu Tân Dân ngay từ đầu khi nghe tin Vương Ích Đức bị giết có vẻ rất kinh ngạc, song chỉ trong thoáng chốc, sau đó lập tức hỏi chúng tôi có phải đang nghi ngờ hắn không. Loại phản ứng này là phản ứng của người bình thường. Người trong lòng có quỷ sẽ làm lớn mức độ kinh ngạc của mình, họ có thể sẽ che giấu mà nói một vài lời khách sáo, hơn nữa sẽ không lập tức chủ động đặt câu hỏi với chúng tôi. Phản ứng của Triệu Tân Dân có thể nói rõ ràng, hắn căn bản không để ý đến sống chết của Vương Ích Đức, mà quan tâm xem chúng tôi có nghi ngờ hắn không. Từ điểm này, hắn hẳn không phải hung thủ. Nhưng sau đó khi trả lời chúng cứ vắng mặt, không biết tại sao hắn lại nói dối, có thể là chưa chuẩn bị với vấn đề này, cho nên tạm thời bịa một lý do thoái thác."

"Vậy rốt cuộc có đi điều tra hắn không?" Lão Từ hỏi.

"Tra!" Hạng Hạo Nhiên đáp, "Mặc kệ như thế nào, hắn vẫn có động cơ gây án. Anh nghĩ đi -- Công việc Triệu Tân Dân kiêm nhiệm như vậy, kết quả đến kỳ hạn thực tập liên tục bị làm cho công tác không nổi nữa, hắn có thể cam tâm sao? Hơn nữa chứng cứ vắng mặt của hắn cũng không đáng tin cậy. Còn nữa, trong vụ án Vu Mai bị giết, Lâm Hoan không phải nói thủ pháp cất lõi của hung thủ rất chuyên nghiệp sao? Thế thì phù hợp với đặc thù nghề nghiệp của Triệu Tân Dân rồi."

"Nội tình đen tối mà Triệu Tân Dân kể về bệnh viện và Vương Ích Đức, chúng ta có đi điều tra không?"

"Tra!" Hàn Ấn híp mắt, siết nắm tay nói, "Ý kiến của em là tra. Nhìn những chứng cứ hiện nay, Vu Mai có thể chắc chắn là một 'Luật sư lưu manh', nếu nội tình đen tối của Vương Ích Đức là thật, có lẽ chúng ta có thể phát hiện mô hình mục tiêu hung thủ tìm kiếm."

"Còn có một loại khả năng, hẳn nói với chúng ta nhiều nội tình đen tối như vậy, chẳng qua là để dòi mục tiêu, phân tán lực chú ý của chúng ta!" Lão Từ nói thêm vào.

Hạng Hạo Nhiên cân nhắc chốc lát, nói: "Vậy đi đâu tra đi, nhưng chú ý phải âm thầm, dù sao trọng điểm của chúng ta là án mạng, không phải đi đâu tra cơ cấu hủ bại."

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 2.2

Trong phòng pháp y, Lâm Hoan vừa kiểm nghiệm xác của Vương Ích Đức xong, đang ngồi trước bàn làm việc vừa ăn mì gói đã sớm nguội ngắt, Hàn Ấn đứng lúc này gõ cửa đi tới.

"Chào anh, có việc gì à?" Lâm Hoan vừa bỏ mì vào miệng, vừa chào.

"Không có gì, tình cờ đi ngang qua... Cái kia... Cảm ơn nước khoáng của cô."

Tình cờ đi ngang qua? Cho xin đi, cả tầng này ngoại trừ phòng pháp y thì là phòng kho, anh đi ngang qua đây là để đi đâu? Hàn Ấn cảm thấy mặt mình có chút nóng.

"Ôi dào, đừng khách khí, việc nhỏ mà." Lâm Hoan thì không suy nghĩ nhiều.

"Thật ngại quá, ở hiện trường hơi thất thố, không nhớ tạ ơn cô."

"Haha, không có gì mà, lần đầu đến hiện trường đầu như vậy! Thằng nhóc Phương Vũ kia lần đầu suýt nữa nôn cả ruột gan ra ngoài, anh xem như không thấy rồi!"

"Tình hình khám nghiệm tử thi thế nào?" Hàn Ấn biết Lâm Hoan là để mình bớt khó xử mới cố ý nhắc tới Phương Vũ, vì vậy liền chuyển chủ đề

"Vừa làm xong. Hay là thế này..." Lâm Hoan đứng dậy, rút tờ giấy ăn trong hộp giấy trên bàn ra lau miệng, bảo Hàn Ấn đến bên bàn kiểm nghiệm xác, "Tôi nói trước kết quả cho anh, thuận tiện giúp anh luyện can đảm."

Trên bàn khám nghiệm xác nằm thẳng tắp một cái xác che vải trắng, sau khi vạch ra để lộ Vương Ích Đức. Vết máu trên mặt hắn đã được lau sạch sẽ, hai lộ máu chỗ đôi mắt bị móc xuống có vẻ vô cùng ghê người, trước ngực có vài đường chỉ khâu, nhìn ra được vừa mới bị mổ bụng phá dạ dày.

"Cảm giác thế nào?" Lâm Hoan nhướn mày hỏi.

Hàn Ấn nặn ra nụ cười: "Còn chịu được."

"Anh đừng suy nghĩ đây là một cái xác, cứ nhìn nó như chứng cứ là sẽ không còn kinh dị nữa."

"Ha ha, nghe nói Vương Ích Đức coi như là một bác sĩ không t ã, nếu dưới đất biết được, nhìn thấy được cô dùng phương pháp khâu thô sơ, nguyên thủy như vậy khâu hắn, không nhảy dựng lên li ều mạng với cô là không được mà." Hàn Ấn cố gắng trấn định trên ghẹo, muốn che giấu bất an của mình.

Lâm Hoan chỉ vào một vết màu nâu đỏ sậm trên cổ Vương Ích Đức, nói: "Nhìn thấy không, giống vết dây trên cổ Vu Mai, hẳn là đến từ cùng một sợi thắt lưng. Thời gian tử vong là ngày hôm qua (Ngày 27 tháng 8) khoảng giữa 21 giờ tối đến 22 giờ tối. Trong dạ dày người chết không phát hiện dị vật, trên cổ tay có vết chấn thương mới, chứng tỏ người chết bị tập kích khi ý thức tỉnh táo, từng phản kháng. Song đáng tiếc trong móng tay không phát hiện bộ da thuộc v ề người thứ hai, hơn nữa trong móng tay rất sạch sẽ, có thể từng được hung thủ xử lý."

"Năng lực phản trình sát của hung thủ rất mạnh." Hàn Ấn nói chen vào.

"Ừ." Lâm Hoan gật đầu tiếp tục nói, "Người chết sau khi hô hấp hoàn toàn đình chỉ ít nhất năm sáu phút sau mới bị trói và móc mắt." Lâm Hoan vừa nói vừa chỉ vào phần mắt của Vương Ích Đức, "Hung thủ khi móc mắt không để lại bất kỳ vết thương mặt ngoài nào, hơn nữa bên khóe mắt cũng rất ngay ngắn, thủ pháp khá thành thực, có lẽ có liên quan đến nghề nghiệp của hắn."

Trong hai vụ án, thủ pháp hung thủ cắt bộ phận nạn nhân đều cho thấy tiêu chuẩn chuyên nghiệp nhất định. Tôi nghĩ hẳn rất có khả năng làm việc liên quan đến y học, hoặc đồ tể, đều bếp các loại nghề nghiệp có thể sử dụng dao thành thạo. Đương nhiên, tôi cũng chỉ cung cấp tính tham khảo." Lâm Hoan bổ sung nói.

Hàn Ẩn gật đầu: "Có loại khả năng này. Song đối với sát thủ hơi biến thái mà nói, chúng có thiên phú về phương diện này. Từng xuất hiện một vài vụ án lột da, bầm thây, mặc dù chứng cứ cho thấy thủ pháp hung thủ rất chuyên nghiệp, nhưng trên thực tế họ chưa bao giờ được đào tạo chuyên nghiệp, cũng như nghề nghiệp không liên quan đến sử dụng dao kéo."

"Đúng, tôi cũng có nghe nói." Lâm Hoan vừa nói, vừa phủ vải trắng lại trên thi thể.

Nên cảm ơn đã cảm ơn, nên nhìn cũng đã nhìn, Hàn Ẩn biết Lâm Hoan bận rộn, mình không tiện ở lâu, liền muốn cáo từ. Khi đi tới cạnh cửa, anh quay người lại dùng giọng điệu ân cần nói: "Đúng rồi, sau này ít ăn đồ lạnh chút, không tốt cho dạ dày."

"Ừ, không sao đâu, cũng quen rồi, một khi bận rộn thì không nghĩ nhiều được thế." Lâm Hoan cười chỉ mi ăn liền trên bàn, "Làm mì lạnh ăn ngon lắm đó."

"Ha ha, tôi đi đây!" Hàn Ẩn phất tay rời đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng Hàn Ẩn rời đi, đáy lòng Lâm Hoan dâng lên một cảm giác nói không nên lời, là cảm động, hay là gì khác?

Có lẽ vì đã lâu chưa từng nghe một câu nói thân thiết, tóm lại ấn tượng của cô với Hàn Ẩn vô cùng tốt. Từ Hàn Ẩn, cô lại không thể ức chế nhớ tới một người đàn ông khác -- Hạng Hạo Nhiên.

"Hạng Hạo Nhiên, em rất nhớ thời gian chúng ta bên nhau, nhưng tại sao bây giờ anh luôn từ chối em? Nói cho em biết tại sao. Nếu như là vì tội lỗi, vậy thì nói rõ ràng với em, em có thể chờ!" Nhớ tới Hạng Hạo Nhiên, tâm trạng Lâm Hoan lại rơi xuống, lòng dạ rối bời.

...

Sau khi kết quả thăm dò hiện trường ra lò khiến đội rất thất vọng.

Hiện trường thu được bộ lông và dấu tay, qua giám định đầu đã lâu ngày, là của nhân viên trực khác của bệnh viện trung tâm lưu lại. Nói cách khác, tại hiện trường phát hiện án vẫn không thu được chứng cứ nào chứng minh thân phạm hung thủ. Hung khí mà hung thủ móc mắt và mắt của nạn nhân đều không tìm được tại hiện trường. Song, khác với vụ án đầu chính là, khi thi thể người chết bị phát hiện, trong tay hắn cầm một con dao phẫu thuật. Qua giám định dao là hoàn toàn mới, cũng không phù hợp với dấu móc bên khoe mắt người chết, phía trên ngoại trừ vân tay nạn nhân không phát hiện dấu tay khác. Trải qua xác minh cùng bệnh viện, dao không thuộc về bệnh viện, cũng không phải của nạn nhân Vương Ích Đức.

Tại sao dao phẫu thuật đó lại xuất hiện trên tay của một người chết? Nó có ý nghĩa gì đặc biệt không?

Sáng ngày kế, Từ Thiên Thành mang theo tư liệu vụ án Vương Ích Đức đi vào phòng làm việc Hạng Hạo Nhiên. Khi đó Hạng Hạo Nhiên đang nghe điện thoại, y hất hàm ý bảo Từ Thiên Thành ngồi chờ. Từ Thiên Thành cũng không khách khí, tùy ý ngồi đối diện. Hồi lâu, Hạng Hạo Nhiên mới để điện thoại xuống, mang trên mặt ôn hòa hiếm có. Từ Thiên Thành thấy dáng vẻ này của y, liền biết người gọi là ai, cũng chỉ có một người mới có thể khiến thần kinh căng thẳng của Hạng Hạo Nhiên thả lỏng.

"Là điện thoại của Cường Cường sao?" Từ Thiên Thành hỏi.

"Ừ, nói lớp nó có một thằng nhóc cứ ăn hiếp nó, bảo tôi bắt người ta lại."

"Ha ha! Loại chuyện này giáo viên mặc kệ sao?"

"Nghe nói ba đứa bé kia họ Lý gì đó, là một quan rất lớn, giáo viên cũng không dám quản."

"Thế này là thế nào, đưa nhóc nhỏ vậy đã ỷ thế hiếp người, giáo viên còn tiếp tay cho giặc! Để lát nữa tôi đến trường học tìm hiệu trưởng bọn nó!"

Hạng Hạo Nhiên khoát tay: "Có gì đâu, chuyện trẻ con, cứ để cho chúng tự giải quyết, coi như rèn luyện. Đúng rồi, Vương Ích Đức đã đi đâu tra tởi đâu? Tình hình đã rõ ràng chưa?"

"Đại khái không sai biệt lắm." Nói đến vụ án, Từ Thiên Thành nghiêm túc hẳn.

"Vương Ích Đức 47 tuổi, công tác tại bệnh viện trung tâm gần hai mươi năm. Chúng tôi đã tìm hiểu lãnh đạo bệnh viện và phần lớn các bác sĩ, đánh giá hẳn đều rất cao, nói hẳn làm người nhất quán khiêm nhường hòa khí, trên dưới chung sống rất hòa hợp. Trong công việc hẳn cũng luôn là bác sĩ nòng cốt của bệnh viện, từng làm bác sĩ trưởng khoa nội thần kinh, chủ nhiệm phòng ban, trợ lý viện trưởng, phó viện trưởng. Thường ngày ấn tượng của hẳn ở đơn vị là rất tiết kiệm, quần áo mộc mạc, không có quan hệ nam nữ bừa bãi, không có xe riêng, làm việc luôn kiên trì ngồi xe tuyến.

Phía bệnh viện trung tâm cũng thừa nhận, bệnh viện quả thật từng xảy ra một vụ trục trặc máy tim phổi nhân tạo mà gây ra tai nạn nghiêm trọng, sau đó bệnh viện đã bồi thường một trăm vạn mới chấm dứt việc này. Khi lãnh đạo họ giải thích với tôi rằng nguyên nhân tạo thành tai nạn đó, lần nữa bỏ qua vấn đề của Vương Ích Đức, đổ hết trách nhiệm lên phía xưởng, nhấn mạnh là bị xưởng vô lương lừa bịp." Từ Thiên Thành nói đến đây thì dừng một chút, vẻ mặt mỉa mai.

"Hừ." Hạng Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng tiếp lời, "Nói hoàn mỹ như vậy cũng có nghĩa đang che giấu, con người làm sao không có khuyết điểm?"

"Đúng thế! Rất rõ ràng trong lòng đều có quỷ, sợ chúng ta theo sợi dây Vương Ích Đức này kéo họ xuống theo. Đương nhiên, loại tình hình này, ở bệnh viện chắc chắn không tra được gì rõ ràng, lại nói chúng ta không thể giống trống khua chiêng. Cho nên tôi thông qua mấy người bạn, cùng với bạn của bạn giới thiệu, gián tiếp tìm một ít quan hệ, âm thầm hẹn gặp vài

bác sĩ của bệnh viện trung tâm và một ít đại biểu y dược hằng năm trà trộn vào các bệnh viện lớn, hơn nữa thanh minh trước với họ tình hình cung cấp sẽ không có trong hồ sơ ghi chép chứng cứ.

Theo các bác sĩ đó nói, trong đó quả thật có mưu mẹo. Đại biểu y dược cũng thẳng thắn kể lại, hằng năm tiền hoa hồng qua tay họ cho Vương Ích Đức không dưới mười vạn. Sau đó chúng tôi lại ngầm tra xét một ít tài sản của Vương Ích Đức, phát hiện vợ chồng họ cùng đứng tên ba căn nhà. Hai vợ chồng ở một căn, hai căn còn lại một dùng để cho thuê, một căn cha mẹ hắn ở. Nhà của Vương Ích Đức nằm ở một tiểu khu sa hoa phụ cận quảng trường Lam Hoa, giá nhà nơi đó nghe nói hiện giờ một mét vuông gần hai vạn. Nhà của Vương cao hai tầng, đại khái hơn hai trăm mét vuông, trang hoàng cực kỳ xa xỉ. Vương có hai cô con gái song sinh, cả hai đều học ở một trường quý tộc của Anh. Chúng tôi cũng đã tra xét cha mẹ Vương, cha vợ, mẹ vợ, họ đều là công nhân bình thường, không có bối cảnh gì, căn bản không có năng lực trợ giúp kinh tế cho hắn. Trong điều tra cũng không phát hiện hắn đã đầu tư công trái tài chính gì. Chi tiêu của vợ chồng Vương Ích Đức cách cực xa so với thu nhập của họ, chỉ dựa vào tiền lương và tiền thưởng của họ căn bản không đủ sức tiêu phí đắt đỏ như vậy."

Từ Thiên Thành nói xong một hơi, cảm thấy miệng hơi khô, đứng dậy tới bên máy nước uống rót một ly, vừa rót vừa nói: "Từ tình hình nắm giữ hiện tại đến xem, lời bác sĩ họ Triệu kia đều là thật, Vương Ích Đức chắc chắn đang lén thu lượng lớn tiền hoa hồng của dược thương và bên cung ứng thiết bị điều trị."

"Điểm ấy không phải nghi ngờ." Hạng Hạo Nhiên nói.

Từ Thiên Thành đang muốn nói tiếp, điện thoại di động trong túi vang lên, hắn liền đặt ly nước lên bàn, nghe điện thoại. Sau khi nghe đối phương nói vài câu, Từ Thiên Thành nói: "Tôi đang ở chỗ Hạng đội, anh trực tiếp sang đây đi, vừa vặn báo cáo cho Hạng đội luôn."

Vài phút sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Từ Thiên Thành lên tiếng, đẩy cửa vào là điều tra viên lớn tuổi đang nhận nhiệm vụ điều tra sở

sự vụ luật sư Chính Dương. Từ Thiên Thành nói đùa: "Thế nào, lão Mã ngài vừa đi, nhất định là mã đáo thành công đúng không?"

"Đương nhiên rồi." Mã Thành Công cũng cười đáp lại, tiện đà từ trong túi lấy ra một xấp hồ sơ đặt trên bàn của Hạng Hạo Nhiên, "Đều ở trong này!" Mã Thành Công nói xong, ngồi vào ghế bên cạnh Từ Thiên Thành, thuận tay cầm lấy ly nước Từ Thiên Thành vừa uống hớp một ngụm. Từ Thiên Thành vội vàng cướp lại: "Muốn uống thì tự mình rót."

"Đồ nhỏ nhen." Mã Thành Công một tay chặn Từ Thiên Thành, vừa uống một hơi cạn sạch nước trong ly.

Mã Thành Công đã hơn năm mươi tuổi, mắt thấy cũng sắp về hưu rồi, nhưng vì đủ loại nguyên nhân khác nhau, đến giờ cũng chưa thăng được nửa chức. Song, kinh nghiệm của ông ta dù sao vẫn rõ ra đó, làm việc cũng ổn thỏa, sống cẩn thận, lão Từ cũng nguyện ý dùng ông ta. Như đã nói phía trên, lão Từ là người hàm hậu, không kiêu ngạo, có thể kết thành một khối với thuộc hạ. Mà Mã Thành Công ý mình lớn tuổi, liền đùa giỡn với Từ Thiên Thành không chút cố kỵ nào.

Uống nước của lão Từ xong, Mã Thành Công quẹt miệng, nghiêm mặt nói: "Sở sự vụ luật sư Chính Dương là do một tay Vu Mai sáng lập, nhiều năm qua mọi chuyện đều do cô ta tự sức tự làm, một tay nắm quyền, người phía dưới nói trắng ra đều là làm công mà thôi. Vu Mai vừa chết, sở sự vụ liền rối loạn, tất cả mọi người đang vội vã tìm kẻ khác, ngoại trừ thư ký của Vu Mai thì không còn mấy ai đến làm việc nữa. Song thế cũng vừa vặn, chúng ta có thể buông thả tay chân muốn tra thế nào thì tra. Dưới sự phối hợp của thư ký, chúng tôi cẩn thận chải chuốt lại một lượt hồ sơ tố tụng sở sự vụ đại diện những năm gần đây. Tóm lại tố tụng chủ yếu liên quan đến chức quyền phạm tội, xí nghiệp nợ nần tranh chấp, xí nghiệp phá sản thanh lý, cùng một ít tố tụng hình sự của người nổi tiếng."

"Năng lượng của Vu Mai không nhỏ nhỉ! Người sáng suốt vừa nhìn đã biết, những tố tụng sở cô ta đại diện này, đều được chú ý cao độ, phí đại diện kiện tụng đắt đỏ. Cô ta rốt cuộc có bối cảnh gì, có thể thu được nhiều vụ án tốt như vậy?" Từ Thiên Thành nhin không được nói chen vào.

"Đúng thế." Mã Thành Công gật đầu nói, "Mới đầu chúng tôi cũng có loại nghi vấn này, song rất nhanh đã tìm được đáp án. Tiêu Trương trong tờ trong lúc tình cờ phát hiện trong giá sách của phòng làm việc Vu Mai một ngăn ngấm, sau khi đẩy ra, phát hiện mặt sau ngăn ngấm có một kết bảo hiểm nhỏ tinh xảo. Chúng tôi đi đầu nhân viên kỹ thuật trong đội đến mở kết bảo hiểm, bên trong ngoài trừ lượng lớn tiền mặt còn có một vài băng ghi âm và một quyển sổ sách. Hai người đoán xem đó là sổ sách gì?" Mã Thành Công ra vẻ thần bí hỏi.

"Phiền quá đi, mau nói, còn gây hời hộp cái gì!" Từ Thiên Thành đẩy ông ta.

"Sổ sách hối lộ?" Hạng Hạo Nhiên nhàn nhạt nói.

"Đúng, vẫn là Hạng đội thông minh!" Mã Thành Công lại mở túi, từ trong lớp kẹp cẩn thận lấy ra một quyển sổ sách và băng ghi âm, giao vào tay Hạng Hạo Nhiên, "Đây là một quyển sổ hối lộ, Vu Mai đã ghi tường tận trong đó một vài tình hình hối lộ của cô ta, kể cả thời gian, địa điểm, số tiền, người hối lộ vân vân, viết rất rõ ràng."

Hạng Hạo Nhiên tiện tay lật sổ sách, mày nhíu càng chặt. Lật một lát, y đưa sổ sách cho Từ Thiên Thành. Từ Thiên Thành tiếp nhận vừa nhìn, cũng hít ngược một hơi lạnh. Nhân viên hối lộ được nhắc tới trong sổ sách liên quan đến một phó viện trưởng tòa án nhân dân cấp thành phố, đình trưởng đình thẩm phán hình sự pháp viện bắc khu Xuân Hải, đình dân sự pháp viện khu nam Xuân Hải và mấy vị đình trưởng đình phó đình phá sản, còn có một vị lãnh đạo cấp cao cục tư pháp.

"Việc này nếu truyền ra, hệ thống tư pháp của thành phố Xuân Hải chúng ta sẽ phải trải qua một trận động đất đây!" Từ Thiên Thành nói.

Hạng Hạo Nhiên vẻ mặt nghiêm trọng, không ngờ án mưu sát lại dẫn ra án hối lộ động trời, việc này không hề dễ dàng! Vấn đề hối lộ liên lụy rất lớn, nhân viên tham gia vụ án thân phận quá mức miễn cảm, trong đội tra không được, trong cục cũng tra không được, cuối cùng nhất định phải do ủy ban kỷ luật dẫn đầu tổ chức tổ chuyên án đi đầu tra.

Sau giây phút im lặng ngẩn ngui, Hạng Hạo Nhiên nói: "Án hồi lộ gác sang một bên trước, còn đi đâu tra được tình huống nào nữa?"

Mã Thành Công đáp: "Hồ sơ cho thấy, trong mấy năm gần đây, ác tố tụng Vu Mai tự mình đại diện cũng không nhiều, nhưng thắng kiện cực cao. Kỳ thật không chỉ riêng Vu Mai, cả tỉ suất thắng kiện của sở sự vụ luật sư đều cực kỳ cao. Nhưng không tương xứng là sở sự vụ do tình nghi có hành vi lừa đảo mà bị cục tư pháp đi đâu tra nhiều lần, sở sự vụ vì vậy đã bị cảnh cáo nghiêm trọng hai lần, có một luật sư (Ngô Bằng) bị hủy bỏ tư cách luật sư và bị truy cứu trách nhiệm pháp luật, có một luật sư khác do đại diện cho vụ án một gã phú nhị đại nào đó say rượu lái xe gây thương tích, tình nghi bịa đặt lời khai, giả tạo chứng cứ, hiện giờ đang bị cơ quan kiểm sát đi đâu tra."

Nghe Mã Thành Công nói xong, Từ Thiên Thành nghĩ tới vụ án của Ngô Bằng, nói: "Như vậy xem ra 'sự kiện Ngô Bằng' quả thật không phải không liên quan. Sở sự vụ luật sư của Vu Mai sở dĩ có thể liên tiếp nhận được vụ án tốt, cùng với nguyên nhân tỉ suất thắng kiện tổng thể siêu cao, e rằng đều được Vu Mai dùng hồi lộ và vi phạm quy định phía sau khống chế."

"Không biết hung thủ gây án có liên quan gì đến những việc này. Từ trong hồ sơ tố tụng phát hiện có kẻ tình nghi có động cơ gây án không?" Từ Thiên Thành lại hỏi.

Mã Thành Công đứng dậy, từ trong một túi hồ sơ lấy ra một tờ giấy A4 in danh sách, giao cho Hạng Hạo Nhiên nói: "Tôi nghĩ những người này có khả năng khá lớn, họ đều là bên phía có liên quan tố tụng. Trong những vụ kiện này, song phương kiện cáo minh tranh ám đấu rất kịch liệt, nghe nói trong lúc tiến hành tố tụng còn có người gọi điện thoại đe dọa sở sự vụ luật sư."

Hạng Hạo Nhiên nhìn một chút, giao danh sách cho Từ Thiên Thành, nói: "Phải người đi đâu tra họ!"

Sau khi ba người nói chuyện xong, Hạng Hạo Nhiên bảo Mã Thành Công lập tức chỉnh sửa lại chứng cứ Vu Mai hồi lộ giao cho cục. Cục lập

tức mở hội nghị thảo luận, quyết định giao chứng cứ cho Ủy ban kỷ luật.

Tối ngày đó, đi điều tra Triệu Tân Dân cũng có kết quả.

Triệu Tân Dân sau khi từ chức khỏi bệnh viện trung tâm, từng công tác một thời gian ngắn tại bệnh viện nhân dân số 4 thành phố Xuân Hải, về sau cũng từ chức, cuối cùng nhận lời mời đến bệnh viện tư nhân hiện nay. Thăm tra các đồng nghiệp của hắn ở "Viện số 4", mọi người đều rất bất mãn với biểu hiện làm việc và làm người của hắn.

Nếu chỉ nhìn từ tư tưởng, Triệu Tân Dân thường xuyên thay đổi đơn vị công tác, không thể nào làm việc thời gian dài ở một đơn vị, khó kết bạn, không có bạn bè, không có bạn gái, quật cường cực đoan, nói chuyện cay nghiệt, làm việc cứng nhắc, từng viết thư nặc danh cho đơn vị quyên lượ tìm kiếm chú trọng, việc tìm kiếm chú trọng không có kết quả từng có hành vi kịch liệt. Những điếu này là do đặc thù của nhân cách phản xã hội, Hàn Ấn và mọi người không nhận được bắt đầu nảy sinh hoài nghi hắn. Mà cảnh sát cũng thông qua máy quay theo dõi bãi đỗ xe ngầm của tiểu khu Triệu Tân Dân ở phát hiện, đêm Vương Ích Đức bị giết hắn gần rạng sáng mới về nhà, nói cách khác lúc trước hắn đã nói dối cảnh sát.

Triệu Tân Dân là đối tượng tình nghi quan trọng, cảnh sát tiến hành triệu tập hắn, song sau đó liền loại trừ hoài nghi với hắn.

Hóa ra, đêm xảy ra vụ án Triệu Tân Dân ăn cơm cùng một vị lãnh đạo và được thương trong viện. Để cho thuốc mới của mình có thể vào bệnh viện, phía được thương cho hai người một số tiền hoa hồng không nhỏ. Triệu Tân Dân lo cảnh sát tra ra nội tình đen tối về mặt này, đồng thời cũng sợ liên lụy tới lãnh đạo, về sau không nhận được trọng dụng ở bệnh viện, cho nên nói dối. Mà đêm đó, nhà ăn mọi người đến ăn có máy quay theo dõi ghi được hình ảnh họ ở đây, mối nghi ngờ hắn cũng theo đó giải trừ.

Sau khi có kết quả điếu tra, báo cáo rằng, Triệu Tân Dân từng cho thấy có tính cách đặc thù không ăn nhập với quần thể xung quanh, là do đạo đức lương tri của hắn chưa phai mờ, là vì hắn từng một thân chính khí đây cõi lòng. Đương nhiên, hiện tại hắn đã thay đổi, hoặc nói đã trưởng thành. Hắn phải thay đổi, bởi vì hắn đối với thế giới không giống với tưởng tượng,

hắn phải đưa ra lựa chọn giữa áp lực sinh tồn và tôn nghiêm của sinh mệnh, mà lựa chọn này của hắn chẳng qua giống với mọi người -- nước chảy bèo trôi.

Hiện thực luôn tàn khốc, nhưng bạn lại không thể không khổ sở tranh đấu trong đó.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 2.3

Hôm nay, ăn xong cơm trưa, lúc trở về làm việc, hai mí mắt của Hàn Ấn bắt đầu đánh nhau. Công việc giáo sư quy luật khiến anh nuôi thành thói quen nghỉ giữa trưa, nhưng từ khi có thể chính thức tham dự phá án, đừng nói giữa trưa, ngay cả tối cũng ngủ không ngon. Lúc này anh thật sự có chút không chịu nổi, liền muốn ngủ một lát. Kỳ thật không cần ngủ nhiều, chỉ cần khoảng 20 phút, buổi chiều đã có thể tỉnh táo tinh thần.

Vừa mới nhắm mắt lại, liền bị một tiếng "âm" bưng tỉnh, tay Hàn Ấn run bắn lật ngã tách trà bên cạnh, nước đổ khắp bàn.

"Căng thẳng cái gì? Không làm chuyện áy náy, không sợ quỷ gõ cửa! Có phải đã làm chuyện xấu gì không?" Hóa ra là Phương Vũ chẳng biết khi nào đã lên sang, thành linh vỗ bàn một cái, lúc này đang bày vẻ mặt cười trộm hả hê khi người gặp họa.

"Làm gì, đồ xấu xa? Muốn hù chết người à!" Hàn Ấn dùng khăn lau nước trên bàn, tức giận nói.

"Phụng ý chỉ Hạng đội, 5 phút sau tập hợp tại phòng hội nghị, lãnh đạo cục muốn nghe báo cáo tình tiết vụ án. Hạng đội đặc biệt dặn dò, cho cậu tham gia cùng. Ha ha, vui chưa? Được rồi, thu dọn nhanh lên đừng tới trễ! Tôi còn phải đi thông báo anh Từ, ông già đó giữa trưa không biết trốn đâu ngủ rồi, gọi điện cũng không nghe." Phương Vũ nói xong rời đi như cơn gió.

Buổi sáng lãnh đạo cục được yêu cầu đến thành phố mở hội nghị, mới vừa trở về liền vội vã triệu tập mọi người, phòng chừng đã bị áp lực từ lãnh đạo phía trên. Hàn Ấn thầm đoán, vội vàng thu dọn bàn, rồi đi về phía

phòng hội nghị. Lần đầu tham gia hội nghị có liên quan đến tình tiết vụ án, không thể đến muộn được.

Phòng hội nghị đội hình cảnh.

Thư ký Đảng Ủy kiêm cục trưởng Đinh Học Tuyển ngồi đầu bàn hội nghị, hai bên trái phải lần lượt là hai cánh tay phó bí thư Đảng Ủy kiêm cục phó Quách Hạc Tùng, cùng với cục phó chủ quản trình sát hình sự Doãn Chính Sơn, về mặt ba người đầu khá nghiêm túc.

Mấy vị nòng cốt trong chi đội lục tục đi tới, tự giác ngồi xuống hai bên bàn. Hạng Hạo Nhiên ngồi ở vị trí chính giữa thấy Hàn Ấn tiến đến, vẫy tay với anh, ra hiệu anh ngồi bên cạnh mình, sau đó ghé vào tai anh nói nhỏ vài câu.

Hội nghị chính thức bắt đầu, đầu tiên Hạng Hạo Nhiên giới thiệu tường tận một lượt tình hình hiện trường phát hiện án và tư liệu bối cảnh của hai nạn nhân, sau đó báo cáo tiến triển đi đầu tra phá án, tổng kết lại vài điểm sau đây:

Một, đêm Vương Ích Đức bị giết, nhân viên trực bệnh viện và bệnh nhân không hề phát hiện nhân vật khả nghi, đã xem xét kỹ máy theo dõi đêm đó do khoa bảo an bệnh viện cung cấp, cũng không phát hiện kẻ tình nghi. Nhưng thông qua khảo sát, về cơ bản đã nắm giữ lộ tuyến ra vào của hung thủ. Lúc một bệnh viện trung tâm, trên cửa sổ phòng vệ sinh nam bên trái cầu thang có một song sắt bị phá hỏng, hung thủ hẳn là ra vào bệnh viện từ chỗ này, do đó thành công tránh né được thiết bị theo dõi. Sau đó song sắt hẳn đã được tẩy rửa, phía trên không có bất kỳ dấu tay nào. Mà vụ án hoa viên Cảnh Trình do thời tiết xấu, hơn nữa thiết bị theo dõi trong tiểu khu không đủ, đồng dạng không có người chứng kiến, cũng không có phát hiện dấu vết liên quan.

Hai, hai nạn nhân đều mang chức vị quan trọng ở đơn vị, quan hệ xã hội khá rộng. Phía Vu Mai, tổ phá án tra xét danh sách tình nghi Mã Thành Công cung cấp. Ngoại trừ một người xuất ngoại, một người bệnh mắt, ai cũng đều đã tiến hành thẩm vấn, không có chứng cứ cho thấy họ có liên quan đến vụ án. Nhân viên phá án thậm chí tìm được nạn nhân vụ kiện

ngụy tạo chứng cứ Ngô Bằng nhắc đến -- Hoàng Tiểu Nhu từng làm phục vụ viên tại khách sạn nào đó.

Sau vụ kiện, Hoàng Tiểu Nhu mắc chứng uất ức nặng, không lâu sau liền vào bệnh viện tâm thần. Hoàng Tiểu Nhu là con gái một trong nhà, không có bạn trai, mẹ nửa năm trước do bệnh qua đời, cha Hoàng Phát là một tài xế xe taxi. Đêm xảy ra vụ án, do thời tiết không tốt, Hoàng Phát cùng mấy bạn xe tụ tập uống rượu tại một quán rượu nhỏ. Bạn xe đã chứng thật, trong lúc tụ tập, Hoàng Phát không hề rời khỏi quán rượu. Nhân viên phá án từ mặt bên biết được, Hoàng Phát cũng không biết Vu Mai mới là người sai khiến phía sau vụ kiện kia. Mà phía Vương Ích Đức, cơ cấu chữa bệnh từng hợp tác với hắn đều tỏ vẻ hợp tác rất vui vẻ, không hề xảy ra tranh cãi. Về phần tai nạn đi đầu trị, bệnh viện hàng năm sẽ xuất hiện vài vụ, nhưng ở phương diện này, người nhà nạn nhân chủ yếu truy cứu bệnh viện hoặc trách nhiệm của bác sĩ liên quan, mà bệnh viện cũng có người chuyên môn và cơ cấu luật chuyên môn để ứng phó, căn bản không chạm được tới Vương Ích Đức. Cho nên tới bây giờ, còn chưa phát hiện kẻ tình nghi có động cơ trả thù rõ ràng.

Ba, trong đội tổ chức nhân lực tiến hành đi đầu tra người nhà và quan hệ xã hội của hai nạn nhân, trước mắt vẫn chưa tìm được chứng cứ có thể kết nối hai người. Nhóm người nhà đầu phủ nhận họ quen biết nhau, trên công việc không có liên kết nghiệp vụ, điện thoại di động, điện thoại nhà, điện thoại đơn vị cũng chưa từng liên lạc, thậm chí ngay cả giữa thân thích, bạn bè cũng chưa từng xuất hiện giao điểm.

Bốn, khoa pháp y và kỹ thuật đầu tiến hành giám định cẩn thận nhiều lần vật chứng, không phát hiện vật chứng có thể kết nối với thân phận hung thủ.

Nhìn chung hai vụ án: Người chết đầu bị thất lưng da siết chết từ phía sau, cùng bị cởi hết quần áo, dùng dây thừng trói lấy, bày thành tư thế quy tử. Hơn nữa chất liệu sợi dây, phương thức trói, cùng cách cột thừng đầu giống nhau. Hung thủ cùng cất một bộ phận nào đó của nạn nhân, hơn nữa mang khỏi hiện trường. Còn nữa, làm người ra hết sức khó hiểu là -- Hung thủ sau khi gây án đầu xếp quần áo của nạn nhân lại gọn gàng đặt đó.

Mặc dù biểu hiện hung thủ trong hai vụ án có chút bất đồng, nhưng những dấu hiện trên đủ để chứng minh, hai vụ án cùng một hung thủ gây nên, đã có thể gộp án đi điều tra.

Tiến triển đi điều tra của vụ án rất khó làm cho người ta hài lòng, sắc mặt cục trưởng nhìn không tốt lắm, Doãn Chính Sơn thì khó coi hơn. Hạng Hạo Nhiên nhìn vào mặt vừa khó xử lại vừa bất đắc dĩ, y hơi mất tự nhiên ho vài tiếng, nói với cục trưởng Đinh Học Tuyên: "Tình hình trước mắt là thế, xin cục trưởng đưa chỉ thị."

Đinh Học Tuyên lạnh mắt nhìn khắp một lượt, người phía dưới cúi đầu, thở cũng không dám thở mạnh. Giọng điệu Đinh Học Tuyên nghiêm khắc nói: "Đầu tiên tôi phải nói, trong cục rất bất mãn với công tác của đội hình cảnh khoảng thời gian này! Chỉ trong một tuần ngắn ngủi xảy ra hai vụ án mạng, mà các cậu ngay cả một chút đầu mối cũng không tìm được! Các cậu bảo cục làm sao ăn nói với lãnh đạo thành phố? Làm sao ăn nói với quần chúng nhân dân? Vụ án nhieu, khổ cục cũng không phải lý do, tôi cũng không quan tâm các cậu có lý do gì, nếu đã mặc đồng phục cảnh sát này, phải có năng lực chịu đựng áp lực đó! Tôi tuyên bố, từ bây giờ thành lập 'Tổ chuyên án 8.20' (Vụ án đầu tiên xảy ra vào ngày 20 tháng 8, nên đặt là tổ chuyên án 8.20), toàn lực ứng phó đi điều tra vụ án này. Tổ trưởng do Doãn cục đảm nhiệm, Hạng Hạo Nhiên là tổ phó, tất cả cảnh viên toàn thành phố hủy bỏ hết phép nghỉ, nhận lệnh 24 giờ!"

Đinh Học Tuyên kết thúc câu, rồi dùng ánh mắt sắc bén quét nhìn mọi người một lượt, gõ gõ bàn, nói: "Các cậu cũng biết, tôi không thích loại nói suông kỳ hạn phá án này, nhưng thời gian còn lại cho chúng ta quả thật không nhiều lắm. Bây giờ là đầu tháng chín, bị chú ý chính là đại hội diễn đàn kinh tế quốc tế Xuân Hải khai mạc vào cuối tháng, ngay sau đó lại là mười một tuần du lịch vàng, thành phố muốn làm hoạt động điều hành cỡ lớn cùng xe tuần hành. Hai nhiệm vụ này được thành phố coi trọng nhất năm nay, hơn nữa có ảnh hưởng sâu sắc đến phát triển kinh tế của thành phố chúng ta. Thành phố đã mời đông đảo nhân sĩ kinh tế chính trị trong ngoài nước cùng truy vấn thông tham dự, đến lúc đó sẽ có lượng lớn du khách ùn ùn kéo tới."

Nếu đến lúc đó vụ án còn chưa giải quyết được, một mặt dễ lẫn lộn tiêu diễm, mặt khác cũng sẽ ảnh hưởng đến triển khai thuận lợi các loại hoạt động, tiến tới ảnh hưởng đến hình tượng tổng thể của thành phố Xuân Hải. Tôi nghĩ, trách nhiệm nhiều thế nào, trong lòng mọi người hẳn đều rõ nhỉ? Được rồi, tôi cũng không nói nhiều nữa, các cậu xem mà lo liệu đi!"

Đinh Học Tuyển thở dốc, cơn tức dường như đã ổn định lại, dịu giọng nói với Doãn Chính Sơn bên tay phải: "Được rồi lão Doãn, tổ chuyên án các cậu thảo luận chút đi, tôi và Quách cục còn có việc không tham dự nữa." Nói xong liền đứng dậy cùng Quách Học Tùng lần lượt ra khỏi phòng hội nghị.

"Lão Đại" "Lão Nhị" vừa đi, còn lại trong phòng hội nghị đều là người trong nhà phòng trinh sát hình sự, bầu không khí nhất thời không căng thẳng thế nữa, mọi người đều ngẩng đầu trừng mắt, chờ Doãn cục đưa chỉ thị.

Doãn cục hất cằm với Hạng Hạo Nhiên, nói: "Cậu nói đi."

Hạng Hạo Nhiên "ừ" một tiếng gật đầu, nói: "Vừa nãy tôi đã nói, hung thủ của hai vụ án đã có thể xác định là cùng một người, nhưng đối với tính chất của vụ án, động cơ hung thủ gây án, cùng với hướng đi có khả năng trong tương lai của vụ án, chúng ta đều thiếu đều mỗi chỉ dẫn hữu hiệu, cho nên bây giờ tôi xin mời trợ lý Hàn Ấn, vị chuyên gia tâm lý học tội phạm tới giúp chúng ta cẩn thận phân tích."

Bởi vì trước khi bắt đầu hội nghị Hạo Nhiên từng dặn dò, Hàn Ấn bấy giờ đã sắp xếp lại suy nghĩ, cho nên vẻ mặt trước Doãn cục và mọi người rất ung dung bình tĩnh. Trước hết anh khiêm nhường nói Hạng đội quá khen, anh không tính là chuyên gia gì, chỉ thông qua nghiệp vụ của mình cung cấp chút tham khảo cho mọi người, sau đó mới bắt đầu trình bày cái nhìn của anh đối với vụ án.

"Hai vụ án trước mắt có khả năng khác với các vụ án mà mọi người từng gặp trước đây, thông qua phân tích đặc thù hành vi của hung thủ, tôi cho rằng, chúng ta đang gặp một sát nhân cũng biến thái, hơn nữa hẳn sẽ tiếp tục gây án bất cứ lúc nào!"

Hàn Ẩn ngay từ đầu đã tung ra một quan điểm mang tính bùng nổ như vậy, quả thực khiến mọi người trừ Hạng Hạo Nhiên ra cảm thấy ngoài ý muốn, Doãn cực càn kinh ngạc không thôi. Tham gia công tác trinh sát hình sự gần ba mươi năm, Doãn Chính Sơn cho tới giờ chưa từng gặp phải loại vụ án này, thậm chí truy ngược dòng lịch sử cả thành phố Xuân Hải này, cũng chưa từng xảy ra loại vụ án ấy. Mặc dù cứ vài năm thỉnh thoảng sẽ nhìn thấy trên thông báo nội bộ cảnh sát một vài vụ án có liên quan đến giết người biến thái, nhưng ông vẫn cảm thấy cực kỳ cá biệt, hiếm xảy ra, không ngờ bây giờ lại xuất hiện ngay bên cạnh mình. Mặc dù Doãn Chính Sơn chưa trải qua loại vụ án này, nhưng biết rõ tính ảnh hưởng và nguy hại của nó. Ông nhìn chằm chằm Hàn Ẩn đánh giá trên dưới một lượt, vẻ mặt hoài nghi nói: "Nói xem căn cứ của cậu là gì."

"Vậy nè, trợ lý Hàn, cậu hãy dùng chuyên môn của cậu, kết hợp với tình tiết vụ án nói cụ thể hơn, chúng tôi cũng có thể thuận tiện học tập một chút." Hạng Hạo Nhiên không đợi Hàn Ẩn nói, chen vào nói trước.

"Dạ! Coi như tôi đang múa rìu qua mắt thợ trước các tiền bối vậy." Hàn Ẩn gật đầu, cảm kích nhìn thoáng qua Hạng Hạo Nhiên. Anh biết dụng ý trong lời Hạng Hạo Nhiên nói, là muốn cho anh nói ra đầy đủ luận cứ, tranh thủ thu được ủng hộ của mọi người nhất là Doãn cực.

"Tôi biết, khi đội đang xử lý hai vụ án này vẫn chưa tìm được động cơ gây án của hung thủ, cho nên không thể nào định tính được vụ án. Đây là vì nguyên nhân hành động của kẻ tội phạm biến thái theo tính tâm lý, không có ý nghĩa thực tế, là một loại giết người không có động cơ. Hẳn thông qua điều khiển, chi phối, khống chế tính mạng của con người để giành được phát tiết và giải phóng tình cảm đặc thù nào đó về mặt tâm lý, thế nên loại tội phạm này rất ít khi có thể tự dừng ngưng hẳn. Chúng không cách nào ức chế dục vọng của mình, chỉ có thể thông qua liên tục không ngừng gây án để giành được thỏa mãn, mãi đến khi bị hủy diệt hoặc xuất hiện trường hợp bất khả kháng mới thôi.

Cứ xem chứng cứ từ hai vụ án hiện tại, có ba đặc điểm tương tự rõ ràng là: Thứ nhất, thủ pháp gây án giống nhau. Hung thủ đầu áp dụng đột ngột tập kích từ sau lưng, dùng thắt lưng da siết chết người bị hại. Đây có thể là

một loại phương thức hành hung hấn thích, cảm thấy thoải mái, có thể mang đến cho hấn khoái cảm nào đó. Đương nhiên, đây không phải là bất biến, hung thủ sẽ theo kinh nghiệm liên tục gây án tích lũy được, căn cứ hoàn cảnh mà hoàn thiện thủ pháp, vận dụng linh hoạt. Thứ hai, đặc điểm gây án giống nhau, bình thường chúng ta gọi là dấu hiệu phạm tội giống nhau. Trong vụ án này, hung thủ sau khi siết chết Vu Mai và Vương Ích Đức, gần như còn cho thêm vào hành vi nhìn như không liên quan gì đến giết người, bao gồm cởi sạch quần áo của nạn nhân chẳng hạn. Thứ ba, nghề nghiệp của hai nạn nhân -- Một người là luật sư, một người là bác sĩ, nhìn như không liên quan, nhưng nói chung đều là nghề thuộc về phục vụ xã hội công chúng. Hai người đều thành công trong sự nghiệp, sở hữu địa vị xã hội nhất định. Quan trọng nhất, chúng ta hiện giờ đã kiểm tra, họ mặc dù hình tượng bên ngoài rất tốt, nhưng sau lưng đều làm một vài vụ vi phạm quy định thậm chí trái pháp luật. Nói tóm lại, họ đều là người có thành tựu trong lĩnh vực chuyên ngành nào đó, đồng thời cũng có thiếu sót đạo đức nghiêm trọng. Vì vậy có thể thấy được, nạn nhân có sẵn loại hình cố định.

Kỳ thật, ba điểm trên chính là ba yếu tố phán đoán tội phạm liên hoàn về mặt lý luận. Bình thường, chỉ cần khớp một yếu tố trong đó, vụ án đã có thể xem như án liên hoàn. Mà chứng cứ của vụ án này lại phù hợp với cả ba yếu tố, cho nên mặc dù hiện giờ chỉ có hai vụ án, còn tồn tại nhiều khả năng, nhưng cá nhân tôi phán đoán, hai vụ trước mắt này nhất định là một sát thủ liên hoàn gây nên. Phân tích hiện nay là như vậy."

Hàn Ẩn nói xong, thở dài một hơi, lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Phương pháp phân tích chứng cứ hành vi, tiến tới miêu tả ra đường nét tội phạm làm ra một loại phương tiện phụ trợ vận dụng vào trong phá vụ án hình sự thực tế, ở Âu Mỹ đã khá phổ biến. Nhưng trong nước tiếp xúc với thông tin mặt này khá muộn, hơn nữa thiếu hụt hệ thống nghiên cứu bản quốc hóa và nhân viên chuyên nghiệp, cho nên trong vận dụng thực chiến rất thiếu, phần lớn cảnh viên hình sự cơ bản vẫn ôm thái độ hoài nghi, xét nét.

Quả nhiên, Hàn Ẩn vừa dứt lời, tiếng nghi vấn liền nổi lên bốn phía.

"Trợ lý Hàn, trong hai vụ án, cái anh gọi dấu hiệu phạm tội có chỗ khác biệt. Thí dụ như, hung thủ trong vụ án thứ nhất cắt đứt lưỡi nạn nhân, mà trong vụ án thứ hai lại móc mắt nạn nhân, thế là vì sao?" Một cảnh viên trẻ tuổi hỏi.

"Ừm, tôi nói dấu hiệu phạm tội giống nhau, là chỉ dấu hiệu hành vi phản ánh nhu cầu tâm lý giống nhau. Trong vụ án này, cắt lưỡi và móc mắt với hung thủ mà nói đều là một loại phương pháp trừng phạt." Hàn Ấn ung dung trả lời, sau đó lại bổ sung nói, "Hung thủ trong hai vụ án, với mỗi một trình tự đều chấp hành cực kỳ nghiêm ngặt, dấu hiệu hành vi cơ hồ chông chênh, cho nên tôi cho rằng nó là một loại dấu hiệu hành vi nghi thức hóa. Việc này có khả năng đến từ tín ngưỡng tôn giáo, hoặc bắt chước tình tiết trong phim ảnh và tiểu thuyết, cũng có thể do hung thủ tự mình sáng tạo."

"Tại sao hung thủ phải để lại một con dao ở hiện trường thứ hai? Để dao lại chắc chắn có mục đích của hắn, vậy tại sao trong vụ án đầu tiên hắn không để lại bất kỳ thứ gì?" Lúc này là Phương Vũ hỏi.

Hàn Ấn nhìn chằm chằm Phương Vũ, nghĩ thầm thằng nhóc này mà nghiêm túc, đặt câu hỏi cũng ra hồn đấy, không nhịn được hé miệng cười nói: "Từ trên lý luận, dấu hiệu hành vi của sát thủ liên hoàn biến thái chắc hẳn sẽ không dễ dàng xảy ra thay đổi, nhưng trong nhân cách của chúng lại có sẵn thiên tính theo đuổi hoàn mỹ, nếu nghi thức được phác thảo hàm nghĩa nào đó, đương nhiên càng hoàn mỹ càng tốt, cho nên chúng sẽ luôn sửa đổi và hoàn thiện để biểu đạt hàm nghĩa nghi thức càng thêm hoàn mỹ, những việc này căn bản làm cho bản thân thu được cảm giác khống chế và cảm giác thỏa mãn mãnh liệt hơn. Cho nên hành vi để lại dao của hung thủ, có thể là một loại bổ sung của nghi thức. Đương nhiên, còn có một loại khả năng khác, hung thủ đang mượn những thứ này phát động khiêu chiến cảnh sát, nếu là vậy, nghĩa là hung thủ đã gây án thăng cấp."

Sau đó, mọi người lại bảy bảy tám tám đưa ra một vài vấn đề, Hàn Ấn đều giải đáp khiến người ta tin phục. Hạng Hạo Nhiên nhìn thấy đã khá đủ rồi, liền quay đầu nói với Doãn Chính Sơn: "Doãn cục, ngài thấy... Ý kiến của ngài?"

Vẻ mặt của Doãn Chính Sơn thoát nhìn có chút nghiêm trọng, ông ta đã suy tư một lát rồi, sau đó cau mày nói với mọi người: "Khi mọi người thảo luận tôi một mực nghĩ, nếu chân tướng đúng như đồng chí Tiểu Hàn phân tích, hung thủ là một sát thủ biến thái liên hoàn, hẳn dựa theo loại hình cố định nào đó đi tìm người bị hại, vậy có phải giữa họ có khả năng không hề có mối liên hệ, không xảy ra bất kỳ giao điểm nào? Nếu là vậy, bây giờ mọi người hao phí nhân lực sắp xếp công tác đi điều tra chẳng phải không có trợ giúp gì cho phá án sao?"

"Không, không, không." Hàn Ấn vội vàng giải thích, "Họ có thể sẽ không sinh ra giao điểm thực tế, nhưng cũng không cho thấy rằng họ không biết nhau. Nhất định sẽ có mối liên hệ nào đó giữa hung thủ và nạn nhân, hoặc giữa nạn nhân với nạn nhân. Người phù hợp đi điều kiện rất nhiều, tại sao hẳn lại cứ chọn hai người này?"

Loại liên hệ này có thể là một thứ gì đó hoặc sự kiện nhỏ nhất không đáng kể, có lẽ họ từng có trải nghiệm chung, hoặc chỉ là thường xuyên đến cùng một nhà hàng ăn uống, hoặc thích cùng một quyển sách, lên cùng một trang mạng, hoặc trên cơ thể họ có một bộ phận nào đó tương tự... Tóm lại, nó sẽ là một loại liên hệ rất kín đáo, rất ít ai để ý, nhưng lại có ý nghĩa đặc biệt với hung thủ. Cho nên đi điều tra quy mô lớn là cực kỳ cần thiết, hơn nữa phải đi sâu hơn, cẩn thận hơn."

"À, là thế sao." Doãn Chính Sơn suy tư gật gù, tiếp theo nói với Hạng Hạo Nhiên, "Kế tiếp cậu có ý kiến gì không?"

Hạng Hạo Nhiên đáp: "Tôi nghĩ thế này, một mặt chúng ta không buông lỏng phương pháp đi điều tra, mặt khác chúng ta sẽ phối hợp với công tác của trợ lý Hàn, lợi dụng đặc tả tội phạm sắp xếp đi điều tra kẻ tình nghi có tính mục tiêu. Đương nhiên, nhân lực chủ yếu vẫn đặt trên đi điều tra lệ thường, phía trợ lý Hàn tôi sẽ tự mình phối hợp."

Doãn Chính Sơn lại gật đầu vài cái, tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của Hạng Hạo Nhiên: "Vậy cứ theo suy nghĩ của cậu đi, hai chân chắc chắn đi nhanh hơn một chân." Doãn Chính Sơn nói với Hạng Hạo Nhiên xong, lại hướng về phía Hàn Ấn nói, "Bên cậu cũng phải chú ý, bất kể có phát hiện gì, đều

phải kịp thời báo với Tiểu Hạng, tuyệt đối không thể tự tiện hành động. Vạn nhất xảy ra vấn đề, tôi cũng không có cách nào ăn nói với trường các cậu."

"Dạ dạ dạ, ngài yên tâm." Hàn Ấn liên tục gật đầu xưng dạ, "Tôi nhất định sẽ kịp thời báo cáo với Hạng đội."

Sau khi tan họp, Doãn Chính Sơn cố ý đi rất chậm, kéo ra một khoảng cách nhất định với người phía trước. Hạng Hạo Nhiên biết ông ta có chuyện muốn dặn dò, cũng liền chậm lại chờ ông ta. Sau khi hai người hội họp, Doãn Chính Sơn hất mặt về phía bóng lưng của Hàn Ấn nói: "Thằng nhóc đó không tởm, rất vững chắc, không kiêu căng."

"Dạ, rất đáng tin cậy." Hạng Hạo Nhiên nói.

"Các cậu phối hợp tốt, nhưng chú ý phải kín kẽ chút, dù sao loại phương thức phụ trợ phá án này lần đầu xuất hiện trong cục chúng ta, đừng để người ta bắt được nhược điểm. Cậu biết đó, trong cục này từ trên xuống dưới có bao nhiêu ánh mắt nhìn vào đội hình cảnh các cậu!" Doãn Chính Sơn hạ giọng nói.

"Họ không phải đang nhìn chòng chọc đội hình cảnh, rõ ràng là đang nhìn vào con."

"Đừng nghĩ mình quan trọng thế, họ là hướng về phía tôi."

"Mà con là uy hiếp của ngài." Hạng Hạo Nhiên về mặt áy náy.

"Cái gì uy hiếp hay không uy hiếp, làm tốt công việc là được, họ cũng không thể làm gì cậu, huống chi còn có tôi."

"Con biết ngài luôn ủng hộ con, nếu không có ngài, chỉ sợ con cũng không làm nổi tới hôm nay."

"Biết là tốt rồi, nhóc thôi, sau này bớt câu với tôi chút là được." Doãn Chính Sơn nói, vỗ nhẹ vai Hạng Hạo Nhiên, trên mặt lộ nụ cười ôn hòa.

Lúc này, ông ta càng giống như một vị trưởng giả hiền lành, một người cha.

Doãn Chính Sơn và vợ dưới gối không có con cái, cho tới nay ông đã đối xử với Hạng Hạo Nhiên như con trai mình. Có lẽ là duyên phận nào đó, thằng nhóc này vừa vào đội đã khiến ông thích vô cùng, truyên thụ hết kinh nghiệm, một đường che chở đêbat, nếu có thể, ông hy vọng ghe ng ỗ hiện tại của mình tương lai cũng do Hạng Hạo Nhiên thay thế.

Sau khi chia tay Doãn cục, Hạng Hạo Nhiên quay về phòng làm việc của mình, chân trước vừa bước vào, chân sau Hàn Ấn đã tiến đến, đề nghị muốn tới hiện trường phát hiện án hoa viên Cảnh Trình làm mô phỏng một lần. Nơi đó là nơi ban đầu hung thủ dự mưu phạm tội liên hoàn, hẳn sẽ có dấu vết tâm lý đặc thù nào đó, khảo sát thực địa cùng với tái hiện hiện trường vụ án, sẽ có phán đoán tượng hình hơn với trạng thái tâm lý của hành vi phạm tội, cho nên Hạng Hạo Nhiên không cần nhắc nhiều li ền đềng ý.

Hàn Ấn lái xe queo ra khỏi cổng chi đội, cảm thấy bên cạnh có khuôn mặt rất quen thuộc, nhìn thoáng qua cứ ngỡ Vương Mạn, nhìn kỹ lại, là Lâm Hoan mặc thường phục -- Cô đang bắt xe.

Hàn Ấn đậu xe bên cạnh cô, kéo cửa kính xe xuống, nói: "Pháp y Lâm, đang muốn đi đâu à?"

"Về nhà thôi!" Lâm Hoan cười đáp.

"Lên đi, tôi đưa cô về"

"Thuận đường cậu không?"

"Thuận đường hay không, đưa cô về tới nhà là được."

"Được thôi." Lâm Hoan chỉnh lại tóc, thản nhiên cười.

Có thể là "Nụ cười thản nhiên như muôn hoa nở muộn", Hàn Ấn thế mà ngây ngẩn. Quá sinh động, quá quen thuộc, không ngờ đã nhiều năm như

vậy, anh lại thấy được khuôn mặt tươi cười làm anh nhớ nhung ấy.

"Mệt chết được, tối qua trực cả đêm, buổi sáng lại có thêm việc, bận rộn mãi đến tận giờ. Đúng rồi, anh đang muốn đi đâu?" Lâm Hoan kéo cửa xe phía sau, ngó vào xe.

"Đến hoa viên Cảnh Trình làm mô phỏng phạm tội." Hàn Ấn từ trong ký ức vùng thoát ra, "Nhà cô ở hướng nào?"

"Thật tốt quá, tôi đi cùng cậu, học tập chút!" Trong giọng điệu Lâm Hoan có chút hưng phấn.

"Thế có được không? Không phải cô vừa nói mệt à?" Hàn Ấn ân cần hỏi.

"Không sao đâu, cũng quen rồi. Lại nói tôi đi còn có thể giúp cậu, làm người mẫu cho cậu!"

"Người mẫu?" Hàn Ấn khó hiểu.

"Đúng thế! Chẳng phải cậu muốn bắt chước hung thủ sao, vậy phải có nạn nhân chứ! Bỏn tiểu thư chịu oan ức một phen, sắm vai nạn nhân."

Kỳ thật Lâm Hoan rất ít khi nói chuyện thả lỏng như vậy, nhất là trong đội. Lâm Hoan biết nghề pháp y này cần làm cho người ta có loại cảm giác quyên uy và tin tưởng, nhưng cô còn trẻ tuổi, nữ giới yếu không ra được gió, từ ngoại hình rất khó mang lại cho người ta loại cảm giác này. Cho nên cô một mặt thông qua kỹ năng chuyên nghiệp của mình trong công việc khiến người ta tin phục, mặt khác cũng nghiêm khắc ràng buộc ngôn hành cử chỉ của mình. Thế nên bình thường trong đội cô luôn ra vẻ nghiêm túc, nói chuyện cũng là giọng điệu giải quyết việc chung, dần dần có cảm giác khoảng cách cùng đồng nghiệp. Còn đối với Hàn Ấn, có lẽ vì thân phận của anh với đội hình cảnh mà nói xem như là người ngoài cuộc, có lẽ vì đáy lòng Lâm Hoan có ấn tượng rất tốt với Hàn Ấn, tóm lại, đối mặt với Hàn Ấn, Lâm Hoan sẽ bất giác tháo xuống phòng bị, nét đáng yêu dí dỏm của con gái trong bản tính cũng tự nhiên mà bộc lộ.

...

Biệt thự hoa viên Cảnh Trình.

Hàn Ấn đóng vai hung thủ, Lâm Hoan đóng vai nạn nhân Vu Mai. Hai người tới cửa, Lâm Hoan giả bộ mới từ ngoài cửa vào nhà, Hàn Ấn đứng sau người cô, bắt đầu nhập vai.

"Đêm hôm đó, tôi mai phục ở cửa của cô, trong nháy mắt khi cô mở cửa vào nhà, tôi nắm thắt lưng da đã chuẩn bị trước siết lấy cổ cô..." Hàn Ấn nói, tới gần người Lâm Hoan, trong tay làm tư thế cầm thắt lưng da. Đây là lần đầu tiên anh đứng gần Lâm Hoan như vậy, cảm giác trong hơi thở tràn vào hương thơm, đó là một loại hỗn hợp của mùi thơm cơ thể và mùi thơm nhàn nhạt của xà phòng. Hàn Ấn nhịn không được hít sâu một hơi, mùi vị quen thuộc càng làm anh thêm nhớ nhưng Vương Mạn.

"Nếu như không có sự kiện kia, Mạn Mạn hẳn cũng sẽ trở thành một pháp y xuất sắc rồi." Hàn Ấn thì thào tự nói.

"Cái gì? Anh nói gì?" Lâm Hoan tưởng rằng Hàn Ấn đang nói chuyện với mình.

"Hả?" Lời Lâm Hoan kéo Hàn Ấn từ trong mộng lung trở lại, anh không khỏi có chút xấu hổ với việc lòng mình sinh tạp niệm. Anh lắc đầu, tập trung tinh thần, nghiêm túc nghiên ngẫm về hung thủ.

"Sau khi tôi dùng thắt lưng da siết cổ cô..."

"Tôi theo bản năng giãy giụa. Kết quả, chìa khóa trong tay trái văng xuống dưới kệ giày, tay phải tóm về phía sau, móng tay cật lên ván cửa." Lâm Hoan tiếp lời Hàn Ấn.

"Đúng, hẳn chính là loại tình hình này, giống Vương Ích Đức." Hàn Ấn nói, "Phòng trực chung của bệnh viện trung tâm ở cuối tầng trệt, gần cầu thang. Hung thủ hẳn luôn chờ trong góc cầu thang, đợi Vương Ích Đức từ thang máy đi ra mở cửa phòng trực ban vào, đột kích giết người. Từ

chuyên ngành pháp y mà nói, phương thức siết chết này sẽ gây cảm giác gì cho nạn nhân?" Hàn Ấn vẫn trong tư thế hỏi.

"Siết chết về pháp y học cũng có thể xưng là treo cổ. Người bị siết vì hung thú như dây thừng đè ép mạch máu cổ, thần kinh và đường hô hấp, mà tạo thành chướng ngại cho hít thở và tuần hoàn máu, cuối cùng dẫn đến cái chết. Từ hai vụ án trước mắt, hung khí của hung thủ lần lượt siết đường hô hấp và động mạch cổ của người chết. Mà hai bộ phận này với người chết mà nói, đánh mất ý thức khá chậm, quá trình ngạt thở khá dài, tử vong khá chậm. Không biết đây là do hung thủ cố ý hay tình cờ, nếu hung thủ cố ý muốn cho kẻ bị siết cổ chậm rãi chịu cảm giác tử vong, vậy thì quá tàn nhẫn." Lâm Hoan không dám nghĩ tới còn có hung thủ lạnh lùng, chuyên nghiệp như vậy.

Hàn Ấn gật đầu, giải thích của Lâm Hoan đại khái đã xác thực một vài phán đoán của anh, đây là một loại lựa chọn phương thức hành hung có mục đích. "Tôi dùng thắt lưng da siết cô, cảm giác sinh mệnh cô dần dần hết. Tim cô từ đập chậm dần đến ngừng hẳn, tôi đâu có thể cảm nhận được rõ ràng. Tôi muốn cho cô biết, nếu tôi không ngừng dùng thêm sức, cô rất nhanh sẽ chết đi. Nếu tôi hơi thả lỏng chút, cô có thể kéo dài thêm hơi tàn. Có thể nói, giờ phút này, sự sống cái chết của cô, cùng với thời gian ngắn ngủi còn lại của cô trên đời này, hoàn toàn do tôi quyết định trong tay. Cho nên, siết chết mang đến một loại..."

"Khoái cảm nắm kẻ khác trong tay, đúng không?" Lâm Hoan cướp lời.

"Đúng!" Hàn Ấn đáp lời Lâm Hoan, đi về phía chính giữa phòng khách, chỉ vào đường kẻ màu trắng đánh dấu vị trí thi thể, "Kế tiếp hung thủ đưa Vu Mai đến đây, bắt đầu trút bỏ quần áo cô ta."

"Cậu cho rằng mục đích của hung thủ là gì?" Lâm Hoan hỏi.

"Ở tình huống bình thường, để cho nạn nhân lộ ra trần truồng, chủ yếu có hai loại động cơ -- tình dục và hạ nhục. Nhưng vụ án này tôi nghĩ hai thứ đó đều không phải. Vu Mai chưa từng bị xâm hại tình dục, đương nhiên cũng có thể là vì hung thủ không có năng lực giao hợp, song loại tình huống này đối với hung thủ có tâm lý biến thái mà nói, bình thường đều

dùng tay đâm hoặc ngược xác để thay thế giao hợp, mà chứng cứ từ hiện trường không cho thấy hai loại tình huống này. Còn nữa, trong hai vụ án người bị hại một nam một nữ đều bị cởi hết quần áo, hiển nhiên cho thấy động cơ thoát y không liên quan đến tình dục. Về phần tại sao không phải hạ nhục người chết, thế thì phải nói tới phân đoạn sắp xếp lại quần áo. Phân đoạn này có khả năng có hai loại trình tự: Loại thứ nhất là sau khi hung thủ cởi quần áo người chết, ngay sau đó liền bắt đầu sắp xếp lại. Một loại khác là cuối cùng khi thanh lý hiện trường. Tôi khá có khuynh hướng về loại thứ nhất, cũng không nói rõ được tại sao, chỉ là một loại trực giác."

"Có lẽ cậu nói đúng, trong báo cáo khám nghiệm tử thi tôi đề cập tới, Vu Mai và Vương Ích Đức bị trói là xảy ra mấy phút sau khi hô hấp của họ đình nghỉ, còn thoát y và đặt cơ thể cô ta thành tư thế quỳ căn bản không dùng đến thời gian dài như vậy, cho nên sắp xếp lại quần áo xảy ra chính giữa hai phân đoạn này là cực kỳ có khả năng." Lâm Hoan vô cùng đồng ý với trực giác của Hàn Ân.

"Trong vụ án trước đây, từng xuất hiện hung thủ sau khi giết người dùng quần áo bịt kín mắt và đầu người chết, hoặc dùng quần áo trói cơ thể người chết. Ý nghĩa của việc đầu là hung thủ quen biết người chết, hoặc là hấn tưởng tượng người chết thành một ai đó, việc sau đại biểu hung thủ sau khi gây án thấy tội lỗi và hối hận. Mới đầu khi xảy ra vụ án Vu Mai, tôi cũng đọc loại hành vi này thành hung thủ sau khi giết người thì hối hận. Nhưng theo vụ án Vương Ích Đức xảy ra, hung thủ đã áp dụng hành động tương tự, việc này đã phủ định suy nghĩ trước đó của tôi. Tội lỗi và hối hận là tùy tính phát ra, nó không có khả năng giống hệt nhau, cho nên tôi nghĩ sắp xếp quần áo là chuyện đã được trù tính sẵn, là một phần của nghi thức. Tôi nghĩ có dường như là một loại..." Hàn Ân chần chừ, đưa mắt nhìn về phía xa.

"Là một loại gì?" Lâm Hoan hỏi dồn.

Hàn Ân thu hồi tầm mắt: "Dường như là một loại tôn trọng -- tôn trọng với sinh mệnh."

"Chúng ta hãy nói trở lại nghi thức thoát y này." Hàn Ẩn tiếp tục nói, "Nếu như nói hung thủ sau khi giết người lột trần truồng người đó biểu thị ý hạ nhục, chứng tỏ hung thủ hận người này thấu xương, vậy dù sắp xếp quần áo mang ý nghĩa hối hận, tội lỗi, hay tôn trọng, tóm lại hai loại hành vi này mâu thuẫn. Cho nên thoát y không phải là hạ nhục, rất có khả năng giống với sắp xếp quần áo, là phân đoạn của nghi thức, có một ý nghĩa nhất định."

"Vậy di chuyển thi thể, trói và cắt lưỡi là ý gì?" Lâm Hoan hỏi.

"Trước tiên nói về trói đi, cô nghĩ hung thủ tại sao Vu Mai đã chết rồi còn phải trói cô ta?" Hàn Ẩn hỏi.

"Có thể là vì hắn cũng không chắc được Vu Mai đã hoàn toàn tử vong chưa, sợ xảy ra ngoài ý muốn, cho nên mới trói cô ta?"

"Có loại khả năng này. Song cô nhìn bức hình xem." Hàn Ẩn chỉ vào bức ảnh Vu Mai và Vương Ích Đức bị trói, "Cách thức hung thủ trói hai nạn nhân vô cùng đơn giản, quấn dây trên người vài vòng, sau đó buộc lại một nút chữ bát sau lưng, chúng ta thường gọi là nút dải rút. Loại nút thắt này vô cùng dễ gỡ, cho dù ở sau lưng cũng không khó gỡ. Cho nên tôi nghĩ trói cũng không giống như là để trói buộc người chết, có thể là được hung thủ trao cho ý nghĩa nhất định."

"Nghe cậu nói vậy tôi quả thật cũng có ấn tượng, khi khám nghiệm tử thi tôi cũng phát hiện dây trói không hề chặt, dường như chỉ trói tượng trưng vài cái, không biết nó rốt cuộc có ý gì nhỉ?"

"Việc này tôi hiện giờ chưa trả lời cho cô được."

"Vậy nói tiếp đi."

"Ừ." Hàn Ẩn gật đầu, tiếp tục nói, "Theo sau đó còn hai phân đoạn quỳ và cắt lưỡi. Hai phân đoạn này thoạt nhìn khá dễ giải thích, nhưng có thể phản ánh trạng thái tâm lý của hung thủ nhất, cho nên tôi đặt chúng cuối cùng. Rất rõ ràng quỳ mang ý nghĩa xét xử, còn cắt lưỡi mang ý nghĩa trừng phạt, đây là giải thích từ biểu hiện mặt ngoài. Nhưng chúng ta hiện tại

đang đối mặt với một hung thủ tâm lý biến thái, vậy hai hành vi của phân đoạn này có thể phản ánh tâm lý như thế nào của hắn?"

Không đợi Lâm Hoan nói, Hàn Ân đã tiếp tục: "Nếu một cá nhân vi phạm đạo đức xã hội hoặc xúc phạm pháp luật, đương nhiên sẽ phải chịu công kích của dư luận xã hội cùng với chế tài của cơ quan nhà nước, mà hung thủ chọn áp dụng phương thức giải quyết âm thầm, chứng tỏ trong ý thức của hắn cho rằng mình có thân phận nào đó, có quy ền lực xét xử, trừng phạt người khác."

"Quy ền lực... Quy ền lực..." Lâm Hoan lẩm bẫm hai chữ này, dưới dẫn dắt của Hàn Ân, cô dường như đã đánh hơi được một ít manh mối, "Hung thủ gây án là đang hưởng thụ khoái cảm của quy ền lực tạo ra cho hắn?"

"Đúng!" Hàn Ân nặng nề gật đầu, "Hung thủ là một sát thủ theo đuổi loại hình quy ền lực!"

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 2.4

Lúc họp, Hạng Hạo Nhiên nhận được tin nhắn của Lâm Hoan, hẹn y tối đến chỗ gặp mặt cũ, có chuyện muốn nói với y.

Mặc dù trong tin nhắn không nói gì, nhưng trong lòng Hạng Hạo Nhiên kỳ thật rất rõ ràng cô muốn nói gì, nhưng lúc này y căn bản không có tâm tình đó, nhất là vụ án của Liễu Thuần còn treo đó chưa giải quyết. Hạng Hạo Nhiên một mực cho rằng, Liễu Thuần bị tập kích rất có thể là liên quan đến mình.

Trước khi Liễu Thuần bị tấn công, Hạng Hạo Nhiên chỉ huy đội hình cảnh liên tiếp tẩy sạch mấy tập thể mang tính xã hội đen, đồng thời nhận được sự khẳng định của lãnh đạo và xã hội, y cũng trở thành cái đinh trong mắt một vài tập thể dư đảng. Trong xã hội có lời đồn, nói lão đại xã hội đen trong ngục loan tin, muốn ra giá một trăm vạn mua đầu của những người liên quan đến Hạng Hạo Nhiên.

Từng gặp bao sóng to gió lớn Hạng Hạo Nhiên căn bản không quan tâm tới những lời đồn kiểu này, nhưng từ sau khi Liễu Thuần bị hại, y liền bắt đầu lo lắng tính xác thực của lời đồn, có lẽ Liễu Thuần thật sự đã bị trả thù thay mình. Mặc dù trong cuộc đi đầu tra sau đó không hề tra được đầu mối ở phương diện này, nhưng cảm giác Liễu Thuần vì mình mà chết luôn quẩn bên lấy đáy lòng y.

Mặt khác, sau khi Liễu Thuần qua đời, Hạng Hạo Nhiên mới phát giác y yêu cô đến nhường nào, cô ấy với mình quan trọng biết bao. Điêu kiện gia đình Liễu Thuần ưu việt, cha công tác ở văn phòng Ủy ban thành phố, mẹ là lãnh đạo của hệ thống ngân hàng. Nhưng cô ấy lại coi trọng một viên cảnh sát quèn như y, không để ý đến người nhà phản đối dứt khoát kết hôn cùng y. Trên người Liễu Thuần mặc dù có chút tính tiểu thư, nhưng sau khi

kết hôn việc nhà đầu tư tay làm, chưa bao giờ để Hạng Hạo Nhiên nhúng tay. Công tác của cô ấy cũng rất bận rộn, nhưng vẫn sắp xếp cuộc sống gia đình gọn gàng ngăn nắp, để Hạng Hạo Nhiên yên tâm làm tốt chuyện của mình.

Sau khi có con, Liễu Thuần cũng không để y bận tâm, thậm chí có một lần Hạng Hạo Nhiên ngay cả con mình học ở vườn trẻ nào cũng không biết. Có thể nói, thành tích làm việc Hạng Hạo Nhiên có được như hiện nay, công lao nội trợ của Liễu Thuần rất lớn, sau mỗi một lần y tiến bước, đều có sự nỗ lực thầm lặng của Liễu Thuần.

Mỗi lần nghĩ vậy, lại nhớ tới sự phản bội của mình với Liễu Thuần, Hạng Hạo Nhiên đều thấy cả người nóng lên, tim như bị dao cắt, tội lỗi đến mức khó có thể gọi tên, thậm chí hận không thể tát mình mấy bạt tai. Nhưng hối hận đã quá muộn, Liễu Thuần đã chết, mất đi sinh mệnh có nghĩa tất cả đều trở thành vĩnh hằng. Tình yêu trở thành vĩnh hằng, đau xót cũng sẽ trở thành vĩnh hằng, không cách nào đền bù. Cái chết của Liễu Thuần giống như buộc lại một nút thắt ở đáy lòng Hạng Hạo Nhiên, một nút thắt vĩnh viễn không cách nào mở được. Nếu thời gian quay ngược, y tình nguyện từ bỏ tất cả, để Liễu Thuần được sống vui sướng, được sống hạnh phúc, dù cho có trả giá cả tính mạng của y cũng không tiếc.

Hạng Hạo Nhiên hận lần đi công tác đó, hận lần ngã bệnh đó, không biết mình bị sốt đến mơ hồ, hay Lâm Hoan sẵn sóc tử mị chu đáo đã hoà tan y, tóm lại y đã làm việc không nên làm, vả lại càng không thể vãn hồi. Lúc này việc y muốn làm nhất là chia tay với Lâm Hoan, nhưng cho dù là đàn ông lòng dạ sắt đá mấy, trên vấn đề xử lý tình cảm cũng sẽ có chút lóng ngóng tay chân. Hạng Hạo Nhiên biết mình đã xong với Lâm Hoan, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào. Y sợ Lâm Hoan nhất thời không tiếp nhận được, sợ thương tổn cô, liền thử chậm rãi xa lánh cô, muốn chờ quan hệ giữa họ nguội xuống mới quyết định. Nhưng y không ngờ, càng như vậy, Lâm Hoan càng bị thương tổn lớn hơn.

Ra khỏi hoa viên Cảnh Trình, sắc trời đã gần sập tối, bụng Hàn Ấn bắt đầu xì xào kêu. Lâm Hoan bên cạnh vẫn đắm chìm trong vụ án, cô nghiêng

người về phía Hàn Ấn đang lái xe hỏi: "Hung thủ lấy đi bộ phận cơ thể nạn nhân là để làm kỷ niệm?"

"Đúng! Đó là chiến lợi phẩm của hắn, hắn sẽ thông qua chiến lợi phẩm để tái hiện khoái cảm khi gây án trong thời kỳ làm nguội."

"Hung thủ là một sát thủ theo đuổi loại hình quyên lực, vậy cậu nghĩ hắn trong thực tế là hạng người thế nào?" Lâm Hoan lại hỏi.

"Kẻ thất bại!" Hàn Ấn đáp, "Khát cầu quyên lực là xuất phát từ phần nộ, mà phần nộ đến từ thất bại, đến từ sự bất lực trong việc kiểm soát đời mình. Trong những trải nghiệm cá nhân của hung thủ, lộn độn, thất bại luôn theo hắn, cho dù hắn kiên trì thế nào, cố gắng thế nào, cũng không cách nào thay đổi cảnh ngộ của mình. Vì vậy, loại thất bại liên tiếp, thất bại nặng nề này, tạo thành cảm giác suy sụp nghiêm trọng trong lòng hắn, kết cục là cơ thể mất thăng bằng và biến thái. Nhưng cái gọi là thất bại của hung thủ, không phải là thất bại mà chúng ta luôn định nghĩa, mà là một loại tự trọng trong lòng hung thủ. Từ những chứng cứ trước mắt đến xem, tôi nghĩ trình độ cuộc sống của hung thủ hẳn là cao hơn dân chúng bình thường, ít nhất cùng tầng lớp với hai nạn nhân."

"Ồ, là thế sao. Sát nhân thì là sát nhân thôi, cần gì làm cho phức tạp như thế?" Lâm Hoan khiêm tốn thỉnh giáo.

Hàn Ấn cười: "Cô quên rồi, hắn là một kẻ biến thái. Hắn cần một quá trình nhận thức hành vi bản thân, mà nghi lễ đó là phương pháp hắn dùng để hợp lý hóa, cao thượng hóa hành vi giết người liên tục của hắn. Hơn nữa nghi lễ đó chắc chắn có liên quan mật thiết đến cuộc sống của hắn, có khả năng là tín ngưỡng nào đó, kinh nghiệm nào đó, hoặc một hình ảnh làm hắn khắc sâu trong ký ức. Cho nên chúng ta phải cố hết sức hiểu được tất cả phân đoạn của nghi lễ, như vậy mới có thể biết được tính logic của nghi lễ là gì, hợp lý hay không. Chúng ta còn có thể căn cứ vào hành vi của hung thủ và ngụ ý hắn muốn biểu đạt, để tìm hiểu trí tuệ, trình độ giáo dục của hung thủ, nghề nghiệp, cùng với hoàn cảnh vị trí." Hàn Ấn dừng một chút, chuyển chủ đề nói, "Không nói tới vụ án nữa, chúng ta cùng đi ăn một bữa nhé, cảm ơn cô theo tôi, cho tôi nhiều gợi ý."

"Haha, đừng nói vậy, kỳ thật tôi biết rất nhiều thứ trong lòng cậu đã sớm tính toán, đến hiện trường chẳng qua là để cảm thụ chút không khí mà thôi. Muốn nói tạ ơn phải là tôi tạ ơn cậu, một buổi chiều mà giúp tôi học được rất nhiều thứ. Cậu là một giáo viên rất tốt, tôi nghĩ ở trường cậu chắc chắn cũng rất được hoan nghênh!"

"Làm sao biết được?"

"Cậu rất kiên nhẫn, giỏi dẫn dắt học sinh từng bước, có thể rất tự nhiên hấp dẫn học sinh vào chương trình học, học sinh đi học sẽ không cảm thấy buồn chán, ngược lại rất có cảm giác thành tựu. Ha ha, còn nữa." Lâm Hoan cố ý gây hời hợt, "Cậu mặt mũi xem như đẹp trai, chắc chắn có rất nhiều nữ sinh thầm mến cậu."

"Ha ha, cô đang nói tôi đó sao?" Hàn Ấn nâng gọng kính, có lẽ chưa từng được cô gái nào khen trực tiếp như vậy, mặt anh hơi ửng đỏ.

"Nếu có cơ hội đến trường cảnh sát nghe cậu giảng bài thì hay quá, chắc chắn nhận được không ít điếu bả ích."

"Được mà! Nếu cô thật sự đồng ý, tìm cơ hội thích hợp, tôi có thể sắp xếp cho cô đến chỗ chúng tôi buổi dưỡng một thời gian."

"Thật sao? Cứ quyết định vậy nhé!"

Khi hai người đang nói chuyện, ô tô phía trước không biết sao đột nhiên dừng lại. Hàn Ấn lộ đầu ra ngoài cửa sổ, thấy cách đó không xa bên dưới một tòa cao ốc đang có một đám người vây quanh, bên cạnh có cảnh sát duy trì trật tự, tất cả mọi người ngửa đầu. Hàn Ấn nhìn theo tầm mắt của mọi người, hóa ra, sân thượng tầng cao nhất của cao ốc dường như có một người đang ngã.

Có người muốn nhảy lầu tự sát!

Hàn Ấn đậu ô tô bên lề đường, cùng Lâm Hoan xuống xe chạy về phía đám đông, hai người mất rất nhiều sức mới chen vào được trước đám đông. Phía trước đám đông có cảnh sát cneh gác, mấy nhân viên cứu hỏa

đang khăn trương trải đệm khí, đứng bên cạnh đệm khí là một người đàn ông mặc thường phục, vẻ mặt đen như than, ông ta đang vừa chỉ huy nhân viên cứu hỏa, vừa nói vào bộ đàm.

"Khúc đội!" Lâm Hoan gọi người đàn ông mặt đen.

Hóa ra, người đàn ông mặt đen đội phó đội hình cảnh phân cục 51 Khúc Chí Cường. Khúc Chí Cường nghe tiếng gọi nhìn quanh khắp nơi, thấy là Lâm Hoan, liền đưa tay ra hiệu cảnh viên phục trách canh gác cho họ vào: "Tiểu Hoan, sao em tới đây?"

"Đang xử lý vụ án vừa vặn đi ngang qua, cái này..."

"Ôi, đừng nói nữa." Khúc Chí Cường chỉ tòa cao ốc phía sau (cao ốc vốn là tòa nhà văn phòng của một tập đoàn điện tử), "Cũng không biết sao lại vậy, đây đã là người thứ ba của công ty này nhảy lầu trong nửa năm qua, thật mẹ nó tà môn!"

"Tình hình trên đó thế nào?" Lâm Hoan hỏi.

"Lưu đội đang chỉ huy trên đó, tình hình không mấy lạc quan. Hoàn cảnh hiểm trở, cưỡng chế giải cứu rất khó. Hẳn từ chối trao đổi với chúng tôi, chuyên gia đàm phán cũng đã thử, không có hiệu quả." Khúc Chí Cường nhìn sắc trời càng ngày càng tối, vẻ mặt lo lắng.

"Tôi có thể lên đó nói chuyện với hắn không?" Luôn im lặng đứng bên cạnh Hàn Ấn ngửa cổ nhìn mái nhà nói.

"Cậu là?" Khúc Chí Cường nhìn lướt qua Hàn Ấn, tiếp theo dùng ánh mắt trưng cầ ý kiến nhìn về phía Lâm Hoan.

Lâm Hoan vội vàng chỉ vào Hàn Ấn giới thiệu: "Đây là chuyên gia tâm lý học đến tạm nhận chức tại chi đội thầỵ Hàn Ấn."

"Chuyên gia tâm lý học?" Mắt Khúc Chí Cường thoát cái sáng rực lên, ông ta nhìn chăm chăm Hàn Ấn vài giây, sau khi cân nhắc chốc lát, cầm lấy bộ đàm nói vài câu, có lẽ đang báo cáo với thủ trưởng trên sân thượng. Có

lẽ đã được thủ trưởng đồng ý, ông ta gật đầu với Hàn Ấn: "Đi thôi, lên đó đi."

Trong thang máy, Khúc Chí Cường giới thiệu tư liệu bối cảnh của người muốn tự tử cho Hàn Ấn và Lâm Hoan.

"Kẻ muốn tự sát tên Lý Thủ Dân, là nhân viên nghiệp vụ của tập đoàn điện tử này, trước đó không lâu vợ hắn bị chết trong tai nạn giao thông. Khi ấy Lý Thủ Dân lái xe, vì vội vã quay về công ty họp, tốc độ xe hơi nhanh chút, khi queo cũng không chậm lại, kết quả tông vào một chiếc xe tải lớn đang đậu phía trước. Xuất phát từ phản ứng bản năng, hắn đánh vô lăng về phía tay trái, kết quả may mắn chỉ bị chút vết thương nhẹ, mà vợ ngã ở ghế lái phụ lại mất mạng tại chỗ. Theo bạn bè của hắn nói, tình cảm vợ chồng họ cực kỳ tốt. Sau khi xảy ra tai nạn, hắn vẫn luôn oán giận bản thân lẽ ra không nên lái xe quá nhanh, không nên đánh vô lăng sang trái, hắn cảm thấy mình đã hại chết vợ."

Lý Thủ Dân làm việc tại công ty khoa học kỹ thuật điện tử này, chủ yếu là gia công vài sản phẩm điện tử hiện đại quốc tế. Bởi vì thời gian gấp, yêu cầu chất lượng cao, lợi nhuận thấp, cho nên đãi ngộ của công ty với nhân viên và thời gian công tác yêu cầu khá hà khắc. Lý Thủ Dân xử lý xong hậu sự của vợ còn chưa kịp thở, công ty đã bảo hắn về làm việc, mà ngay cả hôm nay là đầu thất của vợ hắn, cũng chỉ cho nghỉ phép nửa ngày. Cho nên chúng tôi phân tích, Lý Thủ Dân tự sát, có lẽ là vì tuyệt vọng áy náy với vợ, hơn nữa áp lực công việc, khiến tinh thần hắn hoàn toàn suy sụp."

Khúc Chí Cường cuối cùng còn bổ sung: "Lý Thủ Dân lớn lên trong gia đình thiếu cha, khi hắn 11 tuổi cha hắn do tai nạn mà qua đời, mẹ năm nay đã hơn 60 tuổi. Hắn còn có một con trai tám tuổi."

Khi Hàn Ấn tới sân thượng, thấy Lý Thủ Dân đang dựa lưng về phía mọi người ngã bên gờ tường của sân thượng. Gờ tường cao khoảng 1m50, chiều rộng rất hẹp, ngã trên đó, e rằng một cơn gió, một cái hắt hơi cũng sẽ làm cho người ta lao đảo.

Nghe động tĩnh Lý Thủ Dân quay đầu lại nhìn Hàn Ấn, hắn không điên cuồng như những kẻ tự tử khác, mà dường như đã chuẩn bị tâm lý xong.

Nhưng Hàn Ẩn vẫn nắm bắt được từ trong đôi mắt hờ hững của hắn một loại tâm tình -- Một loại tâm tình anh rất quen thuộc, thậm chí mãi cho tới hôm nay, loại tâm tình này vẫn đang quấy nhiễu anh.

Hàn Ẩn thẫn hốt một hơi, cố hết sức khiến cho nét mặt mình có vẻ bình tĩnh chút.

"Anh đừng căng thẳng, tôi chỉ tới tâm sự với anh thôi." Thấy Lý Thủ Dân tỏ thái độ không hề gì, Hàn Ẩn vừa nói, vừa thử lần dò đến gần bờ tường. Anh dừng lại cách chỗ Lý Thủ Dân bốn năm mét, vị trí này sẽ không tạo thành áp lực tâm lý cho Lý Thủ Dân, lại có thể đảm bảo hắn nghe rõ được lời mình nói.

Hàn Ẩn tựa người trên bờ tường, nhìn khắp nơi, từ trong túi quần lấy ra một hộp thuốc lá, rút một điếu đưa qua cho Lý Thủ Dân. Lý Thủ Dân không đón lấy, Hàn Ẩn liền thu tay đặt điếu thuốc vào miệng mình, châm lửa.

Kỳ thật Hàn Ẩn cũng không thường hút thuốc, điếu thuốc lá và bật lửa đều là mượn tạm của Khúc Chí Cương lúc trong thang máy, vì chỉ có những lúc thế này, hút một điếu thuốc lá có thể làm mạch suy nghĩ của anh càng thêm nhanh nhạy, quan trọng hơn là, có thể che giấu tâm trạng căng thẳng của anh.

Gió trên sân thượng mạnh hơn bên dưới nhiều, cũng lạnh lắm, gió lạnh lướt qua từ đỉnh đầu. Phía dưới là đám đông chi chít xông xáo, truyền thông, đồng nghiệp, chi chít xông xáo, dân chúng bình thường đều đang nhìn chăm chăm vào anh. Anh chưa từng có trải nghiệm như vậy, hơn nữa lúc này cũng không có sách lược tâm lý chiến cụ thể. Anh bắt đầu vì mình nhất thời xúc động mà cảm thấy hối hận, trái tim không khỏi treo tới cuống họng.

Không! Hiện giờ không phải lúc lo lắng chuyện này! Phải gắng giữ tỉnh táo! Mau chóng suy nghĩ! Phải mau chóng nghĩ ra sách lược.

Hàn Ẩn yên lặng hút thuốc, chỉ chốc lát, trước mắt liền che kín làn khói mỏng manh. Anh dùng tay cầm điếu thuốc lá rẫy vài cái, ho nhẹ hai tiếng,

rốt cuộc mở miệng: "Tôi biết cảm giác hiện giờ của anh."

Lý Thủ Dân dùng ánh mắt ngờ ngác nhìn về phía xa, không hề đáp lại gì.

Hàn Ấn nghiêng người, nhìn hẩn một cái, lại quay người tiếp tục hút thuốc. Chốc chốc, anh phun một ngum khói, nói thêm: "Tin tôi đi, tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh giờ phút này, vì tôi cũng từng gặp chuyện giống anh. Đối với người chúng ta yêu, chúng ta đều là tội nhân!"

Trong khốc mắt Hàn Ấn, Lý Thủ Dân mặc dù không nói gì, nhưng cơ thể giật nảy, đầu nghiêng về phía anh nhiều hơn. Anh biết, anh đã thành công gây sự chú ý cho Lý Thủ Dân.

"Để tôi kể chuyện của tôi cho anh nghe nhé." Hàn Ấn nhìn dòng người bên dưới, ánh mắt bắt đầu mơ màng, như đang dần rơi vào trong hồi ức.

Nếu không phải để cứu người, đoạn ký ức kia cả đời anh cũng không muốn chạm tới nữa.

"Vào đại học năm hai, tôi quen một cô gái, cô ấy tên là Vương Mạn. Cô ấy là mối tình đầu của tôi, cũng là bạn gái duy nhất của tôi cho đến nay. Chúng tôi đã cùng nhau vượt qua thời gian đại học, cùng nhau học nghiên cứu, sau đó lại may mắn được phân đến cùng một đại học làm giáo viên. Nếu Vương Mạn không xảy ra chuyện, tôi nghĩ chúng tôi nhất định sẽ kết hôn, có lẽ hiện giờ đã có con. Đúng rồi, anh cũng có con trai đúng chứ?"

Gương mặt Lý Thủ Dân thoáng co giật.

"Vương Mạn qua đời nửa năm trước, là nhảy lầu tự sát! Có một ngày chúng tôi vì một vài chuyện vụn vặt mà cãi nhau, lúc này trời đã khuya, tôi vốn phải đuổi theo đưa cô ấy về nhà, nhưng ngại mặt mũi, quyết tâm mặc kệ. Không ngờ trên đường về nhà, cô ấy bị một học sinh biến thái thấn mên cô ấy đã lâu cưỡng hiếp."

Hàn Ấn nhấn tắt thuốc lá trong tay vào bờ tường, lại lấy ra một điếu thuốc, tay chầm điếu thuốc này hơi run rẩy.

"Sau đó, cô ấy về nhà tĩnh dưỡng mấy tháng, nhưng khi trở lại, cô ấy đã không còn là cô ấy nữa. Cô ấy bó chặt mình lại, ngoại trừ công việc rất ít khi trao đổi cùng người khác, đối với tôi càng lãnh đạm vô cùng. Tôi nhìn ra được mỗi ngày cô ấy đều đang giãy giụa trong hố ức khuất nhục ấy, đồng thời trơ mắt nhìn cô ấy từng bước từng bước đi vào mê vọng, dần dần lạc mất bản thân, nhưng tôi lại bất lực. Có một ngày, cô ấy từ trên nóc tầng cao nhất của trường học nhảy xuống. Cô ấy rơi ngay bên cạnh tôi. Ngày đó là kỷ niệm tròn bốn năm chúng tôi quen nhau, nhưng trên người tôi lại bắn đầy máu tươi của cô ấy.

Nếu... Nếu không phải tôi nhất thời hành động theo cảm tính, Vương Mạn sẽ không xảy ra chuyện ấy, cũng sẽ không phải chết." Hàn Ấn cố gắng khống chế không cho nước mắt mình chảy ra, chốc lát, anh dùng mu bàn tay lau đi hai khóe mắt, mang theo ghen ngào nói, "Tôi mỗi ngày đều tự chất vấn mình. Tại sao lại cãi nhau với cô ấy, tại sao không đuổi theo đưa cô ấy về nhà? Là tôi hại chết người tôi yêu, là tôi tự tay hủy diệt cuộc sống hạnh phúc chúng tôi vốn phải sở hữu. Tôi vẫn không thể... Không thể tha thứ cho bản thân! Vì vậy, có một ngày, tôi cũng đứng ngay nơi cuối cùng Vương Mạn đã đứng..."

Hàn Ấn nhắm mắt lại ổn định tâm tình, quay đầu nói với Lý Thủ Dân: "Tôi biết anh cũng giống tôi, trong lòng không ngừng trách cứ bản thân. Anh rất áy náy, anh muốn trốn tránh, muốn trừng phạt bản thân. Tôi biết loại thống khổ này, đau đến mức không cách nào đối mặt với bản thân, đau đến mức không muốn có ngày mai nữa. Nhưng người mẹ già đã ngoài sáu mươi của anh thì sao đây? Đứa con trai nhỏ của anh thì làm sao đây? Anh lớn lên trong gia đình thiếu thốn người cha, anh chắc chắn biết nó khổ cực thế nào. Chẳng lẽ anh muốn mẹ anh lúc về già vẫn phải trải qua hành hạ đau đớn sao? Muốn cho con anh cũng trải qua cuộc sống bi thảm anh từng có sao? Anh chạy trốn tới thế giới kia có thể an tâm không? Trốn tránh không phải là không thể được, trốn tránh có rất nhiều loại phương pháp, có lẽ chết là trực tiếp nhất, nhưng là một loại cách làm đê tiện nhất, hèn nhất nhất."

Hàn Ấn dịu giọng: "Cuối cùng tôi không có can đảm nhảy từ trên nóc xuống, cho nên tôi quyết định đổi môi trường, từ công tác giáo viên đại học

lên làm cảnh sát. Tôi không biết phương thức này có hữu hiệu hay không, nhưng tôi nghĩ cố gắng thử xem. Cố gắng vì những người tôi yêu, người yêu tôi còn đang sống, chắc chắn có giá trị hơn những gì anh đang làm bây giờ."

Hàn Ẩn ném đầu lọc thuốc xuống đất, dùng chân nghiến một chút, chậm rãi xoay người như muốn đi, nhưng còn chưa đi được mấy bước lại vòng về "Tôi trước kia dạy tâm lý học, tôi biết thành lập nhân cách một người, trải nghiệm thời trẻ với người đó mà nói rất quan trọng. Khi chúng ta nói chuyện, đồng nghiệp của tôi đã đi đón mẹ và con trai anh, lúc này cũng sắp đến rồi. Tôi có thể chắc chắn mà nói cho anh biết, nếu con anh chứng kiến hoàn cảnh của anh bây giờ, nhân cách của nó tương lai nhất định sẽ vụn vụn." Hàn Ẩn nói xong, không hề quay đầu, rời khỏi sân thượng đi thẳng đến thang máy.

Hàn Ẩn và Lâm Hoan tựa trong thang máy, yên lặng đối mặt, mà loại im lặng này kéo dài mãi đến tận khi lên xe.

Điện thoại di động của Lâm Hoan vang lên, chỉ nghe Lâm Hoan nói với điện thoại: "Được, được, đừng khách khí, tất cả mọi người đều là cảnh sát, phải vậy thôi. Được, có cơ hội nhất định giới thiệu cho anh gặp mặt."

Ăn cơm xong, vì hai người đều uống rượu, Hàn Ẩn gửi xe ở bãi đỗ xe nhà hàng, muốn gọi xe đưa Lâm Hoan về nhà. Cô kiên trì không chịu, Hàn Ẩn bất đắc dĩ đành thôi.

Sau khi Hàn Ẩn một mình gọi xe rời đi, Lâm Hoan không cam lòng gọi điện thoại di động cho Hạng Hạo Nhiên vài lần, nhưng mãi không có ai nghe máy, cuối cùng thì tắt máy.

Lâm Hoan uể oải cực kỳ, cô đứng lặng trên con phố rộn ràng náo nhiệt, cả người dường như thoáng cái mất đi cảm giác phương hướng. Cô không biết mình nên đi đi, nên làm gì. Cô hết hoảng cảm thấy trên đường ai cũng đang nhìn chòng chọc cô, đang cười nhạo cô, thậm chí linh hồn bản thân cũng như thoát ra ngoài, lơ lửng trên không trung cười trộm cơ thể như cái xác không hồn của cô -- Đàn bà tiện, kẻ thứ ba, cho dù vợ người ta đã mất, mà y cũng sẽ không có kết quả tốt.

Không biết đứng bao lâu, cô rốt cuộc biết mình nên làm gì, liền nâng tay, ngăn lại một chiếc xe. Cô ng ồi vào, yếu ớt nói: "Bác tài, đến đường Quang Minh."

Đường Quang Minh là con đường quán bar nổi tiếng nhất thành phố Xuân Hải, cả con đường dài khoảng hơn một trăm mét, hai bên che kín các loại quán bar, câu lạc bộ đủ loại kiểu dáng. Mỗi khi màn đêm buông xuống, những nơi xa hoa trụy lạc, cuộc sống đêm ng ọt vàng son này chung quy có thể hấp dẫn đông đảo đám đông thân phận bất đ ồng, họ tận tình tận hứng, không chút cố kỵ mà phóng thích dục vọng và bản năng.

Xe taxi chở Lâm Hoan đến khu vực giữa đường Quang Minh, dừng lại trước cửa quán bar tên "Hương thơm nhân gian".

Lâm Hoan đi vào quán bar.

Quán bar không lớn lắm, trang hoàng rất có phẩm vị, thoạt nhìn hẳn có thể đón tiếp một vài một vài tiểu tư sản và giai cấp trung sản hợp tình thú. Có lẽ còn quá sớm, bầu không khí bên trong không ầm ĩ như trong tưởng tượng, khách khứa phần lớn đang lơ đãng ng ồi giữa sofa rộng thênh thang, nghe khúc piano du dương, thưởng thức rượu ngon, nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Lâm Hoan đi thẳng tới quầy bar, ng ồi xuống ghế chân cao. Quầy bar làm bằng thủy tinh, chính giữa đèn phun l ượn lơ, phiếm qu ầng sáng màu lam. V ầng sáng chiếu đến khuôn mặt Lâm Hoan, thoạt nhìn rất ảo, rất ma quái kinh dị.

Lâm Hoa vẫy tay vào trong quầy: "Một ly Long Island Iced Tea."

"Được r ồi!" Đáp lại Lâm Hoan chính là một người phụ nữ đứng giữa quầy bar, chị ta thoạt nhìn tuổi hơi lớn hơn so với Lâm Loan, dáng vẻ đoan trang thanh tú, trong lúc giờ tay nhấc chân lộ ra khí chất tao nhã. Chị ta là bà chủ của quán bar này, tên là Hàn Thanh Phương. Kỳ thật, dựa vào xuất thân của Hàn Thanh Phương căn bản không cần đi làm, lại càng không cần đích thân xử lý mọi chuyện, nhưng chị ta thích như vậy, chị ta thích sống tự do tự tại.

Hàn Thanh Phương vừa mới kiểm tra sổ sách, nghe giọng Lâm Hoan, vừa đáp lời, vừa ngẩng đầu lộ ra một nụ cười chuyên nghiệp. Mà trong nháy mắt khi chị ta đối mặt với Lâm Hoan, nụ cười kia thoáng cái cứng lại.

Lâm Hoan không rõ tại sao người phụ nữ trong quầy bar nhìn mình chăm chăm không dứt, cô có chút mất tự nhiên, nghĩ thầm có lẽ là do rượu thôi: "Ừm, tôi biết loại cocktail này rất mạnh, không sao đâu, tôi thích."

Hàn Thanh Phương ý thức được mình thất thố, vội vàng dặn dò nhân viên pha chế bên cạnh làm rượu, nhưng tầm mắt chị ta không hề rời khỏi mặt Lâm Hoan.

Rượu nhanh chóng pha xong, Hàn Thanh Phương tự mình đưa đến trước mặt Lâm Hoan: "Quý cô, đây là rượu của cô, mời từ từ dùng."

"Cám ơn!" Lâm Hoan lễ phép gật đầu.

Chẳng bao lâu, một ly rượu mạnh lót bụng, sắc mặt Lâm Hoan đã phiếm hồng, cô vẫy tay, lại gọi một ly "Black Label" thêm đá.

Có lẽ vì Lâm Hoan như một cỗ nhân, có lẽ cảm thấy hiếu kỳ với một cô gái độc thân mua say, Hàn Thanh Phương sau khi rót rượu cho Lâm Hoan, cũng rót cho mình một ly. Chị ta tiến đến đối diện Lâm Hoan, xem chừng muốn tâm sự với cô.

"Quý cô đây, tôi thấy cô một mình đến đây cầm đầu uống rượu, có phải trong lòng có chuyện gì không thoải mái không? Nếu muốn bộc lộ, tôi rất nguyện ý làm thính giả của cô." Hàn Thanh Phương nói.

Lâm Hoan cầm lấy ly rượu lắc lư, khẽ nhấp một ngụm, lắc đầu.

"Hay là để tôi đoán nhé?" Hàn Thanh Phương cũng không ngại sự lạnh nhạt của Lâm Hoan, chị ta nhấp ngụm rượu, "Kỳ thật rất dễ đoán. Nói thế, loại con gái xinh đẹp như cô, lẻ loi một mình, thờ ơ với tất cả mọi người và mọi chuyện xung quanh, chỉ lo một mình uống rượu, hẳn chính là vì đang phiền não một chữ 'tình' r ấi."

Lâm Hoan miễn cưỡng nặn nụ cười với Hàn Thanh Phương, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

"Là cãi nhau với bạn trai, hay hẳn đã yêu người khác? Hoặc nói, cô đã yêu người đàn ông không nên yêu?"

Cơ thể Lâm Hoan hơi run lên, nước mắt chua xót đảo quanh trong hốc mắt, hiển nhiên là bị câu nói của Hàn Thanh Phương chấn động. Chốc lát, nước mắt rớt cuộc không nhìn nổi lăn xuống, cô há miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói thành lời.

"Khụ!" Thấy dáng vẻ của Lâm Hoan, Hàn Thanh Phương cũng không nhẫn tâm hỏi tiếp nữa, bưng ly rượu lên thở dài, nói, "Tại sao bị thương tổn luôn là phụ nữ! Không nói nữa, đến đây đi em gái, thú vui sướng, khô ly biệt, trong 'rượu' càng có nhi nữ si mê. Ly này chị tính, đến đây, làm một ly!"

Cạn ly!

...

Vụ án rớt cuộc xuất hiện một tia manh mối, là nhờ "gợi ý" của lão Từ!

Buổi sáng khi Hàn Ấn và Phương Vũ đến nơi làm việc, lão Từ đang ngồi trước bàn làm việc nghịch một món đồ nhỏ, thoát nhìn về mặt đặc ý. Không đợi hai người đến gần, ông ta liền vội vàng khó khăn nở khoe khoang: "Vợ tôi đi công tác Nhật Bản mang quà về cho tôi, có phải rất thú vị không?"

Hàn Ấn khẽ sát vào nhìn, là một bức tượng đá. Ba con khỉ đang ngồi trên một tảng đá lớn, một con hai tay che mắt, một con che miệng, một con che tai, dáng vẻ khác nhau, điệu bộ ngây thơ, rất đáng yêu.

"Đây là Tam Bất Hài đúng không?" Hàn Ấn chỉ vào tượng đá nói.

"Đúng, quả là trí thức có khác, đó là phép ẩn dụ 'Vô lễ chớ nhìn, vô lễ chớ nói, vô lễ chớ nghe' của Tam Bất Hài."

"Cái này ai mà không biết." Phương Vũ bĩu môi chế nhạo lão Từ, "Chị dâu thường xuyên đi công tác, nhưng cho tới giờ chưa từng tặng quà cho anh, sao giờ đổi rồi?"

"Quan tâm ch ờng thôi! Bảo tôi thận trọng từ lời nói tới việc làm, bớt rước phải kẻ tiểu nhân!"

Lão Từ còn chưa nói xong, Phương Vũ cắt ngang lời ông ta, cướp lời: "Thôi đi, tôi thấy chị dâu là chê anh quan nhỏ, bảo anh giả câm vờ điếc, cứ thế mà bò bò lên trên thôi."

"Cút sang một bên! Miệng chó này của cậu phun không ra được lời gì hay ho, thật muốn cắt phăng lưỡi cậu, dán kín cái miệng này của cậu!" Lão Từ tàn sát hăng hái.

"Chờ chút!" Một câu nói đùa của lão Từ khiến đầu óc Hàn Ấn đột nhiên lóe linh quang, quanh giật bản người, vẻ mặt hưng phấn nói, "Nghĩ thức giết người có lẽ đã tham khảo ngụ ý của Tam Bất H ầu!"

Lão Từ và Phương Vũ sững sốt không hiểu ra sao.

Hàn Ấn tiếp tục giải thích: "Vu Mai bị cắt lưỡi, hung thủ chẳng phải đang muốn biểu đạt 'Vô lễ chó nói'? Mất Vương Ích Đức bị móc, có phải chỉ 'Vô lễ chó nhìn'?"

Lão Từ suy tư một chút, nói: "Vu Mai dùng chứng cứ giả ở trên tòa án biện hộ cho người ta, không phải là nói đi đâu không nên nói sao? Đám người Vương Ích Đức không chú ý bệnh tình của người bệnh, chỉ nhìn chăm chăm t iền trong túi bệnh nhân, chẳng phải nhìn thứ không nên nhìn sao?"

"Giải thích như vậy xem ra rất đáng tin cậy." Phương Vũ cũng nói theo.

Ba người đều hưng phấn hẳn. Hàn Ấn thuận miệng nói: "Mục tiêu đã định của hung thủ có thể là ba người, vậy ai là nghe thứ không nghe đây?" Ba người thoáng im lặng.

Mặt khác về thời gian gây án: Hung thủ lần đầu gây án vào ngày 20 tháng 08, thứ năm. Lần thứ hai vào ngày 27 tháng 08, cũng là thứ năm. Hai vụ án cách nhau bảy ngày lại đều là thứ năm, đây có thể là hung thủ cố ý chọn không? Hung thủ chọn "Bảy" và "bốn", có hàm nghĩa đặc thù gì không?

(Bốn là vì trong tiếng trung thứ năm là 星期四 là ngày thứ 4)

Số "bảy" là một con số thần bí, ví dụ như: Một tuần có bảy ngày, bảy thang âm, bảy màu sắc, trong phật giáo có nhân sinh thất khổ, trong Cơ Đốc giáo có bảy tông tội, thậm chí còn có thành ngữ "Thất thượng bát hạ" ("Lo lắng và hoài nghi" là một cụm từ mang ngụ ý sâu sắc, thâm sâu và thú vị, nó đại diện cho tâm trạng của cả một lớp trẻ những năm bảy mươi, tám mươi, đồng thời cũng tượng trưng cho vị trí xã hội "hỗn loạn đầy chênh lệch" của ngay chính bản thân họ thời bấy giờ và phần nhiều nó tượng trưng cho trạng thái tình cảm "lo lắng và hoài nghi" cho cả một lớp người thời đại đó.) vân vân. Tóm lại, "bảy" trong cuộc sống bình thường khá phổ biến. Vậy bốn có ý nghĩa thế nào? Chẳng lẽ đồng âm của chết, ý nghĩa chung kết?

Thứ năm sắp đến, hung thủ có thể sẽ tiếp tục gây án không? Mục tiêu kế tiếp là ai?

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 3.1 - "Lời" Thầy

Ngày 03 tháng 09, thứ năm, ngày 15 tháng 7 âm lịch, tết Trung Nguyên, dân gian thường gọi là quỷ lễ, ngày này có tập tục thờ cúng, tảo mộ.

Hàn Ấn và cha mình sáng sớm ra khỏi nhà đến nghĩa trang ngoại ô trước, dọc đường dòng xe cộ có nhiều hơn so với tưởng tượng, xem ra tất cả mọi người đều giống nhau, tảo mộ xong còn phải vội vàng trở về làm việc.

Sự phát triển to lớn của đường cao tốc đã rút ngắn khoảng cách của thành thị và nông thôn, khoảng nửa giờ, hai cha con đã đến nghĩa trang.

Hàn Ấn đậu xe xong, liếc mắt liền thấy cửa nghĩa trang đậu hai chiếc xe cảnh sát. Sáng sớm, xe cảnh sát đến đây làm gì? Sao lại lái xe công đến tảo mộ? Trong lòng Hàn Ấn tính toán, ra cốp sau xe lấy đồ cúng, cùng cha đi lên núi.

Nghĩa trang tên Đông Sơn, tọa lạc trên gò núi. Đầu thu tháng 7, khắp núi vẫn xanh biếc một màu, sự xinh đẹp của hoa cỏ vẫn chưa phai mờ. Trên con đường nhỏ dẫn lên núi không có sương, nhưng nước mưa trộn bùn đất với mùi cây cỏ thơm ngát, vẫn như cũ nhẹ nhàng khoan khoái tràn vào mũi. Hàn Ấn nhìn không được dừng bước ngóng nhìn bốn phía, bên gò núi cách đó không xa có một đập nước thiên nhiên hình thành vây quanh đẽo, nước gợn lăn tăn, đẹp không tả xiết.

"Đây thực sự là một nơi đây hơi thở thiên nhiên!" Hàn Ấn nhỏ giọng lầm bầm.

"Đi thôi! Sao không đi nữa?" Cha anh thấy Hàn Ấn nán lại tại chỗ, thúc giục nói.

"Kề núi kề sông, phong cảnh như tranh, phong thủy nghĩa trang này thật không tồi." Hàn Ấn cảm thán.

Khi ông nội qua đời mấy tháng trước, Hàn Ấn vừa vặn đang công tác ở nước ngoài, không về kịp đưa tang cho ông. Lần này sau khi cha anh chọn cho ông nội bà nội nghĩa trang mới để hợp mộ phần, lần đầu tiên anh tới tảo mộ.

"Tốt chứ! Tiền cũng tốt lắm!" Cha nói.

Hàn Ấn cười lạnh nói: "Ba, thương nhân như ba là kẻ đầu cơ, chung quy thích nói tiền. Ba kiếm nhiều tiền như vậy có ích lợi gì? Đến cuối cùng chẳng phải đầu vào hộp lớn như vậy, huyết địa lớn như vậy sao?"

"Cái thằng nhỏ này không có lương tâm gì hết! Ba con liều mạng như vậy, không phải để hy vọng tương lai con có thể có một chỗ lớn như vậy sao? Bằng không tại con làm cô hồn dã quỷ rồi! Con biết một cái huyết này bao nhiêu tiền không?" Cha vương ngón tay ra làm một vài số.

"A, đắt như vậy à!" Hàn Ấn líu lười, "Vẫn là có ba giàu thiệt tốt, bằng không tương lai muốn chết cũng không chết nổi!"

Hai cha con vừa đi vừa trò chuyện, khoảng sáu bảy phút, rốt cuộc tới huyết địa của ông bà nội.

Cha Hàn Ấn chọn nghĩa trang này là cấp VIP (khách quý), thuộc về nghĩa trang kiểu gia tộc, cũng chính là cho bạn một vùng đất để vài mét vuông nhất định, có thể tự quy hoạch.

"Thế nào, ba sắp xếp không tồi chứ?" Cha chỉ vào mảng xanh hóa xung quanh mộ địa nói.

"Ừm." Hàn Ấn ngoài miệng đáp lời, nhưng tâm mắt lại bị một huyết địa khác hấp dẫn -- Nằm bên phải đường núi cách bảy tám mét là một khối mộ địa, lúc này chung quanh đang vây quanh mấy cảnh sát, thoạt nhìn như đang thăm dò hiện trường. Hàn Ấn có chút tò mò, thừa dịp cha bày đồ cúng, đi tới đó.

Hàn Ấn lấy thẻ cảnh quan ra, đưa cho một ông cảnh sát dáng vẻ lãnh đạo nói: "Đồ ông chí, đã xảy ra chuyện gì?"

Ông cảnh sát nhìn thẻ của anh, vẻ mặt kinh ngạc: "Chút chuyện này, để đội hình cảnh ra mặt sao?"

"Không, không, tôi chỉ tình cờ đi ngang qua, nơi này sao vậy?"

"Quạt mộ phàn!" Vẻ mặt ông cảnh sát có chút dở khóc dở cười, "Cậu nói xem đầu năm nay, chuyện gì cũng có. Đào mộ người xưa cũng không đáng kinh ngạc, nhưng quạt mộ người hiện đại quả là không gặp nhiều. Cũng không biết ở đây có thứ đáng giá gì, hay thâm cừu đại hận nương nào, người đã chết cũng không buông tha."

Ông cảnh sát nói rồi ngẩng đầu xồm xuống, lấy tay vớt bụi rơi trên cây cỏ, nói: "Cậu nhìn đây, tro cốt này đầu vẩy đây đất."

Một đoạn nhạc vang lên, là chuông điện thoại di động của Hàn Ấn.

Hôm nay cách vụ án trước vừa vặn qua bảy ngày, lại là thứ năm, chẳng lẽ... Trong lòng Hàn Ấn có loại dự cảm không tốt, anh vội vàng từ trong túi áo lấy điện thoại di động ra.

"Alo?" Hàn Ấn vừa nói một chữ, đầu kia điện thoại liền truyền đến thanh âm lo lắng của Từ Thiên Thành: "Hạng đội bảo cậu lập tức đến hội họp tại phòng 202 tòa nhà B phường Hữu Nghị đường Hoàng Hải, hung thủ lại gây án rồi!"

"Bây giờ tôi đang ở nghĩa trang ngoại ô..." Hàn Ấn còn chưa nói xong, bên kia Từ Thiên Thành đã cúp điện thoại. Hàn Ấn không dám chậm trễ, cùng ông cảnh sát vội vã nói lời từ biệt. Khi xoay người anh nhìn lướt qua mộ bia bên lối vào, trên mộ bia là bức ảnh một phụ nữ, tên là "Thạch Thiên".

Hàn Ấn ba bước thành hai đi tới trước mộ của ông bà nội, giải thích với cha một phen, sau đó quỳ trên đất, dập đầu "bốp bốp" với mộ bia ba cái, cuối cùng đứng dậy một mạch chạy chậm xuống núi.

Khoảng 40 phút sau, Hàn Ẩn mới chạy tới địa điểm xảy ra vụ án, là một căn nhà đơn hai lầu. Hạng Hạo Nhiên có hội nghị quan trọng phải tham gia, đã rời khỏi hiện trường.

"Sao giờ mới đến?" Từ Thiên Thành ôm lấy cánh tay Hàn Ẩn rồi kéo vào phòng, "Mau lên chút, tất cả mọi người đang chờ đó."

"Chờ em?"

"Đúng thế. Tiêu Hạng nói cho cậu xem qua thi thể mới được di chuyển."

Nghe Từ Thiên Thành nói thế, trong lòng Hàn Ẩn nóng lên, cảm giác thỏa mãn vì được tin tưởng bỗng chốc thăng hoa.

Căn nhà hiện trường rộng khoảng hơn 90 mét vuông, vào cửa là một phòng khách lớn nối thẳng tới ban công, bên tay phải là phòng bếp, tay trái gần phía nam là hai căn phòng ngủ, phía bắc là phòng vệ sinh. Vách ngăn giữa phòng khách và ban công đã bị dỡ xuống, có vẻ rất trống trải, bên trong đặt bàn đen, bệ giảng, bàn học, ghế học, đầy đủ mọi thứ, như một căn phòng cho học sinh.

Người chết là nam giới, cơ thể trần truồng bị sợi dây trói lấy, quỳ gối bên cạnh bục giảng của "phòng học". Hắn cúi thấp đầu, bốn phía cơ thể chất một vài đồng sách hình thành một vòng tròn, bao quanh hắn bên trong. Còn nữa, quần áo hắn được xếp ngay ngắn đặt trên bục giảng.

Hàn Ẩn cẩn thận vượt qua đồng sách, nhẹ nhàng nâng đầu người chết, thấy được một cảnh tượng kỳ dị.

Lưỡi người chết có hơi lồi ra, đầu lưỡi mắc một cái móc sắt nhỏ, móc sắt được buộc bởi một sợi xích mỏng, mà một đầu khác của sợi xích đặt phía dưới một chướng sách đối diện trước người chết.

Hung thủ lần này lại thay đổi thủ đoạn trừng phạt, nó có ý nghĩa gì?

Hàn Ẩn xem xét người chết, trong lòng cân nhắc dụng ý của hung thủ. Sau một lát, anh gật đầu với Lâm Hoan, ý bảo họ có thể bắt đầu khám nghiệm tử thi.

"Đã xác nhận thân phận của người chết chưa?" Hàn Ẩn đi tới bên cạnh Từ Thiên Thành hỏi.

"Đã xác nhận. Người báo án là Vương Văn Tuệ, là vợ của người chết." Lão Từ chỉ vào một người phụ nữ đang đứng phát ngốc cạnh cửa, nước mắt giàn giụa.

Hàn Ẩn đi tới trước mặt cô ta muốn nghe cô ta kể lại, hỏi: "Phiền cô nói lại quá trình phát hiện thi thể, được không?"

Vương Văn Tuệ lau nước mắt, gật đầu nói: "Chồng tôi tên Khổng Gia Tín, năm nay 49 tuổi, công tác tại trường trung học Dục Nhân. Chúng tôi thường ở căn nhà bên kia đường Tinh Hải. Căn nhà nhỏ này, chẳng qua cách cơ quan của Gia Tín khá gần, Gia Tín công việc bận rộn thỉnh thoảng sẽ ở lại đây một hai buổi tối. Gia Tín tối qua không về nhà, tôi tưởng trường học vừa khai giảng nên bận, anh ấy mệt mỏi quá lười về, sẽ không có chuyện gì đâu. Sáng sớm hôm nay tôi gọi cho anh ấy vài cuộc điện thoại, muốn anh ấy chở đi tảo mộ, nhưng mãi không ai nghe máy, lúc này mới cảm thấy có gì không đúng, vừa sang đây nhìn thì người đã như vậy."

Vương Văn Tuệ nói xong, lại che miệng nức nở.

Hàn Ẩn nhíu mày, trong lòng nảy sinh nghi hoặc: Thế này dường như không phù hợp thói quen gây án của hung thủ. Hung thủ chọn mục tiêu gây án, thời cơ gây án đều được tỉ mỉ dự mưu trước, mà Khổng Gia Tín này thỉnh thoảng chỉ ở đây một đêm, đây với hung thủ mà nói là tình cờ ăn may. Nhìn lại trang trí trong phòng, còn có dụng cụ sinh hoạt, hiển nhiên có người ở lại đây thời gian dài.

"Nơi này còn có ai khác từng ở không?" Hàn Ẩn hỏi.

"Không có." Vương Văn Tuệ chần chừ lắc đầu.

"Bàn học trong phòng này dùng để làm gì?"

"Ừm, Gia Tín là người có trách nhiệm với công việc, thường xuyên dành thời gian sau giờ học giúp học sinh học thêm."

Hàn Ấn đang nhìn chăm chăm Vương Văn Tuệ, Phương Vũ từ ngoài tiến đến, anh liền hỏi Phương Vũ: "Tình hình bên ngoài thế nào?"

"Hàng xóm xung quanh báo cáo, căn nhà này thường xuyên có người ra vào không ngừng, nhìn dáng vẻ đều là học sinh, cũng có phụ huynh đưa học sinh đến. Nhưng tối qua không thấy ai đến, cũng không nghe được thanh âm dị thường."

Có lẽ Hạng Hạo Nhiên đã dặn dò, hoặc mọi người đã khá đề phòng ý với năng lực của Hàn Ấn, bất tri bất giác Hàn Ấn đã trở thành người chủ đạo đi điều tra vụ án.

Từ hiện trường phát hiện án đi ra, Hàn Ấn và Từ Thiên Thành đi thẳng đến cơ quan của Khổng Gia Tín -- Trung Học Dục Nhân.

Trung học Dục Nhân là trường học trọng điểm của thành phố Xuân Hải, kiến trúc những năm đầu coi như bắt mắt, nhưng theo xã hội phát triển nhanh chóng, trường học liền bị những tòa nhà cao tầng xung quanh che khuất. Bãi tập của trường học cũng từ một mảnh đất lớn ban đầu, dần biến thành một chỗ chỉ bé bằng sân bóng chuyển thêm một khoảnh đất bóng rổ nữa, và lại bên tường vây còn đậu một loạt xe hơi hàng hiệu đủ màu, bãi tập liền trở nên ngột ngạt.

Tiếp đón Hàn Ấn và Từ Thiên Thành chính là hiệu trưởng Tô Quảng Tuyền.

Tô Quảng Tuyền làm việc tại trung học Dục Nhân hơn hai mươi năm, đối với tình hình trường học, nhân tình thế sự đều rõ ràng, hơn nữa ông ta vào trường cùng năm với Khổng Gia Tín, sau đó quan hệ cũng rất thân thiết.

"Chúng tôi cảm thấy vô cùng đau buồn với cảnh ngộ thầy Khổng gặp phải, khẩn thiết mong cơ quan cảnh sát nhất định phải nghiêm trị hung thủ!" Tô Quảng Tuy nhiên vừa gặp liền nói giọng điệu văn vẻ, "Đáng tiếc! Thầy Khổng là một giáo sư nhân dân vô cùng ưu tú, mất anh ấy với trường học mà nói là một tổn thất cực lớn. Khi còn sống anh ấy từng đảm nhiệm tổ trưởng tổ bộ môn ngữ văn của trường, đồng thời còn kiêm nhiệm chủ nhiệm lớp. Thành tích hằng năm của anh ấy đều đứng đầu danh sách, bồi dưỡng ra rất nhiều học sinh nòng cốt. Bản thân cậu ấy từng nhiều lần được trường học bầu thành giáo sư ưu tú, lại còn từng được nhận danh hiệu chiến sĩ thi đua thành phố. Trường học vốn muốn xếp thêm trọng trách cho anh ta, chẳng qua về sau lại xảy ra chút ngoài ý muốn..."

"Ngoài ý muốn? Ngoài ý muốn gì?" Hàn Ấn vội hỏi.

"Ừm, vấn đề nhỏ, một chút vấn đề nhỏ." Tô Quảng Tuy nhiên sợ run, có thể là ý thức được mình lỡ miệng, khóe miệng cong xuống, xem chừng có chút hối hận, nhưng muốn lảng tránh cũng không có khả năng nữa, ông ta liền xoa tay nói, "Khoảng thời gian trước chủ nhiệm giáo dục cũ về hưu, vị trí trống. Lãnh đạo trường chúng tôi qua vài lần thảo luận nội bộ, nhất trí đề cử thầy Khổng tiếp nhận chức vụ này. Khi nhà trường đang chuẩn bị báo cáo, có thể là thông tin rò rỉ, trong một đêm, trường học tung đây thư truyền đơn tố giác."

"Tố giác hẳn cái gì?" Từ Thiên Thành hỏi.

"Chủ yếu là nói hẳn thông qua lén dạy thêm cho học sinh mà trắng trợn vơ vét." Hiệu trưởng Tô đổi thành vẻ mặt trang trọng, "Đối với nhân phẩm của thầy Khổng, nhà trường khá tin tưởng. Chúng tôi cho rằng nội dung thư tố giác chỉ là bịa đặt, tôi cũng dám cam đoan, trường chúng tôi tuyệt không có giáo viên viên chức vi phạm quy định dạy thêm. Chỉ là dù sao loại chuyện này cũng ảnh hưởng không tốt, việc đề bạt thầy Khổng cũng chỉ có thể tạm hoãn."

"Người viết thư về sau có tra được không?"

"Loại chuyện nào làm sao tra? Không có cách nào tra được đâu! Nhưng mà thầy Khổng cũng không bị chuyện này ảnh hưởng, làm việc vẫn thận

trọng như cũ."

"Nói vậy, quan hệ đồng nghiệp và thầy Khổng không tốt lắm nhỉ?" Hàn Ấn hỏi.

"Không!" Tô Quảng Tuyền lắc đầu liên tục, "Gia Tín tính tình hòa nhã, nói chuyện cũng khá dí dỏm hài hước, thường có thể kết bè kết bạn với các đồng sự, chưa nghe nói hắn có mâu thuẫn lớn với giáo viên nào. Về phần người viết thư tố giác, cũng chưa chắc là của trường chúng tôi."

Hàn Ấn nhìn thoáng qua Từ Thiên Thành, hai người đều hiểu, Tô hiệu trưởng này là "Cáo già", từ miệng ông ta không tìm ra được câu nói thật nào, hỏi tiếp như vậy chỉ lãng phí thời gian, hai người liền muốn cáo từ. Trước khi đi, Từ Thiên Thành đưa ra đề nghị muốn một phần tư liệu của tất cả học sinh Khổng Gia Tín phụ trách.

Tô Quảng Tuyền lúc này trái lại đồng ý rất sáng khoái, lập tức gọi điện dặn dò phía phòng giáo viên in ra một bản, song muốn hai người tự đi lấy, nói tìm chủ nhiệm Trịnh là được.

Ra khỏi phòng hiệu trưởng, Hàn Ấn và Từ Thiên Thành dựa theo chỉ điểm của Tô Quảng Tuyền tìm được phòng giáo viên. Từ Thiên Thành gõ cửa, cùng Hàn Ấn bước vào trong.

"Anh là chủ nhiệm Trịnh đúng không? Chúng tôi tới lấy... Tại sao lại là cậu?" Từ Thiên Thành lộ vẻ kinh hỉ.

"A! Cậu là... Cậu là Thiên Thành đúng không? Ôi chao! Bạn cũ, sao cậu lại tới đây?" Người vốn ngỡ trong bàn làm việc thoáng cái nhảy dựng lên, đi tới ôm Từ Thiên Thành một cái thật to.

"Đã bao năm không gặp rồi, cậu một chút cũng không thay đổi, tớ liếc mắt là nhận ra cậu ngay!"

"Cậu phát tướng nha!"

"Ha ha, nè, được rồi." Sau khi hai người hỏi han một lúc, Từ Thiên Thành kéo ông bạn cũ, chỉ Hàn Ấn, lại chỉ bạn cũ, "Đây là đồng nghiệp trong đội tố Hàn Ấn, đây là bạn học trung học với tôi Trịnh Truyền Cát."

"Đến đây, ngồi đi, cứ tự nhiên." Trịnh Truyền Cát bắt tay Hàn Ấn, đưa hai người sang ghế tiếp khách.

"Cậu xấu thật, mấy lần họp lớp cũng không đến, xem thường bọn tố đúng không?" Trịnh Truyền Cát bung trà, rót nước, châm thuốc, bận rộn một hồi, sau đó ngồi trở lại trước bàn làm việc.

"Cuộc sống không tốt, xấu hổ gặp mọi người! Nào giống Trịnh đại chủ nhiệm cậu, thật nở mày nở mặt mà!" Từ Thiên Thành cười nói.

"Thôi đi, đã là tổ trưởng tổ trọng án rồi, còn sống không tốt gì! Tố là chủ nhiệm nhưng vừa ngồi chưa được mấy ngày, cậu chê cười anh em đúng không?"

Hai người trêu ghẹo nhau một lát, Trịnh Truyền Cát nâng cổ tay nhìn đồng hồ, nói: "Giữa trưa khoan về tìm chỗ ngồi ăn cơm chút, anh em ta tâm sự."

Từ Thiên Thành phát tay: "Không được đâu, việc trong tay nhiều lắm, lần sau nhé, gọi hết tụi nó nữa, tụ tập một bữa."

"Vây đi, không chậm trễ thời giờ của cậu nữa nói vào chủ đề chính. Các cậu là vì chuyện lão Khổng mà tới sao?"

"Biết rồi à, tin lan rất nhanh."

"Loại chuyện này có thể không nhanh sao?" Trịnh Truyền Cát vừa nói chuyện, vừa lấy ra trong máy tính một văn bản, mở văn bản in ra. Theo máy in "cộc cộc" vang lên vài tiếng, văn bản được in ra, đại khái có ba bốn tờ giấy A4. Trịnh Truyền Cát in xong, đưa cho Từ Thiên Thành: "Đây là hiệu trưởng Tô bảo tôi đưa cho các cậu."

"Cám ơn nhé!" Từ Thiên Thành nhận xong cúi đầu nhìn, thấy tư liệu học sinh và tư liệu phụ huynh phía trên đều ghi chép rất tường tận, hài lòng gật đầu. Đột nhiên, ông ta ngẩng đầu, trên mặt có thêm tia giảo hoạt: "Ồi, đúng rồi, tớ nghe hiệu trưởng Tô của cậu nói, vị trí chủ nhiệm giáo dục này của cậu vốn dĩ là của Khổng Gia Tín, về sau bị thư nặc danh vạch trần mà mất. Thư có phải do thằng nhóc cậu viết không?"

"Không phải, chúng tớ là anh em sao có thể làm loại chuyện này! Nói cho cậu biết, thư này có thể không phải là người trong trường viết lắm đó."

"Tại sao?"

Trịnh Truyền Cát thoáng sửng sốt, sau đó hạ giọng nói: "Trong trường học ai cũng biết lão Khổng và hiệu trưởng Tô quan hệ mật thiết, cái gọi là 'Lãnh đạo trường nhất trí đê cừ', kỳ thật chính là một mình quyết định. Cậu mà kéo lão Khổng xuống, chính là đắc tội với hiệu trưởng Tô, còn có thể được trọng dụng sao? Hơn nữa các thầy cô mong người nào cũng đều không sạch sẽ, nói lão Khổng chẳng khác nào nói mình, thật sự gặp xui chẳng phải sẽ chặt đứt tài lộ của mình?"

"Ý của cậu là...?" Từ Thiên Thành khó hiểu hỏi han.

Trịnh Truyền Cát không lập tức đáp lại, mà đứng dậy đi tới cửa, đẩy cửa vươn đầu nhìn trái phải, sau đó đóng cửa, xoay người về, mông tựa trên bàn, hạ giọng nói: "Trước mặt anh em, tớ cũng không che giấu chi. Kỳ thật Khổng Gia Tín lén dạy thêm cho học sinh, thu phí kiếm tiền, ai ai cũng biết. Song trong trường này căn bản xem nhẹ chuyện này, kể cả anh em nội bộ, trường học này mỗi một giáo viên đều đang thu phí học thêm, chẳng qua Khổng Gia Tín làm khá trắng trợn mà thôi. Đại đa số giáo viên đều đề cử học sinh cho nhau, giữa giáo viên dạy thêm đan xen, cũng có khi kiêm chức ở các trường bổ túc bên ngoài, chỉ có Khổng Gia Tín ỷ vào lý lịch già dặn, da mặt dày, tự mình tuyển sinh. Cậu nghĩ xem, chủ nhiệm lớp kêu gọi học thêm, ai dám không đi?"

"Những người này tiền lương đều rất cao, cần phải vậy sao? Lại nói, bộ giáo dục chẳng phải đã ra lệnh rõ ràng cấm hành vi giáo sư tại chức lén thu

phí học thêm sao? Mấy người sao còn dám trái lời? Lãnh đạo trường mặc kệ?" Từ Thiên Thành hỏi.

"Phòng giáo dục chẳng qua là ra vẻ, làm bộ làm tịch thôi, cậu có từng nghe nói giáo viên vì vậy mà bị hạ bậc chưa? Lại nói hiệu trưởng, càng lười quan tâm, quan tâm không phải là tự đem chuyện xấu trong nhà ra bêu rếu sao? Chứng tỏ cậu quản lý trường không tốt! Lại nói, đây cũng là chuyện tiện cho cậu mà cũng tiện cho đối phương. Kiếm chút tiền, hai bên đều lợi. Cậu xem trường này, giáo viên liều mạng dạy thêm, lãnh đạo trường tìm cách xây dựng công trình khắp nơi, mục đích đơn giản là tự kiếm chút tiền hoa hồng. Nếu hần không cho giáo viên kiếm tiền, mấy con mắt đầy trí tuệ đó không phải sẽ nhìn chòng chọc hần sao. Không chơi, thì tất cả mọi người không chơi, đây là quy tắc trò chơi."

Quả nhiên là bạn học cũ, Trịnh Truyền Cát nói ra những lời xem như là xuất phát từ đáy lòng. Nhưng Hàn Ấn và lão Từ nghe mà hoa mắt, ai có thể ngờ chỗ dạy học dạy người, vốn là nơi thần thánh mà đơn thuần kia, lại có tiền ẩn những quy luật như vậy! Nể mặt bạn lão Từ cũng không nói nhiều, liều oán giận đám học trò: "Cậu nói xem trẻ con bây giờ, đều quen được chiều chuộng rồi, đi học không nghe giảng, sao cần phải tiêu tiền học thêm."

"Nghe là biết ngay cậu ở nhà không quan tâm đến chuyện học của con, việc này không trách được tội nhỏ. Kỳ thật, có vài giáo viên ngầm ăn ý với nhau, khi giảng bài tiến độ rất nhanh, thậm chí cố ý để sót những tri thức trọng điểm. Học sinh muốn theo kịp tiến độ, học giỏi các môn, đương nhiên phải giao tiền học thêm!" Trịnh Truyền Cát đưa tay chỉ một loạt xe hơi con đậu bên tường vây ngoài cửa sổ, "Nhìn thấy không, đó đều là xe riêng của giáo viên trường bọn tớ, dựa vào tiền lương của họ mua được chúng sao?"

"Ngài hãy kể tỉ mỉ tình hình của Khổng Gia Tín cho chúng tôi đi." Hàn Ấn luôn im lặng bên cạnh, thấy Trịnh Truyền Cát xem như là một người thật tình, hy vọng từ hần có thể hiểu rõ thêm về Khổng Gia Tín.

"Quan hệ của tôi và lão Khổng cũng không tệ lắm, coi như khá hiểu rõ hẳn. Năng lực dạy học của hẳn quả thật không tồi, rất có tài, văn chương viết tốt, giảng bài cũng rất sinh động, nghe nói còn từng ghi âm một vài chương trình như 'Diễn Đàn Bách Gia'. Tính tình hẳn tốt, sống với đời nghiệp rất ổn, nhưng mở miệng thì tùy tiện lắm!"

Miệng, lưỡi, móc sắt... Hàn Ấn giật mình: "Nói mau, miệng hẳn làm sao?"

"Quan hệ vợ chồng lão Khổng và Vương Văn Tuệ không tốt lắm. Cái cô Vương Văn Tuệ này, không có văn hóa gì, tính tình nóng nảy, mẩu chốt là hai người kết hôn nhiều năm rồi cũng chưa có con. Lão Khổng kỳ thật đã sớm có ý định ly hôn, nhưng Vương Văn Tuệ kiên quyết không đồng ý, còn đi làm loạn khắp nơi, vừa tìm cha mẹ hai bên, vừa tìm trường học, ăn ăn đến chướng khí mịt mù, lão Khổng không dám nhắc tới chuyện ly hôn này nữa. Song gần đây nghe lão Khổng nói, hẳn lại đề nghị ly hôn, hơn nữa đã chính thức sống riêng với Vương Văn Tuệ. Hơn nữa, tôi thấy thái độ của lão Khổng rất kiên quyết, hỏi hẳn nguyên nhân, hình như có bí mật gì khó nói. Song kỳ lạ là, lần này Vương Văn Tuệ cũng không tới trường học làm ăn nữa." Trịnh Truyền Cát nghĩ mình nói hơi lạc đề, ngại ngừng cười, nói tiếp, "Có thể là vì cả đời ở mặt tình cảm hoặc sinh lý không hề được thỏa mãn, lão Khổng ở đơn vị luôn mong muốn được gần gũi với các đồng nghiệp nữ, rảnh rỗi liền chọc người ta, nói mấy chuyện chẳng ra đầu vào đâu, còn thích kể mấy truyện cười tục tĩu, mấy cô giáo ở sau lưng đều gọi hẳn là Sắc Quỷ Khổng."

"Thầy Khổng đó ở trường có quan hệ nam nữ bất chính không? Có cô giáo nào phản ứng đặc biệt kịch liệt với trêu ghẹo của hẳn không? Có gia đình cô giáo nào tới trường học kiện cáo không?" Hàn Ấn tung ra liên tiếp các câu hỏi, hiển nhiên rất có hứng thú với chủ đề này.

"Không có, thật sự không có. Lão Khổng là tên ngoài miệng thoải mái, hẳn không có can đảm làm thật đâu." Trịnh Truyền Cát dừng một chút, dường như hạ quyết tâm, "Thế này, cứ nói hết ra thôi, tôi không gạt các cậu nữa. Kỳ thật lão Khổng không lên làm chủ nhiệm cũng không hoàn toàn vì chuyện thù tã giác, chủ yếu nhất là vì cái miệng của hẳn. Cậu nói

xem cậu cứ ngả ngớn các cô giáo còn chưa tính, cậu không thể cùng học sinh như vậy được! Ngay lớp hẳn làm chủ nhiệm kia, có gia đình của vài nữ sinh tìm tới trường, nói lão Khổng thường một mình tìm con nhà người ta nói chuyện, hơn nữa đâu là nói mấy chuyện tào lao, chuyện yêu đương, thậm chí còn có chủ đề vè tình dục. Về sau hiệu trưởng Tô ra mặt trấn an các gia đình này, lại mắng lão Khổng một trận to, hẳn mới bớt lại chút. Đây chính là chứng cứ thật sự, không giống thư tố giác là nặc danh. Người như vậy nếu như được đề cử lên chức vụ lãnh đạo, sợ rằng ngay cả bản thân Tô Quảng Tuyên cũng cảm thấy không thích hợp, cho nên để tôi đây nhận được của hời."

"Sao quan hệ của hiệu trưởng Tô và Khổng Gia Tín tốt như vậy? Cảm giác như luôn bảo vệ hẳn mọi bề" Lão Từ hỏi chen vào.

"Quan hệ hai người này thật sự rất tốt, tốt đến mức chỉ còn thiếu mặc chung một cái quần nữa thôi." Trịnh Truyền Cát tỏ vẻ ghen tỵ, "Lão Khổng biết cư xử, làm việc chú ý, ngày lễ ngày tết hay chịu khó chạy tới nhà hiệu trưởng Tô, hơn nữa quà cáp rất nhiều, cống nạp không ít cho hiệu trưởng Tô. Mà có khi, trong tay của hắn đang nắm nhược điếm của hiệu trưởng Tô."

"Nhợc điếm? Nhợc điếm gì?"

"Hiệu trưởng Tô có hai sở thích lớn -- Chơi mạt chợc, tắm hơi." Trịnh Truyền Cát nói đến đây, không biết nhớ ra cái gì, "phì" cười một tiếng.

Hàn Ấn hỏi dền: "Vị trí chủ nhiệm giảng dạy này của ngài, không phải là "nã pháo" đó chứ?" Thấy Trịnh Truyền Cát thoáng sừng sốt, Hàn Ấn vội vàng cố ý cười lớn nói mình thích đùa.

Trịnh Truyền Cát cũng "haha" hai tiếng, lảng tránh chủ đề này, tiếp tục kể về Khổng Gia Tín: "Hiệu trưởng Tô tắm hơi, cho tới giờ đâu là đi cùng lão Khổng. Đương nhiên nhất định là muốn lão Khổng đi trả tiền, mặt khác có lẽ cũng biết lão Khổng khá đáng tin. Các cậu nghĩ xem, trong phòng tắm hơi có thể làm chuyện gì tốt? Ha ha..."

Từ trường học đi ra, tâm trạng hai người đều có chút nặng nề. Nghĩ tới những người đội quàng sáng thần thánh ấy lại đọa lạc đến thế, lão Từ không tránh khỏi muốn chửi rủa thậm tệ một phen. Song lời ông ta nói lại nhận được vẻ mặt mất hứng của Hàn Ấn, Từ Thiên Thành chột nhốt, im bặt miệng, vỗ trán, vội vàng nhận lỗi với Hàn Ấn -- Ông đã quên Hàn Ấn cũng là một giáo sư nhân dân.

Hàn Ấn khoát tay cười nói: "Tôi chọc anh thôi, kỳ thật tôi rất hâm mộ họ, người ta là chò học sinh đưa tiền tới cửa, chúng tôi là cầ học sinh tới nghe giảng."

"Thật sự có chuyện thầy quấy rối học sinh như Khổng Gia Tín sao?" Từ Thiên Thành thấy Hàn Ấn không giận lại liề hăng hái.

"Có, tôi đã từng gặp." Hàn Ấn nheo mắt cười nói, "Cũng là vào cấp 2, hình như là một giáo viên dạy nhạc. Hắn thường tới tìm các bạn nữ lớp tôi tâm sự, khi đi học cũng luôn phóng điện với những nữ sinh xinh đẹp. Tôi nhớ rõ có một lần hắn quấy rối bạn cùng bàn của tôi, khi ấy tôi anh hùng cứu mỹ nhân, còn bị phạt một trận."

"Ha ha, thật đúng là loại người nào cũng có."

"Anh có phương thức liên lạc với Vương Văn Tuệ vợ Khổng Gia Tín không?" Đùa xong, Hàn Ấn nói chính sự.

"Có! Sao?" Lão Từ không hiểu.

"Anh liên lạc với cô ta, xem cô ta đang ở đâu, chúng ta đi tìm cô ta."

Lão Từ gọi điện thoại, hẹn xong với Vương Văn Tuệ, sau đó nói cho Hàn Ấn: "Cô ta đang ở nhà đường Tinh Hải, tôi bảo cô ta chờ chúng ta. Cậu tìm cô ta làm gì?"

"Thứ nhất, hỏi xem cô ta tại sao phải nói dối, mục đích giấu chuyện họ đã ra riêng làm gì. Còn nữa, tôi nghi ngờ người viết thư nặc danh cho trường chính là Vương Văn Tuệ."

"Hả!" Lão Từ kinh ngạc nói, "Sao lại là cô ta? Động cơ là gì?"

"Động cơ kỳ thật rất đơn giản -- Cảm thấy nguy cơ, ghen ghét." Hàn Ấn làm mặt cười xấu xa nói, "Chúng ta đã nghe Trịnh Truyền Cát nói rồi đó, quan hệ vợ chồng của hai người này xưa nay không tốt, Khổng Gia Tín còn nhiều lần đề nghị ly hôn, việc này chắc chắn khiến Vương Văn Tuệ cảm thấy nguy cơ sâu sắc. Một khi Khổng Gia Tín lên làm lãnh đạo, bên cạnh không thể thiếu hoa hoa bướm bướm, đến lúc đó chắc chắn càng không để cô ta vào mắt, nói không chừng còn có thể dẫn một hồ ly tinh về. Cho nên dưới tâm lý này thúc đẩy, Vương Văn Tuệ liền chế thư nặc danh ngăn cản Khổng Gia Tín thăng chức."

"Đúng, lần này Khổng Gia Tín đề nghị ly hôn, Vương Văn Tuệ không làm loạn, phỏng chừng là chột dạ. Nếu ai có bà vợ như vậy cũng thật quá chừng! Song nhìn không ra, cậu mặc dù chưa kết hôn, lại rất hiểu phụ nữ!" Lão Từ lại nói đùa.

"Tôi không hiểu phụ nữ, tôi hiểu tâm lý."

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 3.2

Hai người hẹn gặp Vương Văn Tuệ. Có thể là vì chồng đã chết, cô ta cũng không thèm quan tâm nữa, sáng khoái thừa nhận thư nặc danh là cô ta viết. Đối với hành vi nói dối về hiện trường phát hiện án, Vương Văn Tuệ cũng giải thích, chủ yếu là lo lắng sẽ làm mình trở thành kẻ tình nghi, cùng với xuất phát từ một vài lo lắng về mặt tài sản. Đêm xảy ra vụ án, cô ta hẹn mấy chị em chơi mát chược, từ hơn bảy giờ tối đánh tới tận gần rạng sáng, chứng cứ vắng mặt tại hiện trường rất đầy đủ. Khi nói tới vấn đề Khổng Gia Tín vi phạm quy định dạy thêm, Vương Văn Tuệ có thể do lo lắng cảnh sát sẽ tịch biên số tiền vi phạm quy định, liền bắt đầu giả ngu nói nhảm, lời nói mâu thuẫn, lúc thì nói chuyện dạy thêm cô ta không rõ lắm, lúc thì nói dạy thêm là phụ huynh học sinh chủ động yêu cầu. Về sau qua kiên nhẫn làm việc, bỏ đi những bản khoản của cô ta, cô ta mới khai ra tình hình thực tế.

Hóa ra, Khổng Gia Tín ngày thường dạy thêm, chủ yếu tập trung vào hai ngày thứ bảy, chủ nhật. Hắn dạy tổng cộng 50 học sinh, trong đó có 40 học sinh đã tham dự học thêm, được chia làm hai ca, buổi sáng, buổi chiều mỗi buổi hai mươi người. Phí học thêm mỗi ngày 20 đồng một người. Như vậy tính ra, mỗi tháng Khổng Gia Tín dạy thêm thu vào đến hơn 6000, mà số liệu này trong kỳ nghỉ đông và nghỉ hè còn có thể gấp vài lần. Khổng Gia Tín vào kỳ nghỉ đông nghỉ hè cơ hồ mỗi ngày đều sắp xếp dạy thêm, vừa qua ba tháng hè hắn ít nhất có thể kiếm hai ba vạn.

Kết quả khám nghiệm tử thi của Khổng Gia Tín cơ bản tương tự hai vụ án trước, móc sắt buộc xích cũng là sau khi hô hấp hắn hoàn toàn đình chỉ mới được móc vào trên lưỡi. Hơi khác biệt chính là, lần này hung thủ không mang đi bất kỳ bộ phận nào. Song Khổng Gia Tín bị cận nặng, sau khi xảy ra vụ án không thấy mắt kính của hắn đâu. Hàn Ấn phân tích, hắn đã bị hung thủ coi như chiến lợi phẩm mang đi rồi.

Phía khảo sát hiện trường: Vì trong phòng che kín dấu chân, dấu tay của học sinh và phụ huynh, muốn từ đó tìm được thông tin của hung thủ căn bản không có khả năng. Hiện trường không có dấu vết từng bị lục lọi, không có tổn thất tài vật. Hiện trường phát hiện án có sách ch ồng chất xung quanh nạn nhân, qua thẩm định, là sách học sinh vất trong ngăn bàn, hoặc sách nạn nhân dùng dạy học. Chỉ có một quyển ngoại lệ, sách rất mới, bìa là hai cô nàng tr ần tru ồng bày ra tư thế hạ lưu, nội dung đều là chút chuyện tình dục tục tĩu. Nói ngắn gọn, đây là một ấn phẩm phi pháp bản sắc tình. Hàn Ấn cho rằng, quyển sách bậy này là hung thủ cố ý để lại hiện trường, giống với động cơ để lại con dao kia ở bệnh viện trung tâm lần trước, đều được mang ý nghĩa nào đó. Bìa sách hẳn đã từng được lau chùi, không để lại dấu tay. Song khoa kỹ thuật trong trang giấy sách lấy được vài mẫu dấu tay, so sánh dấu tay phù hợp hiện đang tiến hành kiểm tra.

Từ Thiên Thành hiểu được, phụ huynh từng tới trường khiếu nại Khổng Gia Tín tổng cộng có hai vị, theo tư liệu thông tin học sinh nhà trường cung cấp, rất dễ dàng tìm được đơn vị công tác và điện thoại của hai vị phụ huynh này. Từ Thiên Thành lần lượt hẹn gặp họ.

Các phụ huynh kể tình hình đều không sai biệt lắm. Họ đều thừa nhận Khổng Gia Tín từng nói vài câu hạ lưu với con họ, v ềsau họ đi tìm nhà trường, trường chuyển lớp cho con họ, hiệu trưởng còn tự mình ra mặt đại diện trường học xin lỗi. Các phụ huynh cũng lo sự việc làm lớn ảnh hưởng không tốt tới thể xác và tinh thần của con họ, liền nhận lời xin lỗi của trường học, sự việc trôi vào quá khứ.

Không bất ngờ chút nào chính là, trong lúc nói chuyện hai vị phụ huynh đều lên án mạnh mẽ các loại việc làm bất chính của nhà trường. Từ Thiên Thành nghe chỉ còn biết liên tục gật đầu, muốn cắt ngang họ cũng không được. Xem ra mấy phụ huynh này cũng đã nín nhịn rất lâu, cứ mặc cho họ phát tiết vậy. Song trở lại vụ án, cho đến giờ không tìm được điểm giao với hai vụ án trước.

Đ ồng thời, v ềtình hình tiết mục radio của Khổng Gia Tín, Phương Vũ cũng đã đi đầu tra.

Khổng Gia Tín nửa năm trước từng ghi âm vài lần cho một chương trình radio, tên của chương trình là "Giảng đường bạch thoại danh tác", tên như ý nghĩa, tức là dùng một vài từ ngữ phổ thông dễ hiểu, từ ngữ hiện đại, để kể vài tác phẩm cổ văn kinh điển. Khổng Gia Tín phụ trách giảng giải 《Hồng Lô Mộng》. Bởi vì lượng nghe đài của chương trình radio khá thấp, cho nên cũng chỉ ảnh hưởng với một số ít người cố định.

Phương Vũ góp nhặt trên diễn đàn và trang chủ của radio một vài phản ứng của thính giả, phát hiện nó đã gợi ra tranh luận rất lớn trong những người nghe chương trình. Đa số mọi người cho rằng chương trình thấp kém ghê gớm, có vẻ khinh nhờn những tác phẩm nổi tiếng, dạy hư con trẻ, thậm chí còn chụp mũ tục tĩu, nhục dục.

Song làm một chương trình, có tranh luận dù sao vẫn còn hơn không ai chú ý. Lại nói hiện giờ lòng người rất quái lạ, càng nhiều người mắng, sức chú ý càng cao. Khảo sát website cho thấy, lượt người xem chương trình vẫn còn rất cao. Đáng tiếc chương trình radio không cách nào sánh được với đài truyền hình, nếu không Khổng Gia Tín đã có thể viết vài cuốn sách xuất bản, vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều so với việc dạy thêm cho học sinh kiếm tiền.

Sau đó Phương Vũ gặp mặt người chế tác chương trình. Người chế tác chương trình bình thản kể, để chương trình hấp dẫn thính giả, thêm vào nguyên tố hiện đại với một vài tác phẩm nổi tiếng đã tiến hành đóng gói, có vài từ ngữ quả thật khá ẩn ý, mập mờ. Người chế tác còn cung cấp CD của chương trình khi ấy cho Phương Vũ.

Từ tình hình của Khổng Gia Tín thu thập được hiện nay, hẳn vi phạm quy định của bộ giáo dục, thông qua một ít thủ đoạn ký kết ngầm cùng các giáo viên để dụ học sinh tham dự học thêm, từ đó kiếm chác được lợi nhuận kếch xù, còn từng nhiều lần dùng ô ngôn uế ngữ với nữ đồng nghiệp và nữ sinh để quấy rối. Hành vi của hắn trái ngược với luân lý đạo đức, vi phạm tiêu chuẩn nghề nghiệp giáo viên. Nói cách khác, hắn giống với Vu Mai, Vương Ích Đức, có thiếu hụt đạo đức nghiêm trọng, phù hợp với mô hình nhất quán hung thủ chọn nạn nhân.

Tổng hợp các phương diện, vụ án Khổng Gia Tín đã có thể hoàn toàn xác định là vụ thứ ba của hung án liên hoàn này. Đương nhiên việc này không ngoài dự liệu của Hàn Ân, song cũng không mang đến tiến triển đột phá cho vụ án, ngược lại phủ định một vài phân tích của Hàn Ân lúc trước - Ý nghĩa của nghi thức hiển nhiên không liên quan đến "Tam Bất Hờ", nạn nhân không bị cắt lỗ tai. Thời gian hung thủ gây án cũng không cố định vào thứ năm. Nhiệt độ gan của thi thể cho thấy, thời gian tử vong của nạn nhân là từ khoảng 9 giờ đến 10 giờ tối thứ tư ngày 2 tháng 9. Một tia ánh bình minh vốn le lói chỉ thoáng chốc lại bị mây đen che kín, vụ án trở lại điểm ban đầu, hơn nữa trở nên rắc rối phức tạp hơn. Nghi vấn nhiều như xiềng xích cài mật mã, chờ Hàn Ân phá giải.

Trần truồng, trói, sắp xếp quần áo, rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào? Cắt lưỡi, móc mắt, móc lưỡi ba loại thủ đoạn trừng phạt này có ý nghĩa gì? Dao phẫu thuật, sắp xếp thành vòng tròn cùng với tạp chí tình dục chứng minh cái gì? Hung thủ giữa lần đầu gây án và lần thứ hai thời kỳ làm nguội là bảy ngày, lần thứ hai và lần thứ ba là sáu ngày. Phân tích góc độ tâm lý học phạm tội, dự vọng gây án của hung thủ đã ngày càng mãnh liệt, dựa trên lý luận đó thời gian cách lần thứ ba gây án sẽ không quá dài, vậy có phải sẽ nhanh chóng có vụ hung án thứ tư không?

Đồng thời xâm nhập điều tra Khổng Gia Tín bị giết, cảnh sát đã sắp xếp điều tra cẩn thận mối quan hệ xã hội của Vu Mai và Vương Ích Đức, rốt cuộc tìm được một chỗ hai người xuất hiện giao điểm -- Họ đều theo đạo Thiên Chúa, nhà thờ đi lễ cũng cùng một nơi.

Nhân viên điều tra đã hỏi mục sư ở nhà thờ đó cùng phần lớn giáo dân, theo họ báo cáo, Vu Mai và Vương Ích Đức không hề quen biết trong nhà thờ. Sau khi buổi lễ kết thúc, các giáo dân sẽ thường tới một hiệu sách Tân Hoa gần đó tiếp tục trao đổi, nhưng cho tới giờ chưa từng thấy hai người tham gia.

Theo đạo Thiên Chúa có thể là mối liên hệ giữa hai nạn nhân không?

Vương Văn Tuệ đã từng xác định rõ, Khổng Gia Tín không theo đạo Thiên Chúa, từ điểm này đến xem, suy luận dường như không được thành

lập. Không đúng, suy nghĩ như vậy có hơi quá hẹp, nếu mỗi quan hệ không chỉ một thì sao? Tỷ như: Vu Mai và Vương Ích Đức là một loại quan hệ, còn lại... Nếu còn có thể tiếp tục xuất hiện nạn nhân có một loại liên hệ, loại khả năng khác cũng có chứ! Vậy, Vu Mai và Vương Ích Đức có thể được lựa chọn tại nhà thờ không? Bản thân hung thủ có phải cũng thờ Thiên Chúa? Mang theo nghi vấn, Hàn Ấn đi tới nhà thờ trung tâm tại sườn nam quảng trường Trung Tân.

Nhà thờ trước đó do người Anh đặt kế hoạch xây dựng, người Đức thiết kế, người Trung Quốc thi công, tháp nhọn, cửa sổ nhọn, cổng vòm hình nhọn, phong cách Cơ Đốc điển hình. Chung quanh nhà cao tầng sầm uất, cơ quan tài chính, câu lạc bộ nhà hàng du lịch, tòa kiến trúc đặc biệt khuôn mẫu này liền có vẻ vô cùng nổi bật, cho nên tìm không hề tốn sức chút nào.

Mục sư nghe mục đích đến của Hàn Ấn, vô cùng phối hợp, đưa Hàn Ấn vào phòng video theo dõi, cùng nghiên cứu. Hàn Ấn cũng hy vọng mục sư có thể nói cái nhìn của ông, có ai tâm tình đặc biệt hoặc có ý nguyện chuộc tội đặc biệt hay không. Mục sư thật sự rất xứng chức, ông có hiểu biết đại khái về từng giáo dân thường xuyên tới đây nghe giảng, trừ bỏ một vài việc tôn giáo riêng tư, nội dung không thể tiết lộ ra ngoài, còn lại đều nói rõ đầy đủ.

Hiện tượng thực tế trong nước, thờ Thiên Chúa chủ yếu có ba loại người -- người già, người bệnh tật, người sở hữu tiền tài quyền thế. Người già theo đuổi một loại "cảm giác tôn tại", người bệnh tật theo đuổi một loại cảm giác giá trị, còn kẻ sở hữu tiền quyền theo đuổi cảm giác chuộc tội. Nói cho cùng đều đang tìm tâm lý an ủi, tìm kiếm cứu vớt tâm hồn. Nhưng thật sự có thể tuân thủ giáo nghĩa, có thể nghe lọt lời khuyên e rằng chỉ có hai loại người đầu, còn loại thứ ba đơn giản là muốn mượn việc này để thoát khỏi cảm giác tội lỗi trong hiện thực, lúc nghe giảng rất thành kính, ra khỏi nhà thờ thì cái đang làm vẫn cứ làm, phạm phải thì sửa, sửa lại tái phạm, tuần hoàn bất tận.

Hung thủ là một sát thủ theo đuổi kiểu quyền lực, hẳn là thuộc đối tượng khá trưởng thành hơn nữa càng đặc biệt miễn cảm với thành công,

thất bại, tuổi tác không già. Thủ pháp giết người sạch sẽ lưu loát, không phải người bệnh tật. Cho nên hai loại trước có thể loại trừ, còn lại tập trung chú ý loại thứ ba -- Tầng lớp khá cao, trẻ trung khỏe mạnh trong khoảng 35 đến 50 tuổi.

Từ chiều nghiên cứu mãi đến quá nửa đêm, từ video theo dõi và trong lời mục sư nói đầu không có thu hoạch quá lớn, Hàn Ấn chỉ có thể ôm tâm tình thất vọng nói lời từ biệt mục sư, mà mục sư thì tay cầm thánh giá tiếc nuối nói: "Tín ngưỡng tôn giáo có thành kính mấy, cuối cùng vẫn không đánh lại được dục vọng bành trướng!"

Lái xe chạy về nhà đã nửa đêm, ngoài cửa sổ bóng đêm nặng trĩu, một mảnh u tĩnh. Thành linh, một suy nghĩ chợt lóe vào đầu Hàn Ấn. Buổi tối như vậy "người" đang làm gì? Có thể trở lại nơi đã khiến người thỏa mãn vô hạn không? Hoa viên Cảnh Trình là khởi điểm "người" từ người thành ma, với "người" mà nói ý nghĩa phi phạm, đêm không gây án "người" có thể trở lại chốn cũ không?

Hàn Ấn giảm mạnh lên phanh xe, ô tô dừng lại chính giữa đường cái. Anh quay đầu xe, chạy về hướng hoa viên Cảnh Trình.

Ai tham gia vào một công việc nào đó lâu, hoặc vô cùng tập trung vào một chuyện nào đó, sẽ sinh ra một ít năng lực thần kỳ, ví dụ như trực giác, linh cảm, cảm ứng vân vân. Mặc dù năng lực này sẽ làm công tác hoặc sự việc trở nên đơn giản, nhưng kết cục chưa chắc đâu đã tốt. Linh cảm đột phát của Hàn Ấn, khiến anh cơ hồ rơi vào tuyệt cảnh.

Xe chạy ban đêm, tốc độ nhanh hơn nhiều, hơn mười phút sau, Hàn Ấn đậu xe ở cửa biệt thự của Vu Mai tại hoa viên Cảnh Trình. Anh từ trên xe bước xuống, tay vịn cửa xe muốn đóng, nhưng lại phát hiện có một bóng đen từ trên cửa sổ biệt thự nhảy ra. Hàn Ấn thoáng sửng sốt, lập tức hô to: "Ai đó? Dừng lại!"

Bóng đen giật mình, bước chân vẫn không hề dừng lại, ngược lại như tia chớp nhằm phía một chiếc xe bên cạnh. Mở cửa, lên xe, khởi động, chỉ trong phút chốc đã xong xuôi. Đợi Hàn Ấn kịp phản ứng, ô tô của đối phương đã lái ra ngoài.

Hàn Ẩn liêu mạng đuổi theo, chạy hơn ba mươi mét, đang lúc anh sắp sửa từ bỏ, ô tô phía trước lại đột ngột dừng lại. Tiếp theo thanh âm chói tai của bánh xe ma sát trên mặt đất, xe đột ngột quay đầu, hướng phía Hàn Ẩn chạy tới. Hàn Ẩn dù sao cũng không có kinh nghiệm thực chiến, chưa kịp phản ứng, người đã bị hất bay, nặng nề rơi xuống đất.

Anh ngửa mặt nằm trên đất, mạng như chỉ mảnh treo chuông, chút ý thức sót lại khiến anh cảm giác được, có người đi tới trước anh. Anh dùng cơ hồ là một tia sức lực cuối cùng, nói: "Người... Người là... ai? Ta... Ta là... Cảnh sát..."

Ven hồ nước trong của trường học, hồ nước trong suốt thấy đáy, đám cá bơi lội vui đùa, sương mù trên mặt hồ bốc lên, giống như những đám mây trắng vẩn vít. Dưới hàng liễu rủ, Hàn Ẩn và Vương Mạn dựa vào nhau, phẳng phất như cảnh tượng lần đầu họ hẹn hò.

"Mạn Mạn, anh nhớ em lắm."

"Ẩn, em cũng nhớ anh."

"Em khỏe không?"

"Ừ, khỏe, anh thì sao?"

"Anh cũng ổn, nhưng mỗi ngày đều nén không được nhớ em. Em có thể tha thứ cho anh không?"

"Đồng ý, cho tới giờ em đều không trách anh."

"Vậy thì tốt quá, chúng ta rốt cuộc đã bên nhau, vĩnh viễn không xa rời nhau nữa được không?"

"Không, anh không thuộc về nơi này. Biết chưa? Chỉ cần anh sống vui vẻ, em ở đâu cũng sẽ cần khăn cho anh."

"Không, anh muốn ở bên em! Đừng đi... Không... Đừng đi... Xin em... Đừng đi..."

Trong phòng bệnh, thiết bị giám sát nhịp tim đột nhiên nhảy điên cuồng. "Y tá!" "Bác sĩ!" "Tiểu Ấn!" Lập tức vang lên một tràn tiếng la, tiếng bước chân hỗn độn.

Hàn Ấn mở mắt, bốn phía trắng xóa hơi chói mắt. Anh dùng sức chớp mắt hai cái, mới nhìn rõ chỗ của mình hiện giờ. Phòng bệnh màu trắng sạch sẽ, bên cửa sổ bày đầy hoa tươi, giỏ trái cây, hai bên giường là mẹ, chị, bác sĩ Hoàng bạn cũ của ba, y tá, Hạng đội, những ánh mắt ân cần này khiến Hàn Ấn lập tức cảm giác sức sống của mình.

Bác sĩ Hoàng theo thứ tự vạch hai mắt anh, dùng đèn pin chiếu, vỗ vai anh, thoải mái nói: "Anh bạn, hoan nghênh cậu trở lại địa cầu. Cảm giác ngủ này thế nào?"

"Cám ơn chú Hoàng, để chú phải lo phiền rỗi." Giọng Hàn Ấn rất suy yếu.

Bác sĩ Hoàng cười cười, xoay người cầm cánh tay của Thẩm Hiểu Mẫn mẹ Hàn Ấn: "Chị dâu yên tâm đi, không có gì đâu. Thành bé này mạng lớn, chỉ bị thương gân cốt, nhưng mà đầu đã bị đánh nghiêm trọng, còn phải ở lại bệnh viện quan sát vài ngày."

Thẩm Hiểu Mẫn thở phào nhẹ nhõm, đau lòng nhìn Hàn Ấn, sau đó nói với bác sĩ Hoàng: "Cám ơn cậu, Tiểu Hoàng! Lão Hàn công tác ở nước ngoài, lần này nhờ có cậu!"

"Cám ơn, chú Hoàng!" Chị cũng đi theo nói cám ơn với bác sĩ Hoàng.

"Khách khí với chú làm gì, đầu là người nhà cả! Chú còn có bệnh nhân, có việc mọi người cứ tìm chú."

Khi mẹ và chị tiễn bác sĩ Hoàng ra cửa, Hàn Ấn nghiêng đầu sang Hạng Hạo Nhiên bên cạnh. Hạng Hạo Nhiên đón tầm mắt nhìn chằm chằm anh, Hàn Ấn biết trong ánh mắt này chẳng những có ân cần với thương thế của anh, mặt khác còn có một phần chờ mong, đáng tiếc anh không đưa được đáp án.

"Trời quá tối... Không thấy được hình dáng hung thủ... Biển số xe cũng không thấy được, song xe hình như là màu đen." Hàn Ấn dùng thanh âm yếu ớt đứt quãng nói.

"Đừng lo, người không sao là tốt rồi. Vụ án có phá sớm một ngày muộn một ngày cũng chẳng có gì ghê gớm, mạng lại chỉ có một cái. Sau này ngàn vạn lần đừng tự tiện hành động, biết chưa?" Hạng Hạo Nhiên nói rất thật tình, đó cũng là yêu cầu nhất quán của y với thuộc hạ.

Đùng thấy y bình thường sấm rền gió cuộn, thật ra khi chấp hành nhiệm vụ lớn, luôn không ngần ngại cãi nhai với thủ hạ "Nhất định phải chú ý an toàn, đừng lỗ mãng, nhất định phải chú ý tránh thương tổn không cần thiết". Như y vừa nói, vụ án phá sớm một ngày muộn một ngày cũng không có gì ghê gớm, mạng chỉ có một. Mạng của cảnh sát cũng là mạng, phía sau còn liên lụy đến mấy gia đình. Dùng một sinh mệnh đổi lấy một vụ án không đáng, tổ chức không chịu trách nhiệm với sinh mệnh, với công nuôi dưỡng nhiều năm của cha mẹ với bạn.

Hàn Ấn "ừ" một tiếng, ngại ngùng cười cười, sau đó trêu đùa nói: "Đặt hoa tươi đây phòng làm gì, giống như tôi là liệt sĩ vậy."

Hạng Hạo Nhiên cũng mỉm cười: "Là lãnh đạo cục tặng, biết cậu là thành phần trí thức, tặng cái khác thì tầm thường quá."

Đang khi nói chuyện, mẹ và chị của Hàn Ấn đã trở lại phòng bệnh. Hạng Hạo Nhiên biết thời gian còn lại nên để cho gia đình, liên tục rời khỏi phòng bệnh.

"Tiểu Ấn, hù chết mẹ rồi, nếu con xảy ra chuyện gì, mẹ biết sống thế nào hả? Làm sao ăn nói với ba con hả? Ba con công tác nước ngoài, nghe nói con xảy ra chuyện, đang thuê máy bay trở về ngay đây!" Thẩm Hiểu Mẫn vượt khuôn mặt bị trầy xước của con trai, đầy vẻ đau lòng.

"Thằng nhóc thối, khoe mẽ cái gì! Em có biết em ngủ một ngày một đêm, chị và mẹ lo thế nào không?" Chị cũng đau lòng quở trách nói.

...

Trong phòng không có người ngoài, mẹ và chị liền chân tình bộc lộ, vừa đau lòng vừa quở trách, lau nước mắt cảm rằm một đống chuyện. Hàn Ấn ngây ngốc cười, đáy lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Còn sống mẹ nó thật tốt!

Hai mẹ con cãi nhãi đủ rồi liền bắt đầu phân chia nhiệm vụ. Mẹ bảo chị trở về, chị bảo mẹ về. Mẹ quyết định hôm nay một bước cũng không rời khỏi con trai, chị bất đắc dĩ, đành phải tiếp nhận nhiệm vụ về nấu canh.

Chị đi rồi, Hàn Ấn bảo mẹ ra ngoài một lát, để Hạng Hạo Nhiên vào. Mẹ không thể lay chuyển được anh, chỉ có thể đồng ý.

Hạng Hạo Nhiên vào, trong tay mang theo một túi đựng máy tính. Y không nói hai lời liền mở túi, lấy ra máy tính xách tay đặt trên bàn đầu giường, lại lấy ra một túi vật chứng, bên trong có đĩa CD.

Hạng Hạo Nhiên đưa CD cho Hàn Ấn: "Là bảo vệ tiểu khu phát hiện cậu, gọi điện thoại cho cấp cứu, lại báo cảnh sát. Khi chúng tôi đến, xe cấp cứu đã đón cậu đi. Chúng tôi đã lục soát biệt thự, phát hiện máy CD trong phòng khách phát sáng, bên trong đang đặt cái CD này."

"Hóa ra hung thủ 'trở lại chốn cũ' là để mở cái này!" Hàn Ấn đánh giá CD, CD không phải bản gốc, là bản sao.

"Đúng thế! Giống như cậu nói, hẳn là một kẻ thích theo đuổi hoàn mỹ, CD chắc chắn có ý nghĩa đặc biệt. Cậu nghe thử, xem có thể suy nghĩ ra gì không." Hạng Hạo Nhiên nói xong lại bổ sung, "Khoa kỹ thuật nói bản ghi này là một tác phẩm của Nhật Bản, từ dấu vết ghi đĩa đến xem, máy ghi là sản phẩm của Hàn Quốc, đều khá phổ biến, rất khó truy xét. Mặt khác, thông qua dấu bánh xe hung thủ khi đụng cậu để lại, đã tra ra bánh xe đến từ một cửa hàng tư nhân trong nước, song mấy hiệu ô tô trong nước đều dùng loại bánh xe này, hiện giờ chỉ có thể kết luận hẳn lái một chiếc xe hàng nội địa. Được rồi, không quấy rầy cậu nữa, cậu tự nghe xem. Trong túi còn có vài đĩa CD nữa, là chương trình radio của Khổng Gia Tín, cậu rảnh rồi có thể nghe một chút. Không phải bảo cậu tra án, là cho cậu thả lỏng thôi, lão Từ nói thẳng nhãi này nói chuyện cũng không tệ lắm."

"Quân tử chi giao, bình đàm như thủy" được thành lập dựa trên nền tảng hiểu rõ và tin tưởng lẫn nhau, vì vậy hai người đều rõ ràng, hiện giờ vương bận nhất trong lòng nhau là vụ án, cho nên vừa bắt đầu đã không hề khách sáo và dông dài, chủ đề liên vào trực tiếp vụ án.

Hạng Hạo Nhiên đi rồi, Hàn Ấn mở máy tính xách tay ra, bắt đầu nghe CD. Mẹ ở một bên sẵn sóc, chốc thì rót nước, chốc thì gọt táo, miệng đồng một câu tây một câu cảm rằm. Hàn Ấn khi thì đáp lại một câu, cũng không hề chậm trễ.

"Không biết tối ba con có đến được chưa, quên nói cho bảo chị con đừng bỏ nước mắm và muối vào canh óc heo và giò heo. Làm thầy giáo yên ổn, chuyển việc làm gì, sau khi xuất viện dứt khoát về thẳng trường đi. Chú Hoàng của con nói, bệnh viện mới phân đến một nghiên cứu sinh mặt mũi đặc biệt xinh đẹp, hôm nào con gặp mặt nhé. Đúng rồi, nhà cũ của chúng ta phải phá bỏ di dời."

"Nhà cũ còn sao?"

"Đúng thế, mấy năm trước đã có người muốn mua, ba con không bán, nói nơi ấy có ý nghĩa đặc biệt. May mà không bán... Đúng rồi, ngày đó mẹ về lo liệu thủ tục, gặp hàng xóm cũ mợ Lý, nói có cảnh sát tìm họ nghe ngóng tình hình của con. Con mẹ là cảnh sát, có gì mà nghe ngóng! Mặt mũi mợ Lý không tốt, phỏng chừng đã nhận làm thành người khác rồi."

Trong CD lặp đi lặp lại một ca khúc, là bài hát tiếng Anh. Tiếng Anh của Hàn Ấn tạm tạm, song nghe mấy lần, ý đại khái vẫn có thể hiểu một ít. Anh lấy ra một đoạn ca từ đại ý đưa lên mạng tìm, rất nhanh liền tìm được tên ca khúc và ca sĩ.

Ca khúc tên 《Patience》, dịch sang tiếng Trung là 《Nhẫn nại》, ca sĩ là một ban nhạc nước ngoài. Theo trên mạng giới thiệu, bài hát này là do một thành viên trong ban nhạc viết cho bạn gái cũ, xem xong tất cả lời dịch ca từ bằng tiếng Trung, viết về tình cảm nhớ nhung yêu mến với một cô gái.

Cái này có liên quan gì đến cái chết của Vu Mai? Có lẽ nào hung thủ là bạn trai cũ của Vu Mai? Hoặc hung thủ thầm mến Vu Mai? Nhưng có liên quan gì đến Vương Ích Đức và Khổng Gia Tín? Hai người này không phải đều là tình nhân của Vu Mai chứ? Mấy người đàn ông vì một người đẹp hết thời mà ghen tuông? Không đâu! Chuyện vớ vẩn gì đây chứ...

Cả buổi chiều, Hàn Ấn nghe đi nghe lại, nghe đến mức ù tai.

Tối xuống, chị gái mang theo canh đã hầm xong tới, còn mang đến đĩa cháu trai. Cháu trai Hàn Ấn tinh quái, nghịch ngợm máy tính của Hàn Ấn, trong lúc vô tình lại nhấn ra bài hát kia.

"Em cũng thích nghe bài này?" Chị Hàn Ấn dường như rất quen thuộc với ca khúc.

"Sao? Chị biết?" Hàn Ấn chun mũi nhắm mắt uống chén canh nhạt nhẽo, hỏi.

"Ca sĩ trong quán bar của chị mê ban nhạc này, từng bài trong 《Lies》 hẳn ngày nào cũng hát."

"Cái gì? Bài hát này không phải tên 《Patience》 sao?"

"Đúng vậy, nó xuất phát từ album 《Lies》, là bài hát chủ đề của album."

Lies -- Nói dối! Đây mới là thứ hung thủ thật sự muốn biểu đạt. Dù loại hành vi của Vu Mai đã chứng minh, công bằng và chính nghĩa pháp luật bảo vệ của cô ta, căn bản là một thứ dối trá!

Vu Mai chết vì nói dối.

Vậy, quyển danh thư ở hiện trường Khổng Gia Tín bị giết có ý nghĩa thế nào?

Hàn Ấn nghĩ đến chống đĩa CD ghi âm chương trình radio của Khổng Gia Tín, liền tiện tay cầm đặt vào trong ổ đĩa máy tính.

Khổng Gia Tín giảng 《Hồng Lô Mộng》 không tở, rất sinh động, nhân vật đầy sức sống, cũng rất thú vị. Chẳng qua trong đó thường xen lẫn một vài lời nói tục tĩu thấp kém, mặc dù sát với hiện đại, dễ giải thích, nhưng hết sức khuếch đại, một tác phẩm kinh điển lại khiến người ta có cảm giác ngô không ra ngô, khoai không ra khoai, giống như một bộ tiểu thuyết người lớn hiện đại. Mà làm giáo viên, nói ra loại ngôn ngữ lưu manh này, càng khiến người ta cảm thấy trái luân lý.

Khổng Gia Tín là thầy, lại dùng ô ngôn uế ngữ quấy rối học trò mình, hơn nữa công khai gieo rắc ngôn luận tục tĩu thấp kém trên radio. Miệng tiện... Lưỡi... Móc sắt... Chẳng lẽ hung thủ để lại dâm thư là muốn truyền đạt thông tin như vậy -- Cái chết của Khổng Gia Tín, cùng ngôn ngữ dâm dục có liên quan?

Vậy dao phẫu thuật trong tay Vương Ích Đức mang ý nghĩa thế nào?

Không để ý đến bệnh tình bệnh nhân mà mù quáng kê thuốc, nhập vào thiết bị chữa bệnh kém, dẫn đến người bệnh tử vong trong lúc phẫu thuật -- Dao phẫu thuật là dao cứu người, cũng là dao giết người.

Chờng đĩa CD, dao phẫu thuật, dâm thư, những thứ này có tác dụng "chỉ tội"!

Rốt cuộc đã có đột phát trong việc giải thích nghi thức, đi đầu này làm cho Hàn Ấn vốn phải nằm ở bệnh viện đến khó chịu lại càng thêm nóng lòng. Dưới yêu cầu mãnh liệt của anh, buổi sáng ngày kế tiếp, anh liền giải quyết mọi thủ tục, khập khễnh xuất viện.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 3.3

Lúc này thể xác và tinh thần Hạng Hạo Nhiên đều mệt mỏi. Gây án dày đặc như thế, thủ đoạn tàn nhẫn dị thường như thế, thủ pháp phức tạp đa dạng như thế, lại không hề để lại một tia dấu vết, hung thủ như vậy trong cuộc sống của Hạng Hạo Nhiên trước kia chưa từng gặp qua. Y có loại cảm giác bị hung thủ nắm đầu, trong lòng cực độ buồn bực, mà loại cảm giác này trước đây ít khi có.

Vụ án Liễu Thuần cứ biệt tăm biệt tích không minh bạch như thế, Hạng Hạo Nhiên đương nhiên không cam lòng. Nhưng không cam lòng thì đã sao? Vẫn không có chứng cứ mới xuất hiện, vụ án muốn mở lại rất khó khăn, mà dưới tình huống trước mắt càng không thể. Nhớ tới Liễu Thuần, tay hút thuốc của Hạng Hạo Nhiên thoáng run rẩy, vẻ mặt càng thêm chán nản.

Nhớ tới Liễu Thuần, y không tránh được lại nhớ tới Lâm Hoan. Chuyện mình và Lâm Hoan chung quy phải nói rõ, cứ dây dưa không rõ ràng như vậy cũng không phải chuyện tốt. Chờ kết thúc vụ án, nhất định phải tìm một cơ hội nói chuyện rõ ràng với Lâm Hoan, tranh thủ giải quyết mọi chuyện.

Sự việc phiền toái cứ lũ lượt kéo đến, Hàn Ấn dạo một vòng trước quý môn quan, vừa mới xuất viện, truyền thông lại tiến đến quầy rầy.

Ngày nay là thời đại tin tức cao tốc, bất cứ sự kiện gì cũng không thể thiếu một ai tham dự, đó chính là truyền thông. Mà gần hơn nửa tháng, trong thành phố nhỏ Xuân Hải này liên tục xảy ra ba vụ án mạng ly kỳ, đương nhiên sẽ gây sự chú ý cho giới truyền thông. Mặc dù cảnh sát chưa từng chính thức đáp lại, nhưng có vài truyền thông đã nhạy cảm đánh hơi được mối liên hệ giữa các vụ án ấy.

Án mạng liên hoàn biến thái, đừng nói hiếm thấy ở Xuân Hải, ngay cả toàn quốc cũng không gặp nhiều. Trong khoảng thời gian ngắn, radio, internet, báo, tạp chí, các loại truyền thông ngữ hoa bát môn đều dành sự chú ý, đủ loại tin tức mang tính phán đoán, trích dẫn, đôn đại bắt đầu xôn xao. Ngay trong đó, một tờ báo tên 《 Báo đô thị Xuân Hải 》 càng đặc biệt chú trọng bài báo này, chẳng những tổ chức lượng lớn nhân lực, hơn nữa cả phó tổng biên tập Ngô Lương Chí cũng tự mình đôn đốc.

Ngô Lương Chí tự mình trấn thủ, đương nhiên có "bàn tính" của hắn.

Đã có người linh thông tin tức lén tiết lộ với hắn: Tòa soạn gần đây muốn tiến hành điều chỉnh nhân sự, vị trí phó tổng biên thường vụ và tổng biên đều phải thay đổi. Việc này với hắn là một cơ hội tuyệt hảo.

Không lâu sau khi Ngô Lương Chí đến tòa soạn này nhậm chức, tính ra cũng đã hơn một năm, nhưng công trạng cực kỳ xuất sắc. Hắn vừa nhận chức đã bày ra một chuỗi các bản tin tên "Cổng Nhật Ký", khiến lượng tiêu thụ báo lập tức tăng gấp mấy lần, hơn nữa cũng lộ mặt với những người trong ngành tại quốc nội. Sau đó hắn lại liên tục tổ chức ra mấy đề tài tuyển, đều đạt hiệu quả không tồi, chủ quản lãnh đạo càng thêm tán thưởng năng lực của hắn. Lúc này đây, Ngô Lương Chí là muốn nương theo bài báo án mạng liên hoàn này để mình lộ mặt lần nữa, có thêm sự quan tâm của một vị lãnh đạo, nói không chừng rất nhanh đã có thể lên chức.

Ngô Lương Chí đang thỏa mãn mãn nguyện hết sức, điện thoại di động lại không đúng lúc vang lên. Hắn tiện tay cầm lấy điện thoại di động đặt trên bàn làm việc, giọng điệu khó chịu nói: "A lo, ai đấy?"

"Là em, Băng Băng đây!" Trong điện thoại là một giọng nữ ỡng ẹo.

Băng Băng! Đầu Ngô Lương Chí run lên, ngẩng thẳng người. Hắn đương nhiên biết Băng Băng là ai, nhưng ngoài miệng vẫn không mặn không nhạt nói: "Băng Băng? Băng Băng nào?"

"Ngô đại ca thật sự là quý nhân hay quên, ngay cả giọng của em cũng không nghe ra, em là Cố Băng Băng nè!"

"Ồi chao -- em bây giờ là đại minh tinh rồi, sao còn nhớ tới một biên tập nhỏ như anh?"

"Xem anh nói gì kìa, em quên ai chứ sao có thể quên được anh! Thật sự là gần đây lịch trình kín hết, vừa quay phim, vừa thu âm, ngay cả thời gian ngủ cũng không có. Bây giờ rảnh rồi, chẳng phải lập tức gọi điện hỏi thăm anh đó sao!"

Trong lòng Ngô Lương Chí hiểu rất rõ, Cố Băng Băng không phải gọi điện ân cần thăm hỏi thôi đâu. Quả nhiên, sau vài câu bắt chuyện, Cố Băng Băng bắt đầu nói chuyện chính: "Anh à, em mới ra đĩa nhạc, hiện giờ đang chạy tuyên truyền khắp nơi. Em muốn đặt trạm tuyên truyền cuối cùng của em ở Xuân Hải, anh xem có thể giúp tạo xu thế chút không?" Cố Băng Băng nói, còn không quên khen Ngô Lương Chí đôi câu, "Anh ở Xuân Hải là người truyền thông tư cách lão làng, em có ngày hôm nay toàn dựa vào anh bồi dưỡng, anh bận mấy nhất định cũng phải giúp đó!"

Nghe thanh âm tràn ngập hấp dẫn bên đầu kia điện thoại, trong đầu Ngô Lương Chí thoáng chốc hiện ra khuôn mặt cười phong tình vạn chủng của Cố Băng Băng, trong lòng ngứa ngáy. Hơn nữa ở đầu kia điện thoại Cố Băng Băng tình cờ phát ra tiếng thở dốc, khiến Ngô Lương Chí nhớ lại miên man đến khớp xương cũng sắp nhũn. Hắn mạnh mẽ kiềm nén hưng phấn, nói: "Được, anh dám đảm bảo, lát nữa gửi lịch trình và yêu cầu cụ thể đến email của tòa soạn và anh."

Tiếp theo, Ngô Lương Chí nói cho Cố Băng Băng số fax của tòa soạn và địa chỉ email của hắn, lại cố kéo người ta nói thêm vài câu bu ồn nôn, mới lưu luyến không rời mà cúp điện thoại.

Cố Băng Băng có tiếng tăm như hiện nay, Ngô Lương Chí quả thật nắm vai trò rất quan trọng. Đương nhiên, hắn cũng từ đó nhận được hồi báo.

Ngô Lương Chí từ đơn vị ban đầu đi đầu đến báo đô thị Xuân Hải thật sự vô cùng bất đắc dĩ, cũng may có lãnh đạo chủ quản nào đó chiếu cố, giúp hắn tìm một chức vụ phó tổng biên tập, mặt mũi mới giữ được chút. Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, phải làm ra chút thành tích đứng vững gót chân

nhanh nhất có thể. Ngay lúc đó, hần thông qua bạn bè quen biết Cỗ Băng Băng.

Cỗ Băng Băng hồi đó là diễn viên của đoàn ca múa thành phố Xuân Hải, về sau bỏ việc đến Bắc Kinh làm Bắc Phiêu, ba năm năm rồi cũng không trở thành một nhân vật tiếng tăm gì, sau khi đã trải qua đủ loại quy tắc ngầm, cô ta tâm tro ý lạnh đành phải trở về Xuân Hải phát triển.

("Bắc" đương nhiên là nói đến Bắc Kinh; "Phiêu" chính là nổi trên mặt nước, đi khắp nơi, không có nơi cố định. Tại một vài thành phố lớn ở TQ, đặc biệt là thủ đô Bắc Kinh, có nhóm người này. Điều kiện cuộc sống của họ không có nhà cố định, giống như trôi dạt trong thành phố này và những người này được gọi là "Bắc Phiêu")

Ngô Lương Chí vốn háo sắc, mà Cỗ Băng Băng xem như tư sắc kìêu diễm, vả lại đang lúc gấp rút tìm kiếm chỗ dựa. Hai người như lửa gần rơm, vừa tiếp xúc, nhanh chóng bùng cháy, đêm quen biết đó liền nước sữa hòa nhau.

Sau một lần triền miên, hai người nằm trên giường tán gẫu về kinh nghiệm Bắc Phiêu của Cỗ Băng Băng. Trong lúc hăng hái, Cỗ Băng Băng thế mà lại kể về chuyện ái ân với nhân sĩ trong giới. Ngô Lương Chí không hề ghen, ngược lại tỏ vẻ hứng thú nồng nhiệt, hần đã nhạy cảm đánh hơi được đây có thể sẽ là một tin tức có thể gây chấn động.

Càng vi diệu là, Cỗ Băng Băng có một thói quen. Mỗi lần sau khi ăn nằm với giới nhân sĩ trong giới, cô ta sẽ viết lại vào nhật ký. Trong nhật ký đem thời gian, địa điểm, tên người, cảm thụ lúc ân ái, đều viết lại tường tận tỉ mỉ, thậm chí còn từng chụp trộm vài bức ảnh.

Ngô Lương Chí như nhật được chí bảo, cơ hồ cả đêm lập kế hoạch. Trải qua một phen sắp xếp chu đáo chặt chẽ, kế hoạch có thể chính thức áp dụng.

Vài ngày sau, dưới tình huống không hề có báo hiệu, tờ 《Báo đô thị Xuân Hải》 bản giải trí đăng lên nhật ký tình ái của Cỗ Băng Băng cùng một đạo diễn phim nào đó. Bài báo giống như một quả bom nặng ký, gây ra

sóng to gió lớn, nhanh chóng được các tòa soạn trong nước và các trang báo mạng quan trọng truyền tải.

Ngay sau đó, phần thứ hai, thứ ba, thứ tư... Lần lượt ra lò, nhân vật được đề cập tới là đạo diễn, diễn viên, nhà sản xuất, nhà đầu tư vãn vãn, mỗi một phần đều cay độc kích thích. Khi vài đương sự rốt cuộc ng ồi không yên bắt đầu ra mặt bác bỏ tin đồn, "Báo đô thị Xuân Hải" lại đúng lúc đăng ra ảnh hiện trường của đương sự, làm cho đối phương không cách nào nói dối được nữa. Sau đó, Cổ Băng Băng lại dùng tư thái nạn nhân cùng một đạo diễn nào đó chịu thăm vấn trước công đường.

Đương nhiên, quan tòa cuối cùng mặc kệ, đẩy cả sự kiện về hướng căng thẳng nhất. Trong khoảng thời gian ngắn, "Giấy Lạc Dương đất đỏ", lão bách tính muốn mua tờ "Báo đô thị Xuân Hải" đều phải xếp hàng sớm trước sạp báo, thậm chí truy ền thông cả nước đều đặt tiêu điểm chú mục chính vào tòa soạn nhỏ Xuân Hải này. Đến tận lúc này, kế hoạch đạt được kết quả song thắng viên mãn.

Mấy tháng ngắn ngủi, vì thành công nổi bật, Cổ Băng Băng nhận được thông báo diễn xuất, đại diện thuốc, đại diện game online, người dẫn chương trình, show thực tế nhiều như hoa tuyết đáp ứng không xu ể. May mắn hơn nữa, cô ta được một đạo diễn lớn nào đó nhìn trúng, trở thành nữ nhân vật chính của bộ phim mới. Hiện tại, Cổ Băng Băng đã ký hợp đ ồng với một công ty quản lý nổi tiếng trong nước, bắt đầu phát triển toàn diện tam thể điện ảnh truy ền hình ca nhạc.

(Thê vốn chỉ hoàn cảnh sinh t ần của động vật, ví dụ như động vật lưỡng thê nghĩa là nó vừa có thể sống trong nước cũng có thể sống trên đất li ền. Về sau phát triển lên để hình dung ngôi sao có thể đạt thành tích tốt trong nhiều lĩnh vực, minh tinh tam thê là chỉ nghệ sĩ có thành tích cả ba mặt điện ảnh truy ền hình ca nhạc.)

Cổ Băng Băng lên đời, mục đích của Ngô Lương Chí đương nhiên đã đạt được. Hấn dựa vào chuỗi bản tin li ền ấy, thành lập uy tín nhanh chóng tại tòa soạn, cũng làm trụ cột vững chắc cho hấn Đông Sơn tái khởi.

Cố Băng Băng sau khi thành danh thường trú ở kinh thành phát triển, số điện thoại cũng thay đổi, hoàn toàn cắt đứt liên lạc với Ngô Lương Chí. Ngô Lương Chí tự mình hiểu lấy, Cố Băng Băng bây giờ là đại minh tinh, bên người đương nhiên vây quanh danh nhân phú hào, phó tổng biên tập nho nhỏ như hắn thật sự không tính là gì. Nhưng không ngờ Cố Băng Băng lại chủ động tìm tới cửa, việc này lại khiến hắn đôi chút mơ mộng, có lẽ mình lại có thể cùng em Băng Băng...

Lại nói Cố Băng Băng này vừa cúp điện thoại, khuôn mặt xuân ý dạt dào lập tức lạnh xuống. Dựa vào địa vị của cô ta giờ phút này căn bản không cần Ngô Lương Chí đi tạo xu thế, công ty có đoàn thể của riêng mình. Chẳng qua bận tâm Ngô Lương Chí biết rõ nội tình của cô ta, hơn nữa quả thật có ân với cô ta, cứ im lìm trở lại Xuân Hải như vậy, nếu Ngô Lương Chí nhất thời tức giận viết loạn trên báo, sẽ tạo thành ảnh hưởng khó nói lắm, dù sao cô ta bây giờ đã qua giai đoạn dựa vào tin tức phản diện của báo chí rồi.

Nói trắng ra là, dụng ý Cố Băng Băng gọi điện thoại cho Ngô Lương Chí, kỳ thật là muốn cho trong lòng hắn thoải mái tí, cho hắn một bậc thang đi xuống, đỡ phải nảy sinh chuyện ngoài ý muốn. Nhưng cô ta nào nghĩ tới, lúc này Ngô Lương Chí đang ao ước cùng cô ta ôn lại mộng cũ.

...

Hạng Hạo Nhiên bây giờ vừa ra khỏi cổng đội hình cảnh liêu bị các ký giả "Gậy dài súng ngắn" vây quanh, đầu hy vọng y có thể tiết lộ chút tin tức liên quan đến vụ án.

Hạng Hạo Nhiên đương nhiên không có khả năng tỏ thái độ gì.

Hạng Hạo Nhiên là người phụ trách chính của vụ án, mỗi một câu nói trong mắt phóng viên đều đại biểu cho phía nhà nước lên tiếng. Truyềnthông bắt bóng bắt gió là một chuyện, nhà nước tỏ thái độ lại là chuyện khác. Nếu vì vậy khiến xã hội khủng hoảng, nảy sinh những sự kiện cực đoan, thì phải chịu trách nhiệm. Hơn nữa lúc tỏ thái độ, nên tỏ thái độ thế nào, đó đều là chuyện của lãnh đạo phía trên, căn bản không tới lượt y quan tâm. Chẳng qua phóng viên tham dự nhất định sẽ gia tăng khó khăn

phá vụ án, đồng thời phá án còn phải đề phòng phóng viên, không thì mỗi một bước di chuyển của cảnh sát đều bị ghi chép thành chữ thành văn, bại lộ dưới mắt đồng bào quần chúng -- đương nhiên, phương diện này cũng kể cả hung thủ.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 4.1 - Bộ Mặt Hỗn Thê

Đêm tối, không sao, ánh trăng tịch liêu thoát ẩn thoát hiện, thỉnh thoảng thổi qua một làn gió lạnh lâu nay không gặp khiến màn đêm mát mẻ hơn. Hai bên con đường, các hộ buôn bán phần lớn đã đóng cửa dọn quán, chỉ có một hai gian tạp hóa nhỏ còn lộ ra ánh sáng yếu ớt.

Một chiếc xe cao cấp nhập khẩu chậm rãi ngừng trước cửa tiệm tạp hóa, người trên xe hạ cửa kính, gọi một tiếng vào trong. Hắn là khách quen của cửa hàng tạp hóa này, mỗi lần gọi một tiếng như vậy, ông chủ cửa hiệu sẽ đưa một gói thuốc lá ra.

"Tới đây!" Ông chủ cửa hiệu đang kiểm kê thu chi, nghe ra giọng khách quen, vừa đáp lời vừa buông bàn tính trong tay, từ trên kệ thuốc lá cần lấy một điếu đưa ra ngoài.

Ông chủ cửa hiệu nhận tiền thuốc, nhìn chiếc xe hơi lái đi, quyết định mình cũng nên đóng cửa nghỉ ngơi. Hắn nhón chân đưa tay cần tay nắm trên cửa cuốn kéo xuống, hoảng hốt cảm thấy có chiếc xe từ phía sau lướt qua. Hắn xoay người lại nhìn, hơn nửa đêm rồi xe kia vậy mà không hề mở đèn, như u linh di chuyển trong bóng đêm. Ông chủ không để ý, cho rằng mình nhìn nhầm. Chỉ là về sau hắn làm thế nào cũng không biết được, tại sao vị khách quen kia rốt cuộc không còn ghé thăm cửa hiệu của hắn nữa.

Mà chủ xe đi đâu khiến chiếc xe hơi cao cấp ấy cũng không ngờ tới, buổi tối này lại là đêm cuối cùng của hắn trên đời này!

...

Ngày 7 tháng 9.

Buổi sáng, Cao Thường Sinh và bạn già Ngô Thục Nhân như mọi ngày, sau khi tập thể dục buổi sáng thì mua chút đồ ăn sáng cho con trai mang đi.

Ông bà ban đầu cùng công tác ở đơn vị hành chính, sau khi về hưu cầm lương hưu ổn định, kinh tế vô cùng dư dả. Hơn nữa đứa con độc nhất sự nghiệp thành công, còn đặc biệt hiếu thuận, mua cho ông bà một căn nhà tạo điều kiện cho họ thư thả an nhàn dưỡng lão. Cuộc sống của hai ông bà trải qua có thể nói là thoải mái thích ý, chỉ có chút chuyện không như ý là quanh năm suốt tháng không gặp cháu được mấy lần.

Hai ông bà không hiểu, hiện nay trong nước phát triển càng ngày càng tốt, con cháu vì sao cứ phải đưa con cái ra nước ngoài học. Hơn nữa con còn nhỏ nên con cháu cũng phải đi theo, khiến cho một gia đình phải tách riêng hai nơi. Nhớ tới việc này, trong lòng Cao Thường Sinh liền buồn bã.

Con cháu không ở nhà, đối với cuộc sống của con trai, hai ông bà đương nhiên phải giúp chăm nom nhiều hơn. Kỳ thật chỉ là giúp mua chút đồ ăn sáng, thuận tiện dọn dẹp phòng, giữa trưa và tối do con trai phải xã giao nên đều ăn bên ngoài.

Tiểu khu ông bà Cao Thường Sinh ở cách chỗ ở của con trai không xa, ngồi xe buýt chỉ qua hai trạm, khoảng 5 6 phút. Dù sao hai ông bà cũng rảnh rỗi, cứ thông thả dạo bộ tới đó.

Cao Thường Sinh dùng chìa khóa mở cửa nhà con trai, cùng vợ đi vào. Ông dẫn dò vợ mau mang vào bếp, đừng để lạnh, mình thì rón rén đi tới phòng ngủ con trai.

Kỳ lạ! Cửa phòng ngủ mở rộng, con trai không có bên trong, hơn nữa giường cũng như chưa có ai ngủ qua. Chẳng lẽ tối hôm qua con trai không về? Cao Thường Sinh đang âm thầm buồn bực, đột nhiên nghe vợ hét thảm một tiếng.

Bên này, Ngô Thục Nhân sau khi vợ đi hâm thức ăn, muốn đến nhà vệ sinh. Kết quả bà vừa mở cửa phòng vệ sinh, liền phát ra một tiếng kêu sợ hãi, trước mắt tối sầm, té xỉu trên đất.

Nghe tiếng chạy tới, Cao Thường Sinh thấy vợ té xỉu trên đất, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng nâng đầu vợ dậy đặt trên khuỷu tay trái, tay phải cố sức ấn nhân trung. Lúc này, ông đưa mắt nhìn vào phòng vệ sinh, lập tức phát ra một tiếng gào thét: "Con à, con làm sao vậy?"

Xe cảnh sát lũ lượt kéo tới phá tan sự yên lặng của tiểu khu Cẩm Tú Gia Viên. Tiểu khu từ khi xây dựng tới nay chưa từng có nhiều xe cảnh sát tới như vậy, ai cũng có thể dự cảm được nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Phương Vũ, Từ Thiên Thành, Hàn Ấn, Hạng Hạo Nhiên, thậm chí ngay cả Doãn Chính Sơn cục phó chủ quản trình sát hình sự cũng đích thân ra trận. Mọi người bước khỏi xe cảnh sát, trên mặt đều nhuốm màu nghiêm trọng -- ai cũng không ngờ tới vụ hung án thứ tư lại xảy ra nhanh như vậy.

Người chết được phát hiện trong nhà vệ sinh. Nam giới, khoảng 40 tuổi, người trần truồng, bị một sợi dây nilon trói gô, cúi thấp đầu quỳ gối trước bồn rửa tay. Trên người hắn che kín vết máu, quần áo thì được xếp ngay ngắn đặt trên bồn rửa tay. Làm cho người ta cảm thấy có chút quý dị là, trên khuôn mặt rũ xuống của hắn mang một mặt nạ như diễn viên kịch kịch, bên mép mặt nạ có vết máu chảy ra -- có lẽ khuôn mặt phía sau mặt nạ kia đã vỡ nát.

Doãn Chính Sơn chấp tay sau lưng đánh giá bốn phía phòng khách, Hạng Hạo Nhiên cẩn thận đi cùng, y biết ông cụ lúc này chắc chắn đang đầy bụng bất mãn.

"Người báo án đang ở đâu?" Doãn Chính Sơn tức giận hỏi.

Hạng Hạo Nhiên vẫy tay với Phương Vũ phụ trách lấy lời khai của người báo án, Phương Vũ liền bước nhanh tới, giọng điệu có chút sợ hãi nói: "Trong phòng ngủ của nạn nhân." Phương Vũ nhìn hai hàng lông mày của Hạng Hạo Nhiên xoắn vào nhau, vội vàng giải thích, "Người báo án là cha mẹ của nạn nhân. Vốn sợ phá hỏng hiện trường, muốn đưa họ lên xe lấy lời khai, nhưng hai ông bà nói thế nào cũng không chịu đi, muốn canh thi thể con trai. Anh em bảo vệ hiện trường không lay chuyển được hai người, lại thấy thân thể bà cụ không tốt, đành phải bố trí cho họ ở phòng ngủ của nạn nhân. Anh xem..."

Hạng Hạo Nhiên vừa định nói, Doãn Chính Sơn phát tay, nói: "Thôi được rồi. Đi, đi gặp hai ông bà." Doãn Chính Sơn có thể thông cảm cho cách làm của thủ hạ, cũng có thể hiểu được tâm tình của hai ông bà. Ông có thể tưởng tượng được loại bi thương của người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh này.

Trong phòng ngủ, Ngô Thục Nhân nằm trên giường con trai, đang hai tay che mặt thấp giọng nước nức nở, sàng giường dưới người đã bị nước mắt làm ướt một mảng lớn. Cao Thường Sinh thì ngồi trên ghế bên giường, ánh mắt ngờ ngác nhìn chăm chăm sàn nhà, so với ông cụ buổi sáng còn tinh thần khỏe mạnh kia, ông hiện giờ như thoát cái già nua đi nhiều.

"Cụ ơi, cụ khỏe không?" Doãn Chính Sơn thấp người, cầm tay Cao Thường Sinh nói.

"Cậu là...?"

"Ông à, đây là Doãn cục trưởng của bọn cháu." Phương Vũ giới thiệu Doãn Chính Sơn xong, lại chỉ vào Hạng Hạo Nhiên giới thiệu, "Vị này chính là Hạng đội trưởng của đội hình cảnh bọn cháu."

"Các đồng chí lãnh đạo, các cậu nhất định phải làm chủ cho chúng tôi, con tôi chết quá thảm!" Cao Thường Sinh nghe vậy, "Bùm" một tiếng quỳ rạp xuống đất.

"Cụ mau đứng dậy, đừng như vậy! Cụ yên tâm, bọn cháu nhất định sẽ toàn lực ứng phó bắt được hung thủ!" Doãn Chính Sơn và Hạng Hạo Nhiên đỡ Cao Thường Sinh ngồi vờ trên ghế.

"Cụ à, con trai cụ làm nghề gì?" Đội Cao Thường Sinh ngồi vào chỗ của mình, Hạng Hạo Nhiên hỏi.

Cao Thường Sinh không mở miệng, chỉ run lấy bầy từ trong túi áo sơ mi lấy ra tờ danh thiếp đưa cho Hạng Hạo Nhiên.

Hạng Hạo Nhiên nhận lấy. Trên danh thiếp tin tên Cao Á Nhân, chức vụ: Nhà quan sát tài chính độc lập, nhà bình luận thời sự tài chính, chuyên

môn: Người viết bản thảo.

"Cao Á Nhân là tên thật của anh ta sao?" Hạng Hạo Nhiên cảm thấy cái tên này hơi giống bút danh.

"Đúng vậy." Cao Thường Sinh gật đầu, "Đứa nhỏ Á Nhân này, hiểu thuận, cần thận. Nó biết tôi và mẹ nó cơ thể không tốt, sợ chúng tôi ra ngoài gặp bất trắc, liền luôn bảo chúng tôi mang theo danh thiếp của nó, vạn nhất xảy ra chuyện để người ta kịp thời thông báo cho nó. Cậu nói xem đứa trẻ tốt như vậy, sao nó lại..." Cao Thường Sinh nói một lát rồi cuộc không khống chế được, hai tay bụm mặt, nước mắt theo khe hở chảy ra.

Nghe ch òng ghen ngào, tình tự Ngô Thục Nhân cũng trở nên kích động, tiếng nức nở cũng lớn hơn.

Đối mặt với tình cảnh này, Doãn Chính Sơn đành phải khoát tay, đưa mọi người nhẹ nhàng rời khỏi phòng ngủ. Ông đóng cửa phòng, nói: "Khụ, lát nữa hãy lấy lời khai, chờ ông bà bình tĩnh lại một ít rồi tính."

Lúc Doãn Chính Sơn và Hạng Hạo Nhiên trở lại phòng khách, tất cả mọi người đều bận rộn. Hàn Ấn đứng ngoài cửa nhà vệ sinh, đang ngăn người nhìn một túi vật chứng.

Trong túi vật chứng chứa một mặt nạ kính kích dùng giấy làm thành. Cả khuôn mặt dùng màu trắng làm nền, thuốc màu đen phác họa ngũ quan, khéo léo tinh tế, màu sắc rõ ràng. Có chút kỳ lạ là, miệng giữa ngũ quan trên màu gốc hình như bị pha thêm một lớp màu đen thật dày, thoạt nhìn hiển nhiên không đủ hài hòa.

Tại sao hung thủ phải làm nổi bật miệng trên khuôn mặt? Mặt nạ kính kích, miệng màu đen, là ý gì?

"Thầy Tiểu Hàn, đây là?" Câu hỏi của Doãn Chính Sơn đã cắt ngang suy nghĩ của Hàn Ấn.

"Là một mặt nạ kính kích, hẳn là hung thủ để lại." Hàn Ấn trả lời.

"Là thế này, cục trưởng." Hạng Hạo Nhiên thấy cục trưởng có chút khó hiểu, liền nói chen vào giải thích, "Trong hai vụ án trước, hung thủ đều để lại ở hiện trường một món đồ. Chúng tôi phân tích sơ bộ cho rằng, đây là một loại hành vi phạm tội. Hung thủ muốn mượn những thứ đó hơi bày tội nghiệt của nạn nhân."

"Ồ, có chuyện như vậy à." Doãn Chính Sơn gật đầu, vươn tay tới Hàn Ấn, "Cho tôi xem."

"Đúng vậy! Quên mất ngài là người trong nghề, mau giúp xem thử!" Hạng Hạo Nhiên nhớ tới Doãn Chính Sơn là diễn viên kinh kịch nghiệp dư.

Doãn Chính Sơn cầm túi vật chứng trong tay, cẩn thận đánh giá một phen, một lát sau, ông ta trả túi vật chứng lại cho Hàn Ấn, nói: "Trong biểu diễn kinh kịch, bình thường sẽ lợi dụng màu sắc khuôn mặt để phân định tính cách, thân phận, phẩm hạnh của nhân vật. Hung thủ để lại đây một khuôn mặt màu trắng, mà mặt màu trắng đại biểu cho âm hiểm, xảo trá và tà ác. Ví dụ như vẽ Tào Tháo gian trá là mặt nạ trắng. Tôi có thể nói chỉ có bấy nhiêu, không biết có giúp ích gì không?"

Mặt nạ màu trắng, xảo trá tà ác, nhấn mạnh vẽ miệng, xem ra giống với các vụ án trước, miệng mới là trọng điểm.

Ba người đang thảo luận mục đích hung thủ lưu lại mặt nạ, đột nhiên nghe Lâm Hoan phát ra một tiếng "A".

Hóa ra, vừa nãy khi Lâm Hoan đang di chuyển thi thể nạn nhân, phát hiện phía dưới đầu gối nạn nhân dính một sợi dây chuyền dây máu. Trên dây chuyền treo một mặt dây, phía trước là một loạt hình ngựa, mặt sau khắc một chữ phồn thể "Liễu".

Lâm Hoan thuận miệng đọc ra chữ "Liễu". Lời còn chưa dứt, liền thấy Hạng Hạo Nhiên bước nhanh từ phòng khách vào phòng vệ sinh, cướp lấy dây chuyền trong tay cô. Lâm Hoan hét lên một tiếng, suýt nữa bị ngã xuống đất.

Hạng Hạo Nhiên làm sao vậy? Trước mắt ba người thế mà thất thố như thế! Y không để ý tới Lâm Hoan bị giật mình, thậm chí ngay cả găng tay phá án cũng không mang, liền không để ý ai bên cạnh nhìn chằm chằm dây chuyền trong tay. Cuối cùng, y đỏ bừng mặt, thanh âm run rẩy nói với Doãn Chính Sơn: "Doãn... Doãn cục... Liễu Thuần... Đây là dây chuyền của Liễu Thuần!"

Cái gì? Đây là dây chuyền của Liễu Thuần? Lời Hạng Hạo Nhiên nói khiến tất cả mọi người ở hiện trường đều khiếp sợ.

Sao dây chuyền của Liễu Thuần lại xuất hiện ở hiện trường giết người? Nó thuộc về hung thủ hay nạn nhân? Hai người đó có liên quan gì tới cái chết của Liễu Thuần? Giữa họ có thể nào có một người chính là hung thủ đã giết chết Liễu Thuần không?

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 4.2

Hạng Hạo Nhiên đứng ở phía trước, trên màn hình máy chiếu phía sau đặt ảnh hiện trường của nạn nhân. Mọi người xoay quanh Cao Á Nhân đi đầu tra một ngày, các loại chứng cứ đều là manh mối lần đầu nhìn thấy.

"8h05 sáng sớm ngày 7 tháng 9, trong tiểu khu Gia Viên Cẩm Tú đường Xúc Tiến phía tây nội thành xảy ra một vụ án mạng. Qua khám nghiệm hiện trường, đã có thể xác nhận có liên quan với ba vụ án trước.

Người chết Cao Á Nhân, nam giới, 45 tuổi, có bối cảnh du học nước ngoài, từng được coi là cố vấn nổi tiếng hàng đầu khu vực ASEAN, về sau chuyển tới là phó tổng biên tập một tạp chí tài chính nào đó trong nước, sau khi từ chức dùng thân phận nhà quan sát tài chính độc lập dẫn thân vào chuyên mục sáng tác.

Kết quả kiểm nghiệm thi thể ban đầu cho thấy: Thời gian tử vong là vào khoảng 23h tới 24h tối ngày 6 tháng 9. Nguyên nhân tử vong giống ba vụ án trước, là bị dây trói siết ngạt mà chết. Lưỡi người chết bị cắt sát gốc, hai bên má có nhiều chỗ chấn thương bị vật nhọn xỏ xuyên qua. Từ lượng máu chảy và màu máu đến xem, hành vi cắt lưỡi và đâm má đầu phát sinh sau khi nạn nhân hoàn toàn ngừng thở. Hung khí được xác nhận là dụng cụ cắt gọt lưỡi đơn, thân dao dài chừng 20cm. Hung khí và lưỡi nạn nhân không tìm thấy ở hiện trường.

Phía vật chứng: Hung thủ lần này để lại hiện trường một mặt nạ kính kịch. Qua phân tích thấy Hàn cho rằng, nó biểu thị nạn nhân bị giết có liên quan đến miệng của hắn. Theo ý nghĩa này, liên hệ với thân phận của nạn nhân, kế tiếp chúng ta phải tập hợp các loại văn chương và ngôn luận từng phát biểu trên truyền thông, có lẽ sẽ từ đó tìm được nguyên nhân hắn bị hung thủ lựa chọn. Mặt khác, dây chuyền phát hiện trong vụ án, qua phân

tích, là trang sức của nạn nhân Liễu Thuần trong vụ án lớn 9.12 năm ngoái, khoa kỹ thuật đang tiến hành kiểm tra dây chuyền trước. Về phần dây chuyền của Liễu Thuần tại sao lại xuất hiện tại hiện trường, quan hệ giữa cô ấy và nạn nhân cùng hung thủ là thế nào, đại án 9.12 và án mạng 8.20 có liên quan tới nhau không, trước mắt còn chưa có phán đoán chuẩn xác." Lúc này Hạng Hạo Nhiên đã hoàn toàn khôi phục được trạng thái thường ngày, nhắc tới tên của vợ, giọng nói lạnh lùng, dường như đó chỉ là một người không có bất cứ quan hệ nào với y.

"Còn nữa, chúng tôi vừa mới phát hiện Cao Á Nhân dùng tên của cha mình đăng ký một công ty tên là 'Công ty Quảng Cáo Trực Tuyến Hắc Thạch'. Theo cha hắn nói, ông ấy chỉ cho công ty một cái tên, cụ thể đưa vào hoạt động đều do Cao Á Nhân làm việc. Về tình hình của công ty này, chúng ta cần phải tìm hiểu cụ thể hơn."

...

Hội nghị kéo dài mãi đến hơn 10h tối mới chấm dứt, thời gian dài hơn so với dự tính không ít. Nguyên nhân là ở vấn đề đại án 9.12 và án mạng liên hoàn 8.20 có phải cùng một vụ hay không, mọi người tranh luận khá kịch liệt. Có bộ phận lãnh đạo cục cho rằng, lúc này đội hình cảnh không nên phân tán quá nhiều tinh lực, phải tập trung nhân thủ phá được án mạng liên hoàn, tranh thủ sớm ngày cho lãnh đạo cấp trên và lão bách tính một công đạo. Lý do của họ xem như chu đáo: Hai vụ án khác biệt tính chất quá lớn, rất khó nói là cùng một hung thủ gây nên. Còn lại đương nhiên là phía đội hình cảnh, lý do của họ là: Dây chuyền có khả năng là hung thủ không cần thận để quên ở hiện trường, theo manh mối này rất có khả năng sẽ kéo ra được hung thủ.

Hai phe tranh chấp không dứt, cuối cùng cục trưởng gõ tay: Nếu khả năng nào cũng có, hoặc nói khả năng dây chuyền là hung thủ của vụ án liên hoàn 9.12 để quên ở hiện trường cũng tồn tại, thì cứ đặt gộp lại đi điều tra đi.

Cục trưởng đã lên tiếng, mọi người cũng không tiện nói thêm gì nữa. Đến đây, hai vụ án có thể chính thức gộp án đi điều tra!

Sau khi tan họp, Hàn Ấn trở lại phòng làm việc, thấy trên bàn mình có thêm một hộp giấy lớn. Anh quay đầu hỏi Phương Vũ và Từ Thiên Thành đang chuẩn bị tan ca, hai người đầu lắc đầu nói không biết hộp của ai đặt đó. Hàn Ấn có chút buồn bực, đang muốn mở hộp nhìn thử, Hạng Hạo Nhiên đi đến.

Hạng Hạo Nhiên đi thẳng tới trước bàn Hàn Ấn, chỉ vào hộp nói: "Trong này chứa tất cả tài liệu của đại án 9.12, mấy ngày này cậu gác hết tất cả các việc trong tay lại, tập trung tinh thần, chuyên môn nghiên cứu vụ án này. Nếu thật sự có thể tìm được mối liên hệ giữa nó và án mạng liên hoàn, đối với hai vụ án này mà nói đầu là đột phá quan trọng."

"Dạ, em hiểu rồi." Hàn Ấn đồng ý, mở hộp ra. Thấy bên trong là từng chồng từng chồng hồ sơ nhét đầy ắp, Hàn Ấn nghĩ thầm, lại phải thức đêm.

"Hôm nay đã muộn rồi, tan ca trước, hôm sau xem tiếp." Hạng Hạo Nhiên vỗ vai Hàn Ấn, ra vẻ muốn đi, lại như tạm thời nhớ tới gì đó, hất cằm với Từ Thiên Thành, "Lão Từ, anh đến phòng làm việc của tôi một chút."

Hành động của Hạng Hạo Nhiên nhìn như hời hợt, như rất bình thường, nhưng không biết tại sao, Hàn Ấn cảm thấy có chút là lạ. Anh dùng vẻ mặt nghi hoặc đưa mắt nhìn bóng dáng hai người rời đi, mãi đến khi biến mất.

Hạng Hạo Nhiên và Từ Thiên Thành đi rồi, Phương Vũ vội vàng đến một cuộc hẹn, vội vã nói lời từ biệt với Hàn Ấn, cũng đi theo. Sau đó, các đồng sự khác cũng lần lượt đi hết sạch, phút chốc phòng làm việc to như thế mà chỉ còn lại mỗi Hàn Ấn. Anh dựa đầu trên lưng ghế, yên lặng nhìn chằm chằm hồ sơ trên bàn -- Anh đã quyết định đọc hết chúng trong đêm nay.

Thời kỳ làm nguội của hung thủ liên tục gây án đã càng ngày càng ngắn, có thể nói bây giờ là thời gian chạy đua trên ý nghĩa chân chính. Sớm một ngày bắt hung thủ quy án, có lẽ có thể cứu lại được một mạng người trong thành phố này, nếu không có trời mới biết còn bao nhiêu sinh mệnh nữa sẽ chôn vùi trong tay hắn.

Hàn Ẩn nghỉ ngơi chốc lát, đứng dậy pha cho mình một tách trà đặc, tắt đi thiết bị chiếu sáng khác trong phòng làm việc, chỉ để lại ngọn đèn nhỏ trên bàn mình, sau đó từ trong hộp giấy lấy ra xấp hồ sơ đầu tiên.

Đại án 9.12, bản thân tình tiết vụ án không hề phức tạp.

Đêm xảy ra vụ án, Liễu Thuần vốn gặp mặt một bạn nữ trong nhà hàng tên là Vương Khách Mỹ Thực Thành, sau khi kết thúc buổi hẹn một mình lái xe về nhà. Liễu Thuần khoảng 9h rời khỏi nhà hàng, thời gian tử vong là từ 9h đến 9h30, trong cơ thể được nghiệm ra lượng lớn rượu cồn, xung quanh hiện trường phát hiện án cảnh sát còn phát hiện một ít vết nôn, qua kiểm nghiệm giống với thức ăn trong dạ dày Liễu Thuần. Dưới đây là suy đoán của cảnh sát: Liễu Thuần trên đường về nhà, vì hơi rượu bốc lên, liễn đậu xe bên cạnh bồn hoa ngoài tường vây công viên Trung Sơn, khi cô xuống xe nôn mửa thì bị tập kích.

Ốt của Liễu Thuần bị công kích rất mạnh, tạo thành gãy xương đầu sau đó. Từ vết thương đến xem, hung khí hẳn là một vật cứng to bằng bàn tay. Vì bồn hoa ở hiện trường phát hiện án đang sửa chữa, phụ cận chất rất nhiều gạch vỡ, cảnh sát tìm được trong đó một khối gạch có dính máu của Liễu Thuần, nhưng phía trên không có dấu tay. Nhưng cái chết của Liễu Thuần không phải vì bị gạch vỡ đánh mạnh tạo thành, mà bị hung khí dẹt dây thừng siết ngạt, không thở được mà chết. Phân tích độ sâu độ rộng của vết dây, cùng với tình hình tổn thương ngoài da, pháp y phán đoán, hung khí là một cái cày của đàn ông.

Nạn nhân Liễu Thuần khi còn sống đảm nhiệm chức phó giám đốc quản lý quy hoạch xây dựng của cục quy hoạch, công Hạng Hạo Nhiên thì nhận chức chỉ đội trưởng chỉ đội hình cảnh thành phố. Vì Liễu Thuần là nhân viên công chức nhà nước, trong tay có nắm giữ chức quyền quan trọng quy hoạch, chọn địa điểm phê duyệt các hạng mục xây dựng, hơn nữa còn có thân phận người nhà của cảnh sát, cho nên vụ án đã gây chú ý đông đảo khắp nơi. Cảnh sát thị cục cũng vì vậy mà đi đầu động số lượng lớn cảnh lực, hợp thành tổ chuyên án quy mô khổng lồ. Tổ chuyên án đã phân tích các loại động cơ, tiến hành đi đầu tra dạng lưới với những người có khả năng tình nghi.

Thấm thoát mấy tiếng liền đã qua đi, lúc Hàn Ẩn buông hồ sơ trong tay ngẩng đầu, đồng hồ treo trên tường đã chỉ hướng ba giờ sáng. Anh chợt cảm thấy một cơn co quắp trong dạ dày, lúc này mới nhớ tới mình còn chưa ăn cơm chiều, liền lục ngăn kéo, tìm được một hộp mì gói. Nhưng nước trong ấm đã sớm uống cạn, anh đành phải xách ấm đến phòng nước múc nước.

Trong hành lang trống trải, rất yên tĩnh, bốn phía chỉ vang lên tiếng bước chân anh. Tiếng bước chân rất nhẹ, rất nhịp nhàng, hiển nhiên Hàn Ẩn vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ về vụ án.

Đại án 9.12 hẳn là một lần xúc động phạm tội, không có dự mưu, cũng không giống giết thuê. Thời gian, địa điểm hung khí gây án của hung thủ, thậm chí mục tiêu cũng giống như lựa chọn ngẫu nhiên, mà động cơ gây án kiểu này thường rất khó tìm tra.

Về động cơ, đương nhiên dễ nghĩ đến nhất là cướp của giết người. Nhưng khi kiểm kê tài vật của Liễu Thuần phát hiện tiền mặt cô mang theo bên mình, thẻ tín dụng, phiếu mua hàng, điện thoại di động, đồng hồ, thậm chí nhẫn kim cương trên tay cũng không bị mất, chỉ có một sợi dây chuyền vàng khắc ảnh tinh của cô là không thấy đâu. Dây chuyền là chồng Hạng Hạo Nhiên tặng sinh nhật của cô, sáng cùng ngày xảy ra vụ án cô vẫn đeo.

Về phần động cơ khác, kể cả giết vì tình, nguyên nhân chính trị hoặc lợi ích kinh tế sinh ra tranh chấp, vì bị Hạng Hạo Nhiên liên lụy mà bị thế lực hắc ác trả thù vân vân, xoay quanh những khả năng này tổ chuyên án đầu đã làm công tác đi đầu tra hàng loạt, kết quả không tìm được chứng cứ liên quan.

Xem ra, điểm thiết nhập duy nhất của đại án 9.12 chỉ có thể là "dây chuyền", vì đó là hành vi kèm theo duy nhất của hung thủ trong cả quá trình giết người.

"Tại sao là dây chuyền? Tại sao hung thủ chỉ lấy đi dây chuyền? Mà dây chuyền sao lại xuất hiện ở hiện trường Cao Á Nhân bị giết?" Hàn Ẩn dừng chân, dựa vào bệ cửa sổ hành lang, bắt đầu lẩm bẫm.

Một cơn gió thổi mở cửa sổ, hơi lạnh tràn vào, Hàn Ấn không nhịn được rùng mình, trong nháy mắt đại não lóe lên: Lưỡi của Vu Mai, mắt của Vương Ích Đức, mắt kính của Khổng Gia Tín, lưỡi của Cao Á Nhân... Chiến lợi phẩm... Dây chuyền... Dây chuyền của Liễu Thuần có khi nào cũng là chiến lợi phẩm không?

Dây chuyền là chiến lợi phẩm lần đầu giết người của sát thủ liên hoàn, với hắn mà nói mang ý nghĩa phi phạm, cho nên hắn luôn mang theo bên người, nhưng không cẩn thận đánh rơi tại hiện trường giết Cao Á Nhân.

Đột nhiên nảy ra ý tưởng, thần kinh Hàn Ấn hưng phấn hẳn, cảm giác mệt mỏi trên người nhất thời quét sạch, thậm chí không còn biết đói bụng nữa. Anh dứt khoát bỏ qua ý định múc nước, tranh thủ thời gian trở về chứng thực lại chi tiết có liên quan -- Dù sao bây giờ còn tồn tại một loại khả năng khác cũng đồng dạng hiềm nghi giết chết Liễu Thuần, lấy đi dây chuyền.

Hàn Ấn mau chóng trở về, chưa được vài bước lại dừng bước lui lại, vì anh nhìn thấy một tia sáng, ánh sáng đó đến từ phòng làm việc của Hạng Hạo Nhiên.

"Hạng đội còn chưa về?" Hàn Ấn đi qua thử gõ cửa, nghe được bên trong có đáp lại liền đẩy cửa đi vào.

Trong phòng tràn ngập khói thuốc, Hạng Hạo Nhiên đang cầm điều thuốc đọc hồ sơ. Thấy Hàn Ấn tiến đến, y có chút kinh ngạc, vờ tắt điều thuốc trong tay, khéo lại hồ sơ, nói: "Sao cậu chưa về?"

"Ngài cũng chưa về mà." Hàn Ấn cười nói.

Hạng Hạo Nhiên hơi vuốt cằm, trong lòng đầy vui mừng, y biết Hàn Ấn đang tranh thủ thời gian cho vụ án. Song y không phải người giỏi về biểu đạt tình cảm, vì vậy liền chuyển chủ đề: "Nghiên cứu thế nào rồi?"

"Chỉ mới đọc đại khái một lượt, còn chưa có suy nghĩ cụ thể. Đúng rồi, ngài nghĩ vợ ngài có khả năng quen biết Cao Á Nhân không?" Hàn Ấn hỏi.

"Hắn là không biết đâu, không nghe cô ấy nhắc tới. Sao, có vấn đề gì không?" Hạng Hạo Nhiên có chút khó hiểu.

"Không có gì, tùy tiện hỏi thôi." Hàn Ấn dừng một chút, mắt nhìn Hạng Hạo Nhiên, cân nhắc trong chốc lát rồi nói, "Tôi có một nghi vấn, là về ngài, không biết có thể..."

"Có liên quan tới tôi? Chuyện gì? Hỏi đi."

"Tôi đã thấy ghi chép vài một vài kẻ tình nghi, trong đó hình như không có ngài, theo lý thuyết hẳn là phải có ngài."

"Ồm, cái này..." Hạng Hạo Nhiên cũng không tránh ánh mắt của Hàn Ấn, "Việc này tôi đã báo cáo với lãnh đạo, lúc xảy ra vụ án tôi ở cùng Lão Từ. Lão Từ có thể làm chứng, hai chúng tôi sau giờ làm việc đến nhà hàng Thái Vân ăn cơm, mãi đến khi nhận được điện thoại Liễu Thuần xảy ra chuyện." Hạng Hạo Nhiên nói xong, có thể là mũi có chút ngứa, đưa tay lên gãi hai cái.

Hàn Ấn nhíu mày, phản ứng của Hạng Hạo Nhiên khiến anh bất ngờ quá. Thời khắc trả lời vấn đề mà nhìn thẳng đối phương, vô thức chạm mũi, đây đều là biểu hiện nói dối và che giấu. Tại sao Hạng Hạo Nhiên phải nói dối? Ở vụ án của Liễu Thuần, y có gì phải che giấu? Hàn Ấn chợt cảm thấy, có lẽ đại án 9.12 phức tạp hơn hẳn tưởng tượng của anh nhiều.

Hai người ôm tâm sự riêng, cứ ở đó hai cũng không nói lời nào, bầu không khí có chút khó xử. Cuối cùng, vẫn là Hàn Ấn ho nhẹ hai tiếng phá tan im lặng: "Vậy không còn chuyện gì, tôi ra ngoài trước."

Hạng Hạo Nhiên gật đầu, không nói gì.

Hàn Ấn xoay người, đi chưa được mấy bước, sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh lùng của Hạng Hạo Nhiên: "Đừng lãng phí thời gian trên người tôi, nếu có khả năng, tôi thà mình là người chết, cũng tuyệt đối không muốn để cho Liễu Thuần chịu thêm chút thương tổn nào nữa!"

Hàn Ẩn nghe ra được, lời Hạng Hạo Nhiên nói giống như thừa nhận y có đi đâu giấu diếm, nhưng đ ồng thời cũng ám chỉ y có lời khó nói. Chẳng qua Hàn Ẩn thật sự không nghĩ ra, có chuyện gì có thể quan trọng hơn so với cái chết của Liễu Thu ần. Song nếu đã nói đến mức này, có truy hỏi tiếp chỉ làm quan hệ thêm căng thẳng, thậm chí phức tạp hóa vụ án hơn. Cũng may còn có nhân chứng Lão Từ, đối phó với Lão Từ dễ hơn đối phó với Hạng Hạo Nhiên nhiều. Nghĩ vậy, Hàn Ẩn hơi dừng một chút, đưa lưng về phía Hạng Hạo Nhiên gật đầu, ngay sau đó liền kéo cửa đi ra ngoài.

Hàn Ẩn còn chú ý tới, trong lời Hạng Hạo Nhiên vừa nói có một chữ "nữa".

Từ Thiên Thành tùy tiện đẩy cửa phòng làm việc ra, rồi thoáng cái lại trở nên rón rén. Hắn nhìn thấy Hàn Ẩn đang nằm ngủ say giữa những xấp hồ sơ, cho rằng thằng nhóc này đã phân tích vụ án cả đêm, vì vậy liền ng ồi vào trước bàn làm việc của mình, từ trong túi lấy ra một tờ báo, trải lên bàn nhẹ nhàng lật xem. Hắn cố gắng không phát ra tiếng động nào, muốn để Hàn Ẩn ngủ thêm chút nữa.

Khoảng 20 phút sau, Hàn Ẩn mơ mơ màng màng cảm giác trong phòng dường như có người, liền ng ẩng đầu, liền mò tìm kính đeo mắt. Anh nhìn đ ồng hồ trên tường, lại nhìn Từ Thiên Thành, sau đó đứng dậy, đuổi người nói: "Tới sớm thế!"

"Cậu dậy rồi?" Từ Thiên Thành khép lại tờ báo trong tay, "Thức cả đêm sao? Hồ sơ đọc thấy thế nào?" Từ Thiên Thành vừa nói chuyện, vừa vòng ra khỏi bàn làm việc, cầm lấy thùng nước và cây lau nhà đặt cạnh cửa, ngay sau đó là múc nước, lau sàn, lau bàn bận rộn.

Nhìn Từ Thiên Thành cẩn thận quét dọn, Hàn Ẩn trêu ghẹo nói: "Không hổ là lãnh đạo, làm gương mọi lúc mọi nơi!"

"Ha ha, trời sinh mạng lao碌, không chịu ng ồi yên, toàn làm rèn luyện thân thể."

"Giác ngộ này không t ối." Hàn Ẩn hạ giọng, như nói với Từ Thiên Thành, lại như đang lẩm bẩm. Anh nhìn Từ Thiên Thành, như có đi đâu suy

ngĩ, nói: "Nghe nói đêm Liễu Thu ần bị hại, Hạng đội ở cùng với anh?"

Động tác lau nhà của Từ Thiên Thành hơi khựng lại, lắc đầu, ngoài miệng nói: "Đúng thế, khi đó tôi quả thật ở cùng Tiểu Hạng." Từ Thiên Thành tiếp tục lau sàn, "Ngày đó sau giờ làm việc..."

Cách nói của Từ Thiên Thành cơ hồ giống hệt Hạng Hạo Nhiên, khi hấn ngẩng đầu lên, Hàn Ẩn đã chắn trước người: "Thời gian đã qua lâu như vậy, anh không cần nhớ lại chút nào đã nói được?" Hàn Ẩn nói bằng giọng trào phúng.

"Việc này... này..."

"Anh ngẩng đầu lên! Nhìn tôi!" Hàn Ẩn tập trung nhìn Từ Thiên Thành, "Tại sao phải nói dối?"

"Nói dối? Không có... Không có mà!"

Hàn Ẩn chỉ vào đầu Từ Thiên Thành: "Anh biết không, khi anh nói "Đúng", đầu lại lắc? Việc này chứng tỏ gì? Chứng tỏ tâm khẩu anh không đồng nhất! Nói cho tôi biết tại sao? Tại sao vụ án của Liễu Thu ần này, đường đường một tổ trưởng tổ trọng án, đường đường một đội trưởng đội hình cảnh, thậm chí là chồng của nạn nhân, phải nói dối? Các anh tới cùng đang che giấu gì?" Hàn Ẩn ra vẻ tức giận, giọng đẽo cao tám độ.

"Cậu gào cái gì?" Từ Thiên Thành cuống quít buông cây lau nhà, hạ giọng nói, ngay sau đó lại chạy tới cửa, nhìn quanh quất một chút, đóng cửa, "Cậu bình tĩnh đi, không như cậu tưởng tượng đâu, có một số việc quả thật không có cách nào nói được." Hàn Ẩn lạnh lùng nhìn chằm chằm Từ Thiên Thành, Từ Thiên Thành có chút khó xử. Hai mắt nhìn nhau, cuối cùng Từ Thiên Thành bại trận.

"Được rồi, hôm qua khi chạm mặt Tiểu Hạng, tôi đã nói sẽ giấu không được cậu mà. Cậu bình tĩnh chút, nghe tôi chậm rãi nói." Từ Thiên Thành kéo Hàn Ẩn nhấn xuống ghế ng ỗ của mình.

"Kỳ thật đêm Liễu Thuần bị hại, người thật sự ở cùng Tiểu Hạng là Lâm Hoan, hai người họ đến khách sạn Hương Phiếm..." Từ Thiên Thành nói đến đây, cố ý nhìn thoáng qua Hàn Ấn, hẳn biết Hàn Ấn gần đây rất thân với Lâm Hoan, không biết sau khi Hàn Ấn nghe xong sẽ phản ứng thế nào, "... muốn phòng."

"Cái gì?" Hàn Ấn tỏ vẻ khiếp sợ, "Anh nói khi đó hai người họ đang yêu đương vụng trộm?"

"Ừ!" Từ Thiên Thành chậm rãi gật đầu, "Kỳ thật họ đã quen rất lâu rồi, tôi sau khi xảy ra chuyện mới nghe Tiểu Hạng nói. Lần đó cậu ta cùng Lâm Hoan đi công tác, Tiểu Hạng mắc cảm nặng, ở trong khách sạn không ra khỏi giường nổi, Lâm Hoan cơ hồ là chăm sóc cậu ấy liên hai ngày hai đêm một tấc không rời. Có lẽ vì phát sốt, có lẽ vì hai người đang ở đất khách quê người cần tình cảm an ủi, có lẽ hai người đã sớm... Tóm lại hai người đó cứ thế mà xảy ra quan hệ."

Hàn Ấn đến đội trong khoảng thời gian này, đương nhiên có thể nhìn ra giữa Hạng Hạo Nhiên và Lâm Hoan có mờ ám, nhưng anh cũng chỉ cho rằng hai người xảy ra tình cảm sau khi Liễu Thuần qua đời. Kỳ thật không chỉ có Hàn Ấn nghĩ như vậy, đại đa số mọi người trong đội cũng cho là thế.

"Mẹ nó đầu là lấy có! Kẻ lạc lối luôn có thể tìm được lý do thế này thế kia!" Hàn Ấn cắn răng, nghiến từng chữ.

Phản ứng của Hàn Ấn mãnh liệt như thế, trái lại ngoài dự liệu của Từ Thiên Thành, hẳn theo bản năng giải thích thay Hạng Hạo Nhiên: "Đàn ông mà, cái gì cũng muốn, tửu sắc tài vận thế nào cũng phải có một cái! Tiểu Hạng không rượu chè, cờ bạc, không tham, ham sắc cũng coi như bình thường."

Nói xằng xiên gì thế này! Nói ra miệng, Lão Từ cũng cảm thấy mình không đúng, lại vội nói: "Kỳ thật Tiểu Hạng cũng bất đắc dĩ lắm. Nếu khi ấy nói ra tình hình thực tế, chỉ sợ không vào được tổ chuyên án nữa, cho nên bảo tôi giúp cậu ấy che đậy."

Từ Thiên Thành không hiểu phản ứng của Hàn Ẩn, là vì hắn không biết Hàn Ẩn.

Khoảng thời gian khi Hàn Ẩn còn nhỏ, mẹ anh phản bội gia đình, bỏ anh và ba, trải nghiệm đó đã để lại trong lòng anh vết sẹo. Anh không quên được ánh mắt lần cuối cùng mẹ nhìn anh, thật giống như vứt bỏ một con chó con bẩn thỉu, không chút lưu luyến, thương yêu, thậm chí còn mang theo chút vui sướng. Cho nên từ trong xương cốt, anh cực kỳ cực kỳ thống hận những kẻ bất trung với gia đình này. Càng làm anh khó có thể tiếp nhận hơn, Lâm Hoan vậy mà lại là một "Tiểu Tam"!

Mặc dù anh không muốn thừa nhận, nhưng Lâm Hoan và Vương Mạn cực kỳ giống nhau về bên ngoài khiến anh đặt một tình cảm nhất định lên người cô. Mà lúc này, một loại cảm giác bị lừa gạt, bị phản bội đang lan tràn trong đáy lòng anh.

Thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của Hàn Ẩn, nhìn lại đồng hồ, đã gần đến giờ làm việc, Từ Thiên Thành lo lắng bị người trong đội nhìn ra gì, liền kéo Hàn Ẩn nói: "Đi thôi, cậu đã thức cả đêm, cũng phải đói bụng rồi, cùng đi ăn sáng, thuận tiện kể lại vụ án." Hàn Ẩn không từ chối, máy móc theo sát Từ Thiên Thành ra khỏi phòng làm việc.

Sau khi ăn xong bữa sáng, hai người bình chia hai ngã, Từ Thiên Thành hợp với Phương Vũ đi điều tra công ty của Cao Á Nhân, Hàn Ẩn thì đến thăm cha mẹ Cao Á Nhân.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 4.3

Mở cửa chính là Cao Thường Sinh, ông nhìn lướt qua chứng nhận cảnh quan của Hàn Ấn, không nói nhiều lời, chỉ nghiêng người để Hàn Ấn vào trong nhà.

Nhà trang hoàng không t ỡ, chẳng qua hiện giờ có chút bừa bộn. Trong phòng bếp đang tỏa hơi nóng, tản mát ra mùi thuốc bắc. Gối mì ăn liền, gà mên thức ăn nhanh, xúc xích biscuit ăn một nửa, chất lung tung trên bàn. Cao Thường Sinh xếp lại quần áo ném trên sofa để chừa chỗ cho Hàn Ấn ngồi xuống. Ông liếc mắt nhìn phòng ngủ, hơi áy náy nói: "Ngại quá, trong nhà quá loạn. Từ khi Á Nhân xảy ra chuyện, mẹ nó bệnh không dậy nổi, tôi cũng thật sự không còn tâm trạng thu dọn. Đúng r ỡ, cậu tới là vì vụ án có tin tức gì sao?"

"Bác à, xin lỗi, chúng con còn đang ra sức truy xét, nếu có thông tin nhất định sẽ thông báo ngài trước tiên."

"Vậy cậu tới vì...?"

"Con trai bác có quen một người tên Liễu Thuần không? Bác từng nghe anh ấy nhắc tới cái tên này chưa?" Hàn Ấn sợ chậm trễ Cao Thường Sinh sắc thuốc, liền bắt đầu hỏi han.

"Chưa từng nghe nó đề cập tới." Cao Thường Sinh lắc đầu, "Tôi không rõ chuyện bên ngoài của nó lắm, cũng không biết nó tới cùng có quen người này hay không."

"Ừm, còn có chuyện này muốn hỏi bác, thời gian có lẽ đã khá lâu, bác cố hết sức nhớ lại giúp con. Vào tháng 9 năm ngoái, nhất là khoảng thời gian đầu tháng 9 đó, con trai bác có hành động gì dị thường không? Công việc của anh ấy hoặc phương diện khác có gặp bất lợi không?"

"Năm ngoái? Sao có thể nhớ rõ được. Người già rồi, trí nhớ không tốt, đừng nói tháng 9 năm ngoái, chỉ chuyện của tháng trước thôi đã nhớ không được đầy đủ rồi. Hay là cậu chờ hai ngày nữa hỏi con dâu tôi đi, nó đang từ Mỹ chạy về, chuyện Á Nhân nó rõ ràng hơn. Ôi, đúng rồi..." Nhắc tới con dâu mình, Cao Thường Sinh như nhớ tới gì đó, "Con dâu và cháu tôi cuối tháng tám năm ngoái đã đi, khi đó Á Nhân cũng cùng theo qua đó thu xếp cho hai mẹ con họ, bận rộn gần hơn nửa tháng mới về"

"Bác nhớ rõ ngày cụ thể của anh ấy khi về nước không?"

"Cái đó thì không nhớ được, quan trọng không?"

"Dạ... Ừm, không, không sao, bọn con cháu có thể tra được." Hàn Ấn đột nhiên sửa miệng, vì anh nghĩ ra một biện pháp rất đơn giản -- Đến chỗ quản lý xuất nhập cảnh đi điều tra chút lịch sử xuất nhập cảnh, ngày cụ thể Cao Á Nhân về nước chẳng phải sẽ thấy ngay sao?

Công ty quảng cáo trực tuyến Hắc Thạch của Cao Á Nhân thuê văn phòng tại tầng 11 cao ốc Thời Đại. Từ Thiên Thành và Phương Vũ ở trên đường đã nghi hoặc, Cao Á Nhân lặng lẽ dùng tên cha hắn đăng ký công ty, hơn nữa trên danh thiếp cũng không in chức vụ ở công ty này, rất rõ ràng là đang tránh né gì đó, phỏng chừng công ty này làm ăn buôn bán không đang hoàng. Từ Thiên Thành cố ý dặn dò Phương Vũ, đến lúc đó phải hành sự tùy theo hoàn cảnh, đừng nóng vội để lộ thân phận.

Khuôn mẫu xếp đặt của văn phòng, bên trong có năm sáu vách ngăn, mấy nhân viên đối mặt với máy tính lộp cộp gõ bàn phím. Gần mặt ngoài hơi xéo có hai căn phòng làm việc độc lập, một căn là phòng khách, một căn khác là phòng tổng giám đốc. Lúc này người ghế giám đốc của phòng tổng giám đốc là một anh chàng hơn 20 tuổi, thoạt nhìn hắn hẳn là người quản lý công ty thay Cao Á Nhân.

Anh chàng tuổi tác không lớn, lòng dạ lại rất sâu, vừa này còn nghiêm mặt, bấy giờ thấy khách tới công ty, lập tức thay một bộ mặt tươi cười, vội vàng ra khỏi phòng làm việc. Hắn cơ hồ là chạy thẳng đến Từ Thiên Thành, nhiệt tình vươn hai tay -- Từ Thiên Thành vóc dáng béo lùn phúc hậu, nhìn giống hệt ông chủ.

"Hoan nghênh, hoan nghênh, xin hỏi ngài là?" Anh chàng bắt tay Từ Thiên Thành hỏi.

Phương Vũ bị đả ngộ khác biệt liên tục giận quên mất Từ Thiên Thành dặn dò, tay tiến vào trong túi định lấy giấy chứng minh, Từ Thiên Thành vội vàng dùng mắt ngăn cản hẳn.

Anh chàng kia khôn khéo, lạnh mắt, vỗ ót một cái: "Quên mất, quên mất, việc này phải trách tôi, tôi quên mất kiêng kỵ này. Vậy đi, hai vị không cần nói cho tôi biết thân phận của mình, chỉ cần nói ngài cần phục vụ gì là được, chúng tôi nhất định sẽ thỏa mãn ngài."

"Các cậu có thể cung cấp phục vụ gì?" Từ Thiên Thành thuận nước đẩy thuyền, ra vẻ kiêu cách của ông chủ hỏi.

"Mời hai vị theo tôi đến phòng khách, chúng ta từ từ nói chuyện." Anh chàng dẫn hai người vào phòng hội nghị, xoay người đi ra gõ bàn một nữ nhân viên, "Lấy hai tách cà phê mang vào."

Đợi hai người ngồi vào chỗ của mình, cafe bưng lên, anh chàng nọ bắt đầu mở máy hát: "Hai vị nếu đã tới, vậy cũng từng nghe tới danh tiếng của công ty chúng tôi rồi, tôi bắt đầu nhé. Tính ra, lớn có tranh chấp thương hiệu, quảng bá cho công ty, tạo dư luận, nguy cơ quảng cáo, nhỏ có đăng topic, xóa topic... Chúng tôi đều có thể làm." Anh chàng nọ tưởng rằng đã gặp khách hàng lớn, càng nói càng hăng hái, "Internet là một đất trời tự do, trên là top 500 thế giới, dưới là cửa hàng tạp hóa nhỏ, không cần biết là ai, chỉ cần ngài đưa tiền ra, tôi bảo đảm cho họ..."

"Như vậy không xảy ra chuyện gì chứ?" Từ Thiên Thành hỏi.

"Ngài yên tâm, 'Thủy quân' của chúng tôi trải rộng khắp nơi trên thế giới, trong tay nắm giữ hơn mười vạn IP tại các diễn đàn lớn, cam đoan không trùng IP, người ngoài nhìn không ra ngõ ngách gì. Lại nói, cho dù xảy ra vấn đề, nhiều nhất chỉ truy cứu chút trách nhiệm dân sự, họ muốn lấy bằng chứng cũng rất khó."

"Giá cả thế nào?" Từ Thiên Thành lại hỏi.

"Phụ thuộc vào đăng topic lên diễn đàn, mỗi lần đăng 2 đề, một vấn đề topic lên giá. Gửi bài blog, weibo, mỗi ngày hai ngàn. Chúng tôi hay gộp... À, không, thuê chuyên gia phát biểu bình luận ở mặt bằng hoặc cửa ngõ website, mỗi ngày hai vạn. Ngài xem, hai vị muốn loại nào?"

Từ Thiên Thành và Phương Vũ nhìn nhau, nén cười, lấy ra chứng nhận cảnh sát đặt trên bàn. Anh chàng kia nhất thời choáng váng, ngây người trong chốc lát, đứng bật dậy, bắt lấy tay Từ Thiên Thành, khóc nức nở nói: "Đại ca, anh buông tha em đi, kỳ thật công ty này là của chú họ em, em chỉ là trợ lý của ông."

"Chú họ?"

"Đúng, chú họ em là Cao Á Nhân, ông... Ông mấy hôm trước bị người ta giết, em chỉ tạm thời quản lý công ty. Ồi, em biết rồi, các anh là vì chuyện của chú nên tới đúng chứ?" Anh chàng này cũng không ngốc, cuối cùng đã kịp hiểu ra.

Phương Vũ hừ mũi, chỉ vào ghế nói: "Cậu ngồi xuống trước, hôm nay chúng tôi mặc kệ chuyện xấu của công ty các cậu, trước tiên kể về chú cậu đi. Chú cậu và công ty các cậu gần đây có kết thù oán với ai không?"

"Làm nghề như chúng tôi đặc tội với ai đó là chắc chắn. Song ở tình huống bình thường, đương sự song phương -- cũng chính là kẻ bồi nhọ và kẻ bị bồi nhọ, trong lòng họ đều biết rõ là ai làm, cho nên đánh cò chủ yếu đến từ song phương họ, rất ít ai truy cứu trách nhiệm ở loại công ty chúng tôi, trừ phi hẳn có chứng cứ vô cùng xác thực." Anh chàng kia xoa vệt nước mắt trên mặt, bình tĩnh lại, "Ở tình huống bình thường, công ty là tôi thu xếp phía trước, chú tôi chỉ huy phía sau, gặp mối lớn ông ấy mới tự thân xuất mã. Dựa vào hình tượng và ngôn luận nhất quán của ông ấy, người ngoài không nhìn ra mặt này bên trong. Cho dù có cá nhân nào phát hiện kỳ lạ trong đó, nhưng họ đều là người có mặt mũi, hẳn sẽ không phải làm trò ám sát như vậy. Chú của tôi rất tốt, đối với đề nghiệp trong công ty cũng rất tốt, hơn nữa chú ấy thường hay vắng mặt ở công ty -- Chú ấy từ nước ngoài về, thích uống cafe, không thích mùi tỏi..."

"Nói thế, trên lý luận người kết thù với chú cậu hẳn rất nhiều, nhưng trên thực tế không ai từng công khai cho thấy lập trường." Từ Thiên Thành tổng kết, sau đó đưa ra yêu cầu hồ sơ khách hàng của công ty.

"Không có đâu." Anh chàng kia vội vàng giải thích, "Không phải không cho các anh, là thật sự không có! Dù là công ty hay một người, họ tìm chúng tôi, sẽ thông qua trung gian, sẽ dùng tên giả, thật sự không cần phải lập hồ sơ."

Cùng lúc với Từ Thiên Thành bên này, khoa kỹ thuật đã giao tổng hợp phân tích thông tin video và những bài phát biểu văn chương về Cao Á Nhân nhận phỏng vấn cho Hạng Hạo Nhiên. Những tài liệu này, một phần đăng trên internet, một phần lấy từ trong lưu trữ trên máy tính Cao Á Nhân.

Hạng Hạo Nhiên xem báo cáo phân tích một chút, lại xem đại khái một ít bài viết của Cao Á Nhân. Phải nói hẳn là một người khí rất vượng, nhà bình luận năng suất rất cao, nhiều năm qua, bóng dáng hẳn thường xuyên xuất hiện trong các chương trình tài chính trên TV, tiếp nhận phỏng vấn truyền thông và phát biểu mang tính bình luận, bài viết mang tính dự đoán cũng đạt hơn mấy trăm lần, những nội dung này bao gồm các lĩnh vực vô cùng phổ biến.

Phần lớn bài viết của hẳn trước đây chủ yếu nhằm vào các thị trường lĩnh vực tài chính, cổ phiếu bất động sản, năng lượng mỏ trong nước, làm một vài phân tích và dự đoán. Văn phong phần nhiều dùng "Kiểu nói xấu" là chính, nói năng sắc bén, "Oanh tạc" người ta tỉnh ngộ. Mấy từ để lại ấn tượng khá sâu sắc cho Hạng Hạo Nhiên là bọt biển, sụp đổ, hủy diệt... Mà sau lưng những dự đoán phách lối này, lại là những xác suất chuẩn cực thấp.

Chỉ vài năm, theo tốc độ tiến bộ của xã hội, phát triển đa nguyên hóa kinh tế quốc nội, một vài sản nghiệp vốn không được xem trọng từ từ phát triển lên, hơn nữa đang từng bước hướng về phía thời đại hoàng kim, ví dụ như sản nghiệp văn hóa giải trí, công nghiệp điện ảnh vân vân. Mà Cao Á Nhân cũng thuận theo thủy triều, vươn vòi đến mảng giải trí điện ảnh truyền hình. Mỗi lần có phim bom tấn mới, sẽ có thể những bài viết mang

tính bình luận điện ảnh của hắn trên truyền thông. Văn phong này càng thêm dửng dăng, chua ngoa, những lời nói bộc lộ thái độ tục tằn, tầm thường, phản nộ với điện ảnh Trung Quốc và những nhà làm phim, mức độ này không thua gì đàn bà đánh đá chửi đổng.

Bởi vì sắp tới trong nước liên tiếp xuất hiện một vài sự kiện xã hội mang tính chấn động, chủ đề thảo luận cùng dân sinh đối với trách nhiệm liên trở thành điểm nóng theo đuổi của giới truyền thông, mà Cao Á Nhân cũng đột nhiên chuyển hướng trọng điểm bình luận sang phương diện thời sự xã hội. Bởi vì văn phong này vẫn duy trì sự sắc bén nhất quán, khắc sâu bản sắc, cho nên bài viết đều được các tờ báo lớn hoan nghênh, đều được đăng tải.

Đọc xong một loạt các tác phẩm của Cao Á Nhân, Hạng Hạo Nhiên có loại cảm giác, Cao Á Nhân sẽ là người phát ngôn cho lợi ích của vài tập đoàn, sẽ là một kẻ đầu cơ khắp nơi. Xã hội sự kiện gì chịu chú ý cao độ hắn sẽ bình luận cái đó, hơn nữa dùng giọng điệu chanh chua chửi đổng lòn thiên hạ làm phẩm chất riêng, vì như vậy có thể có được sự chú ý của truyền thông, danh lợi sẽ lũ lượt kéo đến.

Đợi Từ Thiên Thành và Phương Vũ trở về đơn vị, hai bên trao đổi thông tin, kết luận càng thêm rõ ràng. Cao Á Nhân dựa vào lý lịch huy hoàng, thân phận chuyên môn này, trường kỳ đưa ra các phát biểu dư luận tiêu cực làm người kinh hãi về các thị trường tư bản và sản nghiệp hấp dẫn trong nước, quấy nhiễu nghiêm trọng trật tự bình thường của thị trường quốc nội, hơn nữa hắn cũng là một trong những kẻ thúc đẩy "Mạng xã hội đen". Mặc dù hiện tại không có chứng cứ cho thấy Cao Á Nhân rốt cuộc đại biểu cho quyền lợi phe nào, nhưng hắn thông qua đối gạt dư luận, đối gạt những nhà đầu tư từ đó kiếm lấy món lãi kếch sù, điểm này là chắc chắn. Hắn là kẻ nham hiểm, ngôn luận xấu sau lưng, những các nhân không ngừng tăng trưởng danh lợi, nhưng đồng thời bị tổn hại, bị lừa gạt chính là quốc gia, xí nghiệp và nhân dân. Đây chính là nguyên nhân hắn bị sát thủ liên hoàn lựa chọn, mà bộ mặt kinh kịch đã tuyên bố thích đáng ý nghĩa của nó -- Miệng của hắn quả thật đầy tà ác, đầy hắc ám.

Cao Á Nhân chết vì một cái miệng xấu tà ác.

Sau đó, Hạng Hạo Nhiên lại tiết lộ cho hai người một tin xấu và một tin tốt. Tin xấu là, dây chuyền của Liễu Thuần vì bị máu của Cao Á Nhân nhiễm bẩn, trên đó không có dấu này và DNA nào dùng được. Tin tốt là, dấu tay trên tạp chí đã truy đã có kết quả so sánh, dấu tay đến từ một người Hạng Hạo Nhiên và Từ Thiên Thành đều biết. Hạng Hạo Nhiên nói một cái tên.

Từ Thiên Thành cười vui vẻ, nói: "Ai? Vương Đại Hải? Thăng nhóc này ra r ấ?"

Hạng Hạo Nhiên ra hiệu: "Đúng thế, hơn bảy tháng r ấ."

"Thăng nhóc này là một nhân vật đấy, song sao tôi không nhìn ra được cậu ta có thể là sát thủ liên hoàn?"

"Đúng, tôi cũng thấy hắn không giống, song quyển sách cấm đó nhất định là của hắn."

"Vậy mau bắt về thẩm tra." Từ Thiên Thành nói.

Từ chỗ quản lý xuất nhập cảnh đi ra, chỗ kế tiếp Hàn Ấn muốn đến là bách hóa Hữu Nghị.

Lịch sử xuất nhập cảnh cho thấy, Cao Á Nhân trở về nước vào ngày 17 tháng 9 năm ngoái, việc này đã loại trừ khả năng hắn giết Liễu Thuần. Đây cơ bản có thể kết luận, dây chuyền là do sát thủ liên hoàn lơ đãng đánh rơi tại hiện trường. Vậy kế tiếp cần tìm chính là, tại sao Liễu Thuần bị lựa chọn? Cô ấy có phù hợp với sự lựa chọn nạn nhân nhất quán của hung thủ không?

Tổng giám đốc phòng tài vụ bách hóa Hữu Nghị là người hẹn gặp Liễu Thuần trước khi cô bị hại, hiện giờ Hàn Ấn đang ở tại phòng làm việc của cô ta, anh muốn chính ta nghe Lý Tiểu Uyển thuật lại tình hình đêm đó.

Lý Tiểu Uyển là loại phụ nữ làm cho người ta lóa mắt, vóc dáng cao gầy, da trắng như tuyết, mái tóc xoắn thật dài làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp. Một thân trang phục văn phòng già dặn tôn lên thân hình hoàn mỹ

trước l ời sau v ềnh của cô, cả người làm cho người ta cảm giác thờ ợ mạnh, gọi cảm, mà lại không mất sự ý nhị của phụ nữ. Hàn Ẩn lúc này mới hiểu được, tại sao buổi sáng khi nhắc tới tên của cô ta đ ồng tử Lão Từ lại đột nhiên phóng to, trong lòng không nh ịn được cười th ần Lão Từ cũng là một sắc quý.

Hàn Ẩn nêu rõ mục đích đ ến. Hi ển nhiên giống với vấn đ ề Lý Ti ểu Uyên đã trả lời vô số l ần, cô cắn môi, cúi đ ầu, dụi mắt, nhi ều ít có chút sốt ruột. Song trên mặt cô nhanh chóng lộ ra nụ cười khéo léo, nói: "Kỳ thật chuyện ngày đ ố, Hạo Nhiên đã buộc tôi nói rất nhi ều l ần r ồi, nhưng nếu có thể giúp ích cho vụ án của Ti ểu Thu ần, nói thêm vài l ần nữa cũng không sao."

Cô hơi dừng lại, sau đ ố chậm rãi nói: "Ngày đ ố là cuối tu ần, ch ờng tôi đi công tác, sau khi tan làm tôi một mình bu ồn chán, mà đã lâu chưa gặp Ti ểu Thu ần, vì vậy liền gọi điện thoại cho cô ấy, hẹn hai người bạn nữa, cùng đ ến 'Vượng Khách' tụ họp. Chúng tôi ở đ ố hai giờ, vốn muốn đi Karaoke nữa, nhưng hai người bạn của tôi tạm thời có việc không đi đ ược, nên đành thôi nên chúng tôi tính ti ền, r ồi ai về nhà nấy. Kỳ thật cả quá trình chỉ đơn giản có vậy."

"Trong quá trình các cô đ ến nhà hàng, ăn cơm, tính ti ền, về nhà, không xảy ra chút chuyện khác biệt gì, hoặc gặp ai đ ố sao?" Hàn Ẩn hỏi.

"Hình như không." Lý Ti ểu Uyên hất cằm, miệng r ử xuống, mi tâm nhíu lại, như đang cố gắng h ồi tưởng, tiếp lại ngưng ngưng nói, "Có thể là đã quá lâu r ồi, hơn nữa khi đ ố tôi cũng uống quá nhi ều, về chuyện ăn cơm ngày đ ố, tôi chỉ có thể nhớ một quá trình đại khái, chi tiết cụ thể tôi không nghĩ ra đ ược chút gì, thậm chí ngay cả hóa đơn tính ti ền thế nào, ra xe lái về nhà thế nào, tôi cũng không nhớ r ồi."

Hàn Ẩn mím miệng cười nhìn về phía Lý Ti ểu Uyên, kỳ thật anh không phải đang thật sự nhìn cô, anh chỉ đang suy nghĩ -- Cắn chặt môi chứng tỏ cô rất lo âu. Cúi đ ầu ý xấu hổ, dụi mắt tỏ vẻ không tình nguyện. Nói chuyện thông thả, cảm hất lên, khéo miệng r ử xuống đ ều là biểu hiện bi thương, mi tâm nhíu chặt dường như sợ hãi và lo lắng nào đ ố.

Thấy Hàn Ẩn nhìn chằm chằm mình, Lý Tiểu Uyển có chút hiểu lầm, tưởng rằng Hàn Ẩn không tin lời mình, lại nhấn mạnh nói tiếp: "Tôi không lừa cậu, tôi thật sự không nhớ gì cả."

Hàn Ẩn lúc này mới hồi phục lại tinh thần, nói: "Không, không, tôi không có ý đó." Dừng một chút, Hàn Ẩn lại khách khí nói, "Tôi học tâm lý học, cô có thể cho tôi phân tích cô từ phương diện tâm lý không?"

"Đương nhiên không ngại, cậu có lời gì cứ nói."

"Tôi cho rằng, cảnh ngộ của Liễu Thuần nhất định đã tạo thành quấy nhiễu tâm lý rất lớn cho cô. Cô có lẽ cảm thấy cái chết của cô ấy cũng có phần trách nhiệm của cô, vì đêm đó là cô hẹn cô ấy ra, cho nên cô rất hối hận, rất áy náy. Mặc dù cô ngoài miệng nói nguyện ý phối hợp với cảnh sát không ngại phiền tự thuật tình hình đêm đó, nhưng tôi nhìn ra được trong lòng cô kỳ thật vẫn hơi có chút mâu thuẫn. Trên lý trí cô cảm thấy mình có trách nhiệm hiệp trợ cảnh sát tìm ra chân tướng, nhưng trong tiềm thức cô lại cực kỳ kháng cự nhớ lại buổi tối đó, vì mỗi lần nhớ lại đều tăng thêm gánh nặng tâm lý cho cô!"

Hàn Ẩn cơ hồ là đã nói trúng tim đen mà đâm ngay chỗ đau của Lý Tiểu Uyển, cô hơi che miệng lại, nước mắt tí tách rơi xuống. Hàn Ẩn vội đưa khăn giấy. Lý Tiểu Uyển nhận lấy, chùi hai bên mặt, nức nở nói: "Tôi và Tiểu Thuần từ nhỏ lớn lên bên nhau, tình như chị em, cho tới giờ tôi vẫn không cách nào tiếp nhận sự thật cô ấy đã mất. Tôi thật hối hận đêm đó đã bảo Tiểu Thuần ra ngoài, vốn dĩ đơn vị cô ấy có tiệc xã giao không thể tới, là tôi liên tiếp gọi điện thoại cho cô ấy, lại đến đơn vị cô ấy thúc giục cô ấy... Cũng không biết sao lại vậy, đêm đó tôi quả thực như một con quỷ đòi mạng..."

Lý Tiểu Uyển kích động khóc không ngừng, xem ra những lời này đã đè nén trong lòng cô rất lâu. Hàn Ẩn không đành lòng cắt ngang, chỉ có thể nhẫn nại mặc cho cô ta phát tiết. Cũng may một cú điện thoại đúng lúc gọi đến, mới khiến cô ấy dừng khóc nức nở.

Trong điện thoại hẳn là không có chuyện gì quan trọng, Lý Tiểu Uyển đáp vài câu liền tắt. Sau đó cô từ trong ngăn kéo bàn làm việc lấy ra túi

trang điểm, chỉnh trang lại. Khi quay lại đối mặt với Hàn Ấn, tâm tình của cô và bên ngoài đều đã khôi phục vẻ đáng vẻ khi Hàn Ấn vừa vào, chẳng qua mắt hơi đỏ, song thoát nhìn càng thêm sạch sẽ động lòng người.

Đầu nói phụ nữ biến sắc mặt so với biến thiên còn nhanh hơn, hôm nay xem như đã tự mình lĩnh giáo. Hàn Ấn lén nói trong lòng.

"Ngại quá, để cậu chê cười." Ngẫm lại mình vừa rồi làm trò khóc lóc trước mặt một thanh niên xa lạ, Lý Tiểu Uyên nhiều ít có chút xấu hổ.

"Không sao đâu, trút hết ra thì tốt rồi, bằng không mãi giấu trong lòng sẽ nín thành bệnh." Hàn Ấn không muốn làm cho cô khó xử, khách sáo dẫn chủ đề về vụ án, "Tôi từng nghiêm túc phân tích vụ án của Liễu Thuần, tôi cho rằng đêm đó có thể có một số việc bị quên mất, nếu cô đồng ý, tôi có thể giúp cô nhớ lại được không?"

"Đương nhiên có thể, chỉ là không biết tôi có làm được hay không."

"Chúng ta cùng nhau cố gắng thử xem."

Hàn Ấn đứng dậy, làm một tư thế xin mời, để Lý Tiểu Uyên nằm thẳng trên sofa tiếp khách, mình thì kéo ghế ngồi đối diện Lý Tiểu Uyên nói: "Bây giờ cô nhắm mắt lại, để đại não hoàn toàn trống rỗng, cơ thể trơ trọi, hai tay tự nhiên đặt trên hai đùi..."

Tư thế của Hàn Ấn, Lý Tiểu Uyên cảm thấy dường như mình từng xem trong phim, vì vậy vẻ mặt thấp thỏm nói: "Không phải cậu muốn thôi miên tôi chứ? Nghe nói làm không tốt sẽ tạo thành suy nghĩ hỗn loạn."

"Ha ha." Hàn Ấn cười, "Cô đừng lo, tôi còn chưa có bản lĩnh đó. Tôi chỉ muốn cho thể xác và tinh thần cô hoàn toàn trơ trọi, sau đó tập trung tinh thần nghe tôi dẫn dắt, chúng ta cùng nhau 'trở lại' cảnh tượng đêm đó. Nếu cô dưới dẫn dắt của tôi nhớ ra đi đâu gì, cứ nói ra. Nếu muốn dừng suy nghĩ, thì vươn tay trái. Nếu có chỗ thật sự không nhớ ra, thì vươn tay phải, chúng ta sẽ lướt qua nó."

Thông qua những tiếp xúc gần gũi với Lý Tiểu Uyên, kể cả quan sát lời nói cử chỉ và động tác vẻ mặt của cô ta khi đề cập tới vụ án, sau khi phân tích Hàn Ấn cho rằng: Lý Tiểu Uyên sở dĩ xuất hiện một đoạn ký ức mơ hồ, một mặt có khả năng đúng là vì khi đó uống quá nhiều rượu. Về mặt khác, cô và Liễu Thuần quan hệ thân mật, sau khi Liễu Thuần bị hại, về mặt tình cảm cô không cách nào tiếp nhận sự thực này, khiến cho cô luôn bị vây trong trạng thái bi thương. Đồng thời, một vài nguyên nhân không cách nào tiêu tan hoài niệm lại làm cô rơi vào tự trách và áy náy sâu sắc.

Một vài nhà tâm lý học cho rằng, con người đang khiếp sợ quá độ, bi thương quá độ, cùng với trường kỳ vây trong trạng thái tội lỗi áy náy, đại não xuất phát từ mục đích tự bảo vệ, sẽ tự động san giảm, che giấu một vài đoạn ký ức. Đối với loại tình hình này, nhà tâm lý học thường sẽ dùng một loại phương pháp tên là 'Nhận thức đàm thoại' dẫn dắt kẻ cầu trợ quay lại cảnh tượng quá khứ -- Thông qua từng bước dẫn dắt và miêu tả, để kẻ cầu trợ nhớ ra một vài chi tiết, tiếng động, mùi, hoặc một vài thứ tằm mắt có thể thấy được, những thông tin mà không được đại não chú ý, từ đó lần lượt mở ra không gian ký ức bị họ phong bế.

Hàn Ấn hiện giờ muốn dùng thử loại phương pháp này.

"Cô nghe hiểu được lời tôi nói không?" Hàn Ấn giới thiệu đại khái một chút về phương pháp mình sắp dùng.

"Nghe rõ." Lý Tiểu Uyên dựa theo dặn dò của Hàn ấn, nhắm mắt lại nói.

"Bây giờ cô phải thả lỏng, cơ thể thả lỏng, trong đầu đừng nghĩ gì nữa... Chúng ta sẽ bắt đầu ngay." Hàn Ấn thả thấp giọng, ngữ điệu nhẹ nhàng từ tốn nói, "Xin cô kể lại cả quá trình cuộc gặp của các cô đêm đó, phải cố gắng rõ ràng, bất kỳ một chi tiết nhỏ nào cũng không được bỏ qua."

"Đêm đó..." Lý Tiểu Uyên lại lần nữa bắt đầu tự thuật.

Dưới dẫn dắt của Hàn Ấn, Lý Tiểu Uyên đã nhớ ra rất nhiều chi tiết, kể cả việc cô gọi điện thoại cho Liễu Thuần thế nào, sau đó đến đơn vị Liễu Thuần gặp mặt. Đến bãi đỗ xe đậu xe xong, đứng trước cửa nhà hàng đợi hai người bạn khác chốc lát. Vào nhà hàng, phòng họ đặt trước xảy ra vấn

đề nhà hàng đổi cho họ một phòng khác. Họ gọi những món gì, nói những việc gì.

"Là ai đưa ra đề nghị tan tiệc?"

"Hai người bạn kia, họ đã hẹn nhau chơi mặt chược. Tôi không đồng ý, nói uống đã rồi mới đi."

"Liều Thuần phản ứng thế nào?"

"Cô ấy ở cạnh tôi cười, phụ họa thay hai người bạn kia, sau đó phất tay bảo họ rút lui trước."

"Cô có thể nhìn thấy đồng hồ trên tường không? Bây giờ mấy giờ?"

"Có thể." Lý Tiểu Uyên dừng một chút, như đang nhìn đồng hồ, "8h35."

"Ai gọi tính tiền?"

"Tiểu Thuần ngồi ở chỗ gần cửa, là cô ấy bảo phục vụ cần hóa đơn tới."

"Là ai thanh toán?"

Lý Tiểu Uyên im lặng một lát, vươn tay trái, tỏ vẻ mình phải suy nghĩ chút.

Hàn Ấn gợi ý cho cô: "Vấn đề ai tính tiền hẳn rất dễ dàng, xem tiền trong xấp tiền của cô hoặc kiểm tra tiền trong thẻ tín dụng có rời đi hay không là được."

"Mặc dù tôi ở đơn vị quản lý tài vụ, nhưng cá nhân tôi vô cùng cầu thả. Trong túi tôi cũng có bao nhiêu tiền, tới giờ tôi cũng không có khái niệm, cho nên cũng nhìn không ra thiếu bao nhiêu."

"Chúng ta phân tích một chút, hóa đơn là Liều Thuần bảo phục vụ mang tới, hơn nữa vị trí cô ấy ngồi cách cửa gần hơn, trên lý luận phục vụ sẽ

đưa hóa đơn cho cô ấy."

"À, đúng... Tôi nhớ ra chút rồi. Tôi đưa tay cướp hóa đơn, Tiểu Thuần cản tôi, từ trong túi lấy ra tiền đưa cho phục vụ, bảo cô ấy trả hóa đơn. Tiểu Thuần trước giờ rất rộng rãi, ra ngoài tiêu phí luôn giành trả tiền, hơn nữa tôi cũng biết cô ấy có thể chi trả, không giành với cô ấy nữa."

"Thanh toán xong các cô đi ngay chưa?"

"Ừ."

"Cô lại nhìn thời gian xem."

"8h40."

"Bây giờ hẳn cô đang cùng Liễu Thuần ra khỏi nhà hàng."

"Chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện."

"Nhìn xem xung quanh, có ai chú ý cô không?"

"Chúng tôi đi ngang qua đại sảnh, có mấy bàn đàn ông nhìn qua. Tôi nhỏ giọng nói với Tiểu Thuần, chưa từng thấy mỹ nữ uống rượu à, nhìn cái gì, sau đó chúng tôi liếc cười to."

"Vậy mấy gã đàn ông đó mặt mũi thế nào? Miêu tả chút."

"Tuổi đều rất lớn, cũng uống đến đỏ mặt tía tai, không có gì đặc biệt."

"Kế tiếp các cô hẳn là đến bãi đỗ xe đúng chứ?"

"Đúng vậy, xe của hai chúng tôi đậu song song."

"Các cô trực tiếp lên xe chưa?"

"Không có, chúng tôi lại trò chuyện một lát."

"Trong xe cô ấy, hay trong xe cô?"

"Chúng tôi đứng ngoài xe tán gẫu, tôi tựa lên đầu xe mình, cô ấy đứng đối diện tôi."

"Nói chuyện gì?"

"Cũng không có gì, chỉ chọc gheo nhau một lát. Tôi nói cô ấy ăn mặc thô kệch, cười cô ấy làm chức lớn như vậy, mà phẩm vị lại giảm xuống. Cô ấy cười nói, cô ấy thăng chức là dựa vào thực lực, không phải sắc đẹp. Tôi giả vờ tức giận, nói tôi đây làm tổng giám đốc là dựa vào câu dẫn lãnh đạo à? Sau đó cô ấy còn nói, công chức tiền lương thấp, không mua được hàng hiệu! Tôi nói, đừng giả bộ nữa, ai không biết lãnh đạo tiền lương căn bản không cần. Tiểu Thuần lại cười nói, cô ấy là phó, không ai thêm hối lộ cô ấy cả. Tôi nhớ trong túi có tờ phiếu mua hàng của chỗ chúng tôi, liền thuận tay lấy ra cho cô ấy, nói không ai hối lộ vậy tôi hối lộ. Tiểu Thuần không lấy, chúng tôi đẩy qua đẩy lại chốc lát, vẫn là tôi cứng rắn nhét vào trong túi cô ấy."

"Phiếu mua hàng dạng gì?"

"Giống thẻ tín dụng, bên trong có một ngàn."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó chúng tôi dặn dò nhau lái xe cẩn thận liền chia tay."

"Rất tốt, cô làm rất khá." Dưới chỉ dẫn của Hàn Ấn, ký ức mơ hồ của Lý Tiểu Uyển dần dần hiện ra rõ ràng, Hàn Ấn tựa hồ cũng đã bắt được vài tia manh mối trong ký ức của cô, "Tiếp theo, chúng ta lại quay về cảnh tượng trò chuyện trước đầu xe của các cô." Hàn Ấn ngừng trong chốc lát, cho Lý Tiểu Uyển cơ hội lấy hơi, cho đại não cô có thể ung dung chuyển đổi cảnh tượng, "Được rồi, bây giờ nói cho tôi biết mắt cô nhìn thấy gì."

"Tôi và Tiểu Thuần ở bãi đỗ xe trước cửa nhà hàng, chung quanh đó đậu khoảng ba dãy xe, chúng tôi ở dãy đầu. Tôi nhìn thấy cửa khách sạn không ngừng có người ra ra vào vào, song khoảng cách quá xa nhìn không rõ mặt của họ. Chung quanh bãi đỗ xe hình như không có ai, cũng không có

bảo vệ. Phía sau là đường cái, xe qua lại rất nhiều. Bên vỉa hè là một hàng cây ngô đồng Pháp, còn có vài ngọn đèn đường vàng mờ..."

"Chung quanh cô có mùi gì? Ví dụ như mùi nước hoa, mùi thuốc lá..."

"Có chút mùi thịt nướng, hẳn là từ quán nướng bên cạnh truyên tới. Còn có nước hoa trên người tôi và Tiểu Thuần, mùi rượu, thực ăn. Chờ chút! Tôi hình như nghe được chút tiếng động... Có tiếng tự động mở khóa, tiếp theo là tiếng nhẹ nhàng đóng cửa xe."

"Tiếng động đến từ đâu?"

"Không phải trên đường cái, hình như là từ vài hàng xe phía sau tôi."

"Bây giờ cô quay đầu, nhìn xem trong chiếc xe kia có ai không, thử nhìn khuôn mặt cách kính thủy tinh chắn gió xem."

"Tôi đã nhìn thấy, là một người đàn ông, hẳn ngay trong xe ô tô phía sau tôi, mặt của hắn tôi cũng có thể nhìn thấy."

"Miêu tả xem."

"Không cách nào miêu tả. Không biết tại sao, tôi rõ ràng có thể nhìn thấy hắn, nhưng cũng không cách nào hình dung khuôn mặt đó. Song tôi có một loại cảm giác rất quen thuộc, hình như đã gặp hắn ở đâu đó."

"Đã gặp ở đâu? Bạn học của cô? Bạn của chồng cô hay bạn của bạn cô? Khách hàng của cô? Nhân viên cô từng qua lại..."

"Không phải..." Lý Tiểu Uyển lắc đầu, tiếp theo im lặng chốc lát, vươn tay phải, tỏ vẻ mình thật sự không nhớ nổi nữa.

"Được rồi, không sao, cô thả lỏng đi, xoay đầu lại xem phản ứng của Liễu Thuần."

"Cô ấy hình như khẽ gật đầu, hơi cười, song không biết là với tôi, hay với người đàn ông phía sau."

"Cô lại quay đầu, nhìn đặc điểm của ô tô, màu sắc, dấu hiệu, biển số xe vân vân."

"Ô tô hình như màu đen, còn lại không thấy rõ lắm."

"Cô nhìn người đàn ông kia, thử miêu tả lại, cho dù là một đặc điểm cực kỳ nhỏ."

"Không thể, thật sự không thể! Không thể..." Lý Tiểu Uyển cố gắng cuống, tâm tình kích động hẳn, cơ thể run lẩy bẩy.

Hàn Ấn vội vàng đến gần cầm tay Lý Tiểu Uyển, làm cho cô duy trì cảm giác an toàn, ngay sau đó nói: "Không sao, đừng nhớ nữa, chậm rãi bình tĩnh lại. Ừm, đúng, thả lỏng, thả lỏng, tốt, bây giờ cô có thể mở mắt rồi."

Hàn Ấn nâng Lý Tiểu Uyển dậy từ trên sofa, Lý Tiểu Uyển mở mắt, thẳng người dậy, như vừa nằm mơ.

"Cảnh cô đối thoại với Liễu Thuần tại bãi đỗ xe, cô có nói cho Hạng đội biết không?"

"Không." Lý Tiểu Uyển găng găng cốt, giọng điệu không hề gì, "Tôi lúc trước thật sự rất mơ hồ với đoạn ký ức này, lại nói trong phiếu mua hàng tổng động chỉ có một ngàn, trước kia cũng đã cho cô ấy vài phiếu, hơn nữa loại phiếu này quản lý chúng tôi còn rất nhiều, đều dùng để kết nối cảm tình với khách hàng. Tôi cũng không có ý gì khác, thuận tiện tặng chị em một tờ không đáng là bao. Hơn nữa bữa tiệc ngày đó tôi làm chủ, vốn nên là tôi tính tiền, Tiểu Thuần giúp tôi thanh toán, tôi tỏ lòng chút cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng khi đó có thể nhớ tới, tôi cũng sẽ không nói với Hạo Nhiên. Chuyện một ngàn đồng, nói ra còn chưa đủ dọa người, cũng không có khả năng liên quan gì đến sự cố của Tiểu Thuần."

Lý Tiểu Uyển tưởng rằng việc đó không quan trọng, nhưng Hàn Ấn không nghĩ như vậy -- Có lẽ chính là phiếu mua hàng một ngàn đó, đã khiến Liễu Thuần trả giá bằng cả sinh mạng!

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 4.4

Hắn từng là học sinh giỏi khoa máy tính của một trường cao đẳng nổi tiếng, nhưng hắn không có ý học hành, một lòng muốn gây dựng sự nghiệp. Song muốn gây dựng sự nghiệp thì cứ gây dựng sự nghiệp thôi, làm tốt nói không chừng cũng có thể làm ra một công ty như công ty IT. Nhưng anh chàng này lại kiếm tiền thiên phong, làm hacker mới nổi, chuyên trộm lấy việc riêng và tài khoản tài chính trong máy tính người khác tiến hành bán phá giá. Trên mạng có một từ là "Bắt thịt gà", chính là hình dung hành động như vậy.

(Kiếm tiền thiên phong là kiếm đi theo đường lệch, mang hàm ý tìm kiếm những phương pháp bất bình thường để giải quyết vấn đề)

Bắt một ít "thịt gà", Vương Đại Hải cảm thấy quá lao lực, tiền cũng kiếm chậm, liền tính toán dứt khoát sáng lập một trang web tình dục. Hắn dựa vào thu hút hội viên làm thủ đoạn kiếm tiền, đồng thời lại thông qua quảng bá internet buôn bán lượng lớn sách báo và đĩa âm ô tình dục.

Khi ấy Hạng Hạo Nhiên và Từ Thiên Thành đều trong tổ chuyên án, bắt anh chàng này phải mất sức rất lớn. Tổ chuyên án dẫn đầu sở tỉnh hao phí thời gian khá lớn, trước sau không cách nào tập trung được IP xác thực của Vương Đại Hải, đành phải đi đường tắt, từ bỏ truy tìm trên internet, ngược lại bắt đầu theo dõi xe nhận hàng của hậu cần công ty, cùng tra tìm nguồn gốc chế tạo băng đĩa và sách báo, cuối cùng thông qua một xưởng in ấn nhỏ kinh doanh trái phép, mới tìm hiểu nguồn gốc bắt được Vương Đại Hải.

Wương Đại Hải sau khi vào tù, giá trị bản thân mới được phát huy thật sự. Hắn tích cực phối hợp với giám ngục, tiến hành đào tạo kiến thức internet cho một vài phạm nhân thậm chí giám ngục có đam mê học tập,

hơn nữa chủ động gánh chịu công tác bảo vệ thường nhật ưu hóa internet nhà giam và website chính phủ... Không chỉ thế, hắn còn thông qua tự biên soạn một vài phần mềm nhỏ để phía công tác hành chính nhà tù được cung cấp hỗ trợ điện tử hóa hơn. Bởi vậy, hắn cũng được thả ra trước thời hạn.

Giống với rất nhiều người, đối với thanh niên lầm đường lạc lối như Vương Đại Hải, Hạng Hạo Nhiên cũng cảm thấy vô cùng tiếc hận. Thông qua một vài cuộc nói chuyện thăm vấn năm đó cùng với những gì y biết sau sự việc, Hạng Hạo Nhiên biết bản tính hắn không xấu, giống với những thanh niên ôm mộng gây dựng sự nghiệp, hắn cũng có một mặt tích cực hướng về phía trước, chỉ là quá mức gấp gáp với lợi trước mắt, dùng tinh lực vào lệch đường tà đạo. Nhưng pháp luật vẫn là pháp luật, bạn sai phạm sẽ bị trừng phạt tương ứng. Hạng Hạo Nhiên tưởng rằng thông qua cải tạo của nhà tù, có thể khiến Vương Đại Hải nhận thức được sai lầm, kịp thời suy ngẫm lại những việc sai trái đã qua, đi vào chính đạo, không ngờ hắn lại đi vào đường cũ, vì vậy Hạng Hạo Nhiên sẽ tìm cách tự gặp anh chàng này.

Hạng Hạo Nhiên cùng Lão Từ, Phương Vũ tới trước sở cảnh sát Vương Đại Hải cư trú tìm hiểu tình hình, từ chỗ cảnh sát khu vực biết được, Vương Đại Hải sau khi ra khỏi trại giam tỉnh trở lại thành phố vẫn khá an phận, không xía vào chuyện rắc rối nào, song cũng không tìm được công việc nghiêm túc, chủ yếu dựa vào bày sạp sách báo ở trạm vận chuyển khách đường dài duy trì sinh kế. Vì vậy, ba người lại đuổi tới trạm khách vận đường dài.

Tới nơi, ba người từ trên xe bước xuống, xa xa đã thấy Vương Đại Hải trong tay giở quyển sách đang ra sức gào to. Hắn vẫn như cũ, gầy đét như cọng đay. Khi tầm mắt chạm nhau, không biết tại sao, Vương Đại Hải quảng quyển sách trong tay, xoa người chạy bán sống bán chết. Ba người đầu tiên là sừng sốt, sau khi kịp phản ứng Từ Thiên Thành chụp mạnh Phương Vũ một cái, ngoài miệng hét lên: "Ngây ra làm gì, còn không đuổi theo!" Phương Vũ chạy theo, Từ Thiên Thành và Hạng Hạo Nhiên trở ngược lên xe, cũng đuổi theo qua đó.

Vương Đại Hải không phải đối thủ của Phương Vũ, chạy hai ba trăm mét, cơ thể liền bắt đầu trì lại. Phương Vũ xem xét chuẩn cơ hội nhào về phía trước ấn ngã hẳn xuống đất, ngay sau đó một đầu gối chặn lên người hẳn, xoay ngược hai tay ra sau, gọn gàng còng lại. Lúc này, Lão Từ vừa lái xe tới. Mở cửa sau xe, Phương Vũ nhẹ nhàng nhấc lên, cơ hồ là ném Vương Đại Hải ra chỗ ngồi sau xe, bản thân cũng theo lên, cùng Hạng Hạo Nhiên một trái một phải kẹp hẳn ở giữa.

Vương Đại Hải vừa lên xe đã luôn miệng cuống quít xin tha: "Anh Hạng, anh Từ, mấy anh tha cho, em không bao giờ bán mấy thứ này nữa được không, cho em một cơ hội đi!"

Từ Thiên Thành từ vị trí lái quay đầu nhìn qua, thấy Vương Đại Hải miệng đầy máu, dáng vẻ thê thảm, có chút khó chịu. Hắn gật đầu với Phương Vũ, ý bảo cậu ta mở còng tay, sau đó lấy ra một hộp giấy ném vào lòng Vương Đại Hải, nói: "Thằng nhóc mày có phải lại làm trò cũ?"

Vương Đại Hải lau miệng, nhe răng nói: "Chỉ là vài món hàng tởn trước kia, ném thì tiếc quá, trộn lại đem bán chút đỉnh."

"Thành thật chút đi! Cậu bán sách bậy mà còn ra vẻ có lý!" Phương Vũ bộp gáy Vương Đại Hải, tiếp theo từ trong bao lấy ra một túi vật chứng, bên trong chính là quyển tạp chí sắc tình ở hiện trường Khổng Gia Tín bị giết. Phương Vũ giơ túi vật chứng lên trước mắt Vương Đại Hải: "Xem thử sách này có phải của cậu không?"

Vương Đại Hải ra vẻ xem xét, sờ gáy, nói: "Hình như chưa từng bán."

"Thằng nhóc cậu còn giả vờ, nói cho cậu biết, trên sách này có thể có dấu tay của cậu, hơn nữa sách là chúng tôi tìm được ở hiện trường giết người..."

Không đợi Từ Thiên Thành nói xong, Vương Đại Hải liền đỏ mặt tía tai cướp lời: "Anh Từ, anh Từ, em sai rồi, sách là của em, nhưng giết người thì không có chút liên quan nào hết! Em mà có can đảm đó, còn bày đặt mở quỳ hàng làm gì!"

"Được rồi, biết cậu không có bản lĩnh đó! Nhớ kỹ lại xem, sách đã bán cho ai?" Từ Thiên Thành tức giận nói.

"Em chưa nghĩ ra mà, một ngày bán nhiều như vậy, thật sự không nhớ được, không phải em không muốn giúp đâu." Vương Đại Hải ý thức được mình lỡ miệng, le lưỡi, cười xòa.

"Cho cậu nhớ kỹ lại đó, cậu có suy nghĩ không? Mở miệng đã nói!" Phương Vũ lại đẩy Vương Đại Hải.

"Đại ca, em thật sự không nhớ ra! Bình thường khách hàng mua loại sách này, em đều cố ý không nhìn hần, lo hần sợ bỏ chạy. Hay là vậy đi, anh tha cho em về ngắm lại, nhớ ra nhất định sẽ gọi điện cho anh."

Hạng Hạo Nhiên nhìn ra Vương Đại Hải không giống như đang dùng mách lới, làm khó hần cũng vô dụng, liền đưa mắt ra lệnh cho Từ Thiên Thành. Từ Thiên Thành lấy ra thẻ liên lạc cảnh sát cho Vương Đại Hải, tỏ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Cái thằng nhóc cậu, có đầu óc có kỹ thuật, sao lại không làm những chuyện đảng hoàng chứ?"

"Chuyện đảng hoàng? Ai mà không muốn làm công việc đảng hoàng? Nhưng em không có được bằng tốt nghiệp đại học, thứ hai, em lại từng làm những chuyện này, trong giới cũng coi như có chút tiếng xấu, đâu có công ty nào dám dùng em?" Nhắc tới việc này, Vương Đại Hải dường như đầy bụng tủi hờn, "Em nói thật với mấy anh, lúc mới ra đời, em cũng tìm việc làm khắp nơi, nhưng người ta vừa nghe nói em từng ngồi tù, hơn nữa phạm mấy tội lỗi này, ánh mắt nhìn em chỉ có hai chữ -- Khinh bỉ! Anh không biết cảm giác đó đâu, tựa như bị người dùng dao nhíp đâm chọt vào tim vậy, vài lần như thế có thể khiến người ta thương tích đầy mình. Nhưng anh cũng không thể trách người khác, sai đều do tội của anh, anh mặt ngoài phải tỏ vẻ cười bẽn lẽn, chỉ có thể về nhà chui vào trong chăn rơi nước mắt. Hơn nữa vừa nghe 《lão nam hài》 kia, nước mắt càng ào ạt, nghe lần nào khóc lần nấy, chỉ cảm thấy ca từ như viết về em. Bây giờ em hiểu xã hội này khó sống lắm, còn chẳng bằng ở cục cảnh sát, đến giờ ăn, đến giờ ngủ, không hề có bất kỳ áp lực nào!"

Vương Đại Hải lắc nhai cảm rằm một trận, làm cho người ta có chút buồn cười. Từ Thiên Thành cười nói: "Muốn quay về cục cảnh sát? Vậy không thành vấn đề, chuyện con con này dễ làm. Hay là bây giờ cậu theo chúng tôi đi ngay nhé? Ôi chao, đúng rồi, hẳn đó không phải cậu nói trong tay có mấy hạng mục tốt sao, tại sao không tìm người đầu tư?"

"Đầu gió bay giờ tanh tươi lắm, thẩm tra tín dụng đặc biệt nghiêm khắc, em ấy à, đừng có đùa! Ha ha, hay là, cục cảnh sát các anh thuê em đi?"

"Sau đó cậu sẽ đưa cả chúng tôi ra bán?" Từ Thiên Thành cũng đùa theo, "Thằng nhóc cậu cứ ở đó mà lăm mồm đi! Không lãng phí thời gian với cậu nữa, trở về nghỉ cho kỹ lại, cút đi!"

Phương Vũ xuống xe trước dành ra chỗ, Vương Đại Hải đứng dậy đang muốn xuống xe, Hạng Hạo Nhiên đột nhiên kéo cánh tay hắn đè hắn xuống, từ trong túi lấy danh thiếp đưa cho hắn: "Cần tờ danh thiếp này, dựa theo địa chỉ trên đó tìm người trên danh thiếp này, nói cho hắn biết là tôi đưa cho cậu. Hắn là một người bạn của tôi, đang chuẩn bị một trang web mua sắm, cần nhân viên kỹ thuật ở mảng internet, cậu đi thử xem."

Vương Đại Hải nhận danh thiếp, lật mặt trước nhìn mấy lần, nhất thời nói không ra lời, nghẹn trong chốc lát, nước mắt đảo quanh vành mắt gật mạnh đầu nói tạ ơn. Hạng Hạo Nhiên nhìn không được cảnh tượng này, lắc đầu tỏ vẻ không có gì, lại quay mặt qua chỗ khác phất tay ý bảo hắn xuống xe, sau đó dặn dò Lão Từ lái xe. Sau khi ô tô khởi động, Lão Từ hỏi Hạng Hạo Nhiên về đội hay đi đâu. Hạng Hạo Nhiên bảo hắn gọi điện thoại cho Hàn Ấn, hỏi xem tình hình bên kia, sau đó tìm một chỗ gặp mặt báo cáo tiến triển hôm nay.

Ô tô đã lái rất xa, Vương Đại Hải còn đứng tại chỗ, trong tay hắn nắm thật chặt tấm danh thiếp kia, trong miệng vẫn không ngừng nói cảm ơn. Nhìn ra được, là tự đáy lòng hắn.

"Nguyên nhân cái chết của Liễu Thuần là vì hiểu lầm!" Trong bãi đỗ xe Vương Khách mỹ thực thành, Hàn Ấn chỉ vào giữa vị trí hai xe, nói với Hạng Hạo Nhiên, Lão Từ và Phương Vũ bên cạnh, "Đêm đó Liễu Thuần và Lý Tiểu Uyển từ nhà hàng đi ra, không trực tiếp lên xe, mà đứng ở đây tán

gấu chốc lát, trong lúc vui đùa đã nhắc tới từ 'hối lộ' 'đút lót'. Khi chia tay, vì hẹn gặp Liễu Thuần là do Lý Tiểu Uyên nên cảm thấy có chút ngại ngùng, liền đưa cho Liễu Thuần tờ phiếu mua hàng một ngàn đồng. Mà khi đó hung thủ ngồi trong xe phía sau, hần mắt thấy cả quá trình này. Có lẽ hần quen Liễu Thuần, hoặc từng gặp mặt một lần, tóm lại chắc chắn hần biết thân phận công chức của Liễu Thuần, cho nên đương nhiên cho rằng Liễu Thuần đang nhận hối lộ. Mà chỉ một hiểu lầm này đã khiến hung thủ vốn đang trong phần uất cực độ nảy sinh phản ứng quá khích, vì vậy hần theo dõi Liễu Thuần, cuối cùng áp dụng phạm tội."

Hàn Ẩn dừng câu chuyện liếc nhìn mọi người ở đây, họ đều cúi đầu rơi vào trầm tư. Hàn Ẩn tiếp tục nói: "Hiện giờ tôi cho rằng, đã có thể phán định đại án 9.12 và án mạng liên hoàn là cùng một hung thủ gây nên. Liễu Thuần là người bị hại đầu tiên của hần, hần lấy đi dây chuyền làm kỷ niệm, nhưng không cẩn thận đánh rơi ở hiện trường án mạng của Cao Á Nhân."

Cách một năm, chân tướng Liễu Thuần bị giết rốt cuộc đã trỗi lên mặt nước. Tinh anh cả cảnh đội đã dốc hết, toàn lực truy xét chân tướng một năm trước, vậy mà đơn giản như thế, hoang đường như thế, dễ dàng như thế bị Hàn Ẩn tra xét ra. Trong lòng đám Từ Thiên Thành, Phương Vũ giống như lật đổ bình ngũ vị, có loại mùi vị nói không nên lời. Tâm tình Hạng Hạo Nhiên phức tạp hơn chút, chỉ một hiểu lầm khiến vợ mình mất mạng, hủy diệt gia đình của họ, hủy diệt tương lai của những người còn sống. Đây là ý trời trêu người, cũng là một trừng phạt -- là trừng phạt với kẻ bất trung với gia đình sao? Vậy kẻ bị trừng phạt phải là tôi, chứ không phải Liễu Thuần, không phải sao?

Chân tướng đầu ở trước mắt, cảm giác bứt rứt trong lòng Hạng Hạo Nhiên cũng không được hóa giải, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Trời bắt đầu sập tối, ánh chiều tà xa xa dần bị ánh sáng đèn đường thay thế, ánh sáng xuyên thấu qua đám cây ngô đồng Pháp chiếu xiên giữa bãi đỗ xe, mấy bóng dáng thật dài như pho tượng ngưng kết lại trong suy nghĩ riêng của mỗi người. Đó như một loại cầu nguyện, khẩn cầu người đã khuất lên đường tới thiên đường bình an.

Im lặng hồi lâu, Lão Từ hỏi: "Nếu là cùng một hung thủ, tại sao án Liễu Thuần lại khác biệt với án mạng liên hoàn lúc này lớn như vậy? Còn nữa..."

Lão Từ còn chưa hỏi xong, Hạng Hạng Nhiên đã cắt ngang hẳn: "Đi thôi, vào trong rồi nói rõ ràng hơn. Nếu đã tới, thì ăn một bữa cơm đã. Trong khoảng thời gian này mọi người đã khổ cực, nhất là Tiểu Hàn, còn thức suốt đêm. Hôm nay tôi mời, các cậu cứ thoải mái gọi." Hạng Hạo Nhiên nói xong dẫn đầu đi về hướng nhà hàng, mọi người liền theo sau vào nhà hàng.

Phục vụ viên dẫn mọi người tới nhã gian, bưng trà rót nước đưa thực đơn lên. Hạng Hạo Nhiên tiện tay ném thực đơn trước mặt Lão Từ và Phương Vũ, bảo họ muốn ăn gì cứ gọi. Hai người cũng thông thạo, không nhìn thực đơn thuận miệng gọi vài món, phục vụ viên sau khi ghi nhớ thì lui ra.

Sau khi phục vụ viên ra ngoài, mọi người liền không nhịn được hỏi dõn: "Án Liễu Thuần và án mạng liên hoàn hiện nay tại sao khác biệt lớn như vậy? Tại sao hung thủ cách thời gian dài như vậy mới tiếp tục gây án? Lần này tại sao lần suất gây án lại cao như thế? Tại sao lại nghi thức? Tại sao nghi thức không xuất hiện trong án Liễu Thuần?"

Hàn Ấn cần lấy bình trà rót thêm nước cho mọi người, tự mình cũng rót một chén uống ngay vài ngụm, đi đầu chỉnh lại tâm trạng, mới ngẩng đầu nói: "Từ biểu hiện đến xem, đại án 9.12 quả thật trái ngược hoàn toàn với án mạng liên hoàn bắt đầu một năm sau, song khi chúng ta đặt loại hiện tượng này vào mức độ tâm lý sát thủ biến thái để phân tích, sẽ nhìn thấy tính hợp lý của nó.

Hình thành tâm lý biến thái sẽ có một quá trình tích lũy khá dài, tìm ngược dòng thời gian, thậm chí có thể ngược dòng đến thời kỳ thơ ấu của một người. Mà từ tâm lý biến thái đến giết người biết thái, cũng đều cần một quá trình từ bắt đầu đến phát triển. Chúng ta đã biết hung thủ thuộc dạng sát thủ theo đuổi quyên lực, hẳn khi áp dụng gây án ảo tưởng mình có thân phận nào đó, có quyên lực và nghĩa vụ xét xử, trừng phạt người khác.

Nói cách khác, trong nhân cách của hắn có một mặt cố chấp vọng tưởng. Mà từ quá trình hắn liên tục gây án đến xem, hắn cơ hồ dùng phương thức bắt buộc, nghiêm khắc, tinh vi chấp hành từng phân đoạn, hơn nữa trăn trêu mê trong theo đuổi sự hoàn mỹ. Mặc dù trước mắt vẫn không cách nào đoán tính logic của cả nghi thức như thế nào, nhưng với những vật mà hung thủ lựa chọn vạch tội, vô cùng thích đáng. Vì vậy phán đoán, cố chấp vọng tưởng của hung thủ đã phát triển đến một loại bệnh trạng cực độ, tạo thành chướng ngại trên nhân cách, tâm lý học gọi là chướng ngại nhân cách kiểu cố chấp, cũng có thể gọi là cố chấp cuồng.

Chướng ngại nhân cách kiểu cố chấp phản ứng quá khích chủ yếu đến từ chính 'Vọng tưởng bản thân vĩ đại và bị hãm hại', nó có ba giai đoạn phát triển tâm lý -- trốn tránh, tự vệ, tiến công. Với hung thủ của vụ án này, ban đầu khi hắn bị suy sụp, sẽ chọn yên lặng thừa nhận, hoặc giả vờ như chuyện đó không có ảnh hưởng gì đến hắn, đồng thời lại thông qua tái hiện quy tắc hành vi bản thân để tránh suy sụp. Nhưng theo sự suy sụp lặp đi lặp lại, tâm lý hung thủ bắt đầu sinh ra sợ hãi, lo âu thậm chí cả phần nộ. Lúc này tâm tình càng ngày càng mãnh liệt, hắn liền phải tìm kiếm giải thoát. Bởi vì ảo tưởng vĩ đại với bản thân, hắn quy kết nguyên nhân bản thân gặp phải ngăn trở vào sai lầm của người khác, cho rằng những gì mình gặp phải đều do lỗi của mọi người hãm hại đưa đến, nhất là những người nắm quyền thế trong tay, có thể thay đổi vận mệnh người khác. Đây chính là nguyên nhân sau này trong khi hắn phạm tội, lựa chọn những người có địa vị nhất định trong xã hội, lại thiếu hụt đạo đức nghiêm trọng làm đối tượng gây hại. Hung thủ giai đoạn này bắt đầu có đặc thù tính cách phản xã hội, ảo tưởng bạo lực cũng thành một loại phương thức phóng thích bản thân của hắn. Tới giai đoạn thứ ba, cũng chính là đêm Liễu Thuần bị hại, hung thủ nhất định đang trải qua hoặc vừa trải qua lần đả kích quan trọng trong đời, hơn nữa nhân tố kích thích tích lũy lúc trước, khiến lo lắng và phần nộ trong hắn đều đạt tới hoàn cảnh không thể ức chế. Mà hiểu lầm với Liễu Thuần, cuối cùng khiến hắn biến ảo tưởng bạo lực thành phạm tội thực tế."

"Nói vậy, Liễu Thuần chính là chìa khóa giải phóng ác ma kia?" Hạng Hạo Nhiên thì thào nói.

"Không! Không phải Liễu Thần cũng sẽ là người khác, cô ấy chỉ xuất hiện sai thời gian sai địa điểm." Hàn Ấn nhìn Hạng Hạo Nhiên, tiếp tục nói, "Chính lúc này là xúc động phạm tội có chứa tính ngẫu nhiên, khiến lo lắng và phẫn nộ trong lòng hung thủ quét sạch. Sinh lý và tâm lý của hắn đều nhận được thỏa mãn trước nay chưa từng có, thế nên trong cuộc sống của hắn về sau sẽ thường xuyên hời hợt. Nhưng tâm trạng phẫn khởi chung quy sẽ nguội xuống, một phần nhân cách từng được giáo dục bình thường, có đạo đức lương tri lần nữa hiện ra, cảm giác tội ác của kẻ giết người liên tục nảy sinh, đồng thời sự đuổi bắt của cảnh sát cũng làm hắn nảy sinh sợ hãi. Vì vậy, cảm giác tội lỗi và sợ hãi trở thành sự quấy nhiễu mới với hắn, cảm giác lo âu theo tuần hoàn ác tính tràn ra. Bởi vì lúc trước đã trải qua một phần phóng thích hoàn mỹ, vì vậy hắn bắt đầu khát vọng tái hiện loại cảm giác này, bởi vậy sinh lý và tâm lý, lý trí và dục vọng của hắn bắt đầu một ván cờ thống khổ. Mà ván cờ này tới cùng có thể duy trì bao lâu, không ai biết, nhưng có thể đoán được kết cục của hắn -- cơ thể cuối cùng không chống cự được sự khống chế của linh hồn. Theo nhân tố kích thích lại xuất hiện, hung thủ cuối cùng chọn càn lấy dao mổ, bắt đầu con đường giết chóc của hắn.

Trong thời gian này hung thủ còn có thể có một quá trình chỉ đạo tâm lý bản thân, hắn cần logic hóa lý do giết chóc của mình, hợp lý hóa hành vi của mình, vì vậy liên tục vào hoặc sáng tạo nghi thức nào đó -- Nghi thức trở thành cơ sở lý luận của kẻ bị giết."

Hàn Ấn dừng một chút, tỏ vẻ khó chịu, nói: "Nếu như không có gì bất ngờ, cuộc giết chóc này có lẽ sẽ tiến hành không điểm dừng, bởi vì giết người đã trở thành phương thức hung thủ theo đuổi quyên lực thu được cảm giác an toàn."

Hàn Ấn giải thích một mạch tường tận thấu triệt, dùng lý luận kết hợp với vụ án thực tế, trả lời vấn đề của mọi người rõ ràng, dễ hiểu. Mọi người không nhịn được nghe đến nhập thần, thức ăn lên một hồi rồi mà vẫn không động đũa, mãi đến khi ông chủ nhà hàng tiến đến, họ mới hồi phục lại tinh thần.

Ông chủ nhà hàng là bạn nhiều năm của Lão Từ và Hạng Hạo Nhiên, nghe nói mọi người tới, cố ý sang đây đưa lên một mâm đựng trái cây, còn cho thêm hai món ăn -- Một đĩa cua tươi, một đĩa sashimi tươi. Vốn dĩ Lão Từ và Phương Vũ đã không khách khí gọi một bàn đồ ăn, hiện giờ lại càng thịnh soạn.

Ông chủ xã giao một lát, khách khi ra cửa. Hạng Hạo Nhiên mời mọi người động đũa, Lão Từ và Phương Vũ nhìn chăm chăm một bàn đồ ăn, hình như có chút chưa đủ hài lòng, thở vắn than dài. Hạng Hạo Nhiên biết hai sâu rọu này nhất định là bị cua tươi và sashimi kia dẫn dắt con sâu rọu ra, không nhịn được vừa bực mình vừa buồn cười, mắng: "Xem hai người không có tiền đồ kia, được rồi, uống chút rượu đi, tôi lái xe."

Hạng Hạo Nhiên vừa nói xong, hai người vừa rồi còn có chút không vui mấy thoáng cái đã sinh long hoạt hổ. "Đúng vậy! Dù sao bây giờ là thời gian tan tãn, có sashimi và cua tươi, không uống rượu thì quá lãng phí!" Phương Vũ cười hắc hắc nói, còn Lão Từ đã sớm chạy khỏi phòng, hét gọi phục vụ viên mang rượu lên.

"Cậu cũng uống chút chứ?" Hạng Hạo Nhiên hỏi Hàn Ấn.

"Không được, tửu lượng tôi không tốt, uống không được." Hàn Ấn chối từ.

"Uống không được thì uống ít thôi, gọi cho Hàn Tử vài chai bia!" Phương Vũ hướng ra ngoài cửa hô.

Rượu thật là một thứ kỳ diệu, nó không phải nhu yếu phẩm của cuộc sống, nhưng khi có bất kỳ tâm trạng nào cũng có thể nhớ đến nó. Lúc vui vẻ cũng uống, lúc đau khổ cũng uống. Hạnh phúc cũng uống, chịu tội cũng uống. Hôn sự cũng uống, tang ma cũng uống... Tóm lại, không rượu không thành vui, không rượu không thành cuộc.

Quả nhiên, rượu vừa lên bàn, bầu không khí liền thân thiện hẳn, ngay cả Hạng Hạo Nhiên luôn nghiêm túc cũng bị cuốn theo, mặt lộ nụ cười, ở bên uống trà cùng trò chuyện. Hàn Ấn thì uống bia như uống rượu trắng, không nhanh không chậm nhẹ nhàng uống rót, rước lấy một trận cười nhạo của

mọi người. Lão Từ, Phương Vũ thì không cố kỵ nhiều, thật vất vả mới có cơ hội, sao không tha hồ ăn uống được? Uống cạn một chai, lại thêm một chai, qua mấy chai, sắc mặt họ đỏ bừng, lưỡi cũng bắt đầu tê.

Rượu uống nhiều ăn nói tự nhiên hơn, vả lại Lão Từ và Phương Vũ trời nam đất bắc gì cũng có thể tán gẫu được, tán chẳng biết sao lại tán đến vụ án, nhắc tới Cao Á Nhân.

Nhắc tới Cao Á Nhân, Lão Từ ra vẻ hận đến ngứa răng, phóng ra một câu không ăn nhập với nghề "Miệng đen như Cao Á Nhân, con mẹ nó đáng chết! Cậu nói xem mấy năm nay, mấy người gọi là chuyên gia như hần đã gây họa cho biết bao cỗ đông chứ! Tôi nói chuyện với mấy anh em, tôi luôn nghe nói đám chuyên gia dự đoán kia, trên thị trường chứng khoán đầu không biết thua bao nhiêu tiền rồi. Vì chuyện này, tôi trước mặt vợ luôn không ngóc đầu lên nổi!"

"Phía trên... Phía trên ngóc không nổi... Còn chịu được, nếu phía dưới thì... Thì phiền toái rồi!" Phương Vũ nói cũng nói không lưu loát nữa, nhưng không quên chọc ghẹo Lão Từ, nói xong tự mình cười đầu tiên.

Chọc lão Từ giận đến vỗ bàn mắng to: "Cút! Cậu phía dưới mới ngóc dậy không nổi!"

"Tôi... Anh cút!" Hai người này có qua có lại, chọc cho Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên rất cuộc kềm không được cười ha hả, Phương Vũ và Lão Từ cũng ngây ngô cười theo. Cười một lát, Lão Từ lại hớn hển nói: "Nhưng tức nhất là, đám gọi là chuyên gia tinh anh kia rõ ràng miệng toàn nói hươu nói vượn, vậy mà có thể lộ diện trên báo và TV. Sai một lần hai lần thì thôi, cứ sai mãi mà vẫn có thể lên, cậu nói họ mặt có dày không? Thật là coi lão bách tính ta như kẻ ngốc!"

"Anh yên tâm, sẽ luôn có người tin, chẳng phải anh cũng tin sao? Anh là đũa đại... đại ngốc, không, là đồ... đồ đần!"

Lại bị Phương Vũ gây sự, Lão Từ tức giận đến giậm chân. Hạng Hạo Nhiên lúc này cười chen vào: "Thông qua vụ án Cao Á Nhân lần này, tôi nghĩ hiện tượng Lão Từ nói có thật đấy. Tôi đã đọc một vài bài viết của

Cao Á Nhân, cũng tìm kiếm trên mạng một vài ngôn luận của học giả chuyên môn, rồi đối chiếu xu hướng thị trường lúc ấy, cảm giác có vài người quả thật rất không đáng tin, nhưng luôn có thể hấp thụ ánh sáng trên truyền thông.

Tôi tổng kết lại, thị trường dự đoán hằng năm -- Chủ yếu là thị trường cổ phiếu có ba loại người: Loại thứ nhất là nghiên cứu viên của các công ty chứng khoán lớn và công ty ngân sách, họ hằng năm theo dõi kiểm kê và nghiên cứu đi đầu tra xí nghiệp, nếu đủ kỹ năng nghề nghiệp, tôi nghĩ dự đoán của họ có thể nghe một chút để tham khảo. Một loại khác là hạng mục đầu tư nước ngoài gọi là người phụ trách khu Trung Quốc hoặc nhà kinh tế học, người như thế nói trắng ra là giúp đám người ngoại quốc kiếm tiền của người Trung Quốc chúng ta, mỗi một câu nói đầu đại biểu cho lợi ích công ty, bình thường câu đầu phải nghe loại suy. Loại người thứ ba chính là 'hỗn xã hội' thuần túy. Cao Á Nhân thuộc thể kết hợp của loại hai và ba.

Loại người thứ ba này còn chia hai nhóm: Một nhóm là trưởng thành tích lũy theo tháng, thậm chí kiên trì mấy năm, bèn bĩ kêu gọi giảm; một nhóm thì tâm tình sục sôi, vô cùng kiên định luôn kêu gọi tăng. Họ thoát nhìn không quan tâm xu hướng thị trường lắm, cũng không có lý do gì đặc biệt, dường như chỉ là vì kêu gọi giảm mà kêu gọi giảm hoặc vì kêu gọi tăng mà kêu gọi tăng. Bài viết của họ giống như một công thức, đem các số liệu nào chính sách tiền tệ, xu hướng bất động sản, giá dầu, GDP, PPI, CPI vân vân vào trong sương mù, thêm vào mấy tính từ khoa trương chút như gia vị sống, dù sao cũng không mấy người dân bình thường có thể đọc hiểu!"

"Đầu... đầu là kiếm cơm ăn, đầu không dễ dàng, phải không Hàn Tử?" Phương Vũ không cam lòng để Hàn Ấn nhàn rồi, muốn kéo anh vào chủ đề.

"Đúng đúng, Tiểu Hàn phân tích xem, phân tích tâm lý họ muốn gì, sao mà da mặt dày vậy!" Lão Tử ồn ào theo Phương Vũ.

"Phân tích gì chứ? Tôi không hiểu thị trường chứng khoán đâu!" Hàn Ấn nói.

"Cậu cứ phân tích loại hiện tượng này xem." Hạng Hạo Nhiên cũng rất hăng hái.

"Ha ha, được, tôi nói thử xem sao." Hàn Ấn mím miệng cười nói, "Các anh điểm bóng quyết chiến cuối cùng của trận bóng đá không?"

"Năm... năm!" Phương Vũ giơ bốn ngón tay.

Hàn Ấn cười nói tiếp: "Khi đá phạt đền, bởi vì khoảng cách quá gần, tốc độ bóng quá nhanh, thủ môn về cơ bản không kịp phán đoán phương hướng của bóng. Vì thế họ thường sẽ áp dụng biện pháp dốc toàn lực -- sẽ chia đều hướng nhào sang trái, hoặc hướng nhào sang phải, nếu may mắn có thể che một cái, che một cái nói không chừng có thể thay đổi kết quả của trận đấu. Thị trường chứng khoán cũng giống vậy, sẽ cao, sẽ thấp, luôn có lúc mờ mịt. Mò đúng danh lợi sẽ lũ lượt kéo đến, thường xuyên mò đúng sẽ biến thành đại sự rồi."

Song cho dù mò không đúng, những người này cũng không lo không có cơm ăn. Vì bản thân họ có lý lịch hiển hách, phát biểu lại không nể nang ai, đặc biệt độc hành, ngôn luận ở thị trường cực đoan, cho nên họ rất dễ trở thành con cưng của truyền thông. Truyền thông không phải thích loại người có mách lới, nói nghe sồn tóc gáy, thu hút ánh mắt người khác sao, bị người mắng không sao cả, chỉ cần có người chú ý là tốt rồi!

Kỳ thật hiện giờ những thứ này đã biến thành một loại xu hướng, thường tiêu cực, có chủ đề tranh luận càng dễ được truyền thông chú ý. Nào là ly hôn, nháy mắt, người nổi tiếng mắng nhau, chuyên gia chửi đồng, nghệ sĩ vạch khuyết điểm nhau, ngôn luận của những kiểu nhân sĩ thành công nhà giàu mới nổi này, những màn biểu diễn xấu đến tột cùng, ác đến tột độ, chung quy sẽ chiếm được trang báo của truyền thông, do đó cổ vũ làn gió chửi bới, làn gió tranh cãi.

"Đương nhiên, có vài người quả thật mắng rất có đạo lý, họ căm ghét thế tục, nói năng sắc bén, kỳ thật chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, là muốn cho xã hội này trở nên có hy vọng. Sự phẫn nộ của họ không phải vì hận, mà là vì yêu."

Hàn Ấn nói xong, lão Từ bội phục không ngừng gật đầu: "Người có học vấn đúng là không giống, cậu xem Tiểu Hàn phân tích ra như vậy, quả thực gãi trúng chỗ ngứa!"

Hàn Ấn cười hai tiếng, nói: "Tôi nói đùa thôi, nói đùa thôi."

"Không... Không, sâu sắc, rất sâu sắc!"

"Thôi đi, nào có âm u vậy." Phương Vũ không phục mà nói, "Sâu sắc? Tôi thấy cậu tào... tào lao! Nói bậy bạ gì chứ, cẩn thận chuyên gia viết lên blog mắng cậu đó..."

Một bữa cơm ăn vô cùng hòa hợp, khúc mắt trong lòng Hàn Ấn với Hạng Hạo Nhiên cũng ít hơn nhiều.

Người thiện lương đối với người mình yêu, người mình yêu thích tôn kính, luôn không thể nào thật sự hận được, cũng rất dễ dàng tha thứ cho họ. Nếu có một ngày người mẹ đã vứt bỏ anh đứng trước mặt anh, tin rằng Hàn Ấn cũng sẽ tha thứ cho bà, vì thế mở rộng cửa lòng với bà, đó cũng là nguyên nhân Hàn Ấn thường xuyên mơ thấy mẹ.

...

Ngay cùng đêm đó, vẫn quán bar đó, một bóng dáng xinh đẹp diên cuồn cuộn uốn éo trên sàn nhảy. Dáng múa duyên dáng của cô hấp dẫn ánh mắt đông đảo đám đàn ông, nhưng cô không hề vui vẻ. Khi đèn neon bật sáng, bạn có thể nhìn được trên khuôn mặt ẩm ướt của cô, không phân rõ là mồ hôi hay nước mắt.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 5.1 - Nước Mắt Cá Sấu

Đỗ Thiện Ngưu từ trong hôn mê dần tỉnh lại.

Sau đầu là một trận đau đớn thấu tim, trên cổ lạnh lạnh, hắn theo bản năng đưa tay sờ, nhưng tay không động đậy được. Hắn đấu tranh muốn đứng dậy, nhưng cơ thể lại không thể động đậy. Hắn bắt đầu có chút luống cuống, dùng sức lắc đầu mình hai cái, trợn to mắt vội vàng quét nhìn bốn phía, để mình tỉnh táo lại.

Hắn nhìn ra bản thân đang nằm trong phòng làm việc của tòa nhà ba mươi tầng của tổng bộ tập đoàn, cơ thể bị một sợi dây chắc chắn trói trên ghế bành.

"Sao lại biến thành như vậy?" Trong đầu hắn nhanh chóng hồi tưởng lại một lượt những việc đã làm hôm nay: Sáu giờ đến chính phủ đón lãnh đạo đến nhà hàng Vương Triêu ăn cơm, tiếp theo đến KTV Hoa Hoa ca hát, hát được mấy bài thấy lãnh đạo vẫn còn chưa đã lại sắp xếp đi tắm hơi, dàn xếp cho lãnh đạo xong mình mượn cớ đau đầu cáo từ trước, sau đó tài xế chở mình về đi thang máy lên tới tầng 30, lấy ra thẻ phòng... Sau đó nữa chính là quang cảnh trước mắt này.

Đỗ Thiện Ngưu đang hoảng sợ luống cuống, phía sau đột nhiên truyền tới một giọng người trầm thấp: "Mày tỉnh rồi?"

Thanh âm này có chút quen tai, hình như đã nghe qua đâu đó. Đỗ Thiện Ngưu không kịp nghĩ nhiều, theo hướng thanh âm quay đầu nhìn qua, hắn thấy một bóng đen.

Bóng đen đưa lưng về phía hắn đứng trước cửa sổ thủy tinh chạm đất thật lớn, hai tay đút trong túi, nhìn như đang nhàn nhã ngắm nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

"Mày... Mày là ai?" Đổ Thiện Nguru bối rối hỏi.

"Ôi!" Bóng đen thờ dài, dường như bị Đổ Thiện Nguru quấy rầy hứng thú, trả lời sai câu hỏi, "Đứng ở đây cảm giác thật tốt, cảm giác như toàn bộ thế giới đều bị giẫm nát dưới chân!"

"Mày rốt cuộc là ai? Mày muốn làm gì?"

"Tao tới cứu vớt con người mày." Thanh âm bóng đen lạnh lùng, tựa như tới từ địa ngục.

"Cứu vớt? Có ý gì? Người anh em muốn tiển sao? Được rồi, nói một con số đi, Đổ mỗ tao tuyệt không mặc cả."

"Ha ha ha." Bóng đen cười mỉa vài tiếng nói, "Tao biết mày có nhiều tiển, mày giống bọn chúng đều có nhiều tiển..."

"Bọn chúng?" Đổ Thiện Nguru đột nhiên ngây dại, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh nháy mắt chảy khắp toàn thân, ngay cả lỗ chân lông cũng bắt đầu run rẩy theo, hần như ý thức được gì đó, giọng run bần bật nói, "Mày... Mày chính là sát thủ biến thái cảnh sát đang truy nã kia?"

"Sát thủ biến thái! Tao không thích cái tên này. Song tao không trách họ, vì họ không hiểu tao." Bóng đen nhàn nhạt nói.

Đổ Thiện Nguru hiện giờ đã hoàn toàn hiểu được tình cảnh của mình. Lúc này người chung phòng với hần, chính là sát nhân cùng biến thái mà báo chí đồn đại thời gian gần đây. Nghe nói hần chuyên giết kẻ có tiển, có truyền thông và chuyên gia phân tích, hần là kẻ điên mang lòng ghen ghét, có tâm lý hận giàu. Nghĩ vậy, trong lòng Đổ Thiện Nguru nặng trĩu, chẳng lẽ ta sẽ giống những người đó bị kẻ điên này giết chết sao?

Đổ Thiện Nguru năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, người tới tuổi này, cái chết kỳ thật là một chủ đề không cách nào lảng tránh. Nhưng để kết cuộc của đời người huy hoàng trong tay một kẻ điên, đây là chuyện hần không thể nào tiếp nhận được. Nhớ tới hần từ một con nghé chẵn thả lẫn lộn đến vị trí bây giờ, những mưa gió nào, khó khăn nào mà chưa từng trải qua?

Khó khăn có lớn mấy, nguy cơ có lớn mấy hẳn đều chịu được, trước mắt, hẳn tin tưởng mình nhất định cũng có thể biến nguy thành an.

"Càng là thời khắc mấu chốt càng phải tỉnh táo." Trong thương trường xông pha nhiều năm Đỗ Thiện Ngưu đương nhiên hiểu được đạo lý này, cho nên hiện tại hẳn phải ép buộc mình tỉnh táo lại, suy nghĩ đâu ra đó xem làm thế nào thông qua đàm phán lấy được sinh cơ cho mình.

"Tao nhất định phải chết sao?" Đỗ Thiện Ngưu mở miệng, thanh âm có vẻ rất bình tĩnh, hẳn bắt đầu tranh đấu lần cuối cùng.

"Người tao đã chọn, không bị oan đâu, cũng không để ai sống."

"Được rồi, nếu không thể không chết, vậy cho tao một lý do đi."

"Lý do?" Bóng đen hừ lạnh một tiếng, "Tao nghĩ mày hẳn hiểu rất rõ."

"Cũng vì sự kiện sữa bột? Hay vì tao là người có tiền?"

"Đúng! Vì trên tiền của mày dính máu trẻ con!" Bóng đen căm hận nói, "Mày biết trên đời này tội nghiệt nặng nhất là gì không? Đó chính là thương tổn trẻ con! Mà mày ngay cả trẻ còn mang tã cũng không buông tha, mày cảm thấy mày có đáng chết không?"

"Nếu tao nói, mấy thứ tăng thêm kia tao không hề hay biết trước, mày tin không?"

"Ha ha..." Bóng đen cười điên cuồng, "Đây là chuyện nực cười nhất mà tao từng nghe."

"Cho dù tao đã làm một ít chuyện đáng khinh, nhưng mày biết tao đã làm bao nhiêu việc thiện không?" Đỗ Thiện Ngưu bị tiếng cười nhạo của bóng đen làm cho lòng người đại loạn, dõng dập nói, "Mày biết mấy năm nay ta đã quyên góp bao nhiêu tiền không? Mày có biết có bao nhiêu đứa trẻ nhờ tao mới có chỗ ở? Mày biết có bao nhiêu đứa trẻ nhờ tao mới được đến trường? Mày có biết bao nhiêu đứa trẻ nhờ tao, mới có thể được làm phẫu thuật trị bệnh không? Chẳng lẽ những việc này cũng không thể liệt

tiêu chút sai lầm kia của tao sao? Người anh em, hôm nay cho tao một con đường sống, ngày sau tao nhất định sẽ bồi thường cho những đứa trẻ này gấp bội."

"Mày quả nhiên là một thương nhân không tởm, bên bờ vực sinh tử còn không quên cò kè mặc cả. Song mày sai rồi, hành động tốt không phải là triết tiêu tội ác, mà là trừng phạt. Mày chỉ có bị trừng phạt, mới có thể được cứu vớt, cuối cùng mới có thể nhận được tân sinh." Bóng đen nói xong câu này, chậm rãi xoay người, chậm rãi tiến tới gần Đỗ Thiện Ngưu, miệng tiếp tục nói, "Mày đừng tự mình đa tình nữa, tao để mày đến bây giờ không phải muốn ra đi điều kiện với mày. Chỉ là vì tao thật sự thích cảm giác đứng ở đây quan sát cả thành phố, không muốn để mùi máu tanh của mày phá hỏng bầu không khí này mà thôi. Hiện giờ, tâm trạng của tao đã bị mày phá hỏng, thời khắc của mày cũng tới rồi."

Thanh âm của bóng đen càng ngày càng gần, Đỗ Thiện Ngưu đã có thể nghe được tiếng hít thở của gã. Tiếp theo hắn cảm giác được một cái thất lưng da đang vòng trên cổ hắn, hắn cuối cùng đã thấy rõ diện mạo của bóng đen, kinh ngạc nói: "Là mày?"

Bóng đen cười cười.

Có lẽ hiểu được tử kỳ của mình đã đến, phí lời cũng vô dụng, Đỗ Thiện Ngưu ngược lại có chút siêu thoát. Mắt hắn lộ ra hung quang, dùng giọng điệu trào phúng nói: "Mày cho rằng mày là ai? Nói cho mày biết, thế giới này đã thối rửa lắm rồi, mày cứu vớt nó không nổi đâu!"

"Có lẽ thế, nhưng tao vẫn muốn thử."

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 5.2

8h30 sáng ngày 11 tháng 9

Trong căn phòng trống lếch, nam giới trần truồng một thân dử tợn bị dây thừng trói chặt, mặt hướng ngoài cửa sổ quỳ gối trước cửa sổ lớn sát đất. Hắn rũ đầu, tựa như đang hướng thế nhân sám hối tội của hắn. Tâm mắt nhìn xuống, là một vũng máu đặc dính màu đỏ sẫm, theo vũng máu hướng lên trên, là chính diện của người đàn ông. Nhất thời, hình ảnh khiến người ta sợ hãi tiến vào tâm mắt: Người đàn ông từ lồng ngực đến bụng, toàn bộ bị cắt ra, bộ phận trên thân bị dây trói chỉ có thể nhìn thấy một đường lỗ máu thật sâu. Từ khoang ngực đi xuống máu me tung tóe, chảy tràn cả đất.

Trong phòng yên tĩnh dị thường, hơi thở khùng bố áp lực trôi nổi trong không khí, tràn đầy tận đáy lòng. Hiện trường cho cảnh sát nhiều năm kinh nghiệm như Từ Thiên Thành, trải qua vô số hiện trường phát hiện án như Hạng Hạo Nhiên, lúc này đều là vẻ mặt kinh hãi. Càng không cần nói đến Hàn Ấn, trong dạ dày anh đã bắt đầu khởi động, trong đầu một cái tên đang đảo qua đảo lại -- Jack ĐờTê.

"Thời gian tử vong khoảng giữa 1 giờ đến 2 giờ sáng, đòn nghiêm trọng sau đầu không phải vết thương chí mạng, giống với những vụ án trước là bị siết chết. Lồng ngực đến rốn bị mở bung hoàn toàn, vật sắc cắt đứt động mạch chủ ngực, bụng, tim bị móc ra. Từ tình trạng lượng máu chảy và bắn tung tóe đến xem, là bị cắt sau khi đã chết. Trước mắt trong phòng này còn chưa phát hiện quả tim, phỏng chừng đã bị hung thủ mang đi..." Lâm Hoan ho nhẹ hai tiếng, giọng khàn khàn.

Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cô mặt mày xanh xao, hốc mắt đỏ đỏ, quầng mắt rất sâu, dáng vẻ rất tiêu tụy, nhìn qua như đã lâu chưa nghỉ ngơi tốt.

"Thật là một gã điên!" Nghe giới thiệu khám nghiệm ban đầu của Lâm Hoan, Lão Từ nhin không được mắng một câu.

"Không, hẳn không phải người điên, người điên sẽ không cẩn thận như vậy." Hàn Ân tiếp lời Lão Từ, "Người bị hại thân cao ít nhất hơn 1m85, tầm vóc lại to lớn, hung thủ hiển nhiên rất rõ ràng mình không cách nào thoáng cái đã siết chết được, vì vậy liền áp dụng đánh ngất hẳn trước, sau đó mới tiến hành thủ pháp thất cổ."

"Xem ra giống với những vụ án trước, hung thủ trước khi xuống tay đầu trải qua mưu toan tường tận." Ánh mắt Hạng Hạo Nhiên dừng lại chỗ Lâm Hoan chốc lát, lại dời về trên người nạn nhân, lập tức theo thói quen nhíu chặt mày, vẻ mặt dị thường nghiêm túc. Người chết trước mắt thật sự khiến Hạng Hạo Nhiên đau đầu không thôi, bởi vì hẳn chính là CEO kiêm chủ tịch xí nghiệp dân doanh lớn nhất thành phố -- Tập đoàn sữa Đồ thị - Đồ Thiện Ngưu.

Đồ Thiện Ngưu, nuôi bò sữa lập nghiệp, sau khi hoàn thành tích lũy vốn ban đầu, thông qua thu mua kinh doanh xưởng sữa bò quốc doanh rất khá tiến vào ngành chế phẩm sữa. Trải qua nhiều năm dốc sức và phát triển, sản nghiệp sữa Đồ thị từ một xưởng sữa bò nhỏ sắp vỡ nợ biến thân thành công ty thị trường trị giá gần trăm tỷ, trở thành xí nghiệp dân doanh quy mô lớn nhất, lợi nhuận nhiều nhất thành phố Xuân Hải.

Đúc ra xí nghiệp huy hoàng, chưởng môn nhân Đồ Thiện Ngưu đương nhiên kể công to lớn, hẳn cũng thuận lý thành chương trở thành tấm gương của các xí nghiệp, trở thành thần tượng của đông đảo những người gây dựng sự nghiệp. Đồng thời hẳn chính là một nhà từ thiện lớn ra tay hào phóng, nhiều năm qua các hạng mục từ thiện đã quyên góp đạt trên triệu nguyên của Xuân Hải. Lúc nở mày nở mặt nhất, báo chí, TV mỗi ngày đều có thể nhìn thấy tin tức về hẳn. Khi đó ấn tượng hẳn gây cho người ta, là một xí nghiệp thành thực có phong cách quý pháp, ôm ấp tình dân tộc và lòng đầy trách nhiệm, ái tâm.

Thế nhưng, theo bộc phát của "Sự kiện chất phụ gia" năm ngoái, khiến Đồ Thiện Ngưu hoàn toàn từ thánh đàn ngã xuống, cơ hồ trong một đêm,

hấn li ền từ th ần tượng sa vào "độc" phạm.

Sự kiện chất phụ gia của sản nghiệp sữa Đố thị bắt đầu vào đầu tháng bảy năm ngoái. Bệnh viện nhân dân 2 thành phố Xuân Hải trong vài ngày ngắn ngủi liên tục nhận khám vài bệnh nhân sỏi trong ống dẫn nước tiểu và sỏi trong thận, vì bệnh nhân đa số là trẻ em mới vài tháng tuổi. Bệnh viện cảm thấy kỳ quặc, vì thế cẩn thận hỏi phụ huynh. Từ miêu tả của phụ huynh biết được, những đứa trẻ này toàn bộ từng ăn sữa bột rẻ ti ền xuất phẩm từ sản nghiệp sữa Đố thị. Cảm thấy tình hình nghiêm trọng, bệnh viện báo cáo tình huống lên cấp trên của bộ ngành liên quan. Sau khi nhận được báo cáo ca bệnh, ngành liên quan lập tức bắt tay vào triển khai đi ều tra.

Cho đến lúc này, sản nghiệp sữa Đố thị còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Đối mặt với chất vấn của bộ ngành cấp trên, đối mặt với nghi vấn của truy ền thông, họ dùng thái độ phủ nhận với tất cả, cũng tuyên bố với bên ngoài: Chế phẩm sữa do Đố thị sản xuất, ngu ần gốc sữa toàn bộ lấy từ nông trường nuôi dưỡng thiên nhiên, hơn nữa qua hơn một ngàn phương pháp kiểm tra đo lường vệ sinh phòng dịch mới đưa lên thị trường, tất cả sản phẩm cũng phù hợp với tiêu chuẩn chế phẩm sữa quốc gia, là vệ sinh và an toàn tuyệt đối.

Sau đó, dưới tình hình sản nghiệp sữa Đố thị bằng mọi cách giấu giếm và phủ nhận, sự tình tạm thời dịu xuống. Nhưng theo ca bệnh bộc phát quy mô lớn vào cuối tháng bảy ở Xuân Hải thậm chí các khu vực xung quanh, có người bệnh đã đạt tới hoại tử thận mức độ nghiêm trọng, cục diện bắt đầu không khống chế được. Ngành thương cấp áp dụng biện pháp khẩn cấp, cưỡng chế sản nghiệp sữa Đố thị lập tức dừng sản xuất, cũng tiến hành kiểm tra đo lường phạm vi lớn với những sản phẩm này.

Vài ngày sau, kiểm tra hoàn tất, kết quả khiến người ta khiếp sợ. Kết quả kiểm tra cho thấy: Trong nhi ều sản phẩm Đố thị sản xuất, đầu chứa sản phẩm hóa chất nào đó vượt chuẩn sản phẩm sữa quốc gia, có thể dẫn đến bệnh v ề đường dẫn tiểu của trẻ sơ sinh. Mà trong sữa bột gây bệnh cho trẻ em đó, hàm lượng chất phụ gia cũng vượt qua giá trị bình thường gấp mấy trăm lần.

Đây không phải thứ cho bọn nhỏ ăn, đây rõ ràng là thuốc độc! Kết quả có thể tưởng -- xí nghiệp dừng sản xuất chĩnh đốn, sản phẩm bị dỡ khỏi quầy, cỗ phiếu liên tục rớt giá, người phụ trách liên quan bị truy cứu trách nhiệm theo pháp luật vân vân. Nhưng xuất phát từ các loại nguyên nhân khác nhau, bản thân Đỗ Thiện Ngưu cuối cùng không hề bị truy cứu hình sự.

Đỗ Thiện Ngưu có cơ hội nghĩ xả hơi, liền bắt đầu chần chĩnh lại. Hắn một mặt cực lực tẩy trắng bản thân, giải thích mình về sau mới biết chuyện chất phụ gia vượt quá mức quy định, hơn nữa trốn sạch xử phạt, còn công bố mình và xí nghiệp đều là nạn nhân. Đồng thời, hắn thông qua các loại đầu tư lớn quảng cáo mềm, cứng, lần nữa xây dựng bảng hiệu công ty sữa Đỗ thị.

Mặc dù sức ảnh hưởng của Đỗ Thiện Ngưu hiện tại đã không lớn bằng trước đây, nhưng xí nghiệp của hắn vẫn lãi thuế nhiều. Hắn và lãnh đạo thành phố có quan hệ ngàn tơ vạn sợi, cái chết của hắn nhất định sẽ chần động cao tầng, trong cục cũng gánh chịu áp lực trước nay chưa từng có.

Quả nhiên, điện thoại di động của Hạng Hạo Nhiên vang lên.

"Doãn cục..."

"Tình huống thế nào?"

"Có chút phiền phức."

"Sau khi trở về, cùng Thiên Thành đến phòng làm việc của tôi một chút."

"Dạ." Y cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn Lão Từ đối diện, sau đó lại đưa mắt tập trung trên người Đỗ Thiện Ngưu, hiển nhiên trong lòng họ đều đã cảm nhận được sự bức bách kia.

Lúc này, Phương Vũ đẩy cửa tiến đến, nói: "Hạng đội, người nhà và những người phụ trách của công ty đều tới rồi, chúng ta lần lượt nói chuyện hay nói luôn một thể?"

"Phía gia đình tôi và Lão Từ phụ trách, người của công ty, trợ lý Hàn Cậu và Phương Vũ đi nói đi!" Hạng Hạo Nhiên dặn dò Hàn Ấn bên cạnh.

Kinh nghiệm công tác nhiều năm khiến Hạng Hạo Nhiên hiểu rất rõ, gia đình loại nạn nhân địa vị hiển hách, bối cảnh thâm hậu này rất khó đối phó. Nếu bạn tùy tiện phái một người qua đó hỏi, họ sẽ nghĩ không được coi trọng, nếu không hỏi ra được gì, ngược lại sẽ lọt vào vạ hỏi không ngừng. Cho nên loại thời điểm này Hạng Hạo Nhiên đều tự thân xuất mã, song y cũng biết rõ mình không đủ khôn khéo, cho nên cần kéo theo Lão Từ.

Mọi người đang định chấp hành mệnh lệnh của Hạng Hạo Nhiên, đột nhiên nghe được giọng khàn của Lâm Hoan: "A? Mọi người nhìn xem trên tay hắn vẽ gì kia?"

Vừa nãy nhân viên cần băng ca nâng thi thể lên cáng, Lâm Hoan phát hiện trên mu bàn tay người chết dường như vẽ vật gì đó, liền giơ cái tay kia lên, để cho mọi người nhìn.

Mọi người ngẩng đầu xồm xuống, kè sát vào cái tay kia nghiên cứu.

"Đây là hung thủ vẽ sao?" Lâm Hoan hỏi Hàn Ấn.

"Ừ, là dùng cọ nước vẽ." Hàn Ấn nói.

"Hình này là con chim sao?" Lão Từ hỏi.

"Hình như thế." Hạng Hạo Nhiên gật đầu nói, "Song cũng giống con gà con."

Phương Vũ kéo cái tay kia qua trước mắt, nói: "Giống con gà hơn một chút."

"Để lại hình một con gà con, ý là sao?" Hàn Ấn nhíu chặt mày nhìn chăm chú đoán, "Nếu từ mô hình hung thủ chọn nạn nhân đến xem, thân phận của Đỗ Thiện Ngưu và chuyện thất đức hắn làm, hiển nhiên đều vô cùng ăn khớp. Thế nhưng hung thủ để lại một đoán con gà con, hắn muốn

ám chỉ gì? Chẳng lẽ Đỗ Thiện Ngưu còn có một mặt không muốn ai biết, tệ hại hơn sao?"

Hàn Ấn cùng Phương Vũ đi tới phòng hội nghị, ng ồi bên trong là mấy người đàn ông quần áo chỉnh tề và một phụ nữ. Từ bảng tên trên quần áo họ đến xem, nam lần lượt là CEO chấp hành của công ty, tổng giám đốc tài vụ, cùng với bộ trưởng bộ bảo vệ, người đàn ông không có bảng tên tự giới thiệu nói là cố vấn pháp luật của công ty, người phụ nữ trẻ ng ồi gần cạnh cửa đang lau nước mắt là thư ký Vương Vy của Đỗ Thiện Ngưu.

Phương Vũ bảo bộ trưởng bảo vệ ở lại, những người còn lại ra ngoài trước chờ. Cố vấn pháp luật tỏ ý muốn bảo vệ lợi ích của đương sự mình, kiên trì muốn ở lại. Phương Vũ đầu tiên là nhẫn nhịn, khách khí mời hẳn ra ngoài chờ, luật sư lại không có mắt nhìn, không chịu dời bước. Phương Vũ phụt lửa: "Chúng tôi chỉ muốn biết một vài tình huống của Đỗ Thiện Ngưu, chứ có cho rằng họ là kẻ tình nghi đâu, con mẹ nó ông ở đây quấy r ầy cái gì?"

Luật sư còn muốn đòi co, nhưng vừa nhìn dáng vẻ Phương Vũ như muốn đánh người, lại cân nhắc đắc tội với người của đội hình cảnh mình cũng không có chỗ gì tốt, mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn đi ra.

Phương Vũ phun một ngụm v ề phía bóng lưng của luật sư: "Mẹ nó, công ty thất đức này làm nhiều chuyện xấu quá, đến nỗi phải chột dạ vậy sao? Tôi thấy..."

"Được r ồi, đừng gào nữa, làm chính sự thôi!" Hàn Ấn nghĩ Phương Vũ nói vậy trước mặt người của công ty người ta có chút không thích hợp, giống như chúng ta làm hình cảnh đặc biệt không có tổ chất, li ền chen vào tiến đến thúc giục hẳn mau chóng đặt câu hỏi. Song, anh gấp rút thúc giục Phương Vũ làm việc, chính mình ngược lại không gấp gáp, mắt nhìn chăm chăm trên tường, nhìn rất cẩn thận, còn n ồng nhiệt say sưa.

Trên tường phòng hội nghị công ty sửa Đỗ thị treo lớn lớn nhỏ nhỏ hơn mười lá cờ thi đua, cờ thi đua đầu là của đơn vị hoặc cá nhân từng được Đỗ Thiện Ngưu quyên góp giúp đỡ. Khá sáng tạo là, trên cờ thi đua không khác gì hóa đơn, phía trên ghi chú rõ số tiền.

Theo bộ trưởng bộ bảo vệ nói, buổi tối cao ốc có tổng cộng sáu bảo vệ trực -- Bãi đỗ xe hai người, phòng quan sát, bảo vệ quây tiếp tân mỗi chỗ hai người. Đêm qua bảo vệ trực không hề phát hiện có tình huống dị thường, trong máy theo dõi cũng không hiểu thị có nhân vật mờ ám ra vào. Nhưng sáng nay sau khi phát hiện sự cố, họ lại cẩn thận kiểm tra tòa nhà một lượt, phát hiện phòng thiết bị theo dõi tầng ba mươi chỗ phòng làm việc của chủ tịch Đỗ Thiện Ngưu bị hư hỏng. Họ nghi ngờ hung thủ từ lối thoát hiểm đi cầu thang lên, vì nơi đó không trang bị máy quay.

...

Tiếp nhận thăm vấn cuối cùng là bí thư Vương Vi của Đỗ Thiện Ngưu, cô ta là người phát hiện nạn nhân đầu tiên. Để cô ta cuối cùng là muốn cho cô ta tỉnh táo lại, đi đầu chính tâm tình bị khiếp sợ, khi trả lời vấn đề suy nghĩ có thể rõ ràng hơn.

Vương Vi rất phối hợp kể lại tường tận hành trình công tác trong thời gian gần đây, những người quen biết Đỗ Thiện Ngưu, cùng với quá trình cô ta phát hiện thi thể. Cũng không có gì mới mẻ, không sai biệt mấy với lời của những quản lý cấp cao công ty trước đó. Có thể nghe có chút tế nhị vô vị, Hàn Ấn lại bắt đầu nhìn quanh cờ thi đua trên tường.

Phương Vũ thấy Hàn Ấn có chút thất thần, nhin không được nói: "Những lá cờ nát đó có gì hay mà nhìn, người như thế quyền góp nhiều hơn nữa cũng không ai ưa, đều là những trò lỏi mua danh cầu lợi."

Hàn Ấn gật đầu cười theo.

Có lẽ bị thái độ khinh thường và trào phúng của hai người chọc giận, Vương Vi đột nhiên phóng ra một câu nói: "Các người đừng dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử! Chủ tịch treo cờ thi đua ở đây, không phải muốn khoe khoang, mà muốn khích lệ mọi người luôn ghi nhớ cảm giác trách nhiệm với xã hội!"

Phương Vũ "hừ" mũi một tiếng, liếc cô ta.

Vương Vi càng thêm căm tức, mắt hạnh tròn tròn, nói: "Tôi biết các người nghĩ thế nào, các người căn bản không hiểu được Đỗ chủ tịch. Bây giờ là xã hội gì? Là xã hội hàng hóa, là xã hội kinh tế! Thứ gì cũng phải lo phí tổn, phải trả giá đắt! So với những việc thiện Đỗ chủ tịch làm, chút sữa bộ này thì tính là gì? Nói cho các người biết, Đỗ chủ tịch là xí nghiệp đáng tôn kính nhất tôi từng gặp, ông ấy vĩnh viễn là bậc thầy tinh thần của tôi! Tôi... tôi tin, Đỗ chủ tịch chắc chắn về sau mới biết trong sữa có chất phụ gia quá lượng."

Lần này lời Vương Vi nói rất cuộc khiến Hàn Ấn chú ý tới cô ta, Hàn Ấn xoay người nhìn chăm chăm cô ta.

Vương Vi vừa nhìn chính là loại con gái trẻ đời chưa đủ, lại có tâm mưu tính rất mạnh, tinh thần non nớt nhưng lại thích ra vẻ sắc sảo, người như thế dễ dàng bị tẩy não nhất.

"Cô có biết giọng cô nói chuyện vừa rồi càng ngày càng nhẹ đi mang ý nghĩa gì không? Ý nghĩa rằng cô thiếu tự tin với lời nói của mình. Có vài vấn đề không phải cô tin hay không, mà vấn đề là cô không muốn tin." Hàn Ấn khẽ cười nói.

"Vậy anh làm sao biết đây không phải sự thật?" Vương Vi mỉa mai trả lời.

"Cô làm thư ký chủ tịch bao lâu rồi?"

"Khoảng một năm rưỡi, làm sao vậy?"

"Trong một năm rưỡi này, chuyện của công ty cô đều biết rõ ràng hết chứ?"

"Đương nhiên!"

Hàn Ấn trầm ngâm chốc lát, đột nhiên chuyển chủ đề "Nói về lý giải của cô xem, bình thường một vài công ty hoặc một vài nhân sĩ thành công, mục đích họ làm từ thiện là gì?"

Vương Vi thoáng suy nghĩ một chút, nói: "Có khi là xuất phát từ quảng cáo thương hiệu công ty, cũng có vài nhà giàu mới nổi khoe khoang, có khi là mua danh c ầu lợi vợ vét tư bản, có khi là che mắt người đ ể rửa ti ền, còn lại là những người có cảm giác trách nhiệm với xã hội như chủ tịch chúng tôi, thật tình h ồi báo xã hội."

"Những gì cô nói rất toàn diện cũng rất thực tế." Hàn Ấn gật đ ầu, "Tôi muốn nói là, chỉ nhìn kết quả, quả thật có rất nhi ều người gặp phải cuộc sống khó khăn nhận đ ược giúp đ ỡ từ những công ty hoặc cá nhân từ thiện này. Chỉ kết quả thôi, như vậy đủ r ồi. Cho nên mặc kệ họ xuất phát từ mục đích gì, hành vi này đ ều đáng tôn trọng, nhất là loại người cuối cùng cô nói. Song, tôi không tán thành đánh giá của cô với chủ tịch của cô."

Hàn Ấn chỉ vào mấy lá cờ thi đua trên tường, tiếp tục nói: "Những lá cờ thưởng này đã ghi chép các cô tháng năm tháng sáu năm ngoài từng quỳên góp vài khoản ti ền, chỉ số ti ền thôi so với lúc trước đã lớn hơn rất nhi ều, hơn nữa phương hướng quỳên góp chủ yếu là viện phúc lợi trẻ em và trẻ em tàn tật. Tôi nhớ rằng, khi đó xã hội h ầu không cử hành hoạt động từ thiện gì lớn, cho nên có loại cảm giác bất ngờ."

"Thế có là gì? Chủ tịch quỳên ti ền vốn là tùy tâm trạng, không có quy luật gì." Vương Vi chẳng h ề đ ể ý nói.

Hàn Ấn cười cười, nói: "Nhưng tôi lại cẩn thận nhớ tới, khoảng tháng năm năm ngoài, sản phẩm của công ty sữa Đ ỗ thị các cô ở Hong Kong và một vài khu vực nước ngoài bị kiểm tra ra có chất phụ gia vượt tiêu chuẩn, sản phẩm bị hạ kệ, các đại lý yêu c ầu trả hàng. Mặc dù báo chí quốc nội ít đ ề cập, song truy ền thông internet dẫn ra các bản tin nước ngoài thảo luận rất kịch liệt, tạo thành không ít ảnh hưởng xấu cho công ty các cô. Sau đó công ty các cô tiến hành một ít 'bổ cứu', còn quỳên ra vài khoản ti ền từ thiện thật lớn. Tôi nói có đúng không?"

"Đúng... r ồi." Vương Vi ch ần chừ đ áp, không biết Hàn Ấn muốn nói cái gì, "Cho dù chúng tôi quỳên ti ền không phải thành tâm, là đ ể bảo vệ danh dự thương hiệu, có thể như anh vừa nói đó, chúng tôi cũng đã trợ giúp rất nhi ều trẻ nhỏ mà!"

"Thình lình nâng cao số tiền quyên góp phạm vi rộng, hơn nữa chủ yếu hướng trẻ con, cô không biết phương diện này có chứa tâm lý chuộc tội sao?" Về mặt Hàn Ẩn trịnh trọng chất vấn, "Rút một đám lông của cừu, lấp vào trên người một con cừu, thế có công bằng không? Đây không phải là một loại thương tổn sao? Đây là từ thiện sao?"

"Đúng đó! Cô bây giờ còn dám nói, chủ tịch các cô trước đó không hay biết sao?" Phương Vũ hòa theo chất vấn nói, sau đó có lẽ còn cảm thấy chưa đủ kích thích, thay giọng điệu giáo huấn, "Con bé này, trở về ngắm kỹ lại đi, đừng dối mình dối người nữa, sùng bái mù quáng bằng ngu xuẩn!"

Vương Vi cắn môi, dùng ánh mắt căm thù nhìn Phương Vũ, cuối cùng đột nhiên đổi tính, ánh mắt thay đổi, thả giọng mềm nhũn: "Anh cảnh sát này, anh có bạn gái không? Có thể cho em số điện thoại anh không?"

"Không có, nhưng tôi khuyên cô đừng làm bạn với người như chúng tôi, vì chúng tôi chung quy có thể nhìn ra cô đang nói dối!" Phương Vũ cực kỳ nghiêm túc, cực kỳ thâm trầm nói.

"Xí! Đừng tự mình đa tình nữa! Tôi hỏi anh, chỉ là muốn xác nhận phán đoán của tôi -- Loại người đàn ông nhỏ nhen, khắc nghiệt như anh căn bản không đưa con gái nào thèm thích!" Vương Vi hất đầu, hếch miệng, về mặt khoái cảm sau báo thù.

"Cô..." Phương Vũ á khẩu không trả lời được, vội vàng nhìn trên mặt đất, muốn tìm một khe hở...

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 5.3

Thu đội, trở về cục, Phương Vũ vẫn bị "dạ dày chó không trữ được hai lạng dầu mè", không đợi người khác nói đã tự mình kể tất tần tật cảnh khó xử khi bị con nhóc kia đùa cợt, rước lấy một trận tiếng cười trong hành lang, song Hạng Hạo Nhiên và Lão Từ lại không cười nổi, Doãn cục lúc này cho mời họ, chắc là có tin tức xấu gì rồi. Vào phòng cục trưởng, nhìn qua sắc mặt Doãn cục khá ôn hòa, song cũng không nòng nòng như trước kia, hai người liếc nhìn không dám làm càn, thành thật ngó xuống chờ chỉ thị. Doãn cục ngẩng đầu chôn giữa đồng văn kiện lên, tháo cặp kính lão xuống, thở dài nói: "Vừa nãy bộ khẩn cấp triệu tập mở hội nghị, nội dung đại khái các cậu cũng có thể tưởng tượng được, tôi cũng không muốn nói nhiều nữa, tóm lại là kỳ hạn phá án -- 'Hội nghị DAVOSA' chính thức khai mạc vào ngày 28, trước đó phải kết thúc vụ án, đây là mệnh lệnh, nếu không, 'bái bai', về hưu!"

Lại là kỳ hạn phá án! Trước đây đối với loại mệnh lệnh không thực tế này của cấp trên, Hạng Hạo Nhiên sẽ tức giận, nhưng hôm nay y không có hơi sức phản bác nữa. Ngắn ngủi hơn hai mươi ngày, năm mạng người, không, thêm Liễu Thuần nữa là sáu, hơn nữa phương diện này còn kể cả nhân vật ảnh hưởng lớn trong giới kinh doanh là Đỗ Thiện Ngưu, từ ảnh hưởng xã hội mà nói, đã đủ hồng bét rồi. Y tin, rất nhanh thôi những câu hỏi của truyề thông và dân chúng với cảnh sát sẽ ùn ùn kéo đến.

"Tôi quên nói, còn thời gian hơn nửa tháng, các cậu nên nắm chắc!" Doãn Chính Sơn nói. Hạng Hạo Nhiên không lên tiếng, xoay người từ trong túi quần lấy ra hộp thuốc lá, châm một điếu hút mạnh mấy cái, tiện tay ném hộp thuốc lá trên bàn. Doãn cục khó hiểu nhìn y, không biết y nổi điên cái gì, sau đó lại nhìn chằm chằm Lão Từ, ý nói: Nó không tỏ thái độ, vậy cậu nói đi!

Từ Thiên Thành về mặt bất đắc dĩ nói: "Vụ án này thật sự tà môn, hung thủ quả thật thần thông, giết người nhiều như vậy mà như vô hình, bất kỳ đầu mối nào cũng không để lại. Nói thật với ngài nhé Doãn cục: Chúng tôi hiện giờ thật sự không có biện pháp nào tốt, chỉ có thể đi đâu tra đi đâu tra lại trong các quan hệ xã hội của mấy nạn nhân kia."

"Không phải còn có Hàn trợ lý hỗ trợ sao?"

"Đúng thế! Trước mắt mà nói còn chưa có kẻ tình nghi phù hợp với phân tích của cậu ấy, song có vài mắt xích chưa chứng thực rõ ràng, cậu ấy còn chưa đưa ra được báo cáo miêu tả đường nét tâm lý tội phạm cụ thể được." Hạng Hạo Nhiên tiếp lời Lão Từ.

"Lúc này đừng thận trọng nữa, mau chóng thúc giục cậu ta." Doãn cục nói xong, có lẽ nghĩ giọng điệu mình có chút gấp gáp, liền dịu lại nói: "Đương nhiên, cẩn thận là đúng. Các cậu cũng đừng quá dựa vào cậu ta, trò đố của cậu ta nhiều lắm chỉ giúp thu nhỏ lại phạm vi kẻ tình nghi, chỉ có thể tham khảo, mấu chốt là phải tìm được con đường giải quyết thực tế. Thời gian ngắn, không thể sai lầm, càng không thể oan người sai án."

"Dạ." Hạng Hạo Nhiên gật đầu đáp lời một tiếng.

"Đúng rồi, còn có một chuyện phiền toái nữa." Doãn cục chép miệng nói, "Lão Quách muốn trở lại."

"Lão Quách? Lão Quách nào?" Lão Từ nhất thời chưa kịp phản ứng.

Doãn cục quét mắt nhìn Hạng Hạo Nhiên: "Còn có thể là ai nữa? Quách Đức Thanh đó."

"Ông ta tới làm gì?" Hạng Hạo Nhiên hỏi.

"Vụ án này tôi đã đăng ký sở tình, sở tình phái một tổ giám sát đến chỉ đạo phá án, Quách Đức Thanh là tổ trưởng. Nghe nói là ông ta chủ động yêu cầu."

Lão Từ lúc này kịp phản ứng, nghiêng mặt nói với Hạng Hạo Nhiên: "Tên khốn! Lúc này tới, chắc chắn không nên được rắm gì tốt! Tôi phải đề phòng chút."

Hạng Hạo Nhiên im lặng chốc lát, nhàn nhạt nói: "Đến thì cứ đến, chiếu theo lệ mà phá án, hắn ta có thể làm thế nào? Trong khoảng thời gian này báo với các huynh đệ trước, đừng có tâm trạng đối địch, đừng để họ bắt được nhược điểm. Đúng rồi Doãn cục, con phải nói thế này, vụ án này là của con, ai cũng không thể động vào."

Thái độ của Hạng Hạo Nhiên, Doãn cục coi như hài lòng: "Việc này con yên tâm, vụ án này phức tạp vậy, không phải ai muốn nhúng tay vào cũng được đâu. Ta kéo hắn ta trước một chút, để họ quen thuộc tình tiết vụ án, vềphần sau này, đi bước nào hay bước nấy thôi. Thế nhưng, các cậu nhất định phải tranh thủ đi đầu tra, nếu lại chết thêm vài người, đừng nói các cậu, chính tôi cũng phải toi luôn."

Từ chỗ Doãn cục đi ra, hai người đầu quay về phòng làm việc của mình, Lão Từ đặt mông ngồi lên ghế, miệng nín thinh không nói lời nào. Đây không phải tác phong trước giờ của hắn. Phương Vũ tùy mặt gửi lời chốc lát, rốt cuộc nhìn không được sà xuống trước mặt, "Lão Từ, sao vậy? Bị mắng hả?"

Hàn Ấn cũng tiến tới, "Đúng thế, xảy ra chuyện gì?"

Lão Từ chờ dẫn lác đầu, lát sau, không đầu không đuôi nói: "Kỳ hạn phá án! Sở tính cử người tới chỉ đạo phá án, Quách Đức Thanh là tổ trưởng."

"Cái gì? 'Hồ Hán Tam' muốn quay lại sao? Vậy thì phiền rồi!"

"Không được, tôi phải tìm Tiểu Hạng thương lượng kỹ lại đối sách." Lão Từ đứng phắt dậy, không để ý đến ai chạy ra ngoài.

"Ôi, các anh làm sao thế! Nói rõ ràng đi chứ? Ông ta là lãnh đạo trực tiếp chúng ta phá án, hay là..." Lời này vừa nói một nửa, Lão Từ đã không thấy bóng dáng đâu, Phương Vũ tức giận lác đầu, lẩm bẩm một câu: "Đến mức này sao, một Quách Đức Thanh dọa anh sợ thành vậy!"

"Quách Đức Thanh là ai? Sao Lão Từ buồn bực như vậy?" Hàn Ấn khó hiểu hỏi.

Phương Vũ không đáp lời, lấy tách trà trong tay Hàn Ấn qua, uống liền mấy hớp, chép chép miệng, "Trà không tã ha?"

Hàn Ấn cười: "Giả vờ giả vịt, cứ cần uống đi, mau nói!"

"Ha ha, gì gấp vậy? Chờ tôi thông cổ rã kể tỉ mỉ cho." Phương Vũ xoay người ngã vào trên ghế của Lão Từ, uống sạch nước trong tách chỉ còn lại vụn lá trà, mới buông tách nói: "Chuyện kể rằng năm đó, khi Doãn cục chỉ mới là Doãn đội, dưới trướng có hai viên hồ tướng -- Quách Đức Thanh và Hạng đội. Không đúng, Hạng đội có thể xưng là hồ tướng. Quách Đức Thanh nhiều nhất chỉ là một 'Hồ tướng' thôi."

"Anh là nói, Quách Đức Thanh phía trên có người che chở?"

"Thông minh!" Phương Vũ búng ngón tay, "Hắn là cháu ruột của Quách cục. Thằng oắt này bình thường dựa vào thế lực của chú hắn, trong đội ngang ngược bướng bỉnh, ai cũng không để vào mắt, ngay cả Doãn cục năm đó cũng phải nể hắn ba phần. Cả chi đội chỉ có Hạng đội không coi hắn ra gì, cũng không ưa tật xấu này của hắn. Hai người ở trong đội, chằm chọc đối đầu, ai cũng chướng mắt người còn lại, thường xuyên nói xéo nhau. Song khi đó có Doãn cục ở giữa hòa giải, đều tự giác hòa hoãn, chi đội thật ra chưa từng xảy ra đại loạn gì."

Đợi sau khi Doãn cục 'thăng chức', vì vị trí chi đội trưởng, hai người liền bắt đầu minh tranh minh đấu, phá đám lẫn nhau, cơ hồ tới mức có người không có ta, vua không gặp vua! Về sau, Hạng đội thành công lên chức! Trên phố lan truyền, là Đình cục lên tiếng ở thời khắc mấu chốt, còn nói là vì vợ và cha vợ của anh ấy đang làm việc tại Ủy ban thành phố anh ấy mới thắng được.

Dù sao mặc kệ nguyên nhân gì, chỉ cần Hạng đội thắng là được rồi, nếu để cho Quách Đức Thanh làm, chi đội không biết sẽ loạn thành thế nào nữa. Song thằng cha này cũng có nhiều đường đi lắm. Không lên làm chi đội trưởng được, tự giác không ngẩng nổi mặt, lại không cam lòng bị Hạng

đội lãnh đạo, liền tìm mối quan hệ khác, đi đâu đến phòng trình sát hình sự sở tỉnh."

Phương Vũ nói xong còn không quên nói đôi câu khen Hạng Hạo Nhiên: "Cậu đừng thấy Hạng đội tính tình cứng rắn, cứ thích làm mất thói, kỳ thật tâm địa anh ấy rất thiện, làm việc cũng rất nhân nghĩa, thời điểm mấu chốt vì chuyện của thủ hạ, còn dám đập bàn tru treo lãnh đạo."

"Vậy Lão Từ lo gì chứ? Có hấn thì sao?" Hàn Ấn hỏi.

"Phải nói là kết thù kết oán với Quách Đức Thanh, Lão Từ còn sâu hơn cả Hạng đội. Có một lần chấp hành nhiệm vụ truy bắt, Lão Từ mang người trong tổ đánh tiển trận, Quách Đức Thanh phụ trách trợ giúp. Kết quả tới lúc phải tăng viện, thằng cha này mang theo người của hấn biến mất tăm, dẫn đến một huynh đệ trong lúc hành động bị thương nặng, thiếu chút nữa mất mạng. Nhưng thằng cha này chẳng những không nhận sai, còn đổ hết trách nhiệm cho Lão Từ, Lão Từ tức giận quá, ngay trước mặt lãnh đạo cục cho hấn ăn đập. Vì chuyện này, Lão Từ về sau bị tuốt tới cùng, thiếu chút nữa ngay cả 'da' cũng bị tuốt ra. Bằng không, dựa vào lý lịch của Lão Từ hiện giờ đã sớm danh chánh ngôn thuận giữ chức phó đội rồi."

"Nói vậy, Hạng đội khiến Quách Đức Thanh ghi hận trong lòng, còn Lão Từ lại để vết tàn phá trên cơ thể hấn, có thể nói là thể xác và tinh thần đều thiệt hại, kết thù là chắc chắn."

"Tổng kết rất sâu sắc. Ôi! Tôi thấy vụ án này phải treo rồi. Nào, Tiểu Hàn Tử, thêm tách trà nữa, trẫm nói khô miệng rồi!" Phương Vũ cầm lấy tách trà, ra dáng giờ giờ lên với Hàn Ấn.

"Cút sang bên!" Hàn Ấn đoạt lại tách trà, trở lại chỗ mình ngồi, từ trong ngăn kéo lấy ra một bịch trà ném qua chỗ Phương Vũ, "Muốn uống thì tự ngâm."

"Ô, trà ngon nha! Người có tiền thiệt trâu, tùy tiện liền đại hồng bào..."

Từ khi chính thức tham gia vụ án thứ hai, đến giờ đã hơn nửa tháng, "đường nét" của hung thủ, trong lòng Hàn Ấn cũng càng ngày càng rõ ràng.

Song anh chỉ đưa cho đội một vài đặc thù rải rác chỉ ra hung thủ, vẫn còn chưa có báo cáo miêu tả đường nét chính thức cụ thể. Ở đây có nguyên nhân khách quan, cũng có nguyên nhân chủ quan. Về khách quan, phân đoạn nghi thức giết người của hung thủ vẫn chưa hiểu rõ toàn bộ rõ ràng, ví dụ như: Tại sao phải phơi bày tội lỗi của nạn nhân? Tại sao phải dùng trói xác mang tính tượng trưng vân vân, đây rất có khả năng sẽ làm "Đường nét miêu tả" bối cảnh hung thủ không đủ chuẩn xác. Đây là phần báo cáo đầu tiên của Hàn Ấn trong thực tế, đương nhiên hy vọng nó càng chuẩn xác, càng hoàn mỹ càng tốt, tựa như lính mới lần đầu sáng tác, sẽ luôn muốn phơi bày mặt tốt nhất của mình cho độc giả. Mà về chủ quan, bản khoản của anh cũng vô cùng thực tế. Bây giờ vụ án mạng liên hoàn này, mặc kệ tương lai kết cục như thế nào, nó đều sẽ trở thành một vụ án điển hình trên lịch sử phạm tội Trung Quốc. Vậy, miêu tả đường nét tâm lý sẽ đóng dạng nhân vật gì trong đó? Thành công có lẽ sẽ có tiếng vỗ tay, sẽ có hoa tươi, sẽ là một cuộc tìm kiếm hoàn mỹ. Nếu thất bại thì sao? Chờ đợi Hàn Ấn sẽ là gì?

Sẽ đả kích niềm tin để anh tiếp tục nghiên cứu chuyên ngành. Sẽ quét sạch tôn nghiêm và uy tín của giáo sư anh! Sâu xa hơn nữa, có lẽ là với cả ứng dụng lĩnh vực tâm lý phạm tội, đều sẽ tạo thành trùng kích phụ diện cực đại! Cho nên, Hàn Ấn phải ôm thái độ cẩn thận, cẩn thận hơn nữa.

Bạn nói anh ấy không tự tin cũng được, nói anh có tư tâm cũng được, đều có thể thông cảm. Dù cho vì kinh nghiệm phát triển nhấp nhô, khiến giữa anh và các bạn cùng lứa có vẻ lạnh nhạt hơn, nhưng anh dù gì vẫn sinh tồn trong xã hội hiện thực phức tạp, vấn đề hiện thực này anh phải cân nhắc. "Hoa tươi" nhất định sẽ có rất nhiều người vui vẻ sẻ chia, nhưng thất bại chỉ có thể một mình đối mặt. Đối với Hạng Hạo Nhiên, Hàn Ấn luôn mang cảm kích trong lòng. Mặc dù từng trải qua quá trình từ bị xem nhẹ đến tin tưởng, nhưng đối với gà mới như anh, với thời gian không lâu lắm, Hạng Hạo Nhiên dám trọng dụng anh đây quyết đoán, có thể nói là Bá Lạc với anh.

(Bá Lạc là người thời Xuân Thu, nước Tấn, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng

nhân tài, "Bá Lạc" không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể)

Cái gọi là "Kẻ sĩ chết vì tri kỷ", Hàn Ẩn hiểu rất rõ Hạng Hạo Nhiên hiện đang trong hoàn cảnh gian nan: Kỳ hạn phá án, kẻ thù bức cung, chỗ trống và thời gian xoay sở cũng không nhiều. Cho nên quyết định phải dốc toàn lực giúp y một tay, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất giao ra một bản báo cáo chính tề.

Hàn Ẩn chỉnh sửa xong tài liệu vụ án đang hoàn hảo bỏ vào trong balo, mang theo máy tính xách tay ra khỏi phòng làm việc. Anh muốn tìm một nơi thanh tĩnh, phòng đọc sách lầu sáu là một lựa chọn không tồi. Đi tới đầu cầu thang, Hàn Ẩn đụng phải Lâm Hoan từ tầng hầm đi lên.

Lâm Hoan nhìn qua có chút buồn bực kém vui, Hàn Ẩn cười chào cô, vừa muốn lên lầu, Lâm Hoan lại đột nhiên gọi anh lại: "Tối có thời gian rảnh không? Ra ngoài ngõ chút nhé?"

Hàn Ẩn một chân giẫm lên cầu thang, nghiêng người hơi sừng sốt: "Ngại quá, đêm nay không được, tôi phải làm báo cáo, cô có việc gì à?"

"Không có, không có gì, muốn tìm người tâm sự, anh bận thì thôi." Lâm Hoan cúi đầu sửa sang lại tóc mai, xoay người đi.

Nhìn bóng lưng cô đơn của Lâm Hoan, Hàn Ẩn không đành lòng, đứng tại chỗ ngơ ngác chốc lát, mới xoay người tiếp tục lên lầu.

Nửa đêm, trời đổ cơn mưa nhỏ, màn mưa mặc dù thưa thớt, nhưng nhiệt độ chợt trở nên lạnh hơn nhiều. Hàn Ẩn rút cổ bước nhanh đến trước xe, mở cửa xe ngõ vào. Bận rộn cả buổi tối, "báo cáo" xem như chính thức viết xong, nghĩ đến sắp kiểm nghiệm thực tế, trong lòng vừa hưng phấn vừa có chút lo sợ. Anh khởi động ô tô, đui một trận tê dại, không phải vì chấn động của bộ ly hợp, là điện thoại đang rung. Hàn Ẩn lấy điện thoại đi động ra, trên màn hình cho thấy số của Lâm Hoan, do dự một chút, anh nhấn nút nghe.

Kỳ lạ, điện thoại không phải giọng của Lâm Hoan, song thanh âm kia anh rất quen thuộc, "Chị, sao lại là chị?"

"Em đang ở đâu?"

"Mới từ trong đội đi ra, sao chị dùng số này gọi cho em?"

"Em đến quán bar một chuyến đi, tới là rõ ngay!" Chị cúp điện thoại ngay.

Mấy giờ trước, Lâm Hoan lại vào quán bar đó, cô trang điểm xinh đẹp, như cũ đi thẳng đến quầy bar ngồi xuống.

Nếu như nói lúc trước vẫn còn ôm trong lòng ảo tưởng với Hạng Hạo Nhiên, thì khoảnh khắc Hạng Hạo Nhiên ở hiện trường phát hiện án Cao Á Nhân cướp đi dây chuyền trong tay cô, cô đã hoàn toàn tuyệt vọng. Loại ánh mắt thương đau của Hạng Hạo Nhiên khi nhìn thấy dây chuyền của vợ, nhắm mắt làm ngơ với sự hoảng sợ của cô, đều khiến cô đau đớn sâu sắc. Vì vậy, mấy đêm tiếp theo, cô chỉ dựa vào rượu cần để gây mê chính mình.

Hôm nay là sinh nhật cô, cô không muốn trải qua một mình, nhưng ngay cả đối tượng duy nhất cô cho rằng có thể thổ lộ cũng từ chối cô, cô cảm thấy sự cô độc trước nay chưa từng có, cho nên nhanh chóng say mèm.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 5.4

20 phút sau, Hàn Ấn đi vào quán bar của chị gái Hàn Thanh mở -- Phương Hương Nhân Gian. Lúc này, đã gần đến giờ đóng cửa, trong quán khách khứa rất thưa thớt, phục vụ viên đều đang dọn dẹp bàn. Hàn Ấn vừa xuất hiện, liền nhìn thấy chị mình đang ở trong quầy bar ngoắc tay với anh.

"Chị, sao chị lại dùng điện thoại di động của Lâm Hoan gọi điện cho em?".

"Ừm, hóa ra cô ấy tên Lâm Hoan à!" Hàn Thanh chỉ về phía quầy bar.

Theo hướng của chị gái chỉ, Hàn Ấn lúc này mới chú ý tới cô gái đang nằm trên quầy rượu. Cô ăn mặc gợi cảm, đầu tựa nghiêng trên quầy bar, một tay đặt bên đầu, một tay khác vô lực buông xuống dưới, có vẻ như đang ngủ. Hàn Ấn trước sau đánh giá một phen, lại cố ý từ mặt bên tới gần cẩn thận ngắm nghía khuôn mặt cô gái, khó khăn lắm mới nhận ra đây là Lâm Hoan trang điểm xinh đẹp.

"Cô, cô ấy làm sao vậy?" Hàn Ấn cau mày hỏi.

"Còn sao nữa, say rượu rồi! Cô gái này ngày nào cũng đến, lần nào cũng uống đến mức say bí tỉ mới đi, hôm nay uống nằm thẳng cẳng, gọi thế nào cũng không tỉnh, chị định tìm một người bạn của cô ấy đến đưa cô ấy đi, không ngờ trong điện thoại di động của cô ấy phát hiện số của em. Không phải là em chinh người ta đau khổ vậy chứ? Có phải em coi người ta như thế thân của 'Mạn Mạn' không?"

"Nói bậy bạ gì vậy! Cô ấy là đồng nghiệp trong đội em!"

"Thế à! Sao ngày nào cũng uống rượu? Có gạt chị không đấy? Đáng về cô ấy giống Mạn Mạn như vậy, em không động tâm à?"

"Coi như em sợ chị rồi," Bị chị gái làm cho hết cách, Hàn Ân đành phải nói ra tình hình thực tế, "Cô ấy là bạn gái của đội trưởng em, có lẽ gần đây hai người có chút mâu thuẫn, có chút bực tức."

"Thật à? Trùng hợp thế? Sao lại giống thế?" Hàn Thanh bán tín bán nghi lâu lắm, "Vậy bây giờ phải làm sao?"

"Chị cứ giao cho em đi!"

"Em ổn không đó?"

"Chị yên tâm đi, em trai chị có thể lừa người ta bỏ chạy sao?" Hàn Ân vừa nói vừa nâng Lâm Hoan lên, Hàn Thanh từ trong quầy bar đi ra giúp anh dìu.

Hai người đi ra ngoài, Hàn Thanh vỗ ót Hàn Ân một cái, quả trách nói: "Vết thương còn chưa lành mà gấp gấp xuất viện làm gì hả? Làm mẹ cả ngày lo lắng cho em!"

Hàn Ân thở hắt ra: "Tại bạn mà! Gần đây thật sự bận đến tối tăm mặt mũi, không nghĩ được nhiều thế... Chị giúp em chút đi chứ?"

"À, đúng rồi, trên báo nói chỗ chúng ta xảy ra giết người liên hoàn, em đang xử lý vụ án này sao? Nghe nói người này chuyên tìm người có tiền xuống tay?"

"Đúng thế, chị cẩn thận chút, bán rượu giả như mấy chị, đều là đối tượng của hắn. Ha ha!"

"Thằng nhóc thôi không nói được câu gì tốt cho chị!" Hàn Thanh lại vỗ một cái.

"Ôi, đánh đau quá..."

"Đáng đời!"

Nói thì dễ, nhưng khi Hàn Ân thật sự đưa được Lâm Hoan lên xe, nhìn cô xui lơ ngễ trên ghế lái phụ, anh bắt đầu lo lắng -- Đi đâu đây? Đưa về nhà? Chưa từng tới nên không biết, lại nói lúc này đưa người về, làm sao anh nói với cha mẹ người ta. Quay về đội? Ảnh hưởng sẽ không tốt lắm. Đến khách sạn? Nhưng tạo hình Lâm Hoan thế này đến khách sạn mượn phòng, ngẫm lại cảm thấy không được tự nhiên, lại nói nếu để cho người trong đội biết, nhất định sẽ truyền ra đủ loại tin đồn nhảm. Vậy phải làm sao đây? Cũng không thể ở lại trong xe cả đêm đúng chứ?

Anh vô thức nhìn quanh trong xe, đột nhiên mắt lóe sáng, ôm lấy balo đặt ghế sau, kéo balo ra lục lọi. Cuối cùng, anh tỏ vẻ vui mừng, từ trong balo lấy ra một bức thư. Mở bức thư, bên trong có một chìa khóa và một tấm thẻ, "Má Thẩm thật cẩn thận, viết cả địa chỉ trên tấm thẻ..." Đến chỗ này thôi.

Hàn Ân vội vàng khởi động xe, dựa theo địa chỉ trên tấm thẻ tìm đến. Nhưng lái chưa được bao xa, anh lại nhụt chí. Hằng năm công tác bên ngoài, đường của Xuân Hải đã không còn quen thuộc nữa, vả lại trời tối mịt lại đổ cơn mưa nhỏ càng khó tìm. Cũng may vận khí không tồi, gặp được một chiếc xe taxi, anh dứt khoát cho tài xế năm mươi đồng, bảo tài xế dẫn đường phía trước, anh đi theo sau. Sau đó liền rất thuận lợi tìm được đích đến, chẳng qua vẻ mặt tài xế lúc gầ đi nhìn anh và Lâm Hoan có chút mập mờ, khiến trong lòng anh rất không thoải mái.

Đau đầu, miệng khô, tim đập mạnh, buồn nôn, đó là cái giá phải trả cho say rượu. Đương nhiên, có vài người có thể phải trả giá càng nhiều hơn, ví dụ như: Tỉnh dậy cô hoặc anh ta phát hiện mình đang nằm trong lòng một người xa lạ. Nếu người nọ à "Chị Julie" hay "Tom Cruise" cũng được đi, còn như "Chị Lựu" và "Anh A B" thì tính sao? Cho nên, khi Lâm Hoan mở mắt, phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng ngủ xa lạ, phản ứng đầu tiên là xốc tấm thảm lông lên nhìn người mình. Cũng may, ngoại trừ giày, quần áo trên người không thiếu mảnh nào, cô lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Cô ngễ dậy xuống giường, từng bước di chuyển tới cửa, híp mắt nhìn vào trong phòng khách, lập tức, trái tim treo lơ lửng hoàn toàn trầm tĩnh lại. Cô tựa người trên cửa, nhìn chăm chú vào người trong phòng

khách, trên mặt lộ ra một tia vui mừng -- không hề nghi ngờ, người Lâm Hoan nhìn thấy là Hàn Ấn.

(Chị Lưu là nhân vật nữ xấu đầu đốn trong phim Đường Bá Hồ Và Diễm Thu Hương của Châu Tinh Trì)

Tối qua, không, là rạng sáng hôm nay, Hàn Ấn sau khi thu xếp cho Lâm Hoan xong, đã cảm thấy kiệt sức, chui trên sofa ở phòng khách, bất tri bất giác ngủ thiếp đi. Lúc này anh đang ôm cánh tay, cơ thể co rụt lại, xem chừng có chút lạnh, Lâm Hoan liền phủ tấm thảm lông vẫn còn mang nhiệt độ cơ thể mình lên người anh, sau đó ngồi xổm trước sofa, đang đây ý vị nhìn chằm chằm khuôn mặt ngủ say kia.

Chỉ trong chốc lát đó, chân Lâm Hoan hơi tê, muốn đứng dậy hoạt động, liền thấy cơ thể Hàn Ấn nhẹ nhàng run vài cái, vẻ mặt trở nên thống khổ dị thường, miệng còn lẩm bẫm.

Chắc là gặp ác mộng rồi? Lâm Hoan ghé tai lại gần, muốn nghe xem Hàn Ấn đang nói gì, không ngờ Hàn Ấn đột ngột mở mắt, nhìn cô sững sốt vài giây, ôm mạnh cô vào lòng, thì thào nói: "Mạn Mạn, đừng đi... Mạn Mạn, đừng đi..."

"Tôi, tôi là Lâm Hoan." Lâm Hoan luống cuống tay chân nói.

"Ừm... Cô... Tôi... Tôi rót cho cô ly nước nhé." Hàn Ấn tỉnh táo lại, đẩy Lâm Hoan ra, cũng nhanh như chớp trốn vào phòng bếp.

Lúc trở về, vẻ mặt Hàn Ấn đã khôi phục tự nhiên, anh đặt ly nước vào tay Lâm Hoan, "Uống nước đi, sau này bớt uống rượu lại chút."

Lúc này đến lượt Lâm Hoan khó xử, "Tối qua không dọa anh chứ?"

"Cô mặc thường phục dễ nhìn hơn." Hàn Ấn trả lời sai vấn đề Lâm Hoan cúi đầu đánh giá mình ngực trần quăn quắn, tự giấu nói: "Vốn định vợ đại một anh đẹp trai phóng túng, không ngờ chuốc mình say khướt trước, chẳng ra làm sao. Nhưng mà vận khí cũng kém quá, ngay cả một tên lưu manh nghiêm túc cũng chưa hề gặp được. Hi hi!"

Hàn Ấn biết Lâm Hoan đang dùng lời nói đùa hóa giải khó xử, liền cười theo không nói gì.

"Đúng rồi, làm sao anh biết tôi đang ở quán bar đó?"

"Quán bar là chị gái tôi mở, chị phát hiện số tôi trong điện thoại di động của cô."

"Chính là bà chủ đứng trong quầy bar kia sao? Ồi, tôi hiểu rồi, lần đầu tiên khi tôi đến, chị gái anh cứ nhìn tôi chăm chăm mà tôi không hiểu, vừa rồi lúc anh ôm tôi gọi tên 'Mạn Mạn'. Tôi nghĩ Mạn Mạn hẳn là Vương Mạn đúng chứ? Nói vậy Vương Mạn thật sự tồn tại à? Có phải mặt mũi tôi giống hệt cô ấy không?"

Hàn Ấn không muốn trả lời câu hỏi của Lâm Hoan, chỉ vào phòng rửa tay bên phải phòng khách, nói: "Không nói nữa, cô tắm rửa sửa sang lại mình trước, tôi đi mua chút đồ ăn sáng."

"Ấy, ấy, ấy, anh đây là đang lảng tránh vấn đề à? Lại nói, tôi không muốn ăn sáng."

"Không muốn ăn cũng phải ăn, uống rượu cả đêm, sáng không ăn gì dạ dày sẽ chịu không nổi. Bằng không, tôi mua cho cô bình rượu xá tỉnh rượu?" Hàn Ấn đi tới cạnh cửa, nháy mắt nói.

"Ok, mua bình năm 83 nha." Lâm Hoan giơ ly nước trong tay lên, giả vờ muốn ném về phía Hàn Ấn.

Khi Hàn Ấn đặt bữa sáng lên bàn, Lâm Hoan cũng đã tắm rửa xong xuôi, anh chỉ ghé đôi diện nói: "Qua đây dùng cơm, ăn xong tôi đưa cô về thay quần áo."

"Không ăn! Trừ phi anh kể chuyện của anh và Vương Mạn cho tôi nghe, bằng không tôi từ chối ăn đó."

"Ha ha, đây là lần đầu tiên tôi nghe có người lấy việc mình không ăn sáng ra uy hiếp người khác đó." Hàn Ấn nhìn đồng hồ, "Được rồi, cô ngồi"

xuống trước, tôi kể cho cô nghe."

Thấy Lâm Hoan ng ồi xuống, vừa ăn cháo vừa nhìn mình, Hàn Ấn lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Cô đoán rất đúng, Vương Mạn quả thật rất giống cô, vô luận từ diện mạo, nghề nghiệp hay mùi trên người."

"Mùi?" Lâm Hoan vô thức ngửi trên người mình, "Không có mùi mà? Tôi cho tới giờ không dùng nước hoa."

"Đúng! Chính là loại mùi tự nhiên này. Vương Mạn giống cô, là học pháp y, hơn nữa quyết chí muốn thành một pháp y xuất sắc, cho nên lúc học đại học đã không chút phấn son. Cũng chính là loại mùi tự nhiên chân thật này, khiến tôi thích cô ấy."

"Ngửi mùi quen được bạn gái, đây lãng mạn! Vậy hai người về sau..."

Hàn Ấn cúi đầu nhẹ nhàng khuấy cháo trong chén: "Về sau, giống với những người yêu nhau, bình bình đạm đạm, không có gì đặc biệt, tôi thích cuộc sống bình thường. Về sau nữa, thì xảy ra cuộc nói chuyện trên sân thượng ngày đó, chẳng qua để giành được sự tin tưởng của Lý Thủ Dân, tôi thay đổi thời gian và địa điểm."

"Nói vậy, Vương Mạn xảy ra chuyện khi đang học đại học?"

"Ừ, sinh viên năm hai. Tôi lúc ấy hoàn toàn suy sụp, nếu chị không ở bên động viên tôi, chăm sóc tôi, e rằng tôi không thể nào hoàn tất việc học được."

"Anh thật may mắn, có chị an ủi anh, tôi thì..." Lâm Hoan buồn cười, vành mắt phiếm đỏ.

Hàn Ấn không ngờ nói chuyện của mình lại gợi lên chuyện thương tâm của Lâm Hoan, anh cau mày nhìn Lâm Hoan, chốc lát, phát ra một tiếng than nhẹ, nói: "Tôi biết với cô mà nói, chọn từ bỏ càng cần nhiều dũng khí hơn là tiếp tục kiên trì. Nói thật, tôi hy vọng cô có thể có loại dũng khí này, buông bỏ nhất thời, không chứng tỏ sẽ vĩnh viễn vứt bỏ. Lúc này, chuyện xung quanh "anh ấy", quá mức rắc rối phức tạp, tôi tin anh ấy chắc chắn

cũng mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần. Cho anh ấy ít thời gian, để anh ấy thở một chút, yên tĩnh một chút, để anh ấy có dũng khí xem xét lại bản thân, nhìn thẳng vào mối quan hệ của hai người, hai người vẫn có cơ hội bên nhau."

"Nhưng tại sao lại trở thành như vậy? Tại sao 'anh ấy' ngay cả một lời giải thích cũng không có? Chẳng lẽ chỉ vì tội lỗi sao?"

Thật ra Hàn Ấn đã sớm biết đáp án, nhưng đáp án này với Lâm Hoan quá mức thẳng thừng, quá mức tàn khốc, anh không chắc mình có nên nói hay không.

"Nói cho tôi biết, anh nói cho tôi biết đi được không? Không phải anh là nhà phân tích tâm lý người ta sao, giúp tôi phân tích đi được không? Tôi xin anh..." Lâm Hoan rốt cuộc không kềm được nữa, lại gạt lệ xuống.

Hàn Ấn lại dùng sức nhú mày, "Cô thật sự muốn nghe sao?"

"Đúng, cho tôi một đáp án."

"Hứa với tôi, cô sẽ tỉnh táo."

"Ừ, tôi tỉnh táo." Lâm Hoan thút thít hít mũi, lấy tay lau nước mắt.

Hàn Ấn đưa khăn giấy qua, nhìn cô lau khô nước mắt, mới lên tiếng: "Trả lời tôi hai vấn đề Thứ nhất, trong mắt người khác, đương nhiên phương diện này cũng kể cả cô, Hạng đội là người như thế nào?"

Lâm Hoan không hề nghĩ ngờ bật thốt lên: "Chính trực, thiện lương, cương trực công chính, mặc dù mặt luôn ngầu ngầu.? Dù sao trong mắt tôi anh ấy là một người đàn ông phẩm đức cao thượng, đội trời đạp đất."

"Phẩm đức cao thượng, đội trời đạp đất, đây là đánh giá của rất nhiều người đối với anh ấy, tôi tin cũng là đi đầu Hạng đội theo đuổi cho tới bây giờ." Hàn Ấn dừng lại, liếc nhìn Lâm Hoan, "Nhưng sự xuất hiện của cô, đã khiến nó nhiễm tì vết. Nói cho tôi biết, phản bội vợ và ngoại tình với thuộc hạ trẻ tuổi, thậm chí trong lúc vợ bị giết còn đang mây mưa hưởng

lạc, việc này đối với một người một lòng theo đuổi đạo đức hoàn mỹ có ý nghĩa thế nào?" Hàn Ấn dừng một chút, quyết tâm nói, "Là sỉ nhục, là một loại vết nhơ vĩnh viễn không thể nào tẩy sạch, là phản bội tín ngưỡng của bản thân. Tôi tin, trước kia mỗi lần bên cô, Hạng đội đầu có thể mơ hồ cảm nhận được đi đầu này, mà cái chết của Liễu Thuần khiến loại cảm giác này trở nên rõ ràng hẳn. Do đó, từ khi ấy anh ta bắt đầu trốn tránh cô, vì cô chính là một tấm gương, đối mặt với cô, anh ấy sẽ luôn nhìn thấy mặt u tối của bản thân."

"Hừ, hừ," Lâm Hoan cười khở hai tiếng nói: "Gương? Tôi mà là một tấm gương? Hay là một tấm kính chiếu yêu, không, chuẩn xác hơn là một 'nghiệt kính'."

"Nghiệt kính? Là gì?"

"Anh chưa từng nghe về nó sao? Khi còn bé tôi sống với bà ngoại, bà tin phật, sẽ thường kể một vài điển cố nhỏ tuyên dương cái thiện: Kể rằng có một người, khi còn sống làm nhiều chuyện xấu, chết đi liền bị đày vào âm phủ địa ngục. Nhưng khi thăng đến quỷ môn quan bị Diêm Vương thăm vấn, hắn vẫn bằng mọi giá cãi chày cãi cối, không chịu nhận tội, vì vậy Diêm Vương truyền lệnh quỷ sai kéo hắn đến trước đài nghiệt kính. Đài nghiệt kính kia, nằm bên phải trước điện, đài cao một trượng, kính lớn mười vòng, treo hướng đông, trên đặt ngang bảy chữ to, 'Trước nghiệt kính đài không ai tốt'. Dưới nghiệt kính chiếu rọi, đủ loại tội nghiệt của người này phạm dưới dương thế lần lượt bị hiện ra, cuối cùng đành phải cúi người nhận tội. Đó gọi là 'Hồn đặng nghiệt kính hiện nguyên hình'!" Lâm Hoan bắt chước tư thái và giọng điệu của bà ngoại, kể lại điển cố.

"Ồi chà, là thế sao. Đến đây tiểu nghiệt kính, chiếu tôi xem, xem tôi có lỗi lầm gì?" Hàn Ấn không muốn Lâm Hoan ưu sầu nữa, bằng không buổi sáng này không biết sẽ dày vò đến lúc nào, liền vội vàng đùa giỡn chút cho tâm trạng cô hồi phục.

Lâm Hoan trừng to mắt giả vờ quét nhìn mặt Hàn Ấn, "Ừm... Xét thấy biểu hiện tối qua của người, phán người tội 'Anh hùng cứu mỹ nhân'!"

"Ngài đang khen tôi, hay đang khen chính ngài thế? Hầy..." Hàn Ẩn cười, lập tức cảm khái, "Nếu trong hiện thực có một tấm nghệt kính thì tốt biết bao, có lẽ những thứ u ám sẽ ít đi nhiều."

"Anh vậy là chủ nghĩa duy tâm không thực tế, mà tôi phải nói nhé, có thêm vài tên giết người liên hoàn trong vụ án này của chúng ta là được. Giết chết đám xấu xa, nguy quân tử này, giết ra một tương lai."

"Cô không nên nói mấy câu lung tung như thế đâu!"

"Xí! Đùa xiu thôi, anh nghiêm túc vậy làm gì?"

Hàn Ẩn lại nâng cổ tay nhìn đồng hồ, "Được rồi, nhanh ăn đi, đừng tới trễ. Cô thật khéo tưởng tượng, ẩn dụ mình thành nghệt kính. Nghệt kính, nghệt kính, thật sáng tạo..." Miệng Hàn Ẩn lẩm bẩm hai câu, không biết tại sao đột nhiên cả người đông cứng.

Vu Mai quỳ gối giữa TV và bàn trà, mặt cô ta hướng màn hình huỳnh quang thật lớn của TV. Vương Ích Đức quỳ gối trước tủ quần áo, trên tủ quần áo có một tấm gương. Khổng Gia Tín quỳ gối trước bức giảng, bức giảng kia vốn là một bàn trang điểm, phía trên cũng có gương. Cao Á Nhân quỳ gối trước bồn rửa tay, mặt tường trên bồn rửa tay đương nhiên cũng treo gương. Còn có Đỗ Thiện Ngưu, hẳn quỳ gối trước cửa kính chạm đất lớn, cửa kính đương nhiên cũng có dạng như gương. Chẳng lẽ, họ đều quỳ gối trước "Nghệt kính" sao? Nghi thức giết người có liên quan đến tôn giáo?

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ẩn
www.dtv-ebook.com

Chương 6.1 - Địch Nhân

Chở Lâm Hoan về đội, chào hỏi Hạng Hạo Nhiên xong, Hàn Ẩn liền gấp rút chạy đến thư viện thành phố, phía thư viện thành phố nghe nói Hàn Ẩn đến kiểm tra tư liệu cho vụ án, cố ý đặt một cái bàn cho anh ở khu vực sách tôn giáo, còn chuẩn bị một đường mạng riêng, thuận tiện cho việc tra cứu. Sách tôn giáo vốn không nhiều người đọc lắm, có sự chăm sóc đặc biệt của phía thư viện, Hàn Ẩn có một không gian độc lập để tra cứu và suy nghĩ cực kỳ tốt, để anh có thể tập trung cả thể xác và tinh thần.

"Mặt hướng gương", "trói", "quỳ", "xếp quần áo", "cắt bỏ", "móc mắt", "nhổ răng", "xỏ má", "cắt tim", "nói dối", "dao phẫu thuật giết người", "dâm thư", "mặt nạ miệng đen tà ác", "hình vẽ chim hoặc gà trên mu bàn tay", xoay quanh mật mã tâm lý từng khả năng bố trí của hung thủ có liên quan đến tôn giáo, Hàn Ẩn tìm kiếm trong các bộ sách giải mã tôn giáo.

Từ sáng đến tối mịt, hơn mười mấy tiếng, không ăn không uống, tranh thủ từng phút từng giây, đã đạt tới tình trạng vong ngã. Hết thủy đầu để đuổi kịp thời gian, cho dù sớm được một phút, một giây, cũng có thể tránh cho một sinh mệnh bị cướp đoạt. May mắn thay, cần cù chăm chỉ cuối cùng có thu hoạch, rõ ràng "mật mã" có liên quan tới tôn giáo, vậy tháo gỡ một cái trong đó, những cái còn lại sẽ dễ dàng giải quyết. Nhưng văn hóa tôn giáo uyên thâm rộng lớn, không phải một sớm một chiều có thể lĩnh ngộ được, càng không thể trong mấy giờ ngắn ngủi đã hiểu rõ chuẩn xác thấu triệt, cho nên sau khi Hàn Ẩn rời khỏi thư viện, lại ngựa không ngừng vó chạy tới một ngôi chùa nằm ở bắc thành phố, chùa Hồ Từ.

Phương trượng chùa Hồ Từ là Trí Tuệ trưởng lão, rất có danh vọng trong giới tăng sư vùng này, phật pháp tinh tràm, tín đồ đông đảo, cha của Hàn Ẩn đối với người này vạn phần kính ngưỡng. Hàn Ẩn từng theo cha bái phỏng phương trượng, từng gặp mặt một lần. Sau khi gặp, báo lên thân

phận và tên hiệu cha mình, mặc dù sắc trời đã tối, vẫn được Trí Tuệ trưởng lão nhiệt tình tiếp đãi.

Hai người ngồi xuống, dặn tiểu hòa thượng mang trà đến, Trí Tuệ trưởng lão hỏi Hàn Ấn có nghi hoặc gì? Hàn Ấn liền những gì mình viết về vụ án, lần lượt nói ra, cầu phương trượng có thể cho một ít chỉ đạo và dạy bảo.

Đã là về việc cần thiết cho phá án, lại là con trai bạn cũ nhờ, phương trượng đương nhiên dốc hết sức giải thích hết nghi ngờ. Sau một phen đàm luận, Hàn Ấn thu hoạch rất lớn, nhất là về mặt thời gian hung thủ gây án, phương trượng cho ra một suy nghĩ rất hay.

Ra khỏi chùa, đêm đã khuya, mọi âm thanh đều tĩnh lặng, Hàn Ấn ngồi vào xe, mở máy tính xách tay, tiến hành lần gọt giũa cuối cùng với "Báo cáo miêu tả đường nét". Khi tắt cả phân tích hình thành văn tự, nhập vào dữ liệu, dữ liệu được lưu lại, trên mặt Hàn Ấn không nhận được lộ ra vẻ tươi cười. Mục đích hành vi của hung thủ đã hiểu rõ nằm lòng, phần báo cáo này tự nhiên cũng càng thêm tinh chuẩn hơn trước, làm anh trở nên tràn đầy tự tin hơn. Hàn Ấn nhìn chằm chằm báo cáo, đột nhiên nhớ tới buổi tối cũng là thời gian gây án của hung thủ, anh cần lấy điện thoại di động, muốn gọi cho Hạng Hạo Nhiên, điện thoại của Hạng Hạo Nhiên thế mà lại gọi vào trước, không nói nhiều lời, thúc giục anh lập tức đến trấn Đông Sơn ngoại ô thành phố hội họp cùng đội, nơi đó vừa xảy ra một vụ án mạng ác tính.

Ngày 12 tháng 09, 23h40 tối. Vụ án xảy ra trong một phòng xoa bóp của trung tâm tắm gội sang trọng ở trấn Đông Sơn cách khu thành thị khoảng 20km. Hiện trường đã được cảnh sát địa phương bảo vệ, hơn nữa dựa theo chỉ thị của thị cục, tiến hành phong tỏa cả trung tâm tắm gội này, bất cứ ai cũng không được vô cớ ra vào. Đám người Hạng Hạo Nhiên vội vã chạy tới, chào hỏi Bạch Đại Niên sở trưởng sở cảnh sát trấn Đông Sơn đang nghênh đón ở cửa vài câu, liền theo Bạch Đại Niên dẫn đường, đưa mọi người tới phòng xảy ra vụ án.

Bên trong phòng, giống với các vụ án lúc trước, là một cảnh tượng máu me thê thảm. Đã từng trải, hơn nữa chuẩn bị sẵn tâm lý, cho nên cảnh tượng trước mắt không khiến Hàn Ấn cảm thấy khó chịu và bất ngờ nữa. Trái lại một tấm gương trên vách tường bên trái giường xoa bóp, khiến anh chú ý. Trên gương vẽ một con mãng xà thật lớn, rất rõ ràng là kiệt tác của hung thủ. Hàn Ấn liếc nhìn người bị hại, quay đầu nhìn chằm chằm hình vẽ mãng xà trên gương, bật thốt lên câu: "Chết vì 'Sân Khuê'!"

"Sân Khuê?" Hạng Hạo Nhiên không biết hai chữ Hàn Ấn nói, chỉ có thể đọc nhái theo.

"Đúng, là Sân Khuê, ý chỉ phần nộ, cừu hận, oán hận và tổn hại trong lòng con người." Hàn Ấn ngừng một chút, tiếp tục nói, "Còn có bức vẽ trên mu bàn tay Đỗ Thiện Ngưu, không phải là một con gà nhỏ, mà là con b ồ câu, ý nghĩa tham lam."

Hạng Hạo Nhiên kịp phản ứng, Hàn Ấn tra xét tư liệu cả ngày, chắc chắn đã có đột phá, liền gật đầu nói: "Trở về kê tường tận hơn đi!" Sau đó theo ý nghĩa của "Sân Khuê", hỏi Bạch Đại Niên bên cạnh, "Anh có quen người chết không? Anh ta thường gây thù chuốc oán với mọi người sao?"

"Việc này anh hỏi đúng rồi, hán tên Mã Kính Dân, là trấn trưởng trấn phó Đông Sơn, phụ trách chủ yếu các công tác trưng thu đất và di dời của thôn trên trấn." Bạch Đại Niên nói rồi cười khở một tiếng, "Anh nghĩ làm loại chuyện này, có thể ít gây thù chuốc oán và kết thù không?"

Chết chính là một trấn trưởng, lại phụ trách công tác di dời mất cảm! Hạng Hạo Nhiên không khỏi nhíu chặt hai hàng lông mày. Khám tra trong ngoài hiện trường, hỏi nhân viên phục vụ và khách tắm, bất tri bất giác đã qua năm sáu tiếng. Thu đội trở về đã là rạng sáng, vội vã ăn chút gì, lại mở hội nghị. Hội nghị bắt đầu tại phòng hội nghị nhỏ, tham dự kể cả Duẩn cục chỉ có những người nòng cốt trong vụ "Chuyên án 8.20", bởi vì lần hội nghị này, chẳng những phải thảo luận vụ án Mã Kính Dân bị giết mới phát sinh, quan trọng hơn, Hàn Ấn sẽ giải thích toàn diện cả vụ án mạng liên hoàn này, đây là việc yêu cầu bảo mật nghiêm ngặt, nếu để lộ ra ngoài, sẽ

để khiến quần chúng khủng hoảng và xáo trộn hành vi mô phỏng tình tiết vụ án.

Đầu tiên là thảo luận tình tiết vụ án: Người chết là Mã Kính Dân trấn trưởng trấn phụ Đông Sơn, thời gian tử vong vào khoảng 22h tối ngày 12 tháng 9, nguyên nhân là bị đồ thuộc da siết chặt, lực siết mạnh dẫn đến ngạt thở mà chết. Khi người chết được phát hiện, trần truồng, tư thế quỳ đứng mặt hướng vách tường, nửa trên thi thể bị trói hai đường, bụng trở xuống bị vật nhọn xé ra, ruột bị kéo sống vút trên mặt đất. Qua kiểm tra, ruột thiếu một phần ba so với chiều dài bình thường, nghi ngờ là bị hung thủ mang đi như chiến lợi phẩm. Trên tường đối diện người chết có một tấm gương, trên gương có một bức vẽ măng xà từ cọ vẽ màu vẽ ra, trên giường mát xa sau lưng thi thể, đặt một chõng áo tắm ngay ngắn.

Phòng xảy ra án là căn phòng đầu tiên ở sườn đông lầu hai trung tâm tắm gội. Đó là căn phòng Mã Kính Dân thường dùng. Theo ông chủ giới thiệu: Mã Kính Dân gần như mỗi tối sau khi tiệc xã giao xong đầu sẽ đến trung tâm tắm gội mát xa, sau đó sẽ ngủ một chút. Từ dấu vết ở cửa sổ phòng thuê và bên ngoài trung tâm tắm gội, hung thủ hẳn là từ ống dẫn nước mưa leo lên lan can tầng một, sau đó cạy cửa sổ tiến vào phòng gây án.

Sau khi gây án, theo thường lệ lau sạch tất cả chứng cứ. Đã suốt đêm sắp xếp người lấy ra video theo dõi của trung tâm chỉ huy giao thông, từ video xe cộ ra vào nội thành đến xem, tương xứng với thời gian xảy ra án mạng có tổng cộng ba chiếc xe tương xứng, xe bị tình nghi đã được tập trung. Hạng Hạo Nhiên dặn dò Phương Vũ phải nắm chắc thời gian tiến hành đi đầu tra chủ ba chiếc xe tình nghi.

Kế tiếp là phần quan trọng của tiết mục, do Hàn Ân làm nhân vật chính. "Đầu tiên tôi khái quát lại vụ án để giải thích rõ lại: Vụ án mạng liên hoàn này, không kể cả "Án Liễu Thuần 9.12", mục tiêu cuối cùng của hung thủ ít nhất đã có mười người. Từ tình hình phát triển trước mắt đến xem, hung thủ sẽ lựa chọn những người khuyết thiếu đạo đức trong mười loại nghề nghiệp ở xã hội để hại đối tượng. Thời gian gây án của hung thủ có mô

hình cố định. Cả quá trình mưu sát kỳ thật đều là một loại nghi thức, một loại nghi thức 'nhân quả luân hồi' trong Phật giáo!"

Lời mở đầu của Hàn Ấn đây rúng động, kế tiếp anh giải thích tường tận quá trình hung thủ giết người, hơn nữa từng bước một vạch trần mạng che mặt của hung thủ. "Phật giáo xưa nay tin tưởng rằng tất cả sự vật đều từ nhân duyên mà sinh ra, có nguyên nhân tất cả có quả báo, nhân và quả triển chuyển tương sinh, gọi là nhân quả báo ứng. Mà thiện ác quả báo, là do đông đảo thiện ác nhân nghiệp quyết định, tức chúng sinh làm thiện nghiệp ắt được thiện báo, làm ác nghiệp ắt gặt ác quả. Chúng sinh đều không thể nào chạy thoát luân hồi của nhân quả báo ứng, mà luân hồi gây nên 'Tam thiện đạo -- Thiên đạo, Nhân Gian đạo, Atula đạo', cùng với 'Tam ác đạo -- Súc Sanh đạo, Ngạ Quỷ đạo, Địa Ngục đạo', trong đó đặc biệt 'Địa Ngục đạo' trong Ác Đạo là khổ nhất. Phật giáo cho rằng: Kẻ gây 'Thập ác nghiệp', chết đi nhất định rơi vào địa ngục chịu trừng phạt, mới có thể luân hồi chuyển thế. Cái gọi là Thập Ác Nghiệp, tức mười loại hành vi tội ác tạo ra bởi thân, khẩu, ý. Lần lượt là: Sát, trộm, dâm, vọng ngữ, ý ngữ, ác khẩu, hai lưỡi, tham lam, sân khuê, ngu si.

Hung thủ cố chấp cho rằng, chính vì trong hiện thế có những người không ngừng phạm phải mười loại ác nghiệp này, do đó khiến xã hội tràn ngập khói mù và hủ mục, đến nỗi bản thân hắn cũng trải qua suy sụp và thất bại, cho nên hắn sẽ tiến hành xét xử và trừng phạt họ. Mà hắn cũng ảo tưởng bản thân có đủ loại thân phận và nghĩa vụ này. Những thứ này căn bản quyết định ở lo âu và phần nợ tự mình phát tiết, cùng với tìm kiếm cảm giác sinh tồn an toàn."

Diêm Vương, tôi nghĩ mọi người đều biết, ở một vài tôn giáo và truyền thuyết dân gian, ông ta là chúa tể của âm phủ, người chưởng quản sinh tử và luân hồi. Danh xưng của Diêm Vương, là đến từ dịch âm tiếng Phạn, bốn ý là 'Trói buộc' kẻ có tội. Hung thủ trên cơ thể người bị hại dùng trói buộc làm tính tượng trưng, dụng ý để chứng tỏ thân phận Diêm Vương của hắn, hắn ảo tưởng mình là hóa thân của Diêm Vương. Đặt nạn nhân trước các loại gương có thể dùng, bày thành tư thế quỳ, các loại hành vi tàn hại khí quan như rút lưỡi ra cắt rơi, cùng với móc mắt, chứng tỏ sau khi tiến

hành xét xử những kẻ ác nghiệp này, dùng trừng phạt tương ứng như ở địa ngục.

Song địa ngục mặc dù kinh khủng, nhưng cũng không phải vĩnh hằng, Diêm Vương sẽ căn cứ những trừng phạt và tiêu nghiệp của kẻ ác nghiệp biểu hiện quyết định vương quốc lần sau hướng sinh, cho nên trần truồng thật ra là đại biểu cho luân hồi siêu sinh. Về phần xếp lại quần áo, tôi cho rằng đó là một loại cố hết sức tôn trọng, một loại tôn trọng của hung thủ đối với sinh mệnh, hẳn muốn nói cho người trần rằng, hẳn trừng phạt chính là linh hồn tội ác." Hàn Ẩn dùng nói, gõ hai cái trên máy tính xách tay, trên màn hình chiếu treo trên tường phòng hội nghị lập tức cho thấy bức hình của sáu người bị hại vừa qua. Hàn Ẩn quay đầu nhìn, sau đó lại bắt đầu nói: "Tiếp theo đây tôi sẽ nói cụ thể chút tình hình xảy ra sáu vụ án, trước khi nói về vụ án tôi giới thiệu đơn giản một chút về 'Địa ngục' trong văn hóa Phật giáo.

Trong Phật giáo có rất nhiều tác phẩm, tất cả đều miêu tả về địa ngục, lưu truyền rộng rãi chủ yếu có ba phiên bản: Ví dụ như chúng ta quen thuộc với 'Mười tám tầng địa ngục' dân gian lưu truyền rất rộng. Cũng có địa ngục chia làm 4 loại lớn, tức Bát Nhiệt địa ngục, Bát Hàn địa ngục, Du Tăng địa ngục, Cô Độc địa ngục, trong một mỗi một Đại địa ngục đều có những địa ngục nhỏ. Còn có phiên bản Phật giáo Trung Quốc khá tương tự, nói địa ngục tổng cộng có mười điện, mỗi một điện có một vị Diêm Vương chưởng quản, cho nên có danh xưng là 'Thập điện Diêm Vương', mà trong mười điện này thiết lập rất nhiều địa ngục trừng phạt... Tóm lại, mặc dù phiên bản vô cùng giống nhau, nhưng ý nghĩa tương thông, đều được hung thủ vận dụng trong vụ án."

"Trở lại vụ án trên: Vụ đầu tiên, xảy ra vào ngày 20 tháng 8, mùng 1 tháng 7 âm lịch, người bị hại: Vu Mai, nghề nghiệp: Luật sư. Hung thủ ở hiện trường lưu lại một đĩa CD ám chỉ nói dối, trong lúc đi điều tra sau đó cũng đã chứng thực ám chỉ của hung thủ, cho nên Vu Mai chết vì nói dối, cũng chính là 'vọng ngữ' trong thập ác nghiệp, cho nên chịu trừng phạt là Rút Lưỡi địa ngục -- Kẻ phạm nhân thế gian, chia rẽ ly gián, phỉ báng hại người, miệng lưỡi trơn tru, xảo ngôn tương biện, nói dối gạt người, chết đi đọa tại địa ngục này.

Vụ thứ hai, thời gian là ngày 27 tháng 8, mùng 8 tháng 7 âm lịch, người bị hại: Vương Ích Đức, nghề nghiệp: Bác sĩ. Hung thủ đặt một con dao phẫu thuật trong tay hắn, ám chỉ hắn là kẻ giết người, khá ứng với "Sát" trong thập ác nghiệp, chịu trừng phạt là Móc Mắt địa ngục -- Kẻ phạm nhân thế gian, thân ở chức vị quan trọng, mê muội lương tâm, thấy lợi quên nghĩa, cô phụ tín chức, giúp người làm ác đọa tại địa ngục này.

Vụ thứ ba, thời gian là ngày 2 tháng 9, 14 tháng 7 âm lịch, người bị hại: Khổng Gia Tín, nghề nghiệp: Giáo sư. Hung thủ ở hiện trường lưu lại một quyển dâm thư, ám chỉ hắn thân là giáo sư lại mở miệng tà dâm, ngôn ngữ bất chính, ứng với 'ỷ ngữ' trong thập ác nghiệp. Nhưng tội nghiệt của Khổng Gia Tín không chỉ như vậy, trong đi đâu tra chúng tôi còn phát hiện, hắn theo lúc dạy học thì cố ý bỏ sót vài điểm kiến thức mấu chốt, do đó dụ dỗ học sinh trả tiền học thêm, cho nên hung thủ chất đống sách xung quanh có liên quan đến dạy học xung quanh hắn, hàm nghĩa: Khổng Gia Tín trước hết 'Bổ kinh tiêu tội', tội hết lại đầy đến địa ngục chịu tội tiêu nghiệp, trừng phạt phải chịu là Lưỡi Cày địa ngục -- Kẻ phạm nhân thế gian, phỉ báng thánh hiền, tâm tư xấu xa, bịa đặt sinh sự, lừa gạt kẻ yếu, kẻ thiện lương, chết đi đọa tại địa ngục này.

Vụ thứ tư, thời gian là ngày 6 tháng 9, 18 tháng 7 âm lịch, người bị hại: Cao Á Nhân, nghề nghiệp: Người bình luận. Hung thủ đeo lên mặt hắn một mặt nạ kính kịch miệng đen mặt trắng, ám chỉ cái chết của hắn là vì lợi dụng thân phận được người tôn kính mà uy hiếp kẻ khác, dùng ngôn luận ác độc công kích người khác, từ đó mưu cầu lợi ích, chính là 'Ác ngữ' trong thập ác nghiệp, chịu trừng phạt là nhổ răng xỏ má địa ngục -- Kẻ phạm nhân thế gian, quen đao bút, toa tụng hại người, đổi trắng thay đen, tổng tiền, chết đi đọa tại địa ngục này.

Vụ thứ năm, thời gian là ngày 11 tháng 9, 23 tháng 7 âm lịch, người bị hại: Đỗ Thiện Ngưu, nghề nghiệp: CEO công ty, nhà từ thiện. Hung thủ vẽ trên tay hắn một hình vẽ, chúng tôi vốn tưởng rằng đó là một con gà, kỳ thật là vẽ chim bồ câu. Trong phật giáo, truyền lưu một bức đồ giải miêu tả sinh tư luân hồi trong lục đạo, gọi là lục đạo luân hồi đồ, còn có tên là sinh tử chi luân hồi.

Chính giữa bức vẽ này, là bộ phận trục tâm của đại luân, vẽ ba loài động vật: Bò câu, rắn, heo, lần lượt đại biểu cho Tam Độc Phật giáo: Tham, sân, si. Hung thủ lưu lại hình vẽ bò câu, ám chỉ ác nghiệp của Đỗ Thiện Ngưu là 'Tham lam', chịu trừng phạt là Cắt Tim địa ngục -- Vì tranh danh đoạt lợi, không từ thủ đoạn lừa gạt, hấp dẫn quần chúng, đánh mất lương tâm, chết đi đọa tại địa ngục này.

Vụ thứ sáu, thời gian là ngày hôm qua, cũng chính là ngày 12 tháng 9, 24 tháng 7 âm lịch, người bị hại: Mã Kính Dân, nghề nghiệp: Công chức nhà nước. Hung thủ vẽ con rắn trên gương, tôi nghĩ hiện giờ mọi người đã biết, ý nghĩa 'Sân Khuê' trong thập ác nghiệp, chịu trừng phạt là rút ruột địa ngục -- Kẻ so đo danh lợi, khi thiện sợ ác, vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn, hại người ích ta, chết đi đọa tại địa ngục này."

Hàn Ấn bình tĩnh lại, cười áy náy nói: "Ngại quá, về vấn đề tôn giáo, tôi chỉ tạm thời đột kích một ngày một đêm, có nhiều chỗ có lẽ giải thích chưa đủ chuẩn xác, không biết ý chính mọi người có nghe hiểu được không?"

Hạng Hạo Nhiên gật đầu, lại phát tay với anh, ý bảo không thành vấn đề, bảo anh tiếp tục. Hàn Ấn loay hoay với máy tính vài cái, màn hình chiếu phía sau thu hồi ảnh của nạn nhân, thay vào đó là một bức vẽ. "Bức vẽ trên màn hình phía sau tôi, là bức vẽ tạm thời trước khi mở hội nghị, có chút thô sơ, xin mọi người thứ lỗi. Mọi người có thể nhìn thời gian đánh dấu phía trên. Vì ngày tháng Phật giáo dùng âm lịch để tính, cho nên thời gian phải kế tiếp theo chúng ta dùng âm lịch là chính. Như tôi vừa nói khi này, sáu vụ án đã xảy ra thời gian lần lượt là: Mừng một tháng bảy, mừng tám tháng bảy, 14 tháng 7, 18 tháng 7, 23 tháng 7, 24 tháng 7. Theo 《Địa Tạng Bồ Tát bản nguyện kinh》 Theo như lời: Mỗi tháng âm lịch, mừng 1, mừng 8, ngày 14, 'ngày 15', ngày 18, ngày 23, ngày 24, ngày 28, ngày 29, ngày 30, là những ngày nặng nhẹ định kết tập chư tội, dân gian thường xưng là mười ngày trai Địa Tạng Bồ Tát. Mà thời gian xảy ra sáu vụ án, kỳ thật chính là sáu ngày trai trong mười ngày trai đó; Mà tháng 7, dân gian thường gọi là tháng cô hồn, truyền thuyết tháng này quỷ môn quan sẽ mở, âm khí nặng nhất, là tháng siêu độ vong linh. Cho nên có thể suy đoán thời gian hung thủ gây án đã được vạch kế hoạch ngay từ đầu, hẳn muốn trong

mười ngày trai của tháng cô hồn, tiến hành xét xử và trừng phạt kẻ mắc mười loại nghiệp trong thập ác nghiệp."

Hàn Ấn dừng lại, biết lúc này chắc chắn có người sẽ đưa ra nghi vấn, quả nhiên Hạng Hạo Nhiên lập tức hỏi: "Không đúng, thiếu một! Ngày 3 tháng 9, tức 15 tháng 7 âm lịch, không có vụ án tương tự phát sinh mà?"

"Đúng vậy! Tôi cũng rất nghi ngờ việc này, song tôi tin hung thủ nhất định sẽ không bỏ sót, có lẽ vì các loại nguyên nhân khác nhau khiến chúng ta bây giờ còn chưa phát hiện thi thể." Hàn Ấn đáp.

Hạng Hạo Nhiên gật đầu, nói với Lão Từ: "Sau hội nghị lập tức phát lệnh tới các phân cục huyện thành, các đơn vị, tiến hành tìm tra rộng rãi. Tuân tra có sót vụ án ác tính nào không, hoặc án mất tích khớp với thời gian ngày 3 tháng 9, hoặc một vài vụ án khác thường. Hạng Hạo Nhiên nói xong nhìn về phía Doãn Chính Sơn, là muốn trưng cầu ý kiến của ông, Doãn Chính Sơn tỏ vẻ đồng ý lại bổ sung: "Nếu có thể, chúng ta còn có thể hỏi ý các đơn vị anh em xung quanh thành phố, xem phía họ có xảy ra vụ án cùng loại không." Đám Lão Từ liên thanh nói đúng.

"Vậy kế tiếp tôi muốn nói một chút về miêu tả đường nét tâm lý tội phạm..." Hàn Ấn còn chưa dứt lời, liền thấy cửa phòng họp được đẩy ra, cục trưởng Đinh Học Tuyển mang theo vài người đi vào, mấy vị này đều mặc thường phục, vác cái bụng trống, dưới nách mang theo bao công văn đen, bộ dáng lãnh đạo. Lão Từ tinh mắt, liếc một cái đã nhìn thấy Quách Đức Thanh trong đó, tay ở dưới bàn chột Hạng Hạo Nhiên, Hạng Hạo Nhiên sau khi kịp phản ứng, không nhin được nhú mày.

Đinh Học Tuyển nhiệt tình giới thiệu: "Vừa vặn tất cả mọi người ở đây, tôi giới thiệu chút, mấy đồng chí này là chuyên viên phá án của sở tỉnh, tới chỉ đạo chúng ta phá đại án 8.20, tôi tin dưới sự chỉ đạo của chuyên viên, chúng ta nhất định có thể phá án đúng kỳ hạn." Đinh Học Tuyển nói xong, dẫn đầu vỗ tay, trong phòng hội nghị liền vang lên tiếng vỗ tay lác đác. Sau khi tiếng vỗ tay dừng lại, Đinh Học Tuyển theo thứ tự giới thiệu các vị chuyên viên cho mọi người biết, lúc giới thiệu đến một vị cuối cùng, hắn dùng một loại tư thái long trọng đẩy ra, kéo người nọ đến trước người, nói:

"Vị này tôi không cần giới thiệu nữa chứ, mọi người hẳn rất quen thuộc, nguyên đội phó của chi đội ta Tiểu Quách, bây giờ người ta đã là đại giám đốc của tổ trình sát hình sự sở tỉnh rồi, cũng là tổ trưởng tổ chuyên viên lần này!"

Kỳ thật Quách Đức Thanh chỉ là phó giám đốc, Đinh Học Tuyển cố ý giấu đi chữ "phó" kia, xem như cho gã mặt mũi rất lớn. Quách Đức Thanh đứng ở cuối đã sớm sốt ruột, lúc này liền dùng sức phất tay với mọi người, dáng vẻ chí đức ý mãn, "Mọi người đừng khách khí, đều là người mình cả, tôi về đây cũng như về nhà thôi, đâu đâu cũng thấy người thân cả." Quách Đức Thanh đưa tay chỉ chỉ, "Lão Từ, Tiểu Hạng đây đều là cộng sự tốt năm đó cùng tôi hăng hái chiến đấu, còn có Doãn cục, lãnh đạo cũ đã trợ giúp tôi, giáo dục tôi, nói thật ra tôi rất nhớ các cậu!" Quách Đức Thanh nói xong, có lẽ cảm thấy không đủ kịch tính, lại chủ động đi qua, vừa bắt tay, vừa ôm, làm cho vài người rất mất tự nhiên.

Hàn Ấn nhìn thế ngẫm thâm, nếu không có vẻ mặt cười giả tạo không hề có nếp gấp kia, nếu không từng nghe Phương Vũ nói ra mối rắm rối giữa họ, tình hình trước mắt quả đúng là tưởng rằng họ cùng kề vai sát súng, cùng là anh em tốt đồng lòng.

"Tốt lắm, Lão Doãn, người tôi giao cho anh rồi, anh nên chăm sóc tốt cho tôi. Vụ án tốt hơn nên phối hợp cùng chuyên viên, nghe ý kiến của người ta một chút." Đinh Học Tuyển nói với Doãn Chính Sơn xong, lại vỗ vai Quách Đức Thanh, "Có gì yêu cầu, cậu cứ nói với Lão Doãn, đừng ngại. Tôi còn có việc, không ở đây với các cậu nữa."

"Anh cứ đi đi, cứ đi đi..." Quách Đức Thanh đỡ cánh tay Đinh Học Tuyển, tiễn hẳn đến ngoài cửa. Chờ khi quay đầu lại vào phòng hội nghị, Quách Đức Thanh liền thay đổi sắc mặt, vẻ khiêm nhường hòa ái đã không còn sót lại chút gì, thay vào đó là vẻ mặt ngạo mạn, gã dùng ngữ khí lãnh đạo chỉ thị: "Các cậu tiếp tục hội nghị, chúng tôi vừa tới còn chưa quen thuộc tình hình, trước hết quan sát thôi." Nói xong liền cùng vài người đồng hành ngẩng xuống ghế bên tường.

Hàn Ẩn liếc nhìn Hạng Hạo Nhiên, Hạng Hạo Nhiên làm một biểu cảm khinh thường, ý bảo tiếp tục, Hàn Ẩn liền lấy ra một bản báo cáo để trước mắt, trăn ngâm chốc lát, ngừng đầu nói: "Hung thủ liên tục gây án là đang theo đuổi một loại không chế bản thân, trừng phạt người khác, tiến tới quyên lực cứu vớt xã hội. Tuổi tác hẳn khoảng 35 đến 50 tuổi, đàn ông tuổi này kinh nghiệm khá phong phú, càng đặc biệt mẫn cảm và kiên cường với trách nhiệm, thành công, thất bại, thể hiện.

Trong những vụ án xảy ra hiện nay, rất rõ ràng hung thủ vô cùng quen thuộc tình hình của nạn nhân. Hẳn nhất định đã từng theo dõi nạn nhân thời gian dài, hơn nữa từng cẩn thận quan sát, tiếp cận. Hẳn biết nạn nhân khi nào sẽ xuất hiện ở những đâu, hẳn biết thời gian nào gây án sẽ không có ai quấy rầy, hơn nữa có đủ thời gian thực hiện cái gọi là nghi thức giết người. Do đó, hung thủ có lẽ giống với những nạn nhân này, có một công việc khá danh giá, hoặc cùng tầng lớp với họ. Vì vậy, sự theo dõi của hẳn, quan sát của hẳn mới có thể cẩn thận và kín đáo như thế, cũng vì vậy đã nắm giữ rất nhiều nội tình mà người ngoài không biết đến.

Hung thủ phải là một kẻ làm nghề nghiệp trí tuệ, từng được giáo dục văn hóa tốt đẹp, tâm tư kín đáo, có năng lực tổ chức, trí tuệ cao hơn người thường, nhưng vẫn để có khả năng xuất hiện khi gây án đều được suy nghĩ cẩn kẽ qua, đến mức có thể lần trốn mạo hiểm rất tốt.

Hung thủ có mê luyện sâu nặng với tôn giáo, hơn nữa là một loại cố chấp cuồng. Mà cố chấp cuồng đều có nhân cách kiêu vọng tưởng khá hiếm thấy. Song khác với bệnh tâm thần phân liệt, công năng trí lực của hẳn không phát sinh thoái hóa, vì vậy vọng tưởng biểu hiện cực kỳ hệ thống, có trật tự. Do đó trong kết giao xã hội bình thường, hẳn sẽ không lộ ra tính công kích, hơn nữa so với đại đa số mọi người còn thủ quy, thủ pháp hơn. Hẳn nghiêm khắc trói buộc hành vi của mình, thậm chí sẽ không muợn giờ làm và cuộc hẹn, càng không có tiền án phạm tội.

Cố chấp cuồng đều có một loại tâm lý tự ti bản thân không thể tự nhận ra, thể hiện trong cuộc sống hiện thực đó là khá bảo thủ và cảm giác không an toàn. Mà cảm giác không an toàn lại sẽ dẫn đến một vài hành vi mang tính ép buộc. Cho nên, hẳn thường này sẽ làm người ta có cảm giác không

phô trương không bừa bãi. Tư thái xử sự cũng luôn nho nhã lễ độ, song hẳn không giỏi đi sâu vào các mối quan hệ, cho nên bạn bè hẳn sẽ rất ít. Đồng dạng, trang phục quần áo của hẳn, xuất hành tiêu phí, cũng là khuôn mẫu không xa xỉ. Xe riêng của hẳn, nhất định là ô tô loại kém thực dụng kinh tế, màu sắc là màu đen bảo thủ, trong xe sẽ cực kỳ sạch sẽ. Kỳ thật không chỉ ô tô, phòng làm việc của hẳn, nhà hẳn cũng dị thường sạch sẽ. Nếu có một ngày bạn đến nhà hẳn, bạn sẽ phát hiện tất cả mọi thứ đều đặt ngay ngắn trật tự, thậm chí tương tự như bệnh nhân OCD vậy, viết số thứ tự lên một vài vật phẩm. Trong mỗi một phòng ở nhà hẳn, bạn sẽ nhìn thấy rất nhiều ảnh của người bị hại, còn có các bộ sách tôn giáo miêu tả các địa ngục được lật xem vô số lần, bạn còn có thể phát hiện một quyển nhật ký, phía trên ghi lại vô số oán hận, ảo tưởng, cùng cảm thụ khi gây án của hung thủ.

Hung thủ hẳn là lớn lên trong gia đình mồ côi, có một không gian độc lập, có khả năng ở với người già, hoặc ở một mình, hôn nhân có lẽ đã tan vỡ. Còn có một điểm cuối cùng: Hung thủ chỉ trong thời gian một năm, nhất định đã từng trải qua nhiều lần suy sụp, loại suy sụp này có lẽ chủ yếu đến từ hai phương diện gia đình và sự nghiệp..."

"Vị tiểu đồng chí này, xin hỏi cậu là ai?" Khi miêu tả của Hàn Ấn gần kết thúc bị Quách Đức Thanh cắt ngang.

Hàn Ấn cười đáp: "Tôi tên Hàn Ấn, công tác tại bộ môn tâm lý học phạm tội trường cảnh quan tỉnh, thân phận tạm giữ chức trong đội."

"À, là dạy tâm lý học phạm tội, tôi còn tưởng rằng cậu là thầy tướng số." Quách Đức Thanh khinh miệt nói.

Hàn Ấn nén giận, trên mặt vẫn tươi cười: "Cái này có thể là ngài đã hiểu lầm."

Quách Đức Thanh tỏ vẻ khinh thường phản ứng của Hàn Ấn, đứng phắt dậy, vô cùng đau đớn nói: "Các cậu phá án vậy đó à? Không chú trọng thực tế, không đi đi đâu tra, ngồi trong phòng nghe một người miệng đầy cuồng tưởng như vậy chậm rãi nói, là có thể bắt được hung thủ sao? Khó trách hung thủ lại càn rỡ như vậy!"

"Tiểu Quách cậu đừng vội, để tôi giải thích cho cậu..." Doãn Chính Sơn vừa định giải thích, thấy Hạng Hạo Nhiên đang nháy mắt ra hiệu cho ông, liền dừng nói.

Hạng Hạo Nhiên chờ Quách Đức Thanh tỏ vẻ rõ rồi, từ chỗ ngồi đứng dậy, nhìn quanh mọi người nói: "Hàn trợ lý giải thích và phân tích tất cả mọi người đã nghe rõ chưa, đầu tiên tôi nhấn mạnh, đối với chi tiết vụ án nhất định phải nghiêm khắc bảo mật, đối với những người không có bất kỳ quan hệ gì với vụ án cũng không thể tiết lộ. Về phần công tác kế tiếp, đó là trong phạm vi miêu tả đường nét, cẩn thận đi đầu tra rà soát quan hệ xã hội của tất cả người bị hại. Còn nữa, Lão Từ, sau đó lập tức dặn dò phân phát báo cáo miêu tả đường nét đến các phân cục thậm chí tới tay mỗi một cảnh viên. Được rồi, nếu không còn gì nghi vấn, vậy tan họp thôi!"

Hạng Hạo Nhiên dặn dò xong, mọi người ào ào lũ lượt nối đuôi nhau ra khỏi phòng hội nghị, Quách Đức Thanh hiển nhiên cảm thấy nhục mặt, đi thẳng đến trước mặt Hạng Hạo Nhiên, đỏ mặt tía tai nói: "Cậu có ý gì? Có phải không để ai vào mắt không?"

Hạng Hạo Nhiên cúi đầu chỉnh sửa tài liệu trên bàn, không hề phản ứng đến tiếng kêu của gã, sau đó cũng không thèm nhìn gã cái nào, cầm tài liệu trực tiếp đi đến cửa phòng hội nghị, đi tới cửa mới xoay người bỏ lại một câu, "Quách phó giám đốc, anh phải hiểu rằng, anh chỉ đến chỉ đạo phá án, không phải đến lãnh đạo phá án." Nói xong đá cửa mà đi. Còn Quách Đức Thanh phần nộ đứng tại chỗ, khớp hàm nghiến ken két, trong ánh mắt ngọn lửa thù hận hừng hực thiêu đốt.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 6.2

Sau khi tan họp, Hạng Hạo Nhiên cùng Hàn Ấn đi ô tô tới trấn Đông Sơn. Lần này trở lại, mục đích muốn tìm những người bên cạnh Mã Kính Dân nói chuyện, kể cả gia đình của hắn, tài xế và thư ký, hiểu rõ một ít hành trình công tác của hắn gần đây, những người tiếp xúc vân vân... Nếu có thể còn phải gặp mặt những nhà đã phá dỡ từng mâu thuẫn với Mã Kính Dân, đương nhiên họ không phải là hung thủ, song có lẽ từng bộc lộ cảnh ngộ của mình cho kẻ đó.

Hai người đến sở cảnh sát tìm Bạch Đại Niên, muốn ông ta phái một dân cảnh hiệp trợ dẫn đường, như vậy có thể tiết kiệm một ít thời gian. Bạch Đại Niên đồng ý rất sáng khoái, hơn nữa chủ động xin đi giết giặc, Hạng Hạo Nhiên cũng đang muốn từ chỗ ông ta hỏi thăm chút tình hình của Mã Kính Dân, liề n không hề chối từ.

Bàn bạc lộ tuyến xong, do Bạch Đại Niên lái xe, ba người lập tức lên đường. Xe jeep chạy trên đường làng, hai bên đều là cảnh tượng phồn vinh khí thế ngất trời, vui sướng quang vinh. Vốn là cánh đồng nay bị xi măng sắt thép chiếm cứ, giá tam giác, cần cầu lớn có thể thấy khắp nơi, tiếng binh binh bang bang gõ gạch, gõ đá vang vọng xóm làng. Tình cảnh này đã thấy khá nhiều ở thành phố mấy năm trước, gần đây từ từ lan tràn đến nông thôn, cái này gọi là đại thành khu, đại phát triển. Nhưng nó đến tột cùng là loại tiến bộ, phát triển, hay mù quáng, thiên cận, không ai nói rõ được.

Hạng Hạo Nhiên đưa cho Bạch Đại Niên một điều thuốc, lại đưa bật lửa lên, Bạch Đại Niên khiêm nhường một chút rồi châm thuốc. Hút hai cái, liền chủ động nhắc tới Mã Kính Dân. "Tối hôm qua hiện trường có nhiều người không tiện nói, hiện giờ thừa cơ hội này tôi cẩn thận nói cho các anh về con người Mã Kính Dân này. Hai năm nay vì công tác di dời, tôi và hắn

giao tiếp khá nhiều, cũng xem như hiểu rõ hẳn. Nói thật, sở cảnh sát không để cho hắn lợi dụng, phải vậy thôi, anh lẫn lộn trên địa bàn người ta, nhiều ít cũng phải cho người ta chút mặt mũi."

Nhắc tới Mã Kính Dân, vẻ mặt Bạch Đại Niên phức tạp, như có một bụng lời muốn nói, "Tên Mã Kính Dân này không có tố chất gì, do chủ nhiệm thôn Trị Bảo đưa lên, dựa vào một thân dũng mãnh, dựa vào quan hệ kinh doanh, từng bước ng ẩ lên vị trí phó trấn trưởng. Hắn trời sinh tính cu ồng vọng, tính tình nóng nảy, hơn nữa đối xử với lão bách tính như kẻ thù. Vì công trình chiến tích, vì lợi ích xấu xa vụng trộm, hắn căn bản mặc kệ sống chết của lão bách tính, dùng hết mọi thủ đoạn đẹp bỏ, hủy nhà cửa đất đai thôn dân, các hộ di dời ở mười dặm tám thôn trên trấn đều ghét cay ghét đắng hẳn."

"Người như thế sao có thể làm lãnh đạo, còn càng làm càng lớn nữa?" Hàn Ấn ở bên cạnh hỏi.

"Vậy là cậu không hiểu rõ r ồi, trong mắt lão bách tính đó là cả gan làm loạn, nhưng trong mắt lãnh đạo trấn đó là có năng lực công tác, có hiệu suất công tác. Lãnh đạo chú trọng kết quả, về phần quá trình thế nào, bách tính trả giá đất ra sao, họ không hề quan tâm, còn thường xuyên khen Mã Kính Dân là giỏi giải quyết khó khăn nữa đấy! Có lãnh đạo dung túng, Mã Kính Dân càng thêm kiêu ngạo ngang ngược, động tí là tự mình vào nhà dỡ ngói, thậm chí ban ngày ban mặt trước phóng viên còn dám đánh mắng lão bách tính." Nói đến đây, Bạch Đại Niên không khỏi thở thức, "Ôi... Cậu chỉ có tự mình trải qua, cậu mới có thể cảm nhận rõ được lão bách tính yếu thế cỡ nào. Nếu cậu là những lão bách tính đó, cậu sẽ phát hiện căn nhà mình dùng hết tiền dành dụm cả đời xây nên, mảnh đất cậu cực nhọc vất vả cả đời đều không thuộc về cậu. Cậu không cách nào làm chủ chúng. Chỉ cần phía trên yêu cầu, cậu phải tiếp nhận. Cậu không thể cự tuyệt. Lựa chọn cự tuyệt, sẽ có đủ loại chuyện không công chính lạ lùng xảy ra trên người cậu, thậm chí ngay cả nhà cậu ngủ dậy sẽ biến thành đồng phế tích, mặc dù ở đó còn có tiếng kêu rên của cụ già, có tiếng khóc lóc của con trẻ, tất cả đều bị tiếng nổ vang của máy ủi bao phủ. Đúng r ồi, cậu phản kháng, cậu kiện lên trên, cánh cửa sở cảnh sát và bệnh viện tâm thần sẽ mở rộng cho cậu. Cậu sẽ phát hiện Trung Quốc hóa ra nhỏ như vậy, bất kể là xe lửa

tàu thủy chung quy đầu có thể gặp người quen, mà họ đầu chẳng hề ngoại lệ dùng đủ loại nguyên nhân mang cậu từ thủ đô trở về. Cho nên dưới loại tình hình này, liên tiếp xuất hiện các sự kiện tự thiêu, cũng không có gì khó hiểu nữa."

Bạch Đại Niên hít mũi, "Có đôi khi tôi đứng tại hiện trường như thế, trong lòng sẽ luôn sợ hãi, tôi sợ nếu có một ngày lão bách tính không chọn tự vẫn nữa, mà cùng chúng tôi đồng quy vu tận thì sao đây?" Bạch Đại Niên nói xong, bầu không khí trong xe có chút bi thương, lúc này lại nhìn cảnh tượng "lật trời đổ đất" bên ngoài cửa sổ, không khỏi khiến lòng người có chút âm thầm lo lắng -- Thượng Đế muốn hủy diệt, chắc chắn sẽ gây ra điên cuồng. Đây là sự điên cuồng cuối cùng chưa?

Có sự hiệp trợ vững chắc của Bạch Đại Niên, cuộc hẹn cũng thuận lợi hơn nhiều, chỉ mất mấy tiếng những gì nên nói đầu đã nói xong, chẳng qua không có nhiều thu hoạch lắm. Giữa trưa, trước khi rời khỏi trấn, Hạng Hạo Nhiên muốn mời Bạch Đại Niên ăn bữa cơm, cảm tạ ông ta hiệp trợ. Ba người tìm nhà hàng sạch sẽ, ăn đã đòi mấy món nông gia, song cuối cùng lại là Bạch Đại Niên tranh thanh toán tiền.

Trên đường trở về, hai người nhắc tới Bạch Đại Niên, đều cảm thấy người này không tồi. Hàn Ấn còn nói hình như đã gặp ông ta đâu đó, nhưng nhất thời không nhớ ra. Ô tô vừa vào nội thành, Hạng Hạo Nhiên nhận được điện thoại trong đội, nói đã sưu tập được mấy vụ án mất tích, có hai cái khá đáng nghi, chờ y cùng Hàn Ấn trở về phán đoán.

Để điện thoại xuống, Hạng Hạo Nhiên hỏi một vấn đề nhìn như tùy tiện hỏi, kỳ thật trong lòng y đã cân nhắc cả buổi trưa. "Hung thủ '15 tháng 7' không gây án, có thể là vì hắn đã tính ngày xem Tiểu Thuần làm đối tượng trừng phạt không?"

"Không đâu!" Hàn Ấn trả lời rất chắc chắn, xem ra vấn đề tương tự anh cũng đã từng cân nhắc, "Hung thủ rất mê luyện rất hưởng thụ kế hoạch giết người của mình, hắn nhất định sẽ nghiêm khắc chấp hành. Ngày Liễu Thuần bị hại, âm lịch không phải 15 tháng 7, hơn nữa cô ấy cũng là nhân viên công chức, thân phận trùng với Mã Kính Dân. Lại nói, nếu đúng như

anh nói, hung thủ nhất định sẽ làm chút gì đó, biểu diễn cho chúng ta, biểu diễn cho thế nhân xem."

"Thế thì. Nếu tôi là kẻ biến thái, có lẽ tôi sẽ quật mộ lên..." Một câu nói của Hạng Hạo Nhiên, khiến Hàn Ấn thoáng cái im lặng lại, mắt một lần nữa đờ ra, hiển nhiên đã được gợi ý gì đó.

"Nghĩa trang Đông Sơn thuộc quản hạt của ai?" Hàn Ấn đột nhiên chuyển chủ đề.

Câu hỏi của Hàn Ấn có chút lạc khỏi chủ đề trước đó, Hạng Hạo Nhiên không kịp phản ứng, "Nghĩa trang Đông Sơn... thì sao?"

"Ngày 15 tháng 7 đó, ở nghĩa trang Đông Sơn đã xảy ra một vụ án quật mộ, khi đó tôi và cha tôi đi viếng mộ chứng kiến."

"Câu nghi ngờ... Nghĩa trang Đông Sơn chẳng phải ở trấn Đông Sơn sao? Thuộc quản lý của Bạch Đại Niên đó!"

"À! Đúng vậy, ngày đó ông cảnh sát kia chính là Bạch Đại Niên! Hèn chi tôi nhìn có chút quen mắt, tôi lập tức về tìm ông ấy hỏi thăm chút tình hình cụ thể nhé?" Hạng Hạo Nhiên lập tức quay đầu xe chạy về phía trấn Đông Sơn, còn Hàn Ấn đã sớm không kịp đợi lấy di động ra gọi cho Bạch Đại Niên, nhưng gọi rất nhiều lần cũng không ai nghe.

...

Ngày còn chưa kết thúc, nhưng đối với Bạch Đại Niên mà nói, đã đủ dài đằng đẵng rồi. Theo đội cảnh sát khảo sát hiện trường cả buổi, sáng lại bốn ba tới trưa, cơ thể hơn 50 tuổi của ông ta thật sự có chút không tiêu, bệnh đau bụng cũ cũng tái phát. Sau khi chia tay Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn về sở cảnh sát, Bạch Đại Niên đến phòng làm việc muốn nằm nghỉ chút, nhưng đầu vừa mới chạm gối, lại có nhiệm vụ khẩn cấp. Lão bách tính một thôn gần đó vì vấn đề trung thu, nổ ra xung đột với lãnh đạo trấn, trấn yêu cầu cảnh sát lập tức dồn tất cả cảnh lực duy trì trật tự. Lúc này Bạch Đại Niên đang cùng cảnh sát kẹp giữa lão bách tính và lãnh đạo làm tường người, đang sút đầu mẻ trán, nào có thời gian để ý điện thoại trong

túi. Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn trở lại, cả cục cảnh sát chỉ còn lại mấy nhân viên nữ. Hỏi rõ nguyên nhân, lại bảo nữ nhân viên chỉ đường, hai người liền chạy qua đó.

Thôn ở trấn Đông Sơn khá tập trung, khoảng cách giữa các thôn không xa, dọc đường hỏi thăm, chỉ năm sáu phút hai người đã chạy tới chỗ xảy ra chuyện. Nơi đó là một khu vườn cây ăn trái, vài chiếc máy ủi đất đậu trong đó, xung quanh cây cối đầy vết thương, một mảnh hỗn độn. Khoảng bốn, năm chục lão bách tính vây xung quanh máy ủi đất, một người dáng vẻ lãnh đạo đứng bên cạnh máy ủi đất rướn cổ kêu gọi đầu hàng, lão bách tính cũng nhao nhao cãi lại, tâm trạng cực kỳ kích động.

Kỳ thật tình hình vừa rồi so với hiện tại còn gay go hơn, lão bách tính và lãnh đạo trấn lo chuyện phá dỡ thiếu chút nữa đánh nhau, còn khiến Bạch Đại Niên và đám cảnh sát liên lụy. Cũng may trấn trưởng nghe nói tình thế nghiêm trọng, kịp thời thấy được, lúc này đang gọi hàng trấn an lão bách tính, không khí căng thẳng mới tạm hòa hoãn xuống, Bạch Đại Niên cũng có thể nhân cơ hội thở lấy hơi.

Bạch Đại Niên vừa chuồn, thoáng thấy Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn đứng sau đám người, liền chào phó sở trưởng bên cạnh đôi câu, vòng ra đám người ngoắc hai người họ. Từ xa Bạch Đại Niên đã hỏi "Hai cậu sao lại quay về?"

"Bạch sở, ta từng gặp nhau đó." Hàn Ấn vội vã đáp.

"Đúng là từng gặp, trưa chẳng phải đã cùng ăn cơm sao?"

"Không phải, tôi là nói chúng ta từng gặp nhau trước đây. 15 tháng 7, ở nghĩa trang Đông Sơn, các anh đang khảo sát hiện trường, tôi còn hàn huyên với ngài hai câu, nhớ không?"

Bạch Đại Niên không khỏi nhìn kỹ Hàn Ấn vài cái, vội trấn nói, "Cậu xem trí nhớ tôi này, người cao tuổi đúng là tệ thật."

Hàn Ấn ngại ngừng cười, "Không, không, không, có lẽ khi đó ngài đang bận rộn, không chú ý tới tôi. Được rồi, vụ án kia về sau đi đầu tra thế nào?"

"Tra gì mà tra chứ? Sao tra được? Dù sao qua vài ngày phía nghĩa trang và gia đình đã ngấm thương lượng, vụ án cũng liền vứt sang một bên. Song tôi phỏng chừng là do mấy gã điên làm, hơn nửa đêm chạy đến nghĩa trang, quật mộ phần con người ta lên, rắc tro cốt khắp nơi, cuối cùng còn bỏ vào hủ cốt một tờ trăm đồng..."

"Chờ chút!" Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên cơ hồ đồng thời cắt ngang lời Bạch Đại Niên, Hàn Ấn truy hỏi, "Trong hủ cốt để lại một tờ tiền thật?"

"Đúng vậy! Tờ nhân dân tệ mới toanh!" Bạch Đại Niên bị hỏi có chút khó hiểu.

"Đây là hành vi đánh dấu, đúng không?" Hạng Hạo Nhiên hỏi Hàn Ấn.

Hàn Ấn nặng nề gật đầu, ngay sau đó kéo cánh tay Bạch Đại Niên, dõng dáp nói: "Đi, quay về sở, tìm hồ sơ vụ án này cho chúng tôi xem."

"Không cần, không cần," Bạch Đại Niên kéo Hàn Ấn, "Chuyện phá dỡ này nhieu lắm, tôi nào có nhân thủ thăm dò vụ án kia, chỉ là vụ án cá biệt, chưa từng đi điều tra cụ thể. Chỉ biết chủ mộ tên Thạch Thiến, chồng tên Tá Cần Tư, công tác tại đài truyền hình thành phố. Thông qua thăm vấn nhân viên bảo vệ nghĩa trang đêm đó, phỏng chừng thời gian quật mộ vào '15 tháng 7', sau 3 giờ sáng."

"Chỉ có nhiều đó?"

"Đúng vậy, chỉ tra được thế. Rốt cuộc là sao?" Bị tâm trạng hai người lây nhiễm, Bạch Đại Niên đẩy khăn trương hỏi.

"Chúng tôi nghi ngờ, quật mộ có khả năng liên quan tới án mạng liên hoàn."

"Không thể nào! Hấn so đo với người đã chết làm gì?"

"Hấn là kẻ biến thái mà! Được rồi không nói nữa," Hạng Hạo Nhiên phất tay, "Tình hình ở đây thế nào?"

"Không có gì, cũng quen rồi." Bạch Đại Niên cười khở nói, "Trấn muốn trưng thu đất của vườn trái cây, nhưng hiện giờ đang là lúc dưa trở lê chín bán được tiền, lão bách tính không nỡ. Hơn nữa cũng không hài lòng với khoản tiền bõ thường, cho nên nói chuyện rất lâu cũng chưa chịu ký tên. Nhưng phía trấn đã thương lượng xong hợp đồng với bên khai phá, ép nóng nảy nên chơi ác, đội xử lý phá dỡ trấn thừa dịp lão bách tính nghỉ ăn cơm giữa trưa, đem máy ủi đất chuẩn bị mạnh mẽ san bằng vườn trái cây, bị lão bách tính phát hiện thì nổi lên xung đột. Có đi đâu bây giờ ngay cả trưởng trấn cũng kêu gọi đầu hàng rồi." Bạch Đại Niên vừa nói đến trấn trưởng, lãnh đạo vừa rồi còn đang gọi hàng bên cạnh máy ủi đất liền dưới sự hộ tống của vài người, thoát khỏi đám đông đi về phía ông ta. Gã nhìn qua có vẻ tức giận, đi tới bên cạnh Bạch Đại Niên hạ giọng, nói: "Con mẹ nó, nói thế nào cũng không được, đã nể mặt họ lắm rồi. Lão Bạch, không bằng cứ bắt mấy tên càn đầu về giáo dục hai ngày, không cho đám điều dân này nếm chút lợi hại, liền chẳng biết Mã vương gia có ba mắt, bức ép ông đây, trực tiếp dùng máy ủi đấy xúc bay chúng!"

"Ông làm lãnh đạo sao có thể nói như vậy? Ông có quyền gì tùy tiện bắt người?" Hàn Ấn rốt cuộc vẫn là trẻ tuổi, đối mặt với cảnh tượng khiến người ta tức giận trước mắt, rốt cuộc nhin không được nói chen vào.

Trưởng trấn liếc Hàn Ấn trắng mắt, nghĩa chính nghiêm từ nói: "Tiêu đề chỉ, nói chuyện phải có chút nguyên tắc, cậu rốt cuộc là chuẩn bị phát ngôn thay mặt chính phủ, hay phát ngôn thay lão bách tính?"

Một câu nói, thế mà đẩy quan hệ chính phủ và lão bách tính lên đến quan hệ địch ta, mặc cho ai cũng cảm thấy phần nộ, Hạng Hạo Nhiên cũng không kên được lửa, chỉ vào đám đông, cao giọng nói: "Ông mở mắt ra nhìn kỹ xem họ là ai? Họ là đồng bào của ông, lão bách tính của ông, không phải giai cấp kẻ địch! Miền bàn hai chữ chính phủ, ông đại biểu cho chính phủ được sao? Ông không xứng!"

"Cậu..." Trưởng trấn vừa muốn phát hỏa, Bạch Đại Niên vội vàng chen vào, giới thiệu thân phận của Hạng Hạo Nhiên. Nghe nói Hạng Hạo Nhiên là chi đội trưởng chi đội cảnh sát, là vì vụ án Mã Kính Dân mà đến, lửa của trưởng trấn lại ghen trở về. Trong lòng tính toán: Chi đội trưởng này, thế

nào cũng là một cấp bậc, không chừng còn là một phó cục, từ cấp bậc hành chính mà nói chắc chắn phải cao hơn chỗ hắn. Lại nói tuổi còn trẻ như vậy, không chừng tương lai ti tiền đ ò vô lượng, khẳng định cũng là có người che chở, không thể đắc tội.

Nghĩ đến đây, trưởng trấn lập tức thay đổi sắc mặt, nặn ra một nụ cười khó coi, nói: "À, là vì vụ án của Mã Kính Dân, vậy các cậu cứ nói tiếp, tôi đi trước." Nói rồi phất tay, hậm hực bỏ đi.

Trưởng trấn vừa đi, Bạch Đại Niên cũng gấp rút thúc giục hai người, "Các cậu đi nhanh lên, đã đủ loạn rồi, đừng ở đây chen vào thêm nữa, loại chuyện này cảnh sát tôi không quản được."

Hai người biết Bạch Đại Niên nói thế là vì tốt cho họ, liền có chút không cam lòng lên xe, khởi động xe cùng Bạch Đại Niên nói lời từ biệt. Xuyên qua kính chiếu hậu, Hàn Ấn chứng kiến Bạch Đại Niên đang phất tay với họ, ánh mắt ngờ ngác tràn đầy khó xử và bất đắc dĩ. Hàn Ấn biết, đó là một loại ánh mắt bị hiện thực làm chết lặng.

Lại chạy trên con đường trở về thành phố, hai người đều không muốn nói chuyện, trong xe có chút áp lực, Hạng Hạo Nhiên tiện tay mở radio, bên trong truyền ra một giai điệu dễ nghe: Một ngọc khâu Trung Quốc, một đỉnh ngói thành nhà, đều nói nước rất lớn, kỳ thật một nhà. Một lòng chứa đầy nước, một tay chống đỡ nhà, nhà là nước nhỏ nhất, nước là ngàn vạn nhà. Nước của thế giới, nhà của đất trời, nước có mạnh, nhà mới giàu...

Đúng vậy! Như lời trong bài hát này vậy: Có nước mới có nhà, ngàn vạn nhà tạo thành nước, nhà phải biết cảm ơn, nước phải học đảm đương, nước và nhà cùng tương trợ nhau, nước nhà mới có thể hài hòa cường đại. Nhà sinh bởi nước, nước là gốc rễ. Bất luận nghèo khó hay giàu sang, bất luận quang minh hay hắc ám, lòng yêu nước, trung thành với nước là tín ngưỡng duy nhất của nhà, bất luận khi nào ở đâu, nhà (lão bách tính) đều là con dân của nước, không phải kẻ địch!

... Nước là nước của ta, nhà là nhà của ta, ta yêu nước ta, ta yêu nhà ta...

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 7.1 - Chuột Lớn

Phương Vũ tiến hành sắp xếp đi điều tra ba chiếc xe khả nghi xuất hiện trong vụ án Mã Kính Dân bị giết, có hai chiếc là xe lậu không có giấy phép hoạt động, một chiếc khác là xe tiếp phẩm của một tiệm ăn. Sau khi lần lượt đi điều tra cẩn thận chủ xe và lộ tuyến xe chạy ngày đó, ba chiếc xe khả nghi bị loại trừ. Mà theo việc tiến hành đi điều tra sâu quan hệ xã hội của nạn nhân, lại có hai đầu mối lọt vào mắt cảnh sát.

Khi đi điều tra tài vụ qua lại giai đoạn gần đây của "Công ty sữa Đỗ Thị" phát hiện, có hai khoản tài khoản chuyển khoản có liên quan tới sở sự vụ luật sư của Vu Mai và công ty giao tiếp internet của Cao Á Nhân. Qua dò hỏi nhân viên quản lý tập đoàn Đỗ Thị biết được, một khoản chuyển khoản ngân hàng phụ cấp cho Vu Mai, là vì Vu Mai từng giúp tập đoàn một vụ kiện. Còn công ty giao tiếp internet Hắc Thạch Cao Á Nhân kinh doanh khi còn sống cũng chứng thật, 'Đỗ Thị' từng phụ cấp cho công ty một số tiền lớn, chỉ thị họ công kích đối thủ cạnh tranh trên internet.

Mặt khác, cảnh sát cũng được tin, nạn nhân bị hại gần đây Mã Kính Dân, cũng từng trúng cử '10 chiến sĩ thi đua thành phố', hơn nữa là trúng cử cùng năm với Khổng Gia Tín. Còn lại trong tám "kiểu mẫu" không xuất hiện tên người bị hại, nhưng trong đó có thể còn có nhân vật mục tiêu của hung thủ hay không, là một vấn đề đáng chú trọng. Trải qua một vài đi điều kiện loại trừ, cuối cùng có bốn người từ lý luận khớp với nghề nghiệp và thân phận hung thủ tìm kiếm. Cảnh sát rút ra vài nhân thủ, âm thầm tiến hành sưu tầm thông tin của bốn người, trước mắt thông tin cụ thể còn chưa phản hồi. Nếu giữa họ thực sự có người hoàn toàn phù hợp với mô hình nạn nhân hung thủ lựa chọn, vậy cảnh sát có lẽ có thể từ đó chiếm được tiên cơ.

Tổng hợp nhận xét: Cảnh sát cho rằng giao điểm của Đỗ Thiện Ngưu và Vu Mai cùng Cao Á Nhân, hẳn là thuộc về hành vi qua lại công ty bình thường, không thuộc về quan hệ "ràng buộc" giữa nạn nhân. Còn Mã Kính Dân và Khổng Gia Tín đều là chiến sĩ thi đua, thì có khả năng thuộc về "ràng buộc". Như đã nói phía trước, liên hệ ràng buộc giữa những người bị hại có khả năng không chỉ một, thế nhưng ràng buộc giữa hai người này sẽ có liên quan gì đến hung thủ đây?

...

Điều tra án quật mộ ở nghĩa trang Đông Sơn ngày 15 tháng 7 âm lịch, là nhiệm vụ thiết yếu tức thì của Hàn Ấn. Thời gian trên tuyệt đối là ngày gây án của hung thủ, hơn nữa hiện trường cũng để lại đặc thù dấu vết tâm lý của kẻ gây án, Hàn Ấn suy đoán, án quật mộ và "Án mạng liên hoàn 8.20" rất có khả năng là cùng một hung thủ gây nên. Kế tiếp phải đặt trọng điểm đi điều tra nguyên nhân chết, thân phận và nghề nghiệp của chủ mộ.

Hàn Ấn đi điều duyệt hồ sơ của Thạch Thiến. Thạch Thiến, quê quán thành phố này, bằng cấp khoa chính quy, sau khi tốt nghiệp làm việc ở hệ thống chứng khoán của thành phố, vài năm trước đi công tác đến vùng khác phát triển, từ đó về sau tin tức hoàn toàn không có ghi chép gì. Mẹ Thạch Thiến năm trước từ trần ngoài ý muốn, cha mắc bệnh tắc động mạch não nghiêm trọng, ý thức mơ hồ, cuộc sống không thể nào tự lo liệu, do bảo mẫu chuyên trách chăm sóc. Hàn Ấn thật sự không đành lòng quấy rầy, chỉ có thể đến đài truyền hình thăm hỏi công của cô ta là Tá Cầm Tư, hy vọng từ chỗ hẳn lấy được tư liệu tương tận hơn.

Tá Cầm Tư làm ở kênh giải trí đài truyền hình, là một nhà sản xuất các chương trình phỏng vấn các ngôi sao đẳng cấp. Khi Hàn Ấn tìm được phòng làm việc của hẳn, nữ trợ lý trẻ tuổi báo hẳn đang họp, bảo Hàn Ấn ngồi sofa ngoài phòng đợi một lát. Khoảng nửa giờ sau, cửa phòng làm việc mở rộng, đi ra trước là một phụ nữ trang điểm dày cộm, cô ta ngẩng đầu uốn ngực, ánh mắt kiêu ngạo, rất có tư thế minh tinh. Sau đó lần lượt ra thêm vài người nữa, đi cuối cùng là một người đàn ông vóc dáng cao gầy, tướng mạo đoan chính, thoát nhìn rất biết tu dưỡng. Hàn Ấn cảm thấy có chút quen mắt, đang định cẩn thận suy xét, nữ trợ lý đã nghênh đón

người nọ, chỉ vào Hàn Ẩn ghé bên tai hắn nói nhỏ, Hàn Ẩn biết ngay người này có lẽ chính là Tá Cậ̀n Tư, liền đứng dậy đi qua đó, đưa ra thẻ chứng minh. Tá Cậ̀n Tư hơi đánh giá anh, dãn dò người phía trước một câu, sau đó lễ phép đưa anh vào phòng làm việc.

Đội Hàn Ẩn đưa ra suy đoán tình hình của Thạch Thiến, trước tiên hắn có chút kinh ngạc, lát sau cảnh giác hỏi: "Thiến Thiến qua đời đã rất lâu rồi, tìm hiểu tình hình của cô ấy làm gì?"

Hàn Ẩn cảm thấy không cần phải nói với hắn về chuyện án mạng liên hoàn, liền nói dối: "Là vì huyết mộ Thạch Thiến bị phá hỏng, nên muốn tìm hiểu về cô ấy hơn."

"Đội cảnh sát các cậu ngay cả vụ án nhỏ như hủy mộ cũng quản?" Tá Cậ̀n Tư hiển nhiên đã trải việc đời, truy hỏi đến cùng.

"Các vụ án tương tự đã xuất hiện nhiều hơn, ảnh hưởng cực xấu, cho nên chuyển tới đội cảnh sát." Đây là cái giá của nói dối, chỉ có thể dùng câu nói dối khác để che giấu lời nói dối trước đó.

Về mặt Tá Cậ̀n Tư thả lỏng, xem ra đã loại bỏ nghi vấn, "Được rồi, cậu muốn biết gì xin cứ tranh thủ hỏi, lát nữa chúng tôi còn phải ghi hình."

"Vợ anh trẻ tuổi vậy, sao lại qua đời?"

"À, cô ấy bị ung thư, ung thư máu." Tá Cậ̀n Tư không suy nghĩ liền đáp.

"Khi nào?"

"Tháng tư năm nay."

"Tôi thấy hồ sơ của cô ấy, vài năm trước cô ấy từ chức đến vùng khác phát triển, khi còn sống làm nghề nghiệp gì?"

"Thiến Thiến sau khi từ chức, lần lượt chuyển đến hai nơi là Thượng Hải, Bắc Kinh, chủ yếu làm công việc đầu tư quản lý tài chính, khi còn

sống đảm nhiệm chức tổng giám đốc chi nhánh công ty ngân sách Phú Quyên thiết lập tại tỉnh chúng tôi."

"Công tác ở đâu?"

"Thường Dương!"

"Mộ của vợ anh bị phá hoại, anh nghĩ có thể là vì kết thù với ai không?"

"Không thể nào! Thiên Thiên là người thiện lương, là một cô gái rất đơn thuần, tôi thật sự không nghĩ ra tại sao lại có kẻ hận cô ấy như vậy."

"Các câu hỏi sau đây của tôi có thể khiến anh không thoải mái lắm, song cần thiết cho vụ án, hy vọng anh đừng để ý?" Hàn Ấn bắt đầu chuyển vào chính đề

Tá Cầ Tư rất bao dung, khoát tay nói: "Không sao, cậu hỏi đi?"

Hàn Ấn châm chước từ ngữ nói: "Vợ anh làm công việc quản lý ngân sách, anh cũng biết công việc này gặp rất nhiều cám dỗ, theo anh biết, trong công việc cô ấy có từng vi phạm quy định hoặc làm trái pháp luật không?"

Tá Cầ Tư tỏ vẻ áy náy, "Ngại quá, việc này tôi không trả lời được. Tôi và Thiên Thiên sống riêng ở hai nơi đã lâu, hơn nữa anh vừa rồi cũng nói đó, công tác của cô ấy rất miễn cảm, cho nên khi ở bên nhau chúng tôi cũng rất ít nói về chuyện công việc, tình hình cô ấy ở mặt này cũng biết rất ít, nếu anh muốn biết tốt nhất nên đi hỏi công ty cô ấy. Song dựa vào sự hiểu biết của tôi về cô ấy, cô ấy hẳn sẽ không làm những chuyện trái phép."

Tá Cầ Tư nâng cổ tay nhìn đồng hồ, vẻ áy náy càng sâu, "Ngại quá, chúng tôi phải làm việc, có lẽ cậu cũng từng nghe các ngôi sao hiện giờ khó hầu hạ cỡ nào, cô ta đến muộn là bình thường, nếu tôi muộn cô ta sẽ phải mông bỏ đi. Cậu thấy có nên tạm thời dừng ở đây không?"

Lý do của người ta hợp tình hợp lý, Hàn Ấn cũng không níu giữ, đành phải chấm dứt cuộc trò chuyện. Tá Cầ Tư từ trong bàn làm việc vòng ra

bắt tay Hàn Ân, lại nói liên tục vài câu xin lỗi, sau đó ngoắc trợ lý, ý bảo cô ta tiễn Hàn Ân ra ngoài.

Theo trợ lý đi tới cửa thang máy, Hàn Ân bảo cô ta trở về, nữ trợ lý ngược lại rất nhiệt tình kiên trì muốn tiễn Hàn Ân. Vào thang máy, Hàn Ân hỏi: "Cô gái vừa ra khỏi phòng làm việc kia là ai? Kiểu cách rất dữ dội?"

"Cô ta mà anh cũng không nhận ra? Nhân vật chính của 'Nhật ký cánh cửa' Cổ Băng Băng đó!"

"Hình như không giống trên báo lắm."

"Thăm mỹ đó mà!" Nữ trợ lý trợn tròn mắt oán hận bổ sung, "Người ta bây giờ chính là hễng nhân, nghe nói còn câu được một ông đại gia, anh vừa nãy không phát hiện trên tay cô ta mang viên 'trứng bồ câu' to kia sao, ít nhất cũng phải trên trăm vạn."

Hàn Ân kỳ thật để bắt chuyện mà thuận miệng hỏi vậy, không ngờ lại dẫn ra nỗi hận ghen ghét hăm dọa của nữ trợ lý, chỉ cười cười ứng phó.

Đọc đường đi, về thẳng đội, hình tượng Tá Càn Tư luôn hiện lên trong đầu Hàn Ân. Hắn quá bình tĩnh, nói năng không một kẽ hở, không có bi thương, nhìn không ra có đi đâu giấu giếm, dường như đã sớm có chuẩn bị với câu hỏi của cảnh sát. Việc này ngược lại có chút không bình thường, cũng không nói được tại sao, chỉ là cảm thấy có chỗ không đúng. Song hiện giờ đã biết đơn vị công tác của Thạch Thiến khi còn sống, vậy tìm trên mạng tin tức của cô ta hẳn không khó.

Mở máy tính, nhập vào từ tìm kiếm Thạch Thiến và công ty ngân sách Phú Quyên, thoáng cái đã nhảy ra rất nhiều tin tức về Thạch Thiến và công ty ngân sách Phú Quyên, Hàn Ân sắp xếp lại thời gian, nhìn thấy: Thạch Thiến, từ hai năm trước, nhận chức tổng giám đốc công ty con công ty ngân sách Phú Quyên, quản lý hai ngân sách kiểu mở. Nhưng sau tết âm lịch năm nay, liên hiềm khi công khai lộ diện, trên mạng lập tức lan truyền do cô ấy liên can đến giao dịch bên trong bị các ngành liên quan mang đi điều tra. Sau hơn hai tháng im ắng, công ty ngân sách Phú Quyên đột nhiên phát biểu thanh minh, báo Thạch Thiến vào ngày 1 tháng 4 do bệnh qua

đời. Nhưng phần thanh minh này cũng không khiến lời đồn đại chấm dứt, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng. Mặc dù các bộ ngành có liên quan cùng với giới phát ngôn đối ngoại của công ty Phú Quyên lần nữa phủ nhận, nhưng trên thực tế, từ sau khi Thạch Thiến qua đời, các ngành có liên quan đã gia tăng cường độ giám thị đối với công ty ngân sách và giám đốc ngân sách, mà công ty con Phú Quyên từ cấp quản lý đến giám đốc ngân sách cũng đều bị thay đổi cơ cấu phạm vi lớn, đủ loại dấu hiệu không thể không khiến người ta lo lắng, lời đồn không có lửa sao có khói.

Hàn Ấn mở mạng nội bộ cảnh sát, đăng ký đến kho số liệu -- Nếu Thạch Thiến từng bị đi điều tra, vậy trong kho số liệu khẳng định có ghi chép đi điều tra liên quan, cho dù cô ấy thật là chết do bệnh, vậy báo cáo tử vong của cô ấy nhất định ở trong kho số liệu cũng có thể tra được. Cân nhắc đến công ty Thạch Thiến ở tỉnh Thường Dương, Hàn Ấn bố trí phạm vi tìm kiếm đến toàn bộ tỉnh, quả nhiên trong kho số liệu sở tỉnh tìm được báo cáo tử vong của cô ta, nhưng khi xem xét tường tận lại phát hiện báo cáo bị mã hóa, cho thấy cần mật mã đặc biệt mới có thể mở.

Tình hình chung, báo cáo tử vong trong kho số liệu nội bộ sở cảnh sát tỉnh có thể cộng hưởng, mà loại tình hình này có trong các vụ án trọng đại, đặc thù, ảnh hưởng cực xấu tới xã hội mới xuất hiện. Tại sao sở tỉnh phải phong tỏa báo cáo tử vong của Thạch Thiến? Là vì liên lụy tới lợi ích của một nhân vật lớn mà bị cưỡng lệnh phong tỏa? Hay vì cô ta liên quan đến một vụ án trọng đại nào đó mà sở tỉnh trực tiếp đi điều tra giải quyết? Tóm lại, Hàn Ấn càng ngày càng cảm thấy cái chết của Thạch Thiến dường như ẩn tàng nội tình nào đó.

Hàn Ấn không dám trì hoãn lập tức báo cáo tình hình cho Hạng Hạo Nhiên, Hạng Hạo Nhiên cũng thử một chút, quả nhiên cần mật mã mới có thể kiểm tra, nhưng liên quan đến vấn đề của sở tỉnh y không giải quyết được, mang theo Hàn Ấn trực tiếp tìm Doãn Cục. Doãn Cục sau khi nghe xong, không hề suy nghĩ, liền lắc đầu khó xử. Đầu là người ông ấy tin tưởng, ông ấy không cần phải vòng vo, nói thẳng ra lý do: "Không có chứng cứ xác thực chứng tỏ Thạch Thiến có liên quan đến vụ án này, chỉ dựa vào suy đoán thì cục không có khả năng mạo hiểm thân mình phía trên giải mã văn kiện. Lại nói cho dù cục đồng ý, tầng tầng báo cáo cũng cần

thời gian, không biết sẽ kéo tới khi nào? Hơn nữa đến cùng sở tỉnh có đ ồng ý hay không còn chưa biết. Tôi thấy các cậu nên tìm đ ầu mối khác đi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa!"

Doãn cục nói rất chắc chắn, hai người cũng không tiện nói thêm gì nữa, đành phải bất đắc dĩ rời khỏi phòng cục trưởng. Hạng Hạo Nhiên bảo Hàn Ấn về trước, nói mình sẽ nghĩ biện pháp.

Tình hình của Thạch Thiến phải đi đầu tra rõ ràng! Nếu cô ta thực sự có liên quan đến án mạng liên hoàn, vậy vị trí của cô ta trong cả vụ án sẽ vô cùng quan trọng. Hung thủ chọn một người chết làm đối tượng trừng phạt, tất nhiên có tình tiết đặc thù của hắn, rất có khả năng cảm giác suy sụp của hắn chính là do Thạch Thiến trực tiếp hoặc gián tiếp tạo thành. Trên đạo lý, Hàn Ấn không nói trong lòng Hạng Hạo Nhiên cũng rõ ràng, cho nên mặc kệ dùng phương pháp gì, trước mắt quan trọng là phải nhìn thấy báo cáo tử vong kia trước.

Ng ồi trên ghế, suy xét chốc lát, y kh ẽ cần môi gọi điện thoại đến đội cảnh sát mạng. Nếu cách đi bình thường không đ ược, vậy tìm phía cảnh sát mạng thử dùng chút thủ đoạn "đặc biệt" xem sao.

Y uyển chuyển nói ý của mình xong, chi đội trưởng bên kia lập tức nóng nảy, "Thằng nhóc này mẹ nó có phải điên r ồ không, website của sở tỉnh cũng dám xằng bậy, ph ần l ắm đó!" Nói xong cụp một tiếng gác điện thoại. Nhìn điện thoại trong tay ng ắn người, Hạng Hạo Nhiên hung hăng gác điện thoại, lập tức hỗn hển đập loạn xạ trên bàn phím máy tính, tên màn ảnh lập đi lập lại biểu tượng, "Xin lỗi, mật mã sai, xin mời nhập lại lần nữa..."

Trong lòng y đương nhiên biết làm vậy vô dụng, chẳng qua nương theo phương thức này phát tiết và suy nghĩ. Chính vào lúc này, ngoài cửa vang lên một tràn tiếng gõ, Hạng Hạo Nhiên cúi kính trả lời, không ngờ người đ ẩy cửa vào lại là Vương Đại Hải. "Sao cậu lại tới đây?" Hạng Hạo Nhiên có chút ngoài ý muốn, buông bàn phím trong tay hỏi.

"Tôi tới cảm ơn anh!" Vương Đại Hải thu h ỗ dáng vẻ cười h ỉ h ỉ ngày thường, nghiêm túc nói, "Anh đ ề cử công tác cho tôi, công ty kia đã quyết

định tuyển dụng tôi rồi, ngày mai sẽ chính thức làm việc."

"Tốt quá. Thật tốt quá..." Hạng Hạo Nhiên vừa gật đầu vừa nói.

"Hihi, hihi!" Chỉ nói được một câu nghiêm túc, Vương Đại Hải lại không nhịn được lắm nữa, "Ban ngày ban mặt tôi cũng không tiện tặng quà cho anh, tay không tới đây thôi, nếu không anh nể chút mặt mũi, tối tôi mời anh ăn một bữa cơm?"

"Được, mặt này cậu làm rất tốt, đừng gây thêm chuyện cho tôi là được!" Hạng Hạo Nhiên không có tâm trạng phản ứng gì, thuận miệng nhìn máy tính trả lời một câu.

"Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ làm thật tốt, sẽ không làm mất mặt anh đâu." Vương Đại Hải vừa nói chuyện, cảm thấy tâm tình Hạng Hạo Nhiên không thoải mái lắm, khuôn mặt cứ nhìn chằm chằm máy tính như rất buồn bực. Gã tưởng máy tính xảy ra vấn đề liền tiến sang, "Máy tính hư hả?" Vừa hỏi mắt vừa đảo qua màn hình, am hiểu sâu sắc nghề này gã lập tức hiểu được chỗ phiền não của Hạng Hạo Nhiên, thở hắt ra, giọng điệu ung dung, "Sao, không có mặt mã? Ngại quá, tôi tới giúp anh vào nhé?"

Hạng Hạo Nhiên ngẩng đầu, mắt sáng lên, lập tức lại ảm đạm xuống -- Đúng vậy! Thằng nhóc này không phải hacker sao? Phá giải mật mã hẳn không thành vấn đề Nhưng câu thóa mạ bên phía "Cảnh sát mạng" cũng đã nhắc nhở y, mặc kệ lý do gì, tự mình phá giải kho số liệu sở cảnh sát tỉnh đều là vi phạm pháp luật, thằng nhóc này khó khăn lắm mới tìm được công việc muốn ổn định, lúc này kéo gã vào, không nói đầu sau này có xảy ra vấn đề hay không, mấu chốt là đừng câu con "nghiện" của thằng nhóc này ra.

"Anh yên tâm, sẽ không xảy ra vấn đề, thông qua trạm trung chuyển nước ngoài, vòng qua tường lửa, dựa vào kỹ thuật của tôi, sẽ không ai phát hiện. Đừng nói là cái này, website FBI tôi cũng từng dạo qua, không có gì ghê gớm đâu!" Vương Đại Hải tràn đầy tự tin nói, trong lòng lại trái ngược. Kỹ thuật máy tính biến chuyển từng ngày, cập nhật thần tốc, gã đã lâu không chạm vào loại chuyện này, không biết kỹ thuật của mình còn xài

được không? Nhưng gã cũng vội vàng muốn báo ân, muốn làm chút chuyện gì đó cho Hạng Hạo Nhiên.

Hạng Hạo Nhiên có thể đề cử công tác cho gã, có thể cho gã tôn trọng tối thiểu, đối với Vương Đại Hải mà nói là ân tình lớn lao, đang lo không biết lấy gì hồi báo, lúc này chỉ gần gã có thể làm được, bảo gã làm gì gã cũng đều nguyện ý. Huống chi trong lòng gã cũng hiểu, cho dù ngày sau thật sự xảy ra vấn đề, Hạng Hạo Nhiên chắc chắn sẽ gánh giúp mình, tuyệt không bán đứng gã.

Thật sự sẽ không bị phát hiện? Có nên kéo Vương Đại Hải vào không? Có nên mạo hiểm như vậy không? Đây chính là kho số liệu của sở tỉnh, một khi xảy ra vấn đề nhất định phải chịu xử phạt... Hạng Hạo Nhiên đang do dự không yên, điện thoại trên bàn đột nhiên réo vang. Chính là cú điện thoại cắt ngang suy nghĩ của y, thúc đẩy y cuối cùng quyết định buông tay chiến đấu, cũng biến thành mối họa để lại ngày sau.

Điện thoại là Doãn cục gọi tới, nói Đinh cục vừa lén tiết lộ, "chú cháu Quách thị" đang trên dưới hoạt động, ý đồ đem "Án mạng 8.20 liên hoàn", từ sở tỉnh giám sát phá án chuyển sang sở tỉnh chuyên án. Mục đích không cần nói cũng biết, là muốn đá Hạng Hạo Nhiên đi, do Quách Đức Thanh làm người phụ trách vụ án. Đến lúc đó vụ án có phá, công lao tất cả đều là Quách Đức Thanh nhận, phá không được đương nhiên có Hạng Hạo Nhiên giờ đầu chịu báng.

Hạng Hạo Nhiên vừa nghe điện thoại, vừa ném ánh mắt về phía Vương Đại Hải, để điện thoại xuống, trong lòng đã có lựa chọn: Không thể do dự nữa! Không nói đến cục diện bất lợi trước mắt này, kỳ hạn phá án đã lửa sém lông mày, làm không tốt sẽ chết thêm vài người nữa. Dù sao cũng đều phải chịu xử phạt, nếu vì vậy có thể cứu mấy nhân mạng, có thể ăn nói với Tiểu Thuần, xảy ra chuyện cũng đừng ý.

Hạng Hạo Nhiên đứng dậy, chỉ vào chỗ ngồi của mình, ý bảo Vương Đại Hải ngồi xuống. Vương Đại Hải quả thật có bản lĩnh, từ trong bao máy tính xách tay lấy ra một đĩa CD đặt vào trong ổ đĩa máy tính, chỉ mất năm, sáu phút đã thật sự mở ra được báo cáo.

Hạng Hạo Nhiên lo đêm dài lắm mộng, thức giục gã lập tức in báo đó ra, mắt thấy dữ liệu in sắp kết thúc, màn hình máy tính đột nhiên tối đen, song chỉ một giây liền khôi phục bình thường, Vương Đại Hải lập tức nhảy dựng, hét lên: "Hỏng bét, bị theo dõi rồi! Mau, nhổ dây mạng ra! Không, trực tiếp ngắt nguồn điện!" Sau khi luống cuống tay chân, Vương Đại Hải đỡ mồ hôi lạnh đầy đầu, sắc mặt xám ngoét nói: "Hạng đội, có thể tôi đã gây họa cho anh. Tôi có chút khinh địch, không ngờ cảnh sát mạng trong nước hiện giờ lợi hại như vậy, có lẽ tôi đã bị truy tung rồi. Mặc dù tôi thông qua server nước ngoài trung chuyển, nhưng nếu là cao thủ, phân tích lịch sử DNS, cuối cùng vẫn có thể truy ra được nguồn gốc." "

Trong lòng Hạng Hạo Nhiên đầy sợ hãi, nhưng ngoài miệng vẫn phải an ủi Vương Đại Hải: "Không sao đâu! Truy thì cứ truy đi! Đến lúc đó tôi đã giải quyết vụ án này rồi, những thứ khác đều không sao cả, lại nói trên tôi có người, sẽ nói đỡ cho."

"Thật à? Không mang đến phiền toái cho anh chứ?" Sắc mặt Vương Đại Hải dịu đi một tí.

"Thật không sao đâu, yên tâm đi. Ngày mai không phải cậu chính thức đi làm sao, nhanh về chuẩn bị, đừng ở lại đây nữa, tôi còn có vụ án không tiền cậu..."

Sự tình đã ra thế này, không cần thiết phải hối hận, hối hận cũng vô dụng, cứ nắm chắc vụ án thực tế hơn. Đuổi Vương Đại Hải đi, Hạng Hạo Nhiên gấp rút gọi điện thoại cho Hàn Ấn, bảo anh tới.

Đưa tận tay báo cáo cho Hàn Ấn, Hạng Hạo Nhiên không giải thích gì, Hàn Ấn cũng không hỏi nhiều. Vừa nãy ở trong hành lang đụng phải một thằng nhóc mang theo túi máy tính, lúc này lại nhìn vẻ mặt được ăn cả ngã về không của Hạng Hạo Nhiên, trong lòng Hàn Ấn đã hiểu được vài phần. Việc đã đến nước này, phải tranh thủ phá án thôi! Vụ án phá rồi, phía trên chắc chắn sẽ xét tình hình cụ thể mà xử lý. Hàn Ấn đặt báo cáo trước mặt, kỳ thật đó là một phần báo cáo khám nghiệm xác của Thạch Thiến. Người chết phần mặt tái nhợt, miệng, dịch mũi chảy ra ngoài, trước cổ giữa xương móng và sụn giáp, để lại một đường rãnh màu nâu nhạt rộng 2.5mm.

Bên ngoài cơ thể tay chân không tổn hao gì, chi trên và chi dưới phần rú xuống có tụ máu màu đỏ tím, kèm theo có chút xuất huyết rời rạc. Động mạch cổ bị xé ngang. 1/3 góc ngoài xương móng và 2/3 bên trong chỗ giáp giới gãy xương. Tim, phổi, dạ dày tụ huyết, phù thũng, dưới màng đệm xuất huyết. Ý kiến kiểm nghiệm: Người chết bị sợi dây treo cổ mềm rộng, ép giữa xương sụn hầu kết, dẫn đến đường hô hấp bị chặn, do đó ngạt thở mà chết. Thuộc về kiểu treo cổ, hoàn toàn mang tính chết vì tự sát.

Thạch Thiến không phải chết vì ung thư, mà là tự sát chết! Báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy cái chết của Thạch Thiến quả nhiên có ẩn tình khác, việc này không ngoài sở liệu, nhưng bản báo cáo này vẫn chưa giải trừ được bao nhiêu nghi hoặc: Tại sao sở tỉnh phải phong tỏa tin tức? Tại sao công ty ngân sách và công cô ta phải giấu giếm tình hình thực tế? Giấu giếm cái chết của Thạch Thiến tới cùng có nội tình gì? Mấu chốt hơn chính là mấy vấn đề này nên truy xét thế nào? Trước đó không cần nhắc chu toàn, chờ thật sự nhìn thấy báo cáo, tình cảnh lại càng thêm khó xử. Biết rất rõ Thạch Thiến có vấn đề, nhưng vẫn không thể tra rõ ràng, càng không thể xin sở tỉnh tiết lộ, đây chẳng phải là tự chui đầu vào lưới? Người ta sẽ hỏi, các cậu làm thế nào đọc được báo cáo? Lại nói phương diện này tới cùng tác động đến lợi ích của ai vẫn rất khó nói, không thể mù quáng làm ầu.

Tốt nhất cửa đột phá hẳn là ở công của Thạch Thiến - Tá Cầ Tur. Hàn Ấn và Tá Cầ Tur đã giao thủ, trong lúc nói chuyện, vẫn chưa nhìn ra sơ hở gì, xem ra đây là một đối thủ khó đối phó. Sự tình quan trọng, Hạng Hạo Nhiên quyết định cùng Hàn Ấn đến gặp hẳn, rút kinh nghiệm lần trước, Hàn Ấn trước khi gặp thông qua nữ trợ lý và Tá Cầ Tur hẹn thời gian, để ngừa hẳn lại mượn có đùn đẩy.

Trên đường đến đài truy ền hình, hai người thảo luận một chút phương thức hỏi. Tá Cầ Tur thân là người đài truy ền hình, nhà sản xuất, phải nói là có một địa vị xã hội và sức ảnh hưởng nhất định, vì hẳn chiếm giữ bề trên trao đổi cùng ngoại giới, cho nên đối với người như thế câu hỏi phải để ý đến phương thức phương pháp, không thể cứng rắn được. Chọc giận người ta, phía dư luận sẽ tạo cho bạn chút tin tức phản diện, không có lợi cho vụ án và cả cục.

Cuối cùng hai người đầu cho rằng, đối với người lòng dạ cực thâm lại có chút thế lực như Tá Càn Tư, tốt nhất đừng vòng vo quá nhiều, nếu không dễ dàng gây tâm lý mâu thuẫn, kích thích dục vọng khiêu chiến của gã, đến lúc đó sẽ càng không nghe được lời thật. Cho nên sau khi gặp mặt, vừa vào Hàn Ẩn liền dùng giọng điệu thành khẩn cho biết: Đội cảnh sát đã rõ ràng nguyên nhân cái chết của Thạch Thiến, bởi vì cô ấy có khả năng có liên quan đến một vụ án trọng đại, hy vọng Tá Càn Tư giải thích rõ một vài tình hình với cảnh sát. Tá Càn Tư cũng không hoảng hốt, vẫn như cũ duy trì thái độ khéo léo, cúi đầu thoáng trâm ngâm, bình tĩnh nói: "Ngại quá, làm các anh lại đi một chuyến, tôi cũng thân bất do kỷ. Tôi không biết tại sao thông tin nội bộ của cảnh sát các anh lại trao đổi không đủ thông suốt, theo lý thuyết tình hình của Thiến Thiến thượng cấp các anh đầu đã nắm giữ, song các anh muốn tôi giải thích, vậy cũng không thành vấn đề, tôi có thể nói đầu đuôi ngọn ngành cho các anh biết, dù sao cũng là chuyện nội bộ cảnh sát các anh, tương lai xảy ra vấn đề, các anh tự mình đi đầu đình."

Tá Càn Tư dừng một chút, bên khóe miệng nứt ra một tia giả hoạt, "Song tôi có một điều kiện, phải nói là thỉnh cầu mới đúng, tôi xin Hạng đội trưởng khi nào tiện, tiếp nhận một bài tin tức của chúng tôi, đương nhiên không đề cập tới vụ án, chỉ nói một vài kinh nghiệm sống của ngài. Được chứ?"

"Phỏng vấn tôi?" Thỉnh cầu của Tá Càn Tư có chút bất ngờ, Hạng Hạo Nhiên cũng không tiện từ chối, nhân tiện nói: "Các anh không phải chương trình săn tin ngôi sao diễn nghệ sao?"

"Chúng tôi sắp phải sửa bản, có khả năng mỗi tuần phải gia tăng số lần phát, phạm vi khách mời cũng sẽ kéo dài đến những nhân vật tiêu điểm và người thành đạt."

"Tôi được tính là nhân vật tiêu điểm hay người thành đạt?"

"Anh đương nhiên hai dạng đó đều tính hết."

"Được rồi, nếu anh đã nói vậy, tôi đồng ý." Hạng Hạo Nhiên giả vờ rất hưởng thụ, kỳ thật trong lòng hiểu được, đó là một thỉnh cầu không cách nào cự tuyệt.

Nhận được một khách mời cấp quan trọng như vậy, Tá Cầ Tư nhìn như thật cao hứng, tâm tình cũng rất phấn chấn, mà theo quá trình nói chuyện, nghi hoặc lúc trước cũng từng bước từng bước được tháo gỡ: Đầu năm nay, có bộ ngành có liên quan nhận được báo cáo, nói Thạch Thiến trong công tác quản lý ngân sách, có hành vi vi phạm pháp luật trọng đại. Bộ ngành có liên quan khá coi trọng báo cáo này, khâu tra xét cấp dưới họ lập tức liên hợp sở tỉnh tạo thành tổ đi điều tra, Thạch Thiến qua ngày làm việc đầu tiên của tết âm lịch thì bị mang đi cách ly thẩm vấn.

Trong lúc thẩm vấn, Thạch Thiến mạnh miệng cãi bướng, không thừa nhận sự thật phạm tội của mình. Tổ đi điều tra thông qua đi điều tra bên ngoài, thông qua lịch sử giao dịch, từng bước nắm giữ chứng cứ phạm tội. Lượng lớn chứng cứ cho thấy: Thạch Thiến trong lúc hành nghề, nhiều lần thông qua giao dịch nội bộ, các loại hành vi "nhờ chuột coi kho", vì cá nhân trục lợi. Cũng nhiều lần dưới sự hối lộ tiến cử tổ chức nội bộ, phối hợp với đơn vị hư cấu thổi phồng giá cổ phiếu mới, không hề quan tâm đến lợi ích dân cổ phiếu, mù quáng dùng tên tuổi ngân sách trắng trợn mua vào, dẫn đến sau khi cổ phiếu mới lạm phát, giá trị thực ngân sách tổn thất nghiêm trọng... Lúc vụ án sáng tỏ, Thạch Thiến tự cảm thấy khó thoát trừng phạt, thừa dịp người trông coi không chú ý, dùng ống quần của mình làm thông lọng, treo cổ tự sát.

Vì kẻ phạm tội đã chết, những việc đi điều tra xoay quanh cô ấy chỉ có thể đứt đoạn. Tổ đi điều tra báo cáo kết quả tương quan lên bộ ngành có liên quan, trải qua nhiều lần cân nhắc, suy xét, cuối cùng, các bộ ngành nhất trí quyết định: Vì thị trường cổ phiếu quốc nội nhiều năm liên giảm mạnh, cơ dân, cổ dân tổn thất thảm trọng, để giữ gìn ổn định xã hội, phòng ngừa phát sinh sự kiện quá khích, liên quan đến kết quả đi điều tra tạm thời phong kín, không công bố ra ngoài.

Đồng thời, đối với người chịu trách nhiệm liên quan và công ty chuyên sang án khác tiếp tục đi điều tra. Các ngành liên quan cũng làm việc với Tá Cầ Tư, hy vọng gã có thể cùng công ty ngân sách thống nhất cách xử lý, tuyên bố với bên ngoài Thạch Thiến vì ung thư qua đời, xuất phát từ lo lắng đại cục, Tá Cầ Tư cuối cùng đã đồng ý.

Đương nhiên, các ngành liên quan cũng cho gã một vài lợi ích thực tế. Vì giao dịch nội bộ, Thạch Thiến đã tạo thành tổn thất cực lớn cho cả công ty và những người đầu tư, dựa theo pháp luật hẳn phải tịch biên toàn bộ của cải phi pháp của cô ta, nói cách khác phạm là tài sản đứng tên cô ta đầu phải niêm phong toàn bộ. Nhưng trong đó có một phần là Tá Cầ Tư bỏ vốn mua, chẳng qua sau khi cưới sửa thành tên Thạch Thiến.

Sau khi đi đầu tra tình hình, bộ ngành liên quan trả lại bất động sản và ô tô gã bỏ vốn cá nhân ra mua trả lại cho gã, nhưng tiền đề là không được tiết lộ bất kỳ thông tin gì liên quan đến vụ án Thạch Thiến ra ngoài. Dưới lời khai không chút ngần ngại của Tá Cầ Tư, xoay quanh nội tình của Thạch Thiến cơ bản đã nắm giữ rõ ràng: Thạch Thiến nhiều lần lợi dụng tên tuổi trưng dụng ngân sách, mù quáng kéo giá cổ phiếu lên, từ đó kiếm lấy món lãi kịch sù riêng, dẫn đến ngân sách hết sạch rớt giá diện rộng, tạo thành tổn thất lớn cho cơ dân, đây là một loại hành vi "trộm cắp" cơ dân không thể nghi ngờ, cũng có nghĩa rằng Thạch Thiến giống những nạn nhân lúc trước, trong lĩnh vực chuyên ngành cô ta đảm nhận, từng có hành vi vi phạm quy định, trái pháp luật. Mặc dù nghi thức hiện trường không cụ thể như các vụ án khác, nhưng đó là vị chịu hạn chế bởi hoàn cảnh xung quanh và thân phận của nạn nhân, cho nên hung thủ thay đổi thủ pháp gây án, song cũng không ảnh hưởng đến gộp án.

Nói cách khác, "Án quật mộ 07.15" có thể phán định là vụ án thứ 4 hung thủ gây ra trong án mạng liên hoàn. Hung thủ trong hủ tro cốt để lại một tờ tiền 100 nguyên, mục đích là muốn cho thấy Thạch Thiến phạm nghiệp ác là "trộm" nghiệp. Mà rải hết tro cốt của cô ta, mang ý nghĩa "Hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh"! Đây là một loại địa ngục trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc. Trong địa ngục trừng phạt, trừng phạt đối với kẻ tự sát là nặng nhất. Diêm Vương sẽ đánh họ vào địa ngục chết oan, khiến họ mỗi ngày lặp lại trải nghiệm kinh khủng và đau đớn trong khoảnh khắc tự sát. Nếu kẻ tự sát là vi phạm ác nghiệp sợ tội khinh sống, hơn nữa phạm ác nghiệp với xã hội, tạo thành ảnh hưởng xấu tới người trầ, cuối cùng sẽ bị sung quân đến A Tị đại địa ngục, vĩnh viễn không cho siêu sinh.

Hung thủ trừng phạt Thạch Thiến, là vì xem cô ta là kẻ phạm "trộm" nghiệp, nhưng xã hội ngày nay kẻ lợi dụng quy ền thế địa vị trắng trợn trộm

tài sản bách tính quốc gia khắp nơi đều có. Dựa theo thói quen của hung thủ lúc trước, những người này mới phải là mục tiêu hẳn chọn, mà hẳn lại chạy tới mộ trường phạt một người chết, đây rõ ràng cho thấy tính đặc thù của Thạch Thiến.

Trước đó đã đề cập tới rất nhiều lần, hung thủ lựa chọn nạn nhân là tuân theo một loại mô hình cố định, là thông qua vọng tưởng bức hại có nhiều tính logic, đem phần nô tịch góp nhiều năm của mình, phóng đến những người không liên quan, mà hành vi của hung thủ với Thạch Thiến, hiển nhiên lại là một loại "Ân oán cá nhân", giữa họ không chỉ có quen biết, hơn nữa từng có giao điểm lợi ích. Tiến một bước phân tích, hung thủ có khả năng tồn tại chung quanh Thạch Thiến, cũng có quan hệ cá nhân nào đó, mặc dù cảm giác suy sụp của hẳn cũng không hoàn toàn đến từ chính Thạch Thiến, nhưng nhất định có một phần căn nguyên ở đó.

Hẳn có kinh nghiệm đầu tư cổ phiếu, ngân sách, khả năng từng mua ngân sách Thạch Thiến quản lý, hoặc dưới đề cử của Thạch Thiến từng mua cổ phiếu nào đó, nhưng đổi lấy là lỗ lớn, vì vậy sinh ra oán hận với Thạch Thiến, thế nên khi vạch ra một loạt mưu đồ hành động trường phạt này, không tự chủ được, liệt người chết Thạch Thiến này vào mục tiêu. Đương nhiên, người thân cận nhất với Thạch Thiến không ai khác ngoài chồng cô ta, cho nên sau đó Hàn Ấn lại hỏi mấy vấn đề về Tá Cầ Tur.

"Anh cũng mua cổ phiếu và quỹ phải không?"

"Mấy thứ kia tôi chưa bao giờ đụng vào, tôi không thích những thứ hư cấu." Tá Cầ Tur rõ ràng lời ngằn của câu hỏi này, liền cố ý nhấn mạnh thêm, "Nội tình giao dịch của Thạch Thiến tôi thật sự không tham dự, lúc ấy tổ chuyên án đi đầu tra cô ấy cũng từng đi đầu tra tôi, còn đi đầu tra cả lịch sử giao dịch, sự thật chứng minh tôi trong sạch."

"Giữa hai người và thân thích và bạn bè hai bên có tham dự giao dịch trái phép này không?"

"Phía tôi chắc chắn không có." Tá Cầ Tur tỏ vẻ trịnh trọng, "Quả thật từng có bạn bè muốn nhờ tôi nghe ngóng thông tin nội tình của Thiến Thiến, nhưng tôi biết đó là trái phép cho nên đầu từ chối khéo. Về phía

Thiến Thiến tôi không rõ lắm, tôi đã nói lúc trước, Thiến Thiến không nói chuyện công việc với tôi, hiện giờ xem ra có thể là một loại bảo vệ dành cho tôi."

"Tình hình liên quan đến Thạch Thiến bị đi điều tra, ngoại trừ chúng tôi anh có từng kể với ai khác nữa không?"

"Không có! Kỳ thật chuyện quĩ của cô ấy không coi là bí mật, đại khái đầu có thể đoán được, mù mờ chỉ có bách tính bần dân."

Hỏi cũng gần xong, hai người đứng dậy cáo từ. Tá Cầ Tư muốn tiễn hai người ra ngoài, điện thoại trên bàn lại vang lên, gã chỉ có thể gọi trợ lý tiễn khách thay, mình thì quay lại cầm lấy điện thoại: "Alo, xin chào... À, là Lưu đài à. Cái gì? Phỏng vấn diễn đàn kinh tế? Đây không phải là live của kênh tin tức sao? Người của họ không đủ à... Tôi trước kia từng làm phỏng vấn chi tiêu sâu, nhưng hiện giờ phỏng vấn đều là một vài ngôi sao, tin tức lá cải gì đó, đã sớm không còn cảm giác đó nữa. Lại nói bên tôi cũng bận không thoát thân nổi, ngài cũng biết, chương trình của tôi đang chỉnh sửa, lúc này tiết mục dự trữ ghi hình bạt mạng... Ha ha, tôi nào dám khó dễ trước mặt ngài chứ. Thật xin lỗi lắm Lưu đài..."

Thời gian Tá Cầ Tư nghe điện thoại, Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên đã theo trợ lý đi tới cửa thang máy, quay đầu lại còn có thể nhìn thấy Tá Cầ Tư vừa nghe điện thoại, vừa ra hiệu xin lỗi với họ, hai người hơi gật đầu, liền xoay người chăm chú chờ thang máy. Nói thật, ngôn hành cử chỉ của Tá Cầ Tư đều rất khéo, đối với câu hỏi cũng xem như trả lời tương đối thành khẩn, nhưng Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên ấn tượng với người này không tốt lắm. Vợ mất chỉ mấy tháng, mà trên mặt gã không nhìn ra chút bi thương, gã không phải Hạng Hạo Nhiên, không cần che giấu tâm tình của mình. Mà dùng "cái chết của vợ" để đổi lấy cơ hội có một cuộc phỏng vấn, càng khiến gã trở nên vô liêm sỉ. Ấn tượng của hai người với Tá Cầ Tư chỉ có bốn chữ "Đạo mạo trang nghiêm" !

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 7.2

Ra khỏi cổng đài truyền hình, Hàn Ấn nhận được tin nhắn của Lâm Hoan. Trên viết: Anh ở đâu? Nếu tiện, đến phòng pháp y một chuyến.

Có Hạng Hạo Nhiên bên cạnh, Hàn Ấn không tiện trả lời tin nhắn, chỉ có thể nói thầm trong lòng: Hai ngày nay bận rộn, không hề nhớ tới Lâm Hoan, không biết lần mình nói chuyện trước đó cô ấy có nghe vào không? Nhìn giọng điệu trong tin nhắn không giống như công việc, có khi nào đã nghĩ thông r ồi?

Trở lại đội, Hàn Ấn đi thẳng đến phòng pháp y. Phòng pháp y nằm dưới lòng đất một tầng, trong hành lang tràn ngập mùi thuốc sát trùng, có lẽ hơi ẩm quá nặng, hoặc do tâm tình, mỗi lần đến đây, Hàn Ấn từ đầu đến chân đều có một loại cảm giác lạnh lẽo. Anh không khỏi rụt người, gõ lên cửa hai cái, nghe được một tiếng trả lời nhẹ nhàng, đẩy cửa đi vào.

Lâm Hoan nằm trên bàn máy tính, theo tiếng vang ngừng đầu, uể oải nói: "Anh đến r ồi." Cô ấy so với hai ngày trước lại g ầy đi một vòng, sắc mặt cũng rất kém, cả người ủ rũ không phấn chấn. Xem ra khuyên bảo của mình không có tác dụng gì, cô ấy vẫn còn trong rối rắm.

"Tan ca đã lâu r ồi mà, sao cô còn chưa về, đang chờ tôi à?"

Lâm Hoan gật đầu, lại lắc đầu, làm cho Hàn Ấn khó hiểu. "Rốt cuộc là thế nào?"

"Tôi, tôi sợ."

"Sợ? Sợ cái gì?"

"Tôi..." Lâm Hoan miễn cưỡng ngẩng đầu thẳng dậy, sắc mặt tái mét, trong ánh mắt dao động một tia bất an, ngập ngừng nói, "Tôi... Tôi có thể là người kế tiếp không?"

"Cái gì kế tiếp?" Hàn Ấn càng nghe càng hồ đồ.

"Tôi có thể là tội 'dâm' đó không?" Giọng Lâm Hoan run rẩy nói.

Hàn Ấn lúc này đã hiểu: Trong mười ác nghiệp, hung thủ đã trừng phạt bảy, còn lại "dâm, hai lưỡi, ngu si". Về tội tù của Lâm Hoan không phải vì gút mắt tình cảm giữa cô và Hạng Hạo Nhiên, mà là lo mình sẽ vì 'dâm' mà bị hung thủ lựa chọn. Hàn Ấn khó hiểu hỏi, "Sao cô nghĩ vậy chứ?"

Lâm Hoan né tránh tầm mắt anh, rũ mắt xuống, thấp giọng nói: "Tôi quyến rũ chồng người khác, chen thân vào gia đình người ta, còn chưa tính... chưa tính là dâm sao?"

Lời trắng trợn như thế, từ miệng Lâm Hoan nói ra, Hàn Ấn đầu tiên là cảm thấy ngoài ý muốn, sau đó lại cảm thấy có thể lý giải, "người thứ ba" bình thường, ngay từ đầu đầu ôm tâm lý kích thích và áy náy, từ từ sẽ chuyển hóa thành tự ti và hối tiếc, tiến tới dưới tình hình không chiếm được "thứ mình muốn", sẽ hình thành một loại chứng cuồng loạn. Lâm Hoan lúc trước nằm trong loại trạng thái này. Mà hiện giờ, dưới uy hiếp hung thủ hàng loạt biến thái tóe giết, bản năng cầu sống, thay thế dục vọng điên cuồng, thúc đẩy cô ấy lấy dũng khí xem xét bản thân, nhìn thẳng vào hành vi của mình. Người thứ ba đương nhiên đáng xấu hổ, nhưng cô vẫn chưa đủ để trở mục tiêu hung thủ lựa chọn, những người đạo mạo trang nghiêm đội đầu cao thượng tôn quý, miệng đầy lễ nghĩa liêm sỉ nhưng lại hoang dâm vô độ, mới thật sự đáng chết. So với sự dâm loạn của cô, những người đó càng đáng chết hơn cô.

Đương nhiên, Hàn Ấn không có khả năng nói vậy với Lâm Hoan, cho nên chỉ hời hợt phun ra một câu, "Không đâu, đừng suy nghĩ lung tung nữa!"

"Không, không, không, là thật đó, tôi có cảm giác, hình như có người đang theo dõi tôi. Còn nữa... Điện thoại nhà tôi, mấy ngày nay thường

xuyên vang lên khó hiểu, đầu kia điện thoại luôn im lặng chốc lát rồi treo, tôi thử bấm gọi lại thì không ai nghe máy."

"Thật à? Không phải là ảo giác của cô?"

"Không phải." Đồng tử Lâm Hoan phóng đại nhiều lần, xem chừng quả thật rất sợ hãi rồi.

"Được rồi, cô thu dọn đi, tôi đưa cô về nhà, thuận tiện quan sát chút."

"Tới rồi, ở đằng kia." Lâm Hoan chỉ vào bên cạnh ý bảo đã tới nhà mình, Hàn Ấn vội vàng giảm tốc độ, dừng xe lại.

Nhà Lâm Hoan nằm trên đường Quế Lâm phía nam hồ Minh Trạch, nhà cửa khu này đều là nhà hai tầng sân nhỏ. Nhà là do thời Nga Hoàng xâm lược để thuận tiện cho quý tộc Nga Hoàng ở mà xây nên, có chứa phong cách châu Âu rõ ràng. Mái nhà màu đỏ, vách tường màu xám trắng, phía trên bờ đầy cây mây dài xanh biếc, lộ ra cảm giác tang thương nồng đậm.

Thấy Hàn Ấn đánh giá tòa nhà đầy hăng hái, Lâm Hoan tỏ vẻ bất đắc dĩ than vãn: "Ôi! Tiếc là sắp phá hủy rồi!"

"Hủy! Hủy! Hủy! Thế giới này khắp nơi đều đang hủy, lòng người đều chia rẽ..." Hàn Ấn bất đắc dĩ lắc đầu.

Tiến vào nhà, bên tay phải là phòng khách, ánh sáng hơi tối, cửa bằng gỗ sơn đỏ, gia cụ kiểu xưa, thoạt nhìn đã có chút tuổi, trái lại cùng tòa nhà mang tính lịch sử này bổ sung cho nhau. Hàn Ấn đánh giá một vòng, đồ vật đều đặt rất ngay ngắn, lại không nhiễm một hạt bụi, có cảm giác kỷ luật rất mạnh, "Cha mẹ cô là quân nhân?"

"Đúng, mẹ tôi là quân y, ba là cán bộ văn chức." Lâm Hoan tỏ vẻ khâm phục, "Sao chuyện gì cũng không chạy khỏi mắt anh thế?"

"Là bức ảnh trên bàn nói cho tôi biết, cô giống cha."

"Ha ha, đúng, tôi thích người khác nói mình giống cha, cha tôi mặt mũi rất đẹp trai."

"Họ không có nhà sao?"

"Đi về quê thăm bà con rồi, phải hơn một tuần nữa mới về, anh nghĩ chút, tôi pha trà cho anh."

"Không cần, không vội, cô đưa lịch sử cuộc gọi cho tôi, tôi tìm người đi đầu tra." Hàn Ấn vừa nói chuyện, vừa thong thả bước đến trước cửa sổ, cách cửa sổ nhìn về phía đường. Đang thời gian cao điểm tan tãn, người xe trên đường dày đặc, nhưng phần lớn mang dáng vẻ vội vã, nhìn không ra có ai đặc biệt chú ý tòa nhà bên này.

Phố đối diện là vài tòa nhà dân mới xây, dưới lầu có cửa hàng tiện lợi, quán ăn, trước cửa đậu vài chiếc xe. Hàn Ấn đã biến hóa mấy góc độ quan sát, cũng không phát hiện dị thường. Đương nhiên, đây chỉ là mắt thường quan sát, gió êm sóng lặng không có nghĩa không có dòng chảy ngầm bắt đầu khởi động. Hàn Ấn xoay người, Lâm Hoan đã sao chép lại lịch sử cuộc gọi trong điện thoại giao cho anh. Anh nhìn một chút, tổng cộng có ba số, hỏi: "Những cuộc gọi này gọi vào lúc nào?"

"Đều là khoảng hai ba giờ tối."

"Ừ, tôi sẽ đi đầu tra xem, có kết quả sẽ thông báo cô, cô cũng đừng nghĩ nhiều quá, cứ ở nhà, khóa kỹ cửa sổ, có tình huống gì lập tức gọi điện thoại cho tôi." Hàn Ấn vừa nói chuyện, vừa đi đến cửa, chuẩn bị cáo từ.

"Đúng rồi, cũng chỉ có thể như vậy." Lâm Hoan ở phía sau ừ ừ yếu ớt nói, "Không như vậy còn có thể thế nào đây? Chẳng lẽ còn có thể cầu xin bảo vệ từ đội sao? Thế chẳng phải tự rước lấy nhục sao?"

Dường như bị Lâm Hoan nói trúng tiếng lòng, Hàn Ấn có chút khó xử, gơ tay lên, vội vàng kéo cửa đi vội ra ngoài. Trong khoảnh khắc cửa nhà đóng lại, cảm giác an toàn ngăn ngừa đã vụt biến mất, sợ hãi lần nữa vọt lên trong thân thể Lâm Hoan, cô vội bước nhanh về phía cửa sổ.

Từ trong tòa nhà đi ra, Hàn Ẩn vừa đi vừa nhìn tờ giấy trong tay gọi điện thoại cho Phương Vũ: "Tìm người tra giúp tôi mấy số điện thoại này, anh ghi lại nhé. Tình hình thế nào anh khoan hỏi đã. Càng nhanh càng tốt. Kín đáo chút..."

Ngồi vào xe, khởi động máy, tầm mắt Hàn Ẩn lại quét qua tòa nhà, cửa sổ tầng hai chẳng biết khi nào đã bị bức màn thật dày che khuất, tòa nhà tang thương dưới trời chiều u buồn dường như càng thêm phần cô tịch và âm trầm, không biết đó có phải là cõi lòng Lâm Hoan lúc này không.

"Nguồn gốc nỗi sợ chưa biết, cái chết là nỗi sợ sâu nhất". Chẳng lẽ đây mới là chủ ý của hung thủ? Hàn Ẩn đột nhiên tỉnh ngộ: Mỗi sinh mệnh sống hung thủ cướp đi, là đang uy hiếp người trăn và cảnh cáo người trăn - - Việc người làm, trời đang nhìn. Kẻ không có tội có thể tránh được trừng phạt, người từng thoát khỏi trừng phạt hiện thế, cũng không chạy khỏi tâm ma của người.

Trở lại phòng làm việc, vừa ngồi vào chỗ của mình, còn chưa kịp uống miếng nước, Phương Vũ liền hấp tấp xông tới, đoạt lấy ly nước trong tay Hàn Ẩn, uống một hơi cạn sạch. "Làm gì mà khát thành như vậy?"

"Còn không phải tại cậu à, mấy số điện thoại muốn tra, mọi người tan ca hết rồi, khó khăn lắm mới tìm một anh bạn tra được, lại gấp gáp trở về, tôi chết khát rồi nè." Phương Vũ vừa nói chuyện vừa từ trong túi lấy ra một tờ giấy đưa cho Hàn Ẩn cùng giải thích, "Ba số điện thoại đều là dùng thẻ điện thoại công cộng, trên giấy có địa chỉ."

Hàn Ẩn tiếp nhận tờ giấy nhìn một chút, nói: "Tốt, việc này xử lý rất đáng tin."

"Thừa lời, có khi nào không đáng tin cậy đâu."

Hàn Ẩn cười, "Chỗ anh có quét dấu vân tay không?"

"Để làm chi? Muốn đi lấy dấu tay hả? Đó là điện thoại công cộng, dấu tay sớm bị hủy rồi."

"Hiện giờ mọi người dùng điện thoại di động, dùng điện thoại công cộng không nữa đâu, đi thử vận may. Hơn nữa tôi cũng muốn quan sát tình hình xung quanh, nói không chừng có máy quay ở đó sẽ quay được trạm điện thoại."

"Được rồi, giúp người giúp đến cùng, đi thôi, cùng đi! Nhưng mà cậu phải mời tôi ăn cơm trước."

"Không thành vấn đề, tôi cũng chưa ăn, đi thôi."

Hàn Ấn cùng Phương Vũ gọi hai chén hoành thánh và mấy món ăn sáng ở quán đồ ăn nhanh phụ cận sở cảnh sát, Hàn Ấn sợ hán ăn không đủ no lại gọi thêm hai bánh bao. Phương Vũ thật sự đói lắm rồi, Hàn Ấn mới ăn một nửa, hán đã quét sạch sẽ mọi thứ trên bàn như gió cuốn mây tan. Sau đó lau miệng, lấy điện thoại di động ra, bắt đầu chơi nhắn tin. Phương Vũ vừa nghịch điện thoại, vừa nhếch miệng cười khúc khích, Hàn Ấn có chút hiếu kỳ, "Chuyện gì vui vẻ thế?"

"Anh mày biết yêu rồi!" Phương Vũ tỏ vẻ mặt mập mờ ám muội nói.

"Anh không thường yêu đương sao?"

"Lúc này bận lắm, đã hơn hai ngày rồi."

"Cùng ai vậy?"

"Cậu đoán xem?"

"Không đoán được." Hàn Ấn biết thằng nhóc Phương Vũ này, hán không muốn nói rồi, mình cũng có thể ghen chết.

"Được rồi, nói cho cậu biết, chính là Vương Vy kia."

"Ai? Vương Vy? Thư ký của Khổng Gia Tín á? Mấy hôm trước hai người chẳng phải đã chọc rêu nhau sao? Nhanh như vậy đã thân rồi?" Thế giới này thật sự biến hóa nhanh, hết thấy đâu có khả năng, Hàn Ấn không phải bất ngờ bình thường đâu.

"Ha ha, chẳng phải châm ngôn đã nói sao, không phải kẻ thù không tu đầu, đầu là duyên phận. Ngày đó tôi đi đi ầu tra chiếc xe tình nghi, có xe là xe tiếp phẩm của một quán ăn, tôi đến quán ăn vừa vặn gặp phải Vương Vy đang ăn tại đó, có mấy thằng lưu manh muốn chọc ghẹo em ấy, tôi ra tay giúp em ấy, em ấy quả là dễ thương, còn mời tôi ăn cơm chi ầu. Ăn cơm xong lại đi quán bar, thằng thừng bày tỏ tình cảm, cảm thấy người kia cũng không t ầ." Phương Vũ nhin không được lộ ra vẻ mặt đắc ý, "Con bé theo đầu tôi chặt lắm, một ngày gửi hơn 20 tin nhắn."

"Vương Vy đáng vẻ cũng không tệ, nhưng có chút ngạo khí, lại còn tính tình tiểu thư, anh chịu được không?" Hàn Ấn cười chế nhạo Phương Vũ.

"Cậu thì biết gì chứ? Cái này gọi là cá tính! Anh đây thích như vậy, chỉ thích loại cảm giác chinh phục này, hi ầu lương thực đức tôi không c ầ đầu!"

"Anh coi chừng đó, cẩn thận sát thủ liên hoàn ngay cả anh cũng lấy mạng."

"Dựa vào cái gì? Phán tôi tội gì?"

"Không tự trọng!"

Ăn cơm xong, hai người tới một trạm điện thoại cách g ầu đó. Bu ầu điện thoại nằm đối diện xéo tòa nhà văn phòng cục quy hoạch đất đai khu thương mại Hướng Dương. Trong bu ầu điện thoại rất bắu, quảng cáo dán chằng chịt, thừa dịp Phương Vũ lấy dầu tay, Hàn Ấn tìm kiếm máy quay theo dõi bốn phía. Phụ cận đầu là tòa nhà văn phòng của một đơn vị, nhìn không thấy có máy quay theo dõi bên ngoài, Hàn Ấn lại cố ý nhìn hai đầu đường cái, cũng không phát hiện thiết bị theo dõi giao thông, không khỏi có chút thất vọng.

Bu ầu điện thoại thứ hai ở đường Hoa Tây, sau lưng là tiểu khu Hoa Tây. Có lẽ là do tiếp giáp khu dân cư, bên trong lại đặt vài túi rác. Phố đối diện là một ngân hàng dự trữ, bên cửa sổ có máy rút tiền ATM, đối diện bu ầu điện thoại. Hai người li ầu hưng phấn. Song lúc này sở dự trữ tan t ầu sớm, muốn lấy video theo dõi máy ATM cũng phải sáng mai.

Mang theo một phần thu hoạch, hai người lại đến phố Hưng Hóa, bu ồng điện thoại thứ ba ngay tại chỗ quẹo của phố này, bên cạnh đó là bồn hoa tường ngoài công viên Trung Sơn. Vừa xuống xe, Phương Vũ nhìn thấy vị trí của bu ồng điện thoại, hơi ngẩn ra, lập tức nhíu mày, giữa hai tròng mắt đột nhiên lưu chuyển ra một tia phi ền muộn.

Hàn Ấn không rõ vì sao hấn đột nhiên nghiêm trọng, liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Phương Vũ chỉ vào bồn hoa bên cạnh bu ồng điện thoại, có chút thương cảm nói: "Chị dâu Liễu Thu ần bị hại tại đây..." Lời còn chưa dứt, hấn lập tức sững sốt, hơi suy xét một chút, trợn to mắt kêu lên, "Quý dị! Quá quý dị!"

"Quý dị? Cái gì quý dị?" Hàn Ấn khó hiểu.

"Anh hãy cân nhắc kỹ lại địa chỉ của ba bu ồng điện thoại công cộng này." Phương Vũ vội vàng nói.

"Địa chỉ thế nào?" Hàn Ấn thuận miệng lặp lại, "Một ở đối diện cục quy hoạch đất đai, một ở cổng tiểu khu Hoa Tây, còn hiện tại đây..."

"Hạng đội và chị dâu Liễu Thu ần sống ở tiểu khu Hoa Tây. Cục quy hoạch đất thành phố là đơn vị chị dâu làm việc. Địa điểm chị dâu bị hại chính là ở đây." Phương Vũ nhin không được nhắc nhở.

"A! Mấy địa chỉ này hóa ra đều có liên quan đến Liễu Thu ần vợ của Hạng đội! Tại sao có thể như vậy?" Hàn Ấn há hốc miệng, trực giác khiến da đầu có chút tê dại.

Phương Vũ run giọng nói: "Có khi nào là oan h ền của chị dâu...?"

"Không đâu, làm sao có thể? Nếu có quý, cũng là do con người làm ra." Hàn Ấn tỉnh táo lại, khuyên Phương Vũ không nên suy nghĩ bậy bạ, trong lòng cân nhắc, "Mặc kệ là người hay quý, xem ra đều cần phải chú trọng vấn đề an toàn của Lâm Hoan một chút."

"Anh đang lo lắng cho an toàn của Tiểu Hoan đúng không?" Phương Vũ cũng không ngại nói toạc ra tâm tư của Hàn Ấn, lại còn nói như thật, "Tôi có thể tra được nguồn gốc ba cuộc điện thoại này, đương nhiên có thể tra được điểm xuất hiện cùng lúc của chúng, cho nên tôi mới nghĩ sự tình này có chút quỷ dị."

Nếu Phương Vũ đã rõ ràng, Hàn Ấn cũng không cần giải thích, liền dặn dò: "Sự việc tạm thời đừng nói ra ngoài, nhất là không thể cho Lâm Hoan biết được, ngày mai để xem video theo dõi rồi, tôi tìm Hạng đội thương lượng chút, để xem giải quyết thế nào?"

"Được, nghe lời cậu."

Sáng sớm hôm sau, Hàn Ấn chạy tới ngân hàng mượn video theo dõi của máy ATM, trở lại đội liền chui đầu phòng hình ảnh. Kéo video tới thời gian Lâm Hoan nhận được điện thoại quấy rầy, trên màn hình xuất hiện một bóng người. Chuẩn xác mà nói, là một bóng đen. Chỗ máy ATM quá xa, tiêu cự không đủ, hơn nữa ánh sáng vào ban đêm cũng không tốt, cho nên hình ảnh buổi điện thoại trong video cực kỳ mờ. Mặc dù nhân viên kỹ thuật đã rất cố gắng, đến cùng vẫn chỉ nhìn thấy một cụm bóng đen.

Bóng đen trong buổi điện thoại, vóc người tương mạo, là nam hay nữ, là người hay quỷ, đều không thể nhận ra. Mặc dù không có tác dụng gì, nhưng khi Hạng Hạo Nhiên nhìn thấy đoạn video này, lại từ Hàn Ấn biết được Lâm Hoan bị điện thoại quấy rối, cũng kinh hãi đến lặng thinh. Y nghĩ người hời hợt lâu không phản ứng, vụ án đi đâu tra đến giờ, y, Liễu Thuần, còn có Lâm Hoan đều bị liên lụy vào, thật sự khiến y trong khoảng thời gian ngắn rất khó chỉnh sửa ra được đầu mối.

"Ban ngày hẳn không sao, máu chốt là buổi tối, hay là vậy đi..." Hàn Ấn thấy dáng vẻ đờ đẫn mù mờ của Hạng Hạo Nhiên, vừa định nói chuyện lại bị một hồi chuông điện thoại cắt ngang. Hạng Hạo Nhiên nghe điện thoại, nói hai câu, sắc mặt đại biến.

"Xảy ra chuyện gì?" Hàn Ấn bỏ ngang lời muốn nói trước đó, ngược lại hỏi.

"Khu biệt thự Phẫm Hải, hung thủ lại gây án."

"Ai chết?" Hàn Ân truy hỏi.

Vẻ mặt Hạng Hạo Nhiên mờ mịt, "Còn chưa rõ, đầu người chết đã biến mất!"

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 8.1 - Tim Ta

Ngày 16 tháng 9, 9h05.

Quách Tiểu Mễ nặng nề mở mắt, duỗi hai tay giãn chút gân cốt, cơ thể mới như, hạ thể nóng rát, có chút căng đau. "Hòa thượng thối", thật biết giày vò, cả đêm không hề ngủ, uống thuốc là cái chắc!"

Quách Tiểu Mễ cau mày nhếch cái miệng nhỏ nhắn lầu bầu. Sau khi oán trách xong quay đầu, phát hiện trên bàn trang điểm đặt một xấp tiền mặt, khuôn mày lập tức giãn ra, "Xem ra không uổng phí sức lực, hòa thượng thối cảm thấy thỏa mãn bỏ đi đúng giờ."

Cô xem xét tiền mặt trên bàn, trong đầu tính toán kế hoạch mua sắm, trên mặt bất giác đáp đầy nụ cười ngớ ngẩn. Chuyện cho tới giờ, Quách Tiểu Mễ càng ngày càng thấy may mắn mình lúc đầu đã đưa ra lựa chọn chính xác. Thà sống dầm mưa dãi nắng, mỗi ngày bôn ba được bữa nào hay bữa đó, không bằng lợi dụng tuổi trẻ sắc đẹp của mình mở đường tắt. Thà đem thanh xuân bỏ phí giữa giũa trong đau khổ và vất vả, không bằng dùng nó để giao dịch. Mà kết quả giao dịch, chính là làm cho cô từ một cô gái nông thôn chỉ có bằng trung cấp nghề, có thể không tốn chút sức nào sở hữu biệt thự riêng và xe thể thao đắt tiền, còn có thể mặc đồ hàng hiệu, ăn ở nhà hàng cao cấp, mỗi ngày đều có thể ngủ thẳng giấc, không làm việc lại có thể lấy được số tiền cha chú cả đời cũng không kiếm được.

Lên kế hoạch hành trình mua sắm hôm nay xong, Quách Tiểu Mễ từ trên giường đứng lên, lỏa thể vào phòng tắm. Lúc đi ra, trên người có thêm cái quần lụa mỏng manh, đũng thể ngọc bích trong suốt thấp thoáng dưới voan mỏng, như ẩn như hiện càng thêm kỳ diệu liêu nhân. Dọc theo thang gỗ trắng xoay tròn từ trên lầu đi xuống, Quách Tiểu Mễ nghĩ được

trong phòng khách có một mùi kỳ quái, mùi đó tanh tanh, giống như đã từng ngửi ở đâu đó.

Cô dùng sức hít mũi hai cái, dạo quanh tìm kiếm nơi phát ra mùi trong phòng khách, khi cô đi tới hành lang cửa vào, mùi đó càng ngày càng nồng. Thình lình, lòng bàn chân cô trượt một cái, thiếu chút nữa té ngã. Tiếp theo, cô nhìn thấy dưới chân giẫm lên một vũng chất lỏng màu đỏ tía dính dính, khi còn chưa kịp phản ứng đây là gì, cô lại thấy được một đồng thít trắng... Đó là mùi máu tươi!

Quách Tiểu Mễ thét chói tai như phát điên tông cửa xông ra ngoài, lúc này đã bất chấp mình cơ hồ đang trên đường, cô lao ra tiểu viện, vọt ra phố bỏ nhào vào lòng một người qua đường không quen, trong miệng thì thào hai câu: Không có... Không có... Sau đó liền ngất xỉu.

Khu biệt thự Phàm Hải, tiếp giáp bờ biển, chỉ cách biển lớn một quảng trường hoa viên. Tiểu khu tạo thành từ hơn 50 tòa biệt thự cửa riêng sân riêng, giá cả đắt đỏ khiến người thường khó bề tưởng nổi, là tiểu khu cao cấp nhất thành phố Xuân Hải hiện nay. Khi Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên chạy tới, nhân viên cứu thương "120" đã kiểm tra xong cơ thể của Quách Tiểu Mễ lúc này đang trụy dịch. Quách Tiểu Mễ không có gì đáng ngại, chỉ bị chút khiếp sợ, cô ta cuộn mình trên băng-ca xe cấp cứu, cánh tay che lấy khuôn mặt, cơ thể dưới tấm chăn run rẩy bất an.

Cửa sân, một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi đang tiếp nhận câu hỏi của Lão Từ: "Tôi cũng là nghiệp chủ của tiểu khu, buổi sáng dắt chó đi dạo, lúc đi tới trước sân biệt thự này, đột nhiên cô bé kia la hét chạy đến, thoáng cái ngã vào lòng tôi, miệng lẩm bẩm hai câu liền té xỉu. Sau đó tôi lớn tiếng gọi bảo vệ vật tư..."

Một người đàn ông mặc đồng phục bảo vệ nói tiếp: "Tôi khi ấy đang tuần tra trong tiểu khu, vừa nghe có người kêu cứu liền chạy tới. Tôi nhìn thấy ông ấy một tay dắt chó, một tay ôm cô gái, cô bé kia ăn mặc rất ít." Bảo vệ chỉ người đàn ông trung niên, "Tôi hỏi ông ấy xảy ra chuyện gì? Ông ấy lắc đầu nói không biết, bảo tôi vào biệt thự xem sao, tôi lớn gan

vào sân, đi tới cửa, cửa mở rộng, nhìn thấy trước có một ít vết máu chảy ra, sau đó lại đi vào trong nhìn, tôi nhìn thấy một đồng thịt trắng..."

Môi bảo vệ run rẩy hai cái, sắc mặt trắng bệch, lời nói trở nên không lưu loát lắm. Ở một bên chú ý đối thoại của mọi người, Hạng Hạo Nhiên đại khái đã hiểu rõ tình huống, liền cùng Hàn Ấn tiến vào sân.

Sân ngăn nắp, hàng rào màu trắng vây quanh, bên trong đậu hai chiếc xe, một chiếc là mercedes benz SLK, một chiếc là Audi A6. Hàn Ấn chú ý tới cửa xe bên phía người lái của chiếc Audi khép hờ, trên cạnh cửa dường như có nửa dấu chân. Xuyên qua sân, đi vào cửa sảnh, hai người không khỏi lùi nửa người -- Người chết là nam giới, người trói bằng sợi dây, đầu đông chân tây quỳ gối trước tấm cửa kính của cửa chính. Không, nói "đầu đông" có chút không chính xác, vì vốn dĩ không có đầu, thật ra bảo vệ nói một đồng thịt trắng khá chuẩn xác. Người chết thoát nhìn vóc dáng không cao, nhưng cực kỳ béo, hẳn là khoảng một trăm bảy một trăm tám mươi cân, cho nên đột ngột nhìn qua, quả thật như một đồng thịt trắng chất đống kia. Lưng người chết vẽ một cái "Đầu heo", qua "phổ cập khoa học" của Hàn Ấn, Hạng Hạo Nhiên biết "heo" trong lục đạo luân hồi đại biểu cho "Si", nói cách khác, người chết bị hung thủ chọn vì hấn phạm vào "ngu si" trong thập ác nghiệp.

"Thời gian tử vong khoảng 4 giờ đến sáu giờ sáng, nguyên nhân còn đợi đi điều tra rõ. Đầu người chết liền với gốc cổ bị cắt mất, thủ pháp cũng sạch sẽ dứt khoát, chỗ cắt không có vết ứ đọng, không có máu tuần hoàn, hẳn là cắt sau khi chết." Thoạt nhìn lại một đêm ngủ không ngon, mắt Lâm Hoan sừng đỏ giải thích.

Hạng Hạo Nhiên nhìn cảnh viên trong hiện trường khám nghiệm hỏi Lâm Hoan: "Tìm được vật gì chứng minh thân phận người chết không?"

"Còn chưa có. Trong quần áo cũng không phát hiện giấy tờ chứng minh." Lâm Hoan chỉ vào một quây trang sức nhỏ giữa hành lang, phía trên đặt quần áo của người chết, quần áo xếp rất chỉnh tề. Sau đó lại nói tiếp, "Từ tình trạng tụ máu đến xem, người chết hẳn đã bị xê dịch."

"Hắn rất có thể từ biệt thự đi ra, muốn lái xe rời đi, lúc mở cửa xe, bị hung thủ ám toán. Kia hắn là ô tô của người chết." Hàn Ấn chỉ vào xe Audi trong sân nói.

Hạng Hạo Nhiên theo lời Hàn Ấn đánh giá ô tô vài cái, lại thuận thế ngẩng đầu nhìn về phía đường. Trên đèn đường bên cạnh đặt một máy quay, y chỉ chỉ, nói: "Nếu vậy, máy quay hắn có thể ghi hình được."

Hàn Ấn mừng rỡ: "Thật tốt quá, hung thủ lúc này có lẽ sẽ lộ ra chút dấu vết. Đến phòng vật tư tìm video nhé?"

"Phương Vũ đi." Lão Từ ghi chép xong đi tới trước mặt hai người nói, "Tôi vừa mới hỏi bảo vệ, hắn nói bình thường chỉ có cô bé kia ở đây, không thấy có ai từng tới, chẳng qua thỉnh thoảng có thể nhìn thấy trong sân có thêm chiếc xe Audi."

"Nhìn cô bé kia chỉ chừng hai mươi tuổi, sống ở biệt thự xa hoa như vậy, lái xe thể thao đắt tiền, còn có một anh bạn 'Audi' thần bí..."

"Cô ta có thể là được bao dưỡng." Hàn Ấn tiếp lời Hạng Hạo Nhiên.

"Bao dưỡng cô ta hẳn là người chết, Lão Từ vào xe tìm xem, xem có thể tìm được ví tiền, bằng lái xe gì không." Hạng Hạo Nhiên nói với Lão Từ, rồi nói với Hàn Ấn, "Xem ra, chỉ có cô bé kia mới có thể chứng minh thân phận của người chết. Đi thôi, cô ta chắc đã bình tĩnh lại rồi, hỏi thử xem." Sợ cô gái căng thẳng, Hạng Hạo Nhiên chờ dưới xe, để mình Hàn Ấn lên xe cấp cứu hỏi.

"Cô tên gì?" Hàn Ấn ngẩng đầu đối diện Quách Tiểu Mễ, nhíu nhẹ mày hỏi.

"Quách Tiểu Mễ." Quách Tiểu Mễ ngập ngừng nói.

"Bao nhiêu tuổi rồi?"

"22 tuổi."

"Người ở đâu?"

"Người Trường Loan thành phố Bắc Sơn."

Hàn Ấn biết đây là một trấn nhỏ gần thành phố Xuân Hải, "Cô có quan hệ thế nào với người chết?"

Quách Tiểu Mễ cắn môi, tay xoắn tấm chăn, dường như có chút khó mở miệng. Hàn Ấn nhìn ra cô ta mất tự nhiên, liền đổi cách hỏi, "Tại sao cô quen người chết."

"Tôi đến Xuân Hải học ngành du lịch Trung Quốc, sau khi tốt nghiệp tìm việc làm, nhìn thấy 'Chùa Hồ Từ' tuyển hướng dẫn du lịch, liền đến nhận lời. Về sau thì quen ông ấy..." Giọng Quách Tiểu Mễ càng ngày càng nhỏ.

"Ông ta là ai?"

"Là... Là 'thủ tọa' chùa Hồ Từ, Trí Trọng pháp sư." Nói đến cái tên này, Quách Tiểu Mễ nhớ tới cảnh tượng thi thể mình nhìn thấy, thân thể run rẩy dữ dội hơn. Chỉ trong thời gian ngắn, vì phá án, Hàn Ấn đã có chút hiểu rõ lĩnh vực tôn giáo. Anh biết địa vị "thủ tọa" trong chùa chiền này chỉ phương trượng, thông tục gọi là hai tay nắm giữ chùa.

Không ngờ nạn nhân lại là người có địa vị khá cao trong Phật môn như vậy, Hàn Ấn không khỏi liếc nhìn Hạng Hạo Nhiên, vẻ mặt Hạng Hạo Nhiên cũng kinh ngạc không thôi. Lúc này, Lão Từ cầm một ví tiêng trong tay đi tới, ví tiêng hẳn tìm được trong xe, Lão Từ từ bên trong rút ra giấy chứng minh đưa cho Hàn Ấn. Hàn Ấn đưa giấy chứng minh về phía Quách Tiểu Mễ, "Là người này đúng không? Ông ta là thủ tọa của chùa Hồ Từ?"

Thấy Quách Tiểu Mễ gật đầu khẳng định, Hàn Ấn lại truy hỏi: "Cô chắc chắn thi thể trong biệt thự chính là ông ta?"

"Dạ, trên cánh tay ông ta có một hình xăm rất dễ nhớ."

"Sáng nay, cô có nghe động tĩnh gì không?"

"Không có. Lúc ông ấy thay đồ tôi đã ngủ rồi, ngủ rất say, cái gì cũng không nghe được." Quách Tiểu Mễ dùng sức lắc đầu, như đang nóng lòng cho thấy sự trong sạch của mình, sau đó lại nói tiếp, "Ông ấy khuya lắm mới đến đây, từ đó giày vò đến sáng, sợ bị bắt gặp, lúc nào bốn, năm giờ cũng đã đi mất."

"Cô có tiếp xúc với những người quanh Trí Trọng pháp sư không?"

"Tôi chưa từng ra ngoài cùng ông ấy. Ông ấy một tuần đến hai lần, bình thường là thứ ba và chủ nhật, những lúc còn lại ông ta không cho tôi tìm ông ta, thật sự có việc gấp thì gọi điện thoại cho ông ta."

Hàn Ấn từ trên xe cấp cứu đi xuống, lắc đầu với Hạng Hạo Nhiên và Lão Từ nói: "Xem ra cô ta không hiểu rõ người chết lắm, những đầu mối khó nói càng nhiều hơn."

"Không cần cô ta nói nữa, việc này chẳng phải đã rõ ràng sao?" Lão Từ tiếp lời, "Một hòa thượng trong chùa, vừa có biệt thự xa xỉ, vừa có xe thể thao đắt tiền, còn bao dưỡng gái, tuyệt đối phù hợp với tiêu chuẩn nạn nhân hung thủ lựa chọn."

"Đúng đấy!" Hàn Ấn gật đầu tán đồng, "Người trong phật môn, dạy người theo thiện, chú trọng luân lý, tuyên dương nhân quả, mà bản thân lại không hết lòng tin theo, ngược lại tham lam, tà dâm, không phải 'ngu si', thì còn là gì? Lựa chọn của hung thủ thật sự rất chuẩn xác, đáng tiếc, trước đó tôi không ngờ tới điểm này."

"Việc này không thể trách cậu, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai lại tin pháp sư chùa Hồ Từ lại xa hoa lãng phí như thế." Hạng Hạo Nhiên an ủi Hàn Ấn, lại hỏi, "Cát đầu là trùng phạt gì?"

"Là một loại địa ngục trùng phạt tên 'Địa ngục chặt đầu', đối tượng trùng phạt đa số là những kẻ tôn quý, địa vị cao thượng." Hàn Ấn đáp.

Hạng Hạo Nhiên gật đầu, dặn dò Lão Từ: "VẬY ĐI, TÔI VÀ TIỂU HÀN ĐẾN CHÙA HỒ TỪ, TÌM HIỂU TÌNH HÌNH CỤ THỂ, CẬU MANG VÀI NGƯỜI ĐI XUNG QUANH CẦN THẬN HỎI THĂM, HUNG THỦ GÂY ÁN BUỒI SÁNG NÓI KHÔNG CHỪNG SẼ CÓ NGƯỜI

chứng kiến, còn nữa, Phương Vũ trở về, bảo cậu ấy tranh thủ xem máy quay, có phát hiện lập tức cho tôi biết."

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 8.2

Chùa Hồ Từ nằm ở đầu nam chân núi Hồ Từ phía bắc thành phố, bắt đầu xây vào thời Minh, hương khói tràn đầy từ lịch sử, kéo dài mãi đến nay. Ngôi chùa nằm phía bắc ngoảnh mặt về nam, cùng dãy núi Lục Mộc tôn lên nhau, phong cảnh rất thích mắt, là một trong những cảnh điểm du lịch quan trọng của thành phố Xuân Hải.

Sợ quấy rầy hứng thú của khách hành hương, Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn âm thầm làm việc, đậu xe cảnh sát ở cửa sau chùa, trình giấy chứng nhận với tiểu hòa thượng giữ cửa, dưới sự hướng dẫn của tiểu hòa thượng đi đến phòng phương trượng.

Phương trượng Trí Tuệ trưởng lão nghe tin tức Trí Trượng pháp sư bị hại, rất đỗi khiếp sợ, chột chập hai tay, miệng lẩm bẫm, niệm xong, không nhìn được lão lệ tung hoành. Theo lời ông ấy nói: do ông ấy tuổi tác đã cao, cho nên giao lại toàn quyền tất cả mọi chuyện trong chùa cho Trí Trượng pháp sư xử lý. Mà Trí Trượng pháp sư cũng quản lý chùa gọn gàng ngăn nắp, hương khói cũng tràn đầy hơn cả trước kia. Phương trượng đã chuẩn bị cho hắn nhận chức, cũng dốc sức tín nhiệm hắn, cho nên rất ít hỏi đến mối liên hệ bên ngoài của hắn và đám người hắn kết giao. Phương trượng đề nghị hai người cùng Trí Quả hòa thượng "Giám Viện" nói chuyện, là người trông nom tài vụ việc vật, bình thường khá thân với Trí Trượng pháp sư.

Sau khi được sự đồng ý của hai người, phương trượng lệnh cho tiểu hòa thượng tìm Giám Viện tới. Tiểu hòa thượng chạy đi, chốc lát đã trở về, báo rằng Giám Viện nói sẽ tới ngay. Nhưng đợi hơn mười phút vẫn không thấy bóng dáng, nhìn sắc mặt hai người lộ vẻ lo lắng, Trí Tuệ trưởng lão ra lệnh tiểu hòa thượng đi thúc giục lần nữa, Hạng Hạo Nhiên khoát tay nói: "Không cần, chúng tôi tự mình đến gặp ông ta thì hơn đúng không?"

Phượng trọng áy náy gật đầu, ra lệnh tiểu hòa thượng thay thế dẫn đường. Hai người theo tiểu hòa thượng tới chỗ làm của Giám Viện, bên trong vắng tanh nào có bóng người, trực giác cho biết sự việc không ổn, hai người liền thúc giục tiểu hòa thượng dẫn đường, chạy đến nơi ở của Giám Viện. Vừa tới cửa nơi ở, liền thấy một người đàn ông đầu bóng lưỡng mặc thường phục từ bên trong đi ra, trong tay mang theo một túi du lịch, thần sắc rất bối rối. Tiểu hòa thượng liền tiến lên đón, gọi một tiếng Giám Viện, giới thiệu hai bên xong liền lui ra.

Bị hai người vừa vặn chặn lại, vẻ mặt Giám Viện rất mất tự nhiên, cực kỳ không tình nguyện để hai người tiến vào phòng. Lúc này, hai người đã cảm thấy được người này nhất định có chuyện, theo Giám Viện vào nhà, cũng không ngỡ xuống, mà đứng chặn đường ra ở cửa. Hạng Hạo Nhiên nhìn thẳng vào Giám Viện, ánh mắt sắc bén, không chút biến sắc. Ở tình huống chưa rõ ràng, phải dùng khí thế áp đảo đối thủ trước, đây là kỹ xảo thâm vấn Hạng Hạo Nhiên thường xuyên sử dụng, rất đơn giản, cũng rất thực dụng. Hàn Ấn tự biết kinh nghiệm thực chiến còn thiếu, liền không hề lên tiếng, chỉ chờ Hạng Hạo Nhiên ra chiêu.

Quả nhiên, dưới sự lạnh lùng im lặng của hai người, Giám Viện có vẻ luống cuống, vẻ mặt càng thêm khó xử.

"Đại sư, xin hỏi ngài mặc thường phục, cầm túi du lịch, là muốn đi đâu?" Hạng Hạo Nhiên cố ý hỏi bằng giọng điệu trào phúng.

"Tôi, tôi... Ra ngoài chùa có chút việc, tôi đi xử lý chút, mặc thường phục sẽ tiện hơn." Giám Viện nói quanh co.

"Ngài đi đâu, chúng tôi tiễn ngài một đoạn, chuyện của chúng tôi có thể tán gẫu trên xe cũng được." Thấy Giám Viện cố họng áp úng nói không nên lời, Hạng Hạo Nhiên lại tăng thêm ngữ khí, "Có tiện cho chúng tôi xem túi của ngài chút không?"

Giám viện cúi đầu nhìn túi trong tay, rụt cổ, dáng vẻ đại thế đã mất, uể oải nói: "Được rồi, tôi đã biết cuối cùng sẽ có ngày này mà." Hắn dừng một chút, than thở, "Đã hơn mười năm rồi, khổ tâm tu hành, tưởng rằng có thể hóa giải tội lỗi nhất thời sơ suất, không ngờ nó vẫn tới."

Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ẩn kiềm chế bất động, chờ hắn nói tiếp. Nói ra lời mở đầu, Giám Viện dường như đã đỡ xuống gánh nặng trong lòng, bình thản nói: "Đúng, tôi chính là Hoàng Hạo, người bị truy nã trên mạng chính là tôi."

Hóa ra, Hoàng Hạo này là người ngoài tỉnh, vài chục năm trước do tham ô công quỹ bị truy nã, lênh đênh trôi dạt trốn tới thành phố Xuân Hải, ẩn thân chùa Hộ Tự làm hòa thượng. Vì biểu hiện bên ngoài của hắn thoát nhìn khá an phận, làm việc cũng quy củ, cần mẫn, nhanh chóng lấy được tín nhiệm của chùa, sau đó từng bước một ngẩng lên vị trí giám viện.

Khoảng thời gian trước, hắn lên mạng, phát hiện mình trong danh sách truy nã của cảnh sát mạng, vừa nãy, lại nghe tiêu hòa thượng truy vấn lời, nói có cảnh sát tìm hắn hỏi, tưởng tới bắt hắn, liền muốn chuồn đi, không ngờ vừa vận dụng phải Hàn Ẩn và Hạng Hạo Nhiên. Đây thật đúng là một thủ hoạch ngoài ý muốn, không mất chút sức tiện tay bắt được một tội phạm truy nã quan trọng, nhưng kinh nghiệm nhiều năm giao tiếp cùng tội phạm nói cho Hạng Hạo Nhiên, tội phạm dễ dàng khai ra toàn bộ tội mình như thế, thường là vì hắn gánh vác tội ác còn nặng hơn, mà tội ác Giám Viện muốn che giấu có thể có liên quan đến Trí Trọng pháp sư không?

Hạng Hạo Nhiên tập trung nhìn Giám Viện, giọng lạnh lùng nói: "Ông hối hận lúc đầu nhất thời xúc động phạm lỗi sao?"

"Đúng thế, tôi rất hối hận, nhiều năm như vậy tôi không lúc nào không sám hối."

"Vậy tại sao ông vẫn không hề hối cải, vì sao còn nhiều lần phạm 'ngu si' nghiệp chứ?"

"Tôi, tôi không rõ ý ngài muốn nói gì." Giám Viện lộ ra vẻ mặt vô có.

Hạng Hạo Nhiên hợp thời hừ lạnh một tiếng, "Ông cho rằng chúng tôi đến, chỉ vì chút chuyện ban đầu này sao? Ông có biết tại sao hôm nay vẫn chưa gặp Trí Trọng pháp sư không?"

"Các anh...?" Cơ thể Giám Viện run lên, kinh ngạc nói, "Các anh bắt thủ tọa rồi?"

"Ông cho rằng chúng tôi sẽ vô duyên vô cớ tìm tới ông?" Hạng Hạo Nhiên cố ý nói năng lan man, "Niệm tình ông là người cửa Phật, chúng tôi không trực tiếp bắt ông, là muốn cho ông một cơ hội, nếu ông không lĩnh tình, vậy đừng trách chúng tôi..."

"Tôi nói! Tôi nói hết, ngài cho tôi cơ hội nữa đi, xem như tôi chủ động cung khai được không?" Hạng Hạo Nhiên chưa nói xong, Giám Viện bùm một tiếng, quỳ rạp xuống đất...

Còng tay Giám Viện quay về đội, bàn giao thỏa đáng, hai người quay về phòng làm việc của Hạng Hạo Nhiên, Lão Từ cũng đi vào theo. "Đào phạm truy nã có thể lên làm Giám Viện, thật sự không thể tin nổi!" Lão Từ kinh ngạc nói.

"Kỳ thật việc này cũng không lạ, cũng không trách được nhà chùa, nhà chùa tóm lại là một chỗ vì người làm việc thiện, hơn nữa vài chục năm trước không hề thăm tra thân phận nghiêm khắc như hiện giờ. Chẳng qua bản thân Giám Viện này, nếu thật có thể thành tâm tu hành, ngấm lại lỗi lầm, cũng đáng tôn trọng. Đáng tiếc hấn lòng tham không đáy, sau khi lên làm Giám Viện cùng thủ tọa Trí Trọng pháp sư trắng trợn thâm hụt các khoản tiền hương khói nhà chùa và tu sửa chùa miếu, hơn nữa số tiền lớn kinh người."

"Hấn có thời gian gây án không?" Lão Từ lại hỏi.

"Không có, hấn có nhân chứng chứng minh vắng mặt, hơn nữa quan hệ nạn nhân và bên ngoài cũng không rõ lắm." Hàn Ấn thay Hạng Hạo Nhiên đáp, "Hai năm nay họ chỉ liên kết để thâm hụt tiền, bình thường việc ai này làm, chính hấn cũng có biệt thự riêng bên ngoài, cùng bao dưỡng phụ nữ."

"Ôi!" Lão Từ thở dài, "Câu nói xem sao thế giới này lại biến thành như vậy, ngay cả người cửa Phật lại bốc đồng và xấu xa như thế!"

"Đều là do quy ền lợi gây ra, có vài ngh ề nghiệp quy ền lợi quá lớn, lại thiếu hụt quản giáo, tất nhiên sẽ tùy tiện làm x ằng!" Hạng Hạo Nhiên tiếp lời Lão Từ cảm thán nói.

Hai người một phen cảm thán, làm cho Hàn Ấn cũng nhin không được nói: "Không! Thế giới vẫn là thế giới kia mà thôi, thay đổi chính là con người, là góc độ con người nhìn nhận thế giới này, cho nên tâm họ mới có thể b ớc đ ềng. Mà cái gọi là ngh ề nghiệp đ ầy quy ền lợi này, bản thân chúng không h ề hèn hạ, hèn hạ chính là dục vọng của con người. Tại sao dưới bối cảnh xã hội tương tự, có người vẫn có thể tuân thủ nghiêm ngặt đạo đức ngh ề nghiệp, chính trực bốn phần, họ cũng truy đ ổi danh lợi như nhau, nhưng họ có ranh giới làm người -- không công khai tên, không màng lợi, không tranh công."

"Không có ngh ề nghiệp hèn hạ, chỉ có người hèn hạ!" Hàn Ấn nói xong, Hạng Hạo Nhiên và Lão Từ hết sức tán thưởng, hai người liên tiếp g ật đ ầu. Nói vào chính đ ề, Hạng Hạo Nhiên hỏi Lão Từ: "Thẩm tra tiểu khu có thu hoạch không?"

"Vẫn không tìm được người chứng kiến."

"Video theo dõi của tiểu khu phát hiện gì không?"

"Cái đó thì càng khỏi nói nữa." Lão Từ d ờ khóc d ờ cười nói, "Máy quay theo dõi này đ ều là trang trí, vốn không có mạng, chỉ có cửa ra vào tiểu khu dùng được, kết quả cũng không ghi hình được gì."

"Công ty bất động sản này cũng thật là keo kiệt, nhà bán đất như vậy mà chút ti ền ấy không bỏ ra được!" Hàn Ấn cũng cảm thấy rất buồn cười.

"Ai nói không phải chứ, thật sự là vô thương bất gian."

(Vô thương bất gian nghĩa là không có kẻ buôn bán nào không gian trá.)

Vui đùa vài câu, Lão Từ có việc đi trước, Hạng Hạo Nhiên nghiêm mặt nói với Hàn Ấn: "Chuyện của Lâm Hoan lúc sáng, tôi vẫn chưa kịp căn thận suy nghĩ đã bị vụ án cắt ngang. Cuộc gọi qu ấy rối không ngờ cũng

liên quan tới Liễu Thuần, quá khó bề tưởng nổi, bây giờ trong đầu tôi đã loạn như nãi cháo, cậu nói thử xem, cái đó có liên quan đến án mạng liên hoàn không?"

"Nói thật, tôi cũng không rõ lắm. Từ phong cách trước kia của hung thủ đến xem, không hẳn là hẳn gây nên, nhưng chúng ta cũng không thể xem thường, mục tiêu đã định của hung thủ chỉ còn hai người, một người là phạm tội 'tà dâm', một người là phạm tội 'hai lưỡi'. Hàn Ấn nhìn Hạng Hạo Nhiên, thả thấp giọng nói, "Trên lý luận Lâm Hoan có khả năng trở thành mục tiêu."

"Ừ." Hạng Hạo Nhiên thoáng lộ vẻ xấu hổ, xoa xoa tay dánh vẻ rầu rĩ.

Hàn Ấn hiểu khó xử của y, liền giải vây nói: "Hay là, buổi tối tôi phụ trách giám thị chỗ ở của cô ấy, anh thấy có được không?"

Hạng Hạo Nhiên suy tư một hồi, nói: "Được, tôi lúc này quả thật không tiện giống trống khua chiêm phái người bảo vệ cô ấy lắm. Hơn nữa dựa theo phán đoán của cậu lúc trước, ngày 17, 18 đầu là ngày gây án của hung thủ, cục đã quyết định từ tối nay bắt đầu, tung tất cả mọi người trong đội ra ngoài, thiết lập trạm kiểm soát ở một vài con đường chủ yếu, sắp xếp đi đầu tra xe cộ lui tới, hy vọng có thể ngăn cản hung thủ tiếp tục gây án. Bây giờ tôi muốn phái nhân thủ, cũng không có ai để phái cả!"

"Không cần, tự tôi có thể đi."

"Nhớ kỹ có tình huống phải kịp thời báo cáo."

"Rõ. Từ thời gian mà nói, nhiệm vụ hôm nay của hung thủ đã hoàn thành, cho nên trước nửa đêm hẳn không có vấn đề đâu, nếu hẳn thật sự muốn xuống tay với Lâm Hoan, vậy cũng phải sau rạng sáng ngày 17."

"Tóm lại, cậu phải cẩn thận chút, đừng hành động thiếu suy nghĩ." Hạng Hạo Nhiên gấp gấp dặn dò.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 8.3

Ngày 16 tháng 09, sau bảy giờ tối, thành phố Xuân Hải có một lượt kiểm tra an ninh đường phố quy mô lớn nhất từ trước tới nay, kéo ra bức màn che giữa bóng đêm. Chi đội cảnh sát liên hợp chi đội cảnh sát thành phố, chi đội cảnh sát, tổng hợp chi đội cảnh sát, các cảnh sát khu vực trong phạm vi đơn vị tương ứng, thiết lập chốt kiểm tra ở toàn bộ các con đường giao thông chính của thành phố, cùng với lối ra vào nội thành, lấy danh nghĩa chỉnh trị say rượu lái xe tiến hành kiểm tra xe cộ lui tới. Trọng điểm chú ý là xe con màu đen nội địa, ở thành phố này hoặc trường kỳ ở thành phố này, tài xế nam lái xe một mình khoảng 35 đến 50 tuổi. Đối với các loại số chứng minh nhân dân, địa chỉ cư trú, số điện thoại, đơn vị công tác đều phải khai tường tận, hy vọng nhờ vào nó có thể phát hiện tung tích của hung thủ.

Đây là lần hành động có chút bất đắc dĩ, trong thành thị có gần trăm vạn chiếc xe lưu thông, muốn dựa vào nó tìm ra hung thủ không khác gì mò kim đáy bể. Kỳ thật lúc trước sau khi Hàn Ấn công bố đường nét miêu tả hung thủ, đội đã tiến hành kiểm tra đại khái các sản phẩm xe con màu đen trong thành phố, kết quả không phát hiện người khả nghi.

Chẳng qua, về công về tư hành động lần này cần thiết phải tiến hành. Làm cảnh sát, nếu đã nắm giữ thời gian gây án của hung thủ, không thể nào ngồi chờ công dân bị hại được. Mặc kệ thế nào, cho dù hy vọng có mong manh cũng phải thử xem, dù sao cũng phải làm chút gì đó, mới có thể xứng đáng với bộ cảnh phục trên người, không làm hàng tỉ người đóng thuế thất vọng, quan trọng hơn là không làm lương tâm người cảnh sát thất vọng. Cùng lúc với đội tiến hành đi đầu tra phạm vi lớn các tuyến đường, Hàn Ấn đã âm thầm hộ tống Lâm Hoan về đến nhà, lặng lẽ giấu xe vào bãi đỗ xe của khách sạn đối diện. Nơi này tầm nhìn rất tốt, tình hình xung quanh tòa nhà Lâm Hoan ở đâu thấy rất rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên "ngồi cùi" trong kiếp sống nghề nghiệp của Hàn Ấn, anh chuẩn bị rất chu đáo. Ống nhòm, đèn pin, bánh mì, nước khoáng, anh là văn chức cảnh đội không có tư cách càn súng, cho nên chỉ mang theo một cây cảnh cùn. Vẫn là "Đế quốc Mỹ" mẹ nó tiên tiến, lúc này người ta đã sớm dùng tới máy nghe lén, hoặc máy dò hồng ngoại gì đó rồi.

Hàn Ấn đang ra sức gặm bánh bao, điện thoại di động đặt trên đồng hồ đo vang lên, anh nhìn dây số gọi đến, hiểu ý cười, nghe máy nói: "Lão Lục, anh nhớ em thế à?" Điện thoại là bạn thời đại học gọi tới. Họ không chỉ là bạn học, còn ở chung một ký túc xá, Hàn Ấn ở giường dưới của hắn, lúc ấy trong ký túc xá tổng cộng tám người ở, Hàn Ấn nhỏ tuổi nhất xếp hạng Lão Bát, người nọ xếp hạng Lão Lục, sau khi tốt nghiệp Lão Lục ở lại trường làm trợ giảng. Lúc này giọng Lão Lục không vui vẻ như trong tưởng tượng, ngược lại có chút trầm, "Lão Bát, bây giờ cậu đang ở đâu?"

"Em đang tạm giữ chức tại thành phố Xuân Hải, ở chi đội cảnh sát thành phố."

"Cậu thế nào, gần đây không xảy ra chuyện gì chứ?" Lão Lục vẫn giữ giọng bình tĩnh hỏi.

Hàn Ấn nghe ra thanh âm không đúng, có chút buồn bực, "Em rất ổn, sao vậy?"

"Có chuyện này, anh đã cân nhắc rất lâu, nghĩ cần phải nói cho cậu biết." Bên kia dừng một chút, mới tiếp tục nói: "Khoảng thời gian trước, Xuân Hải có hai cảnh sát tới trường học tìm hiểu biểu hiện của cậu lúc ở trường, từ năm nhất mãi cho đến khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh đều hỏi đặc biệt cẩn thận. Trước khi đi, còn đặc biệt dặn dò bên này, sự việc quan trọng phải nghiêm khắc bảo mật."

"Chuyện xảy ra khi nào?"

"Khoảng hơn hai tuần rồi."

"Hơn hai tuần?" Hàn Ấn suy nghĩ một lượt: Khi đó là lúc xảy ra vụ án thứ hai. Đúng rồi, lúc nằm viện chẳng phải má Thẩm cũng từng nói, có

cảnh sát thông qua hàng xóm cũ hỏi thăm tình hình sao? Chẳng lẽ, họ nghi ngờ mình? Không muốn để Lão Lục lo lắng theo, Hàn Ấn liền nói lấy lệ: "Ấy chà, không có gì, có thể là em đến giữ chức, nên họ kiểm tra em chút."

"Thật sự không sao à?" Lão Lục vẫn không yên lòng.

"Thật đó, yên tâm đi Lão Lục, chờ qua một thời gian, em quay về trường, mời anh uống rượu."

"Nói cái quái gì thế! Cậu tới chỗ anh đây, cậu mời anh, xem thường anh Lục hả?"

"R ồi, r ồi, r ồi, anh mời em, ha ha!"

Ngắt điện thoại, đáy lòng Hàn Ấn có loại cảm động lâu ngày không gặp -- Huynh đệ ngủ giường trên của tôi, huynh đệ của tôi! Hàn Ấn lúc này không có thời gian lo lắng động cơ đội đi điều tra anh, lúc này quan trọng nhất là an toàn của Lâm Hoan. Anh từng mất giám thị tòa nhà, một khắc cũng không dám thả lỏng. Trong tòa nhà đèn phòng ngủ của Lâm Hoan khi thì sáng lên, khi thì tắt đi, anh biết đó là cô đang trần trọc trần trở.

Nửa đêm đầu quả nhiên gió êm sóng lặng, tới nửa đêm về sáng, Hàn Ấn có chút không chịu nổi. Cơn buồn ngủ không ngừng vọt tới, anh điên cuồng hết nước muốn đuổi cơn buồn ngủ, bất đắc dĩ mí mắt càng ngày càng nặng, anh muốn nhắm một con mắt hơi dưỡng thần tí, không ngờ lại ngủ mất. Chẳng biết khi nào, Hàn Ấn dường như nghe được một tiếng thét chói tai, mở choàng mắt, chỉ thấy đèn phòng ngủ và phòng khách nhà Lâm Hoan đều sáng lên, anh trực giác đã xảy ra chuyện, không kịp nghĩ nhiều, nắm lấy cảnh côn, lao ra khỏi xe. Hàn Ấn trực tiếp phá cửa sân, chạy về phía cửa phòng, gõ mạnh vài cái, "Lâm Hoan, mở cửa, tôi là Hàn Ấn!"

Ầm một tiếng cửa mở, Lâm Hoan la một tiếng nhào vào lòng Hàn Ấn, Hàn Ấn ôm cô, tầm mắt quét nhanh trong phòng. Không phát hiện khác thường, Hàn Ấn đỡ Lâm Hoan vào nhà, quay người đóng cửa. "Cô nhìn thấy gì?"

Lâm Hoan lúc này không còn quan tâm được Hàn Ẩn tại sao lại xuất hiện lúc này nữa, cô co người trên sofa, vừa khóc thút thít vừa nói: "Tôi không ngủ được, liền muốn đến phòng bếp rót ly nước uống, vừa xuống cầu thang, thì nhìn thấy trên cửa sổ có một bóng người!"

"Cô thật sự đã thấy rõ sao?"

"Ừ, còn nghe được tiếng sàn sạt, tôi la to một tiếng, hấn loáng cái đã không thấy bóng dáng đâu."

"Có thể là vừa nãy nổi gió, đội bóng cây dây leo nhà cô lên cửa sổ không?" Hàn Ẩn vừa nói chuyện, vừa đi tới trước cửa sổ, kéo rèm ra, mở cửa sổ, dựa vào ánh trăng đánh giá hai bên. Phía dưới cửa sổ, không nhìn thấy dấu chân, cũng không có dấu vết ma sát, chỉ có dây xanh treo trên vách tường đang phất phơ dưới gió đêm, nhẹ nhàng nhảy múa.

"Cô có đèn pin không?" Hàn Ẩn muốn ra sân xem xét cẩn thận lại. Lâm Hoan thoáng cái lại ôm chặt lấy anh từ phía sau, miệng thì thào nói, "Đừng đi, tôi sợ lắm, đừng bỏ tôi được không?"

Hàn Ẩn vô thức giãy ra một chút, Lâm Hoan lại ôm chặt hơn. Cách áo ngủ đơn bạc, một luồng nhiệt độ cơ thể nóng cháy và hương thơm sâu kín cũng như khuỷu tay của Lâm Hoan gắt gao quấn quanh anh, tim anh đột ngột đập nhanh hơn, bước chân liền ngưng trệ. Anh có thể cảm giác được tiếng tim Lâm Hoan đang thành thịch nhảy loạn. Hít sâu một hơi, Hàn Ẩn nhẹ nhàng kéo hai tay Lâm Hoan ra, xoay người lại, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt bỏng cháy đan vào nhau, Hàn Ẩn cảm thấy mình đã bị tan chảy, tình cảm đè nén đã lâu, tích lũy đến giữa đôi môi...

"Được rồi, tôi không đi nữa, cô ngồi xuống trước, gió đêm rất lạnh, tôi đóng cửa sổ lại đã." Một khắc cuối cùng, Hàn Ẩn lặn lòng cầm giữ lấy bản thân, đỡ Lâm Hoan đến sofa, chạy trốn tới trước cửa sổ, máy móc đóng cửa sổ kéo rèm. Xoay người lại, Lâm Hoan ngồi trên sofa, vẻ mặt không che giấu được mất mát, Hàn Ẩn không khỏi có chút áy náy, ra vẻ thoải mái nói: "Đi ngủ thôi, tôi ở đây canh gác cho cô."

Lâm Hoan ngẩng đầu lên, hai mắt tóc phủ lòa xòa nhìn về phía Hàn Ân, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình, động lòng người, làm người yêu mến. "Ôm tôi một cái... Ôm tôi một cái được không? Tôi mệt mỏi quá..."

Tình ý không thể chối từ, Hàn Ân đành phải mỉm cười, ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ đầu cô, "An tâm ngủ đi, tôi sẽ trông chừng cho cô."

Gương mặt Lâm Hoan dán trước ngực Hàn Ân, cọ cọ nỉ non, "Ôm chặt chút..." Trong khoảng thời gian này, Lâm Hoan luôn trong trạng thái sợ hãi và lo lắng cực độ, tâm lực sớm đã kiệt quệ, lúc này trong vòng tay an toàn của Hàn Ân, không lâu sau liền ngủ. Trong lúc ngủ mơ thỉnh thoảng phát ra vài lời nói mơ nhỏ nghẹn ngào: "Xin người... Buông tha ta đi... Ta biết sai rồi..."

Sáng sớm, Hàn Ân mở mắt, từ trên sofa ngẩng dậy, Lâm Hoan đang tới lui giữa phòng bếp và phòng khách, chỉ trong chốc lát, trên bàn đã dọn xong mấy món ăn sáng. Có cháo loãng, có trứng chiên, còn có hai đĩa dưa cải. "Mau đi rửa mặt, đến ăn điểm tâm." Lâm Hoan lau tay vào tạp giê, đáng vẻ bà chủ gia đình nhỏ, rất đáng yêu.

Ôm nhau cả đêm, Hàn Ân chẳng biết kế tiếp phải đối mặt với Lâm Hoan như thế nào, yên lặng rửa mặt xong, ngẩng vào trước bàn, cầm lấy chén đĩa, im lặng ăn. Thấy Hàn Ân không nói lời nào, Lâm Hoan cũng giận dữ không lên tiếng, cơm ăn rất lúng túng. Cuối cùng, Hàn Ân muốn làm dịu bầu không khí, đành phải lấy mình ra giễu cợt. "Tối qua đáng vẻ tôi cầm cảnh còn xông tới có phải rất ngốc không?"

"Không hề, một khắc đó tôi có lẽ đã yêu anh mất rồi!"

"Keng" một tiếng, Hàn Ân không cầm chắc, thìa múc cơm rơi trên mặt đất, anh bối rối nhặt lên, cũng không buồn lau, liếc máy móc ăn tiếp.

"Ha ha!" Lâm Hoan cười như đùa, "Ngốc thế, tôi kém vậy sao? Chủ động ôm ấp yêu thương cũng không ai thêm?"

"Không... Không phải... Tôi chỉ cảm thấy tình cảm trong nháy mắt đó không đủ chân thật." Hàn Ân tránh né ánh mắt Lâm Hoan, ấp a ấp úng nói.

"Sao không chân thực?"

"Từ góc độ tâm lý học mà nói: Hai người có hảo cảm với nhau, khi họ rơi vào uế oải và sợ hãi cực độ, lại ở chung một phòng, thường dễ dàng buông bỏ trói buộc đạo đức, sinh ra 'va chạm kích tình'. Tôi không muốn sau khi nhất thời xúc động, chúng ta gặp mặt nhau sẽ khó xử, thậm chí ngay cả bạn bè cũng không thể làm được." Nói đến chuyên môn của mình, giọng Hàn Ấn mới trầm ổn lại.

"Anh làm tôi điên tiết rồi nhé, dưới loại hoàn cảnh này anh còn có tâm tư phân tích tâm lý!" Lâm Hoan gắt giọng, "Anh lúc nào cũng lý trí vậy, có mệt không hả?"

"Ha ha, được rồi không nói việc này nữa." Hàn Ấn cười ngây ngô hai tiếng, chuyển chủ đề, "Mấy cuộc gọi quấy rối cô, đã tra được phương vị."

"Vậy sao? Có phát hiện gì?" Về mặt Lâm Hoan trở nên trịnh trọng hẳn.

Hàn Ấn không muốn để cô suy nghĩ lung tung, liền che giấu phần điện thoại có liên quan đến Liễu Thuần, "Đều là điện thoại công cộng, không có gì đặc biệt."

Lâm Hoan đã không còn lòng dạ nào ăn tiếp nữa, cô buông muỗng cơm, hít hít mũi, nói: "Anh có nghĩ tôi sẽ là mục tiêu của sát thủ liên hoàn không?"

"Bây giờ tôi cũng không nói gì được, song cô yên tâm, hai ngày này tôi sẽ trông chừng dùm cô."

"Hạo Nhiên, không, Hạng đội biết chuyện này không?"

"Biết, chính anh ấy phái tôi đến bảo vệ cô." Không biết tại sao, khi Hàn Ấn nói những lời này, trong lòng mơ hồ có chút không thoải mái. Song Lâm Hoan nhắc tới Hạng Hạo Nhiên, cũng làm cho anh nhớ tới một vấn đề, "Tôi biết khi Liễu Thuần xảy ra chuyện, cô và Hạng đội đang ở cùng nhau, trong khoảng thời gian đó anh ấy có từng rời đi không?"

"Không có! Anh hỏi việc này làm gì?" Mặt Lâm Hoan hơi ửng đỏ.

"Không có gì, tùy tiện hỏi thôi. Dù sao phải một lúc nữa mới phải đi làm, cô kể cho tôi một chút về Hạng đội đi?"

"Kể gì về anh ấy?"

"Tôi muốn biết biến hóa của anh ấy trong một năm này?"

...

Ngày 17 tháng 09, 7h30 sáng. Từ nhà Lâm Hoan bước ra, chở cô an toàn đến đội, Hàn Ấn quay về phòng làm việc. Đẩy cánh cửa, thiếu chút nữa bị "dội ngược". Bên trong che kín mùi mồ hôi và thối chân, tiếng ngáy pho pho cũng liên tục không ngừng, Phương Vũ và mấy cảnh viên tổ trọng án ngã trái ngã phải ngủ trên bàn. Hàn Ấn đoán chừng "Kiểm an đường" nhất định gần sáng sớm mới thu đội, bằng không họ cũng sẽ không ngủ trong phòng làm việc như vậy. Hàn Ấn nhẹ nhàng đóng cửa, muốn rời khỏi đó, lúc này Phương Vũ giật giật người, tỉnh dậy.

"Tôi đánh thức anh sao?" Hàn Ấn áy náy thấp giọng nói. Phương Vũ xoa bụng, "Không phải, là đói tỉnh, tối qua không ăn uống đàng hoàng, lúc này đói khó chịu."

"Vậy đi thôi, cùng anh ra ngoài ăn chút, dù sao tôi cũng phải thay nhớt xe."

Vào quầy ăn sáng, Phương Vũ ăn ngẫu nhiên, Hàn Ấn ở một bên nhìn.

Nhàn rồi nhàm chán, vừa vặn có đưa bán báo đi qua, liền tùy tiện mua một tờ, song đọc vài lần cảm thấy không thú vị, lại ném lên bàn. Ăn sáng xong, Hàn Ấn vào xe trước khởi động ô tô, Phương Vũ nhặt tờ báo trên bàn lên, vừa đi vừa tiện tay lật xem. Nhìn dáng vẻ chậm rì rì của hẳn Hàn Ấn có chút sốt ruột, bấm kèn vài cái, Phương Vũ cũng không để ý tới, đọc rất hăng say, hiển nhiên tin tức trên báo rất hấp dẫn. Nhưng dần dần sắc

mặt hắn thay đổi, lập tức nhanh chóng tiến vào xe, phịch một tiếng đóng cửa xe, đưa tờ báo lên trước mặt Hàn Ấn, "Mẹ! Coi trên đó viết cái gì."

Hàn Ấn đã sớm quen với tính chộp giựt của Phương Vũ, cũng không quan tâm lắm, tiện tay lấy tờ báo, quét mắt lung tung vài cái. Nhưng vừa nhìn xuống, đầu nổ ù ù một tiếng, cả người thiếu chút nữa từ chỗ ngồi bật lên. Đó là một tờ báo đô thị Xuân Hải, bài được in hẳn một trang, tiêu đề viết: Tam giác tình yêu của nữ pháp y đội cảnh sát. Phía dưới là những tí nhỏ nặng mùi: Cô từng là kẻ thứ ba. Cô lại yêu kẻ thứ ba. Cả bài báo kỳ thật chính là viết về câu chuyện giữa bốn người Lâm Hoan, Hạng Hạo Nhiên, Liễu Thuần, và Hàn Ấn. Đương nhiên chuyện là hư cấu, cho nên trong bài viết không hề gọi thẳng tên thật, chỉ dùng Lâm mỗ, Hạng mỗ, Liễu mỗ, Hàn mỗ để thay thế, song ai quen biết những người này rất dễ dàng có thể đặt đúng vị trí. Văn chương đại khái ý nói: Pháp y Lâm mỗ đầu tiên là chen chân vào gia đình của chi đội trưởng Hạng mỗ và Liễu mỗ, sau khi phá rối gia đình người ta, lại yêu thầy Hàn mỗ trẻ tuổi do trường cảnh quan tình phân xuống, mà Hàn mỗ và Hạng mỗ vì Liễu mỗ, tranh đoạt tình nhân, đại động binh khí, đã nghiêm trọng đến mức ảnh hưởng đến công tác thường nhật của cảnh đội. Trong bài báo, tác giả dùng nữ pháp y Lâm mỗ làm trung tâm, dùng lời văn cực kỳ nhẫn nại, khắc họa mâu thuẫn tâm lý trong lúc dây dưa với hai đoạn tình cảm này đến mức như khóc như cười, chân thành động lòng người. Ngoài ra, tác giả còn đặt vụ án Liễu mỗ bị hại chưa giải quyết vào trong, khiến cho bài báo lại càng huyền bí, cũng ngầm ám chỉ những đương sự có liên quan. Cuối bài báo còn ghi chú rõ: Bài báo này sẽ có nhiều kỳ tiếp theo, kính mời độc giả chú ý.

Lửa giận trong lòng Hàn Ấn ngàn ngạt, cơ hồ rần rẩy cả người, đọc hết bài báo. Anh ném mạnh tờ báo trên đường hồ đo, trán nổi đầy gân xanh, sắc mặt xanh mét, tròng đỏ cả mắt, nhìn như cực kỳ phẫn nộ. Phương Vũ chưa từng thấy dáng vẻ này của anh, nhất thời sững sờ ở một bên, chẳng biết làm thế nào cho phải. Hàn Ấn lại đột nhiên cầm lấy tờ báo lại, nhìn lướt qua cột tác giả, buông tờ báo, lòng bàn chân giẫm một cái, quay ngoặt đầu xe.

"Cậu muốn làm gì?" Phương Vũ cuống quýt hỏi.

"Đây hoàn toàn là phỉ báng ác ý! Đến tòa soạn tìm họ nói chuyện phải trái!" Hàn Ấn nghiến răng nói.

"Cậu đừng xúc động nha, cứ quay về đội thương lượng chút với Hạng đội r ễ tính sau, bài báo đó cũng đâu phải chỉ viết mình cậu." Phương Vũ khuyên nhủ.

Hàn Ấn giẫm lên phanh xe một cái, dưới chấn động mãnh liệt, đầu Phương Vũ thiếu chút nữa húc vào kính chắn gió. Hàn Ấn chỉ vào cửa xe, ý bảo hấn xuống xe.

Nhìn khí thế kia, Phương Vũ biết mình nói gì cũng không hữu hiệu, chỉ có thể theo ý anh, hấn sờ trán, thắt dây an toàn, nói: "Được r ễ, nghe lời cậu, đi, ta đến tòa soạn kia trước làm việc, tôi giúp cậu chỉ đường." Anh chàng Phương Vũ này, đừng thấy bình thường tổng hợp lại là đ ờ 290 (250 + 38 + 2), nhưng đến thời điểm mấu chốt, trong lòng rất có chủ kiến, đó cũng là lý do Hạng Hạo Nhiên và Lão Từ rảnh rỗi sẽ mĩa mai hấn, nhưng lại nguyện ý giao trọng trách cho hấn.

(二百五 (Èr bǎi wǔ): (đọc là o pái ử) nghĩa à 250 nếu dịch nghĩa đen. Tuy nhiên, đây lại là một câu chửi bằng tiếng Trung, nghĩa là "thằng ngu", "vô dụng" hoặc "vô tích sự". Tương tự 38 và 2 nghĩa là ngó ngẩn.)

Do đó lúc này, hấn vừa nhận lời Hàn Ấn, vừa lén gửi tin nhắn cho Lão Từ và Hạng Hạo Nhiên. Phương Vũ dẫn đường, hai người nhanh chóng chạy tới tòa soạn. Đưa cho trạm gác thẻ chứng từ, hỏi thăm phòng làm việc của một vị phóng viên tên Ngô Lương Chí ở đâu? Gác cổng thấy hai người mặt mày tức giận, cũng không dám chậm trễ, báo cho hai người, Ngô Lương Chí là phó tổng biên của tòa soạn, làm việc ở phòng 303.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 8.4

Sáng sớm, chuyện đầu tiên Ngô Lương Chí làm, đó là gọi điện thoại cho bộ phận phát hành. Nhận được câu trả lời thuyết phục là: Hôm nay lượng báo tiêu thụ đã cao gần mức mới. Điện thoại vừa gác, điện thoại của lãnh đạo liên tục đổ đến, nội dung đơn giản là khen thưởng hẳn, cũng ám chỉ hẳn tăng thêm chút sức, tiến thêm một bước hy vọng thật lớn nữa. Để điện thoại xuống, Ngô Lương Chí thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng.

Ngô Lương Chí đang làm việc tại báo Đô Thị Xuân Hải, thuộc quản lý của tập đoàn báo chí Xuân Hải, sau khi ra mắt vào năm 2000, nội dung mang tính giải trí, tính thú vị, tính phục vụ là chính. So với hai tập đoàn báo chí khác là Nhật Báo Xuân Hải và Văn Báo Xuân Hải mà Ngô Lương Chí từng làm trước kia, vô luận là từ quy ền uy, nhân khí, hay số lượng phát hành đều kém hơn rất nhiều, hơn nữa lỗ vốn mấy năm liên tục, đã trở thành một gánh nặng của tập đoàn. Ê kíp lãnh đạo báo Đô Thị, do tập đoàn báo chí ủy nhiệm, bình thường đều là do những người đã thất thế, hoặc vi phạm quy định, lại có chút vai vế không có cách nào thu xếp xử phạt, sẽ được đi ều đến đó. Đương nhiên, nếu công tác có khởi sắc, có công trạng, vẫn có người chống lưng đầy đủ, rất có khả năng sẽ nhảy trở lại vị trí đầu thậm chí vị trí quy ền lợi càng cao hơn. Do đó trong tập đoàn báo Đô Thị, đối với những người một lòng truy ều con đường làm quan này mà nói, là luyện ngục, mà cũng là ván nhún.

Mặc dù địa vị của báo Đô Thị giống như một cục gân gà, nhưng có tính ưu việt của nó -- So với Nhật Báo và Văn Báo khách quan nghiêm ngặt, độ tự do của nó lớn hơn, tính linh hoạt càng mạnh. Đối với việc theo ều tin tức, cũng dùng tính chấn động và tính hiệu ích làm chuẩn, không cần độ chân thật quá khắt khe. Bình thường có vài tin tức, dưới chỉ đạo của Nhật Báo và Văn Báo ở những phương diện có liên quan, chỉ có thể đăng vài

thông báo, hoặc dứt khoát không đăng. Còn báo Đô Thị thì có thể xoay quanh tin tức lá cải, độn đại bát quái, đánh sát biên cầu, chỉ cầu là có lợi cho lượng tiêu thụ, lãnh đạo cấp trên cũng mắt nhắm mắt mở.

(Gân gà ý chỉ những thứ vô bổ. Đánh sát biên cầu chỉ những việc làm đi hơi lệch trọng tâm nhưng vẫn không vi phạm quy tắc.)

Ngô Lương Chí hiện giờ đã d ùn đủ sức đề "Đông Sơn Tái Khởi", cho nên sau khi đánh hơi được tin tức về án mạng liên hoàn, hấn gióng trống khua chiêng tổ chức nhân lực tiến hành theo dõi tin tức, còn th ềson sát trước mặt lãnh đạo, cam đoan có thể gửi đến tin tức độc nhất vô nhị. Nhưng không ngờ cảnh sát phong tỏa tin tức về vụ án này cực kỳ nghiêm ngặt, ngay cả nội ứng ở cảnh đội cũng không tiết lộ chút xíu tin tức nào, đừng nói đến độc nhất vô nhị, ngay cả tin tức đặc sắc hơn mấy tờ báo đơn vị khác cũng không có. Thật sự là ăn trộm gà không được còn mất nắm thóc, vốn định mượn bài báo lần này làm cho con đường làm quan của mình bước lên một nấc thang, kết quả hiện giờ chẳng những không lộ được mặt, ngược lại còn bị đối thủ cạnh tranh nhạo báng. Đang lúc hấn vào thế cưỡi trên lưng cọp, nghe ông bạn già Quách Đức Thanh sẽ từ sở tỉnh trở về Xuân Hải giám sát chỉ đạo giải quyết án mạng liên hoàn, việc này làm hấn mừng rỡ vô cùng.

Ngô Lương Chí ban đầu tiếp xúc với Quách Đức Thanh, là vì hấn phụ trách mảng pháp chế ở Văn Báo Xuân Hải. Vì một vài cơ hội phỏng vấn, hai người thường xuyên qua lại, thường xuyên gặp mặt li ền thành bạn bè. Quách Đức Thanh thường lén tiết lộ cho hấn một vài thông tin nội tình của vụ án, để hấn có thể đăng những tin tức độc nhất, thậm chí lợi dụng chức quyền vì hấn bãi bình không ít việc, mà hấn cũng chẳng chút keo kiệt "H ồi báo" cho Quách Đức Thanh tương xứng, theo nhi ều lần hợp tác "hỗ huệ hỗ lợi", giao tình của hai người cũng càng thêm sâu đậm.

(Hỗ Huệ Hỗ Lợi nghĩa là đi ều ước ký kết giữa bên, qui định việc hưởng hay trao đổi những quyền lợi ngang nhau.)

Buổi tối sau ngày Quách Đức Thanh trở về, Ngô Lương Chí li ền mở tiệc ngoài mặt chào đón, bên trong thì ngầm ưng thuận một vài hứa hẹn, hy

vọng Quách Đức Thanh có thể tiết lộ chút thông tin vụ án. Nhưng với Quách Đức Thanh mà nói, cảm dỗ này chưa đủ hấp dẫn hẳn, việc hẳn thật sự cảm thấy hứng thú chính là "ghế ng ồi" của Hạng Hạo Nhiên. Tuy nói Quách Đức Thanh ở sở tỉnh cũng lăn lộn giỏi, cấp bậc hành chính còn cao hơn Hạng Hạo Nhiên một tí, nhưng luận quy ền lợi và thực dụng vẫn kém xa Hạng Hạo Nhiên. Lần này giành về Xuân Hải, có thể nói rằng hẳn phải tính toán mọi cách, phải dùng hết mọi thủ đoạn lật đổ Hạng Hạo Nhiên, tự mình thay vào đó, rửa mối nhục xưa. Hơn nữa lại nhìn tương lai, Đinh cục sẽ rời đi ngay thôi, rất có thể thay vào chính là chú hẳn Quách Hạc Tùng, đến lúc đó, hai chú cháu có thể đùa bỡn cả hệ thống cảnh sát thành phố Xuân Hải trong lòng bàn tay, thế thì thật sự là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa r ồi.

Cho nên lúc này, trước mắt khi vẫn chưa đạt thành, Quách Đức Thanh không hy vọng xuất hiện sơ suất nào, căn bản cũng sẽ không mạo hiểm cung cấp bất kỳ thông tin nội bộ gì cho Ngô Lương Chí. Cả tiệc tối, mặc dù Ngô Lương Chí không ngừng nói gần nói xa, Quách Đức Thanh vẫn luôn nói lãng sang chuyện khác -- lúc thì h ồi tưởng lại kỷ niệm quá khứ, lúc thì nói mấy chuyện lý thú, nói vào câu chuyện cười, thỉnh thoảng còn nhắc tới những tin đồn trong đội, như chi đội trưởng và nữ pháp y ngoại tình này, nữ pháp y cùng thầy giáo tạm giữ chức có quan hệ mập mờ vân vân... Ngô Lương Chí mặc dù ra vẻ cẩn thận lắng nghe, có khi còn phụ họa cười ra tiếng, trong lòng lại bu ồm bực cực kỳ.

Nhưng mà sau khi chậm rãi nghe tiếp, hẳn có chút thông suốt r ồi, rốt cuộc hẳn đã nghe ra mùi vị bên trong những lời này -- nữ pháp y và chi đội trưởng ngoại tình, tiếp theo lại qu ẫn lấy thầy tạm giữ chức của đội, đây là chủ đề tin tức hài hước cỡ nào chứ! Hơn nữa có thể từ đó đào sâu vào trong, làm thành một bài viết nh ều kỳ. Trước đó vài ngày, tin tức người Hong Kong nào đó ly hôn với ai đó, cả tờ báo khu Hoa Ngữ, chẳng phải đã đưa tin gần nửa năm sao? Lúc này vụ tai tiếng tình ái kia mặc dù không bùng nổ, nhưng với đám người địa phương mà nói, lực chú ý chưa chắc thấp hơn bài kia, dựa vào kinh nghiệm người truy ền thông nh ều năm của hẳn, bài báo này vừa xuất bản nhất định sẽ gây náo động.

Nó rất có khả năng nhanh chóng trở thành chủ đề hàng đầu của lão bách tính bản địa khắp đầu đường cuối ngõ. Mọi người ôm tâm tính nhồi nhét chuyện thích xem náo nhiệt, dòm ngó đời tư, chú ý tình hình phát triển -- Đương sự có phản ứng gì? Họ tỏ thái độ thế nào? Hiện giờ mối quan hệ của họ là gì? Cuối cùng ai sẽ ở bên ai?... Mà một loại tình huống khác là, công chúng sẽ nảy sinh nghi ngờ với tính xác thực của tin tức, hoặc tiến hành chửi rủa hành vi của đương sự, tiếp tới sẽ muốn biết rõ nhiều chi tiết hơn, sẽ dẫn dắt hứng thú tìm kiếm chân tướng sự thật của họ.

Tóm lại, lão bách tính vô luận có phản ứng thế nào, đều sẽ kích thích lượng tiêu thụ lớn cho tờ báo. Mà đi đầu Ngô Lương Chí muốn chứng kiến nhất, chính là những đương sự liên hợp lại khởi tố tòa soạn. Tòa soạn có đoàn cố vấn pháp luật chuyên nghiệp, động tới kiện cáo, đen chưa chắc đã không thể nói thành trắng, lại nói cho dù thua cũng không sao cả. Như đã biết, ở quốc nội đụng đến loại kiện cáo phỉ báng hoặc xâm phạm quyền riêng tư của người khác này, chẳng những thời gian thẩm tra xử lý dài, hơn nữa mức bồi thường cực kỳ nhỏ. So với độ chú ý, tư liệu thực tế và lượng tiêu thụ tờ báo thu được trong lúc thẩm tra xử lý, chút tiền bồi thường này cơ hồ như hạt cát trong sa mạc.

Nói cho cùng, thật giả của tin tức, thắng thua của kiện cáo đều không quan trọng, quan trọng là trong quá trình này tòa soạn và Ngô Lương Chí đều chiếm được thứ họ muốn. Tòa soạn đã thu hoạch được độ chú ý và lượng tiêu thụ, còn Ngô Lương Chí cũng sẽ mượn việc này thoát khỏi cục diện bất lợi, một lần nữa đi vào con đường thăng tiến.

Quách Đức Thanh cho chút tin tức ám chỉ liên chuyện chủ đề Ngô Lương Chí trong lòng hiểu rõ cũng không truy hỏi nữa, sau đó hắn tìm được nội ứng của Cảnh đội tìm hiểu tường tận, nhận được câu trả lời là: Hạng đội và pháp y kia, còn cả thầy giáo trẻ tuổi quả thật rất mờ ám, về phần tình hình chi tiết ai cũng không nói rõ được. Song việc này không làm khó được Ngô Lương Chí, chỉ cần đã nắm rõ phương hướng, chi tiết trong ấy chẳng phải nghĩ gì viết đó sao! Phóng viên là phải có bản lĩnh này, có thể nói cho người ta sống, cũng có thể nói người ta thành chết, có thể tâng bốc bạn lên trời, cũng có thể dẫm nát bạn dưới chân.

Lúc này, Ngô Lương Chí không phải khoái trá bình thường đâu, hẳn thổi trà, ngâm nga hát, trong đầu suy nghĩ hướng đi tiếp theo của bài báo, mãi đến khi bị hai thanh niên mặt mày tức giận xông vào phòng cắt đứt.

"Các người là ai? Tại sao không gõ cửa đã vào?" Ngô Lương Chí đặt tách trà xuống, sắc mặt trở nên không vui, khiển trách.

"Ông không nhận ra tôi không?" Hàn Ấn đến gần chĩa ngón tay nói.

"Không nhận ra!"

"Không nhận ra tôi sao ông viết ra được bài báo đó?" Hàn Ấn ném tờ báo trong tay lên bàn Ngô Lương Chí.

Ngô Lương Chí giả vờ cầm tờ báo đọc một chút, lại ngẩng đầu cao thấp đánh giá Hàn Ấn, nói: "Anh chắc là thầy Hàn Ấn của trường cảnh quan phải không?"

Hàn Ấn lười vòng vo với hắn, lớn tiếng chất vấn: "Ông dựa vào cái gì mà viết chúng tôi như vậy, ông có căn cứ theo sự thật không? Không theo sự thật, vô căn cứ, không có chút chân thật nào trong đó, ông xứng đáng về nghề ký giả này sao?"

Ngô Lương Chí thần nhiên giải thích: "Tại sao không có sự thật? Địa điểm, thời gian, tên người, cái nào không phải thật?"

Ngô Lương Chí cãi bướng, Phương Vũ rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, vỗ bàn quát: "Ông đây ở ngoài cả ngày cả đêm đùa giỡn với tính mạng, tụi mày mẹ nó ở phía sau nói này nói kia, quả thực là thứ người cặn bã!"

"Tiểu đồng chí, cậu nói vậy là không đúng rồi nha! Tôi biết cảnh sát các cậu vì dân phục vụ khổ cực, nhưng chúng tôi cũng vì dân phục vụ mà, lão bách tính thích đọc gì, chúng tôi đương nhiên sẽ viết cái đó! Cậu xem, chúng tôi vừa phát hành đã có người gọi lại cho chúng tôi, nói lượng tiêu thụ của tờ báo hôm nay đặc biệt tốt, việc này chứng tỏ quần chúng rất

thích!" Ngô Lương Chí nhăn nải, tận tình khuyên bảo khai đạo cho Phương Vũ.

"Ông..." Phương Vũ giận run người, nói không ra lời.

"Ông làm vậy là phỉ báng ác ý, tôi yêu cầu ông lập tức đăng báo tạ lỗi, lập tức đình chỉ phát hành các số tiếp theo." Hàn Ấn chỉ vào mũi Ngô Lương Chí nói.

"Ôi chao! Chuyện đó không có khả năng, tôi tin rằng tin tức của chúng tôi thử thách chống lại sự thật. Không thì thế này nhé..." Ngô Lương Chí ra vẻ đờng đĩnh sâu sắc, "Nếu cậu nghĩ không khớp với sự thật, có thể đến tòa án khởi tố chúng tôi."

"Ông..." Hàn Ấn lúc này đã hoàn toàn đánh mất lý trí, anh túm lấy áo Ngô Lương Chí, vung nắm đấm, khi nắm đấm sắp hạ xuống, phía sau đột ngột truyền tới một giọng nói vừa quen thuộc lại vừa thâm trầm: "Đi ra ngoài, ra ngoài chờ."

Hàn Ấn gượng gạo dừng tay, quay đầu lại, thấy Hạng Hạo Nhiên và Lão Từ xuất hiện phía sau. "Đi ra ngoài, ra ngoài chờ." Hạng Hạo Nhiên nhấn giọng, không cho phép nghi ngờ. Hàn Ấn không cam lòng, nắm tay dừng giữa không trung do dự, Lão Từ và Phương Vũ vội đi tới kéo anh.

Hàn Ấn giãy giụa bị hai người kéo ra ngoài, anh trừng đỏ cả hai mắt, vẻ mặt oan ức nhìn Hạng Hạo Nhiên, Hạng Hạo Nhiên mặt không chút biểu cảm đáp lại, nhưng giọng điệu đã nhu hòa hơn: "Cậu ra ngoài trước, ra ngoài chờ."

Thấy Hàn Ấn ra cửa, Ngô Lương Chí vừa nãy còn có chút lờ mờ bỗng hăng hái hẳn, hắn soạt cái đứng dậy, vừa sửa sang lại quần áo, vừa reo lên với Hạng Hạo Nhiên: "Hạng đội trưởng tới vừa đúng lúc, nhìn coi thủ hạ của anh không có tố chất gì cả, còn muốn đánh người, tôi hy vọng sự việc này anh sẽ nghiêm túc xử lý, nếu anh không xử lý tôi sẽ khiếu nại với thượng cấp của anh!"

Hạng Hạo Nhiên chẳng ừ hử gì, cười cười, tự mình ngã vào trên ghế đối diện Ngô Lương Chí.

Ồn ào lải nhải một lát, Ngô Lương Chí ý thức được mình có chút thất thố, liền kiên giọng lại, nhưng vẫn bám riết không ngớt: "Hạng đội trưởng anh xem xử lý thế nào?"

"Thanh niên không hiểu chuyện, ngài người lớn rộng lượng, nể mặt mũi của tôi coi như xong, được không?" Hạng Hạo Nhiên mặt mày tươi cười đáp lại.

Ngô Lương Chí giả vờ cân nhắc như thật, sau đó tỏ vẻ thành khẩn, nói: "Nếu Hạng đội trưởng đã nói vậy, thì thôi vậy, thanh niên bây giờ không dễ quản lý, tôi sẽ không gây thêm phiền toái cho anh nữa."

"Ai du, vậy cảm ơn lắm!" Hạng Hạo Nhiên nâng cao giọng có chút khoa trương nói, "Nếu mặt mũi của tôi hữu hiệu như vậy, tôi có thể phiền anh một chuyện nữa không?"

"Anh cứ nói, cứ nói, khách khí làm gì?"

Hạng Hạo Nhiên lấy tay chỉ tờ báo trên bàn, "Có thể dừng loạt bài này không? Thuận tiện lên báo xin lỗi?"

Ngô Lương Chí nhìn thoáng qua tờ báo, hơi khó xử nói: "E rằng không được, loạt bài này đọc giả cực kỳ hoan nghênh, chúng tôi không thể để họ thất vọng được, lại nói chúng tôi cũng không có gì để tạ lỗi cả."

"Thật sự không thể ngừng sao?" Hạng Hạo Nhiên hừ mũi.

"Không thể." Ngô Lương Chí không khoan nhượng đáp.

"Hỏi lại anh một lần nữa, thật sự không thể ngừng, đúng không?" Giọng điệu Hạng Hạo Nhiên đã chẳng còn khách khí nữa. Hạng Hạo Nhiên tỏ thái độ không cho phép cự tuyệt, nhưng lại khiến Ngô Lương Chí nhất thời chột dạ.

Chẳng lẽ phía trên y có chống lưng? Nhưng nắm nhược điểm gì của tòa soạn chứ? Ngô Lương Chí không thể không nghiêm túc cân nhắc vấn đề này. Hắn xoa xoa tay, mắt nhìn chăm chăm tờ báo, dường như đang cân nhắc gì đó, cuối cùng lộ ra nụ cười giảo hoạt, nói: "Được rồi, mặt mũi của Hạng đội tôi vẫn phải nhường, dùng cũng được, nhưng tôi có đi đâu kiện."

"Nói thử nghe."

"Dùng tin tức án mạng liên hoàn trao đổi, anh thấy thế nào?"

"Ha ha, Ngô tổng biên quả nhiên khôn khéo đấy!" Hạng Hạo Nhiên dường như đã sớm đoán trúng hắn sẽ ra đi đâu kiện này, nhìn như đã có chuẩn bị, y quơ túi văn kiện trong tay nói, "Án mạng liên hoàn cục đã nghiêm lệnh kín miệng, tôi cũng không có can đảm nói lung tung, nhưng anh thấy dùng vụ án này trao đổi thì thế nào?"

Vừa nghe Hạng Hạo Nhiên nói thế, Ngô Lương Chí mới chú ý tới túi văn kiện trong tay y, hắn nghi ngờ tiếp nhận, mở ra xem một chút, sắc mặt đột nhiên đại biến, "Anh... Anh... Thế này là có ý gì?"

"Sao, anh nghĩ việc này không đủ nóng sao?" Khóe miệng Hạng Hạo Nhiên nhếch lên, cười lạnh nói, "Anh thật sự làm tôi bất ngờ quá, vốn dĩ tôi ôm tâm lý may mắn vào trong kho số liệu tìm kiếm một chút, không ngờ gõ đại danh của anh vào, quả thật có ghi chép."

"Đó đã là... đã là chuyện trước kia lâu lắm rồi, trách tôi nhất thời hồ đồ, không, không, là hiểu lầm." Ngô Lương Chí bắt đầu nói năng lộn xộn.

"Gọi gái! Bắt gian dân tại chỗ, chứng cứ vô cùng xác thực, đó cũng là hiểu lầm? Tôi biết năm đó anh nhất định nhờ vào quan hệ để che đậy vụ án, không công khai ra ngoài, nhưng người anh tìm còn chưa có gan tiêu hủy triệt để vụ án đâu." Hạng Hạo Nhiên mỉa mai lại nói, "Ngô tổng biên, anh làm báo, nếu đăng vụ án của anh lên mạng hoặc nói cho các đồng nghiệp của anh, anh nghĩ sẽ có hậu quả gì nhỉ?"

"Anh, anh là cảnh sát, sao có thể làm chuyện như vậy? Anh muốn uy hiếp tôi sao?" Ngô Lương Chí lau mồ hôi lạnh trên trán, cố gắng trấn định

trách mắng.

"Đúng, tôi đang uy hiếp anh đó!" Hạng Hạo Nhiên cắn răng, lạnh lùng trừng mắt với Ngô Lương Chí.

Cơ thể Ngô Lương Chí vô lực sụp lỵ lên ghế, khí thế hoàn toàn yếu đi. Hắn đương nhiên biết kết quả sẽ là gì. Nếu chuyện chơi gái bị phơi bày ra ánh sáng, tất cả mọi thứ của hắn đều bị hủy hết. Mà rút lại một bài báo, đơn giản chỉ giậm chân tại chỗ. Có thể nói lúc này hắn đã không còn đường sống để lựa chọn, hắn chỉ có thể ôm lòng không cam, ôm khuất nhục, bất đắc dĩ gặt đầu, tỏ vẻ đồng ý ngưng đưa tin.

Thấy đã đạt được mục đích, Hạng Hạo Nhiên liền đứng dậy bỏ văn kiện trên bàn vào túi, giơ vè phía Ngô Lương Chí, trào phúng nói: "Đừng nhụt chí, anh vẫn có thể tiến bộ."

Hạng Hạo Nhiên từ phòng làm việc của Ngô Lương Chí đi ra, đám người Hàn Ấn trong hành lang sớm đã chờ đến sốt ruột, vội vàng vây lấy, không chờ họ hỏi, Hạng Hạo Nhiên liền nhàn nhạt quăng một câu, "Không sao nữa đâu, trở về làm việc cả đi." Khi mọi người còn đang muốn hỏi rõ, y liền lạnh lùng bỏ lại một câu, rồi đi trước. Hạng Hạo Nhiên nói -- đối phó với ác nhân, cần biện pháp của ác nhân!

Lại nói về Ngô Lương Chí. Sau khi đám người Hạng Hạo Nhiên đi rồi, hắn rúc trong ghế giám đốc, hồi lâu không hề nhúc nhích. Điện thoại trên bàn vang lên vài hồi, hắn cũng không buồn nghe, mãi đến khi điện thoại di động trong túi vang lên, hắn miễn cưỡng lấy điện thoại di động ra, lướt mắt nhìn màn hình, cơ thể mới chịu rời khỏi lưng ghế dựa. Hắn nhanh chóng từ trong ngăn kéo lấy ra một cái gương, soi soi mặt. Phát hiện hắn trong gương sắc mặt uể oải, vẻ mặt mệt mỏi, nhất là trên cái đầu chỉ có vài cọng tóc, bị mồ hôi bết dính vào da đầu, thoát nhìn rất nhếch nhác. Hắn hoạt động cơ mặt, vuốt vài sợi sang một bên, tựa như người ở đầu kia điện thoại có thể nhìn thấy được vậy. Hắn nghe điện thoại, giọng điệu có chút bất mãn, "Alo, Băng Băng hả?"

"Là em, anh đang ở đâu?"

"Ở phòng làm việc."

"Em gọi vào điện thoại bàn của anh sao không ai nghe hả?"

"Anh, anh vừa về"

"Sao vậy? Cơ thể không khỏe sao? Nghe giọng anh có chút bất thường?"

"Không có, không có gì, có thể là gần đây công việc nhiều quá, có chút bực bội."

"Phải chú ý nghỉ ngơi nhé! Bớt làm lại chút, đừng hiếu thắng vậy, cơ thể của mình mà, mệt đến bệnh là toi."

Mãi đắm chìm trong tâm trạng uể oải, Ngô Lương Chí bỗng dưng được Cổ Băng Băng quan tâm như vậy, mũi đau xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, hắn cầm điện thoại di động, kích động đến nhất thời im lặng.

Thật ra Cổ Băng Băng chỉ buột miệng nói vậy thôi, không hề đặc biệt để ý đến hắn, cho nên cũng không tiếp tục quan tâm nữa, chuyển chủ đề tới mục đích của cuộc gọi này. "Ngày mai em phải về Bắc Kinh rồi, cảm ơn anh mấy ngày qua đã giúp em liên lạc với bên tuyên truyền, công ty rất hài lòng, đã gây thêm phiền toái cho anh rồi."

"Nào có, khách khí với anh làm gì. Buổi tối... Chúng ta 'hú hí' chút nhé?" Ngô Lương Chí dường như cảm giác được hy vọng nào đó, thanh âm cũng trở nên sung sướng hơn.

Ý của 'hú hí' này Cổ Băng Băng đương nhiên hiểu, trước kia mỗi lần khi Ngô Lương Chí hen ả, cũng luôn nói như vậy, nhưng hiện giờ nghe được hai chữ này, ả có cảm giác buồn nôn khó tả, ả gắng sức khắc chế bản thân, giọng điệu mềm mại nói: "Lần sau nhé, mấy ngày nay về cứ vội họp báo, mệt mỏi lắm, tối phải nghỉ ngơi cho khỏe."

"Chỉ ăn một bữa cơm, không có ý gì khác." Ngô Lương Chí chưa từ bỏ ý định, muốn quanh co gạt người ta ra rồi tính.

"Vốn phải là em mời anh, nhưng lần này quá mệt rồi, ngại quá. Có cơ hội anh đến Bắc Kinh, em sẽ mời anh ngay, giúp anh giới thiệu với mấy em gái xinh đẹp. Được rồi, không nói nữa, em có điện thoại gọi vào..."

"Alo, alo, em chờ chút..." Ngô Lương Chí mới hô vài câu, trong điện thoại chỉ còn lại một tràn tiếng tút dài. Bị Cỗ Băng Băng cúp điện thoại trước, Ngô Lương Chí trong cơn giận dữ hung hăng ném điện thoại di động lên bàn, thở hổn hển vài hơi, ánh mắt oán hận bắn tứ phía.

Trước đây vài ngày, Ngô Lương Chí ôm chờ mong ôn mộng uyên ương đến sân bay đón, nhưng tình thế Cỗ Băng Băng vừa đến không những thoảng cái đã bỏ đi ảo tưởng của hắn mà còn khiến hắn cảm giác mặc cảm tự ti sâu sắc. Được trợ lý, thợ trang điểm, tư vấn trang phục, vệ sĩ bảy tám người vây quanh Cỗ Băng Băng, như chúng sao vây quanh mặt trăng vậy. Mà Cỗ Băng Băng tú sắc chói mắt, rực rỡ chiếu rọi, đáng vẻ siêu sao. Cũng may Cỗ Băng Băng coi như nể mặt, từ chối xe công ty chuẩn bị cho ả, ng ồi vào xe Audi của Ngô Lương Chí. Trong xe tràn đầy mùi thơm mê người, bầu không khí lại có vẻ khá ngọt ngào. Cảm giác xa lạ vì chia cách, địa vị hoán đổi, khiến hai người trong thời gian ngắn đều cảm thấy có chút không quen, ngoại trừ một vài câu khách sáo hỏi thăm tình hình gần đây, thì không nói gì thêm nữa.

Ngô Lương Chí thỉnh thoảng thông qua kính chiếu hậu đánh giá Cỗ Băng Băng ng ồi phía sau, đáy lòng cảm thán cảnh ngộ đời người biến hóa cực nhanh. Mà tốc độ biến hóa loại này ở làng giải trí càng như hỏa tiễn lên trời, nhanh đến mức bạn không kịp dùng cách nhìn bình thường mà phán đoán được -- ngày hôm qua là nhân vật chính trong chủ đề dính đến scandal tình dục, chuyển ngày liền trở thành ngôi sao triển vọng, được vạn người sùng bái. Ngô Lương Chí coi như cũng là người trong giới, có đôi khi hắn cũng không hiểu nổi, rốt cuộc là phẩm vị của qu ần chúng có vấn đề, hay là tư duy của những người khởi xướng này có vấn đề.

Mặc kệ thế nào, cuộc đời Cỗ Băng Băng bây giờ đã trót lọt, đang từ từ đi lên đỉnh cao. Mà người ở loại cảnh giới này, trên người thường luôn mang theo khí chất cực đại, giống như phủ một qu ầng sáng chói mắt, dưới ánh sáng của nó, dung mạo và tinh thần cả người đều ở vào trạng thái tốt

nhất, tỏa ra mị lực tự nhiên khiến người ta khó ngăn được. Ngô Lương Chí cảm giác ngọn lửa đục vọng đang tích lại, đốt cháy hẳn không cách nào dùng lý trí để suy nghĩ. Rốt cuộc, khi ô tô sắp đến khách sạn, hẳn lấy hết dũng khí thử thăm dò nói: "Tôi 'hú hí'?"

"Không được, đã hẹn với ba mẹ rồi, tối sẽ về nhà ăn cơm." Cỗ Băng Băng một hơi cự tuyệt. Kỳ thật lúc ấy, bị từ chối trong lòng hẳn không khó chịu mấy. Hẳn biết giới này là một chiến trường cạnh tranh danh lợi, mà hẳn và Cỗ Băng Băng lúc trước chẳng qua là quan hệ liên quan và bị liên quan, lợi dụng và bị lợi dụng. Bản đã không còn giá trị lợi dụng, người ta cũng không nợ tình của bản, cho nên bị từ chối không tính là ngoài ý muốn, hẳn có thể thản nhiên đối mặt, thậm chí còn âm thầm tự giễu trong lòng.

Ta vốn hướng lòng về trăng sáng thế nhưng trăng lại chiếu về kênh rạch. Mà hiện giờ, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn liên tục trải qua cảm giác khuất nhục và thất bại chưa từng trải qua, bị đùa bỡn, bị trào phúng, bị cự tuyệt, chúng tụ họp ở ngực Ngô Lương Chí, lấp kín đến mức ngay cả hít thở hẳn cũng cảm thấy khó khăn.

Dần dần, tâm trạng phẫn nộ, đục vọng trả thù bắt đầu lan tràn ra khỏi cơ thể, càng lúc càng khó có thể tự kiềm chế. Hẳn nhắm mắt lại, cố gắng làm cho tâm trạng mình bình ổn, cuối cùng, hẳn mở mắt, lộ ra vẻ mặt sáng ngời mừng rỡ, dường như đã tìm được cửa phát tiết. Hẳn bần chần mở túi xách, từ giữa ngăn kếp lấy ra một xâu chìa khóa, mở ngăn kéo tầng cuối cùng của bàn làm việc, từ sâu bên trong tìm được một túi giấy. Mở ra, đổ xuống một USB màu đen.

USB là của Cỗ Băng Băng, bên trong ghi chép nhật ký tình dục của ả, cùng với ảnh chụp trộm gian tình. Năm đó Cỗ Băng Băng giao cho hẳn tư liệu thực tế, về sau cũng từng đòi lại hẳn, hẳn nói dối là đã tiêu hủy vì tiện ích của ả, Cỗ Băng Băng còn cảm động ở trên giường gắng sức làm thật tốt. Trên thực tế hẳn quả thật từng muốn hủy USB, nhưng phút cuối hẳn lại không nỡ. Bởi vì trong đó còn rất nhiều tin tức dữ dội chưa tuôn ra, đương nhiên hẳn cũng biết có người không chọc được, đặc tội không nổi, có lẽ những thứ kia sẽ vĩnh viễn không cách nào phơi bày ra ánh sáng, nhưng

hắn vẫn không nỡ, cuối cùng vẫn quyết định lén giữ lại USB. Lúc này, Ngô Lương Chí đưa USB trước mắt, lộ ra nụ cười quỷ dị, chậm rãi, hắn siết USB trong tay, càng siết càng chặt.

"Đĩ thối! Cắm vài cọng lông gà, liên tục cho mình thành phượng hoàng, hôm nay mà xác định với ông đây rồi!"

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 8.5

Từ tòa soạn trở về đội, Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn vừa vào cửa, nhân viên đơn vị chị Lưu liền tiến lên đón, vội vã nói: "Hai anh đi đâu thế? Doãn cục tìm các anh nhiều lần rồi, gọi điện thoại cho hai anh, một người tắt máy, một người không nghe."

"Đâu có cuộc gọi nào." Hàn Ấn nhìn điện thoại di động nói. Hạng Hạo Nhiên sờ túi quần, "Có thể rơi trong phòng làm việc rồi. Ông ấy có nói chuyện gì không?"

"Không nói, nhưng mà giọng điệu có chút không ổn lắm, hai anh mau qua đó đi." Chị Lưu thúc giục nói.

Phòng làm việc Doãn cục. Doãn Chính Sơn tay cầm một tờ báo đi qua đi lại trong phòng, thấy hai người tiến đến, ném tờ báo lên bàn, "Nhìn xem cậu làm chuyện tốt gì nè!" Nói xong tức giận xoay người ngó vào bàn làm việc.

Hạng Hạo Nhiên kịp hiểu ra Doãn Cục đang bức chuyện gì, nặn ra nụ cười, giả vờ dừng dừng nói: "Mấy thứ báo chí viết mà ngài cũng tin?"

"Tôi tin hay không có ích gì, mấu chốt là có người tin." Doãn cục tức giận nói, "Được rồi, không nhiều lời với cậu nữa, phía cục đã quyết định cho hai cậu rút khỏi vụ án này, cậu mau đưa tư liệu bàn giao cho tổ chuyên viên tỉnh, vụ án bây giờ họ sẽ chủ đạo. Về phần sắp xếp cho các cậu, chờ nghiên cứu xong sẽ thông báo cho các cậu."

"Doãn cục, ngài đã đồng ý vụ án này của tôi không ai được đụng vào! Bây giờ ngài dựa vào cái gì giao nó cho người khác?" Hạng Hạo Nhiên khó có thể tiếp nhận được quyết định của cục, trừng to mắt lớn tiếng chửi vãn.

"Dựa vào cái gì? Dựa vào tám mạng người đã chết, các cậu ngay cái rắm của hung thủ của sờ không tới được. Dựa vào tình hình rối tung rối mù này, còn chưa đủ sao? Lại nói, giao vụ án cho ai, là việc tôi có thể quyết định được sao?" Doãn cục cũng không khách khí, gay gắt đáp trả.

Lúc này, Hàn Ân đứng một bên, thấy hai người đối qua đối lại, cũng không dám chen vào, đành phải thành thật đợi tại chỗ. Bị Doãn cục đâm trúng chỗ đau, Hạng Hạo Nhiên hơi thẹn quá hóa giận, y đập giấy chứng nhận và súng lên bàn, "Các ngài không phải muốn tìm một kẻ gánh tội thay sao? Ông đây không làm được đâu, không h ầu hạ nữa!"

Hạng Hạo Nhiên nói xong, xoay người li ền đi, tay vừa sắp đưng tới nắm cửa, nghe được Doãn cục rống một tiếng to, "Cậu đứng lại cho tôi! Thằng khốn! Tôi b ồi dưỡng cậu nhi ều năm như vậy, nhân nhượng, bảo vệ cậu đủ đường, kết quả cậu h ồi báo tôi một cách vô trách nhiệm như vậy. Gặp chút chuyện không vừa ý li ền quẳng gánh, cậu còn là một thằng đàn ông không? Cậu xứng đáng với tôi không? Xem như mất tôi mù r ồi."

Bị một kích này của Doãn cục trưởng, Hạng Hạo Nhiên sững sờ, nhất thời chẳng biết tiến lùi thế nào. Doãn cục che ngực, thở dốc vài hơi, xem ra đã tức giận quá chừng. Ông ta thả thấp giọng nói: "Lại đây." Thấy Hạng Hạo Nhiên còn do dự, li ền tăng thêm giọng, "Lại đây!"

Hạng Hạo Nhiên cũng sợ ông già giận quá tắt thở, lê bước chậm rãi đi trở về "Lấy về đi..." Doãn cục hất cằm, ý bảo y lấy lại thẻ chứng nhận và súng trên bàn, "Mau lấy về đi!"

Hạng Hạo Nhiên ch ần ch ờ lấy về thẻ chứng nhận và súng, Doãn cục mới dịu giọng, thành khẩn nói: "Nói thật, vụ lùm xùm này bất kể là thật hay giả, ảnh hưởng cũng rất xấu, hơn nữa bây giờ lãnh đạo thành phố và toàn bộ bách tính có ngàn vạn ánh mắt nhìn chòng chọc chúng ta, áp lực phía cục rất lớn, nếu không xử lý sẽ toi đấy, cho nên chú cháu Quách thị mới đề xuất lên trên tạm thời đình chỉ công tác của các cậu, được phần lớn người trong cục hưởng ứng. Kỳ thật về mặt đạo lý, vì sự kiện này mà tạm thời đình chỉ công tác của các cậu, không xem là quá mức. Nhưng mà Đình cục trong lòng cũng hiểu rõ, đây là chú cháu Quách thị nhân cơ hội chính

các cậu, hơn nữa hẳn cũng không cam lòng để hai cậu trêu chọc, cho nên quyết định sau cùng là cho hai cậu rút khỏi vụ án." Doãn cục cố ý tăng giọng ở câu sau cùng, "Nghe rõ chưa? Chỉ là cho hai cậu rút khỏi vụ án, chứ không nói đình chỉ chức vụ các cậu, các cậu chính là chi đội trưởng và trợ lý đội trưởng của chi đội cảnh sát, mặc dù án mạng liên hoàn các cậu không thể đụng vào, nhưng mỗi một hiện trường phát hiện án ở thành phố này, các cậu vẫn có quyên tiến vào. Bây giờ các cậu hẳn đã hiểu được nỗi khổ tâm của tôi và Đinh cục rồi chứ?"

Doãn cục nói thế khiến Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn cảm kích không biết nên biểu đạt thế nào, chỉ ra sức gật đầu, "Dạ hiểu! Dạ hiểu!"

Doãn cục trừng mắt nhìn Hạng Hạo Nhiên, giận hờn nói: "Hiểu rồi thì đừng phí thời gian nữa, không phải cậu rất tin tưởng phân tích của thầy Tiểu Hàn sao? Vậy hai cậu cứ đi thăm dò theo suy nghĩ kia đi!" Doãn cục dừng một chút, dặn dò, "Nhưng có một điểm, cậu phải nhớ kỹ, nếu phát hiện tình huống phải kịp thời báo cáo, dù sao tất cả mọi người đều vì giải quyết vụ án."

"Dạ. Yên tâm, tôi nhất định sẽ xử lý theo lời ngài." Hạng Hạo Nhiên gật mạnh đầu, sau đó 'ngơ ngẩn' nhìn Doãn cục.

"Cửa này xem như đã gượng qua rồi, thằng nhóc cậu đừng có gây chuyện cho tôi nữa, biết chưa? Được rồi, mau về đi, bàn giao cho đảng hoàng." Thấy Hạng Hạo Nhiên không nhúc nhích, Doãn cục tức giận hỏi, "Cậu còn chuyện gì nữa?"

"Tôi, tôi bây giờ muốn đặc biệt hôn ngài một cái."

"Cút mau!" Từ chỗ Doãn cục đi ra, Hạng Hạo Nhiên vội vàng bàn giao vụ án cho tổ chuyên viên tỉnh. Có Doãn cục dặn dò, trong lòng y bình thản hơn, trước khi chia tay còn dặn dò Hàn Ấn quay về phòng làm việc đừng nói lung tung, còn dặn tối sẽ cùng anh theo dõi nơi ở của Lâm Hoan.

Nhìn bóng lưng vội vàng của Hạng Hạo Nhiên, vẻ mặt Hàn Ấn phức tạp, đứng tại chỗ, hồi lâu mới di chuyển chân. Anh chưa về phòng làm việc ngay, mà đi thang bộ lên phòng đọc sách lầu sáu. Anh cần một môi trường

an tĩnh, suy nghĩ một vài vấn đề. Đó là vấn đề anh vẫn không muốn đối mặt, hiện giờ không thể không nghiêm túc cân nhắc, vì "người đó", tình nghi càng lúc càng lớn. Nếu lúc trước nổi nghi ngờ người đó chỉ lóe lên trong đầu anh, thì hiện giờ nó càng thêm rõ ràng -- Hạng Hạo Nhiên có thể là một cảnh sát chấp hành tư hình trong đêm tối không? Hàn Ấn lần đầu tiên nghi ngờ Hạng Hạo Nhiên, là từ khi y bịa chứng cứ vắng mặt tại hiện trường "Án Liễu Thuần", mặc dù sau đó đã tìm được đáp án từ chỗ Lão Từ, cũng nghe Lão Từ kể nỗi khổ tâm của y, nhưng trong lòng Hàn Ấn vẫn âm thầm xem xét y.

Quanh năm suốt tháng đối mặt với những linh hồn tham lam đọa lạc này, có phải y sẽ cảm thấy áp lực không? Y dốc hết sức, dùng cảm quan mình, diệt trừ tất cả tội ác, là đang làm tròn trách nhiệm của một cảnh sát, hay đang phát tiết tức giận ở đáy lòng? Y khiến cho bọn tội phạm ở thành phố này nghe thấy đã sợ mất mật, y quét sạch mọi khói mù có thể nhìn thấy được, y giúp tất cả lão bách tính rửa sạch oan khuất, khôi phục chân tướng, nghề này khiến y trở thành thần bảo hộ của thành phố, y tự hào và thỏa mãn vô tận, nhưng cuối cùng lại không thể bảo vệ tốt người vợ gần bên y nhất. Có khi nào y nghi ngờ chính bản thân không? Nghi ngờ sự nghiệp này không? Có khi nào niềm tự hào của y sẽ biến thành chán nản không? Có khi nào tín ngưỡng của y sẽ sụp đổ không? Có khi nào y sẽ chán ghét lễ nghi rườm rà tuân theo chứng cứ này, ngược lại dựa vào một bộ tiêu chuẩn của mình để trừng ác, tìm không được tội nhân đã thương tổn Liễu Thuần, vậy thì hãy giết chết tất cả tội nhân!

Đây chỉ là phán đoán của Hàn Ấn có chứa chút bệnh nghề nghiệp khi đó, không có bất kỳ chứng cứ ủng hộ nào, Hàn Ấn cũng chưa bao giờ cố hết sức đi sưu tập chứng cứ. Nhưng bây giờ, từng việc từng việc một, mỗi một chuyện xảy ra trước mắt, những phán đoán đó dường như đang chuyển biến thành khả năng. Cái chết của Liễu Thuần nhất định khiến Hạng Hạo Nhiên đau đớn sâu sắc, lật đổ sự nhiệt thành với nghề này, sự lạnh lùng của y chính là ngưng kết từ mệt mỏi và thống khổ. Mà đồng thời cái chết của Liễu Thuần cũng đã khuấy động sâu sắc đến thần kinh đạo đức của y, khiến y cảm thấy tội lỗi và áy náy trước nay chưa từng có, vì vậy khoảng thời gian ngoại tình mới mẻ kích thích trước đây, liền trở thành một tỳ vết trên tín ngưỡng đạo đức của y, y không dám đối mặt với Lâm Hoan, kỳ thật

là đang sợ đối mặt với mặt tối tăm của bản thân. Y nhất định sẽ chán ghét bản thân, mà loại chán ghét này có khi sẽ chuyển hóa thành oán hận với Lâm Hoan, vì vậy y dùng phương thức quấy rối điện thoại để trừng phạt Lâm Hoan?

Còn một vấn đề nữa, Hàn Ấn cứ suy nghĩ mãi, nhưng không có đáp án. Tại sao hung thủ lại bỏ qua anh? Chẳng lẽ là vì câu 'Tôi là cảnh sát' cuối cùng kia của anh? Hàn Ấn cũng không rõ tại sao mình lại thốt ra câu nói kia trong lúc bối rối, tóm lại câu nói kia thực sự đã cứu anh một mạng. Có khi nào là vì hung thủ tự nhận chung đồng loại cảnh sát, đầu tư ác dương thiện, kẻ chính nghĩa, vì vậy động lòng trắc ẩn? Hoặc y không hạ thủ là vì bản thân y chính là một 'cảnh sát'? Còn nữa, tại sao Hạng Hạo Nhiên phải đi điều tra anh? Là đang nghi ngờ anh, hay đang muốn dò thăm mắt của cảnh sát, hoặc đang tính toán mọi cách muốn tìm một kẻ chịu tội thay?

Mặt khác, lúc này một chuyện xảy ra xoay quanh án mạng liên hoàn, đã gần như đề đố Hạng Hạo Nhiên, một mặt y không muốn ai biết đến đã dần lộ rõ. Từ miệng Lâm Hoan biết được, trong lúc Hạng Hạo Nhiên làm việc trước giờ đầu tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc, khi phá án chưa bao giờ có hành vi vượt ranh giới, mà lúc này đây y biết pháp lại phạm pháp, còn sử dụng nhân viên cải tạo đã được phóng thích để phá giải kho số liệu của phòng cảnh sát tỉnh. Loại phương pháp xử án này đã vượt xa quy tắc thông thường, đến tột cùng là nhất thời xúc động, hay là một loại bản tính không che giấu được? Hơn nữa câu "Đối phó kẻ ác, cần biện pháp của kẻ ác" kia! Lúc vừa nghe Hàn Ấn đã lạnh toát người, đây không phải là câu mà một cảnh sát quang minh chính đại nói ra, đây là lời của một sát thủ căm ghét thế tục!

Xâu chuỗi một loạt các sự kiện lại, Hạng Hạo Nhiên quả thực có tiềm chất tâm lý nhiều sóng tiến tới sát nhân biến thái. Hàn Ấn cảm thấy mình không thể ngồi yên nữa, giải quyết vấn đề này nhờ hành động, dựa vào chứng cứ. Thời gian cấp bách, Hàn Ấn không cách nào ung dung xem xét quá trình phát triển của Hạng Hạo Nhiên, chỉ có thể bắt tay từ án Liễu Thuần trước. Lời Lâm Hoan nói chưa chắc đáng tin, người đang rơi vào lưới tình, việc gì cũng làm ra được. Chỉ là thời gian trôi qua lâu vậy rồi, ghi chép của khách sạn có còn không? Khách sạn bình thường vì tiện

thống kê, đối với lịch sử tư liệu khách hàng có lẽ sẽ bảo lưu lại lâu hơn, nhưng video theo dõi thì rất khó nói.

Quả nhiên trong lịch sử khách hàng của khách sạn Hạng Hạo Nhiên và Lâm Hoan mượn phòng, đã tra được lịch sử họ vào ở, nhưng video theo dõi đã sớm bị xóa mất. Việc này chỉ có thể chứng thật đêm đó họ đã từng vào ở, trong khoảng thời gian đó Hạng Hạo Nhiên có rời đi hay không vẫn không cách nào chứng thật. Được rồi, tạm dựa vào lời Lâm Hoan làm chuẩn! Vậy kế tiếp phải đi đâu tra gì đây? Hàn Ấn cảm thấy mờ mịt. Đây có lẽ là sự khác biệt giữa nhà lý luận và nhà thực tiễn, lên tiếng lý luận luôn dào dạt phong phú, vào thực tế làm sẽ bị cảm giác lực bất tòng tâm, không chỗ xuống tay. Nhất là đối mặt với nhân vật thần tượng của giới cảnh sát, bạn phải đi đâu tra thế nào?

Trở lại trụ sở chi đội, từ trên xe bước xuống, Hàn Ấn bất ngờ phát hiện cửa ký túc xá chi đội hóa ra có máy quay, lại nhìn về phía cửa trụ sở, cũng nhìn thấy một máy quay, Hàn Ấn chợt nảy ra sáng kiến. Hạng đội từ sau khi xảy ra án mạng liên hoàn, về căn bản ngày đêm đều ở lại đội, chỉ thỉnh thoảng mới về nhà thay quần áo. Hạng đội quả thật rất để ý đến bên ngoài, bất kể sắc mặt nhợt nhạt cỡ nào, vẻ mặt mệt mỏi cỡ nào, trên người y luôn có mùi hương sạch sẽ thanh mát, quần áo cũng luôn phẳng phiu, nhất là giày da lúc nào cũng sáng bóng, như là một loại chứng bệnh cưỡng ép. Tóm lại, mặc kệ y về nhà thay quần áo, hay ra ngoài làm việc, máy quay cửa chính và cửa sân đều sẽ ghi lại thời gian y ra vào.

Hàn Ấn đi tới phòng quan sát của bảo vệ, nói dối rằng xe mình bị trộm trong viện, muốn xem máy theo dõi của cửa chính và cổng viện. Các đồng chí của phòng bảo vệ đầu tiên là tỏ vẻ thông cảm, sau đó áy náy nói máy theo dõi của khu vực đó đã hỏng.

"Hỏng khi nào?" Hàn Ấn hỏi.

"Khoảng hơn một tháng rồi." Bảo vệ nhớ lại một chút nói, "Có một ngày trời mưa sét đánh, cháy hỏng đường dây, theo đó máy quay cũng bị đốt hư."

"Sao không sửa?"

"Sửa chứ! Nghe lãnh đạo nói, vừa vặn thiết bị theo dõi này của chúng tôi bị hỏng, vội vàng nhân cơ hội này đổi mới toàn bộ, báo cáo đã sớm gửi tới Hạng đội rồi, nhưng vẫn chưa phê duyệt." Bảo vệ nói xong lại bổ sung, "Có thể là thời gian này quá bận rộn, anh ấy chưa có thời gian lo mấy việc này."

Hàn Ấn ra khỏi phòng quan sát, vừa đi trong hành lang vừa cân nhắc. Công việc Hạng Hạo Nhiên quá bận rộn, không rảnh bận tâm thay đổi thiết bị theo dõi thì có thể hiểu được. Nhưng sao lại đúng thời điểm như vậy, cứ một mực phát sinh trước khi xảy ra án mạng liên hoàn không lâu? Phương diện này có thể có nhân tố con người làm ra không.

Tối nay, hung thủ chắc chắn sẽ gây án, hắn sẽ trừng phạt tội "Dâm", hay "Hai Lưỡi"? Nếu Hạng đội là hung thủ, y sẽ vượt qua bản thân thế nào để gây án? Y có giết cả mình và Lâm Hoan không? Từ khi chia tay Hạng Hạo Nhiên đến giờ, trong đầu Hàn Ấn bắn ra vô số câu hỏi, mà đáp án có lẽ sẽ công bố ngay đêm nay!

Hạng Hạo Nhiên và tổ chuyên viên sở tỉnh đã bàn giao xong vụ án, liền trở lại phòng làm việc ngày thường, trên bàn đặt một bản báo cáo, Hạng Hạo Nhiên nhìn chăm chăm nó, vẻ mặt có chút phức tạp. Báo cáo trên bàn kỳ thật cũng có liên quan đến án mạng liên hoàn, nhưng Hạng Hạo Nhiên vẫn chưa chuyển giao cho tổ chuyên viên sở tỉnh, vì đó là bản báo cáo điều tra Hàn Ấn. Đúng vậy, y "từng" nghi ngờ Hàn Ấn! Hàn Ấn khi xảy ra vụ án đầu tiên đã chủ động tìm y, đưa ra suy luận hung thủ có khả năng là một sát thủ biến thái liên hoàn, hơn nữa nhanh chóng ứng nghiệm, điều này không khỏi làm cho người ta sinh ra hoài nghi.

Đầu tiên từ thời gian. Vụ án xảy ra sau hai tháng Hàn Ấn trở lại Xuân Hải công tác, mà trước đó mấy năm thành phố này cho tới giờ không hề xảy ra vụ án nào biến thái như thế. Vậy Hàn Ấn có động cơ gây án không? Hạng Hạo Nhiên đã xem trang web của trường cảnh quan tỉnh, tìm tòi các mặt động cơ, thông tin liên quan đến Hàn Ấn không nhiều lắm, nhưng khiến y bất ngờ biết được cảnh ngộ rắc rối của nhà tâm lý học tội phạm ứng dụng như Hàn Ấn. Trung Quốc là một quốc gia có chế độ tử hình, phần lớn những tội phạm có thể nghiên cứu từ khi bị bắt đến khi chấp hành

xử bản khoảng cách thời gian cũng không dài. Mà trong khoảng thời gian này, cảnh sát ở địa phương xảy ra án luôn bị chú ý cao độ khắp nơi, không được phép có nửa điểm sơ xuất. Một khi nảy sinh, đối với cảnh sát địa phương thậm chí hình tượng của cả khu vực đều sẽ sinh ra ảnh hưởng không tốt, cảnh sát dưới đủ loại áp lực cũng không rảnh phối hợp với chuyên viên để nghiên cứu tâm lý gì đâu.

Không tiếp xúc được với bản chất vụ án, khuyết thiếu cơ hội trao đổi trực diện với kẻ phạm tội, nghiên cứu phân tích vụ án và kẻ phạm tội không đủ hoàn toàn, không đủ ăn khớp, khiến phương diện ứng dụng của tâm lý học phạm tội trong nước nhiều năm nay về căn bản chỉ dùng tham khảo lý luận phương tây là chính, khuyết thiếu nghiêm trọng tổng kết nghiên cứu bản thổ hóa. Điều này cũng dẫn đến đơn vị cơ sở cảnh sát khi hợp tác với nhân viên nghiên cứu khu vực, luôn ôm thái độ xét nét, khinh thường, không tin tưởng.

Vì vậy Hạng Hạo Nhiên không nhịn được nghĩ đến, đối với một nhà tâm lý học phạm tội trẻ tuổi tràn đầy tự tin, đầy ngập chí hướng, hẳn sẽ là một nỗi hoang mang không nhỏ phải không? Vậy Hàn Ấn có thể sinh ra tâm lý nghịch phản, muốn chứng minh bản thân, tiến tới khiêu chiến cảnh sát không? Đương nhiên, động cơ này thoát nhìn có chút đương nhiên, song cũng khiến cưỡng lăm, vậy có khả năng vì bị kích thích nào đó, khiến trong lòng cậu ta sinh ra nhiều sóng, tiến tới dựa vào phạm tội để phát tiết hoang mang không?

"Hoài nghi từng cá nhân", là từng thời khắc đều phải duy trì tính cảnh giác. Nhưng hoài nghi đồng nghiệp của bạn, hoài nghi người cùng thân phận cảnh sát, vậy càng phải cẩn thận hơn. Nghề cảnh sát này tính nguy hiểm chắc chắn hơn hẳn nghề của cậu ta, cho nên càng phải để ý tinh thần hợp tác tập thể, không tin tưởng lẫn nhau làm sao có thể yên tâm giao tính mạng vào tay nhau. Trong lòng Hạng Hạo Nhiên hiểu rõ, làm cảnh sát khi bạn phải nghi ngờ bạn mình, tốt nhất nên âm thầm chút, phải có chứng cứ đầy đủ, đừng để đến cuối cùng kết thúc khó xử, làm cho uy tín của mình mất sạch, cho nên y liên cố gắng tránh giao phong chính diện cùng Hàn Ấn, ngược lại âm thầm thu thập chứng cứ.

Hạng Hạo Nhiên không phải Hàn Ẩn, không đưa ra được nhiều lý luận, nhưng y có tổng kết của y, mà tổng kết này phần lớn nguồn gốc từ thực tiễn, cùng với trực giác tích lũy dựa vào kinh nghiệm trong thực tiễn. Chúng giống với lý luận của Hàn Ẩn. Chính như Hàn Ẩn từng nói, nhân cách biến thái hình thành cần một quá trình, mà trong quá trình này nhất định đi đôi với đủ loại đau khổ. Vì vậy Hạng Hạo Nhiên tìm kiếm trong những trải nghiệm cuộc sống của Hàn Ẩn, tìm kiếm nhân tố có khả năng làm nhiễu tâm lý của anh. Song, lúc đó đây chỉ là một ý nghĩ mơ hồ, chân chính thúc đẩy y hành động, là vì một cú điện thoại của Khúc Chí Cường.

Khúc Chí Cường gọi điện thoại cho y là muốn ca ngợi Hàn Ẩn, vì Hàn Ẩn đã giúp hắn giải quyết một nhiệm vụ giải cứu kẻ muốn tự tử. Khúc Chí Cường còn đặc biệt nhắc tới, Hàn Ẩn dùng câu chuyện lận đận của bản thân, cuối cùng đã cảm động được kẻ tự tử. Khi Hạng Hạo Nhiên nghe xong câu chuyện của Hàn Ẩn do Khúc Chí Cường thuật lại, đột nhiên cảm thấy dường như đã đánh hơi được sự khác thường nào đó, vì vậy liền ủy nhiệm Khúc Chí Cường âm thầm đi điều tra mọi thứ về Hàn Ẩn, mà Khúc Chí Cường cũng đã hoàn thành rất tốt nhiệm vụ. Bản báo cáo đi điều tra Hàn Ẩn này của Khúc Chí Cường làm vô cùng tường tận: Gia đình quanh năm sống riêng ở hai nơi, ba cũng từng là cảnh sát, công tác tỉnh ngoài, mẹ là quản lý đại sảnh của khách sạn cao cấp duy nhất tại Xuân Hải năm đó. Bởi vì tính chất công việc của ba, một năm cũng không về nhà được mấy lần, cuộc sống Hàn Ẩn lúc nhỏ là ở cùng mẹ, mẹ anh trên thực tế đã trở thành người thay thế tình thân duy nhất cho anh, cho nên Hàn Ẩn từ nhỏ đã nuôi thành tính cách tinh tế, nhạy cảm, rụt rè, khá có khuynh hướng theo tính của con gái. Kinh nghiệm nói cho Hạng Hạo Nhiên, kẻ phạm tội trí tuệ cao có năng lực tổ chức, tính cách tinh tế, nhạy cảm tuyệt đối không thể thiếu.

Hạng Hạo Nhiên đặc biệt chú ý trong báo cáo miêu tả mẹ anh, vì giả thiết tâm lý Hàn Ẩn sẽ sinh ra nhiều sóng, bà ấy rất có thể là một nhân tố quan trọng. Mẹ của Hàn Ẩn dung mạo xinh đẹp, khí chất xuất chúng, điểm này người chung quanh cho tới bây giờ mỗi khi nhắc tới vẫn còn khen ngợi không thôi. Nhưng mẹ của anh cũng là người cực kỳ hư vinh, đối với quần áo trang phục đắt tiền có mê luyện gần như bệnh hoạn, hơn nữa vì làm việc tại khách sạn cao cấp quanh năm tiếp xúc với người nước ngoài, bà ấy vô cùng hướng tới cuộc sống nước ngoài xa xỉ.

Dưới yêu cầu năm lần bảy lượt của bà ta, năm Hàn Ấn sáu tuổi, ba Hàn Ấn từ chức cảnh sát trở lại thành phố làm ăn. Trước đó, ông ấy không hề có kinh nghiệm về buôn bán, kết quả chưa tới hai năm đã thua lỗ hết tiền tích góp trong nhà, thậm chí ngay cả nhà cửa cũng góp vào. Cả nhà Hàn Ấn từ nhà lầu chuyển sang nhà trệt, cuộc sống chuyển biến bất ngờ, mà đã rét vì tuyết lại giá vì sương ở chỗ, mẹ anh lúc này đưa đơn ly hôn với ba anh, hơn nữa nhanh chóng theo một ông già hơn bà ta ba mươi tuổi đi Nhật Bản. Hạng Hạo Nhiên có thể tưởng tượng được, việc này gần như là đá kích liên tiếp trong thời gian đó, đối với một tâm linh bé nhỏ sẽ gây thương tổn thế nào.

Sau đó, Hàn Ấn trở nên lặng lẽ ít nói, không thích kết bạn với ai, bước đi luôn cúi đầu, hàng xóm chào hỏi cũng không để ý, thỉnh thoảng có người hỏi anh tin tức về mẹ, anh luôn dùng ánh mắt thù hận trả lời. Tất cả những việc này mãi đến khi mẹ kế anh là Thẩm Hiểu Mẫn xuất hiện mới dịu đi. Thẩm Hiểu Mẫn và ba Hàn Ấn là bạn học từ nhỏ, sau khi kết thúc một đoạn hôn nhân bất hạnh giống nhau, mang theo một cô gái lớn hơn anh 1 tuổi cùng ba anh kết hợp. Thẩm Hiểu Mẫn là một người vô cùng tốt, tâm địa bà ấy thiện lương, siêng năng hiền lành, xem Hàn Ấn như con ruột. Không cách nào hiểu tường tận được bà ấy tới cùng vì gia đình này đã nỗ lực vất vả đến thế nào, tóm lại sau một thời gian ngắn, trên mặt Hàn Ấn và ba một lần nữa tràn ngập nụ cười, hàng xóm láng giềng cũng có thể thường xuyên chứng kiến cảnh tượng ấm áp gia đình bốn người cùng nhau tản bộ.

Có lẽ có hậu cần mạnh mẽ là Thẩm Hiểu Mẫn, việc làm ăn của ba Hàn Ấn dần dần có khởi sắc, bắt đầu càng làm càng lớn, Hàn Ấn cũng từng bước thuận lợi thi đậu vào trường cấp hai trọng điểm, trung học trọng điểm, cho đến đại học. Theo hàng xóm xung quanh đó nói, khi viết nguyện vọng đại học, Hàn Ấn và ba anh từng tranh chấp một phen. Ba anh kiên quyết phản đối anh ghi danh vào trường cảnh sát, hơn nữa còn là chuyên ngành tâm lý học phạm tội. Từng làm cảnh sát, ba anh biết nghề này khổ cực, ông không muốn con trai lại phải mang nỗi cực này, hơn nữa học đơn vị cơ sở tâm lý học phạm tội rất khó tìm việc làm. Song cuối cùng Hàn Ấn vẫn bướng bỉnh ghi danh vào ngành Nghiên Cứu Và Phân Tích Tâm Lý Tội Phạm của đại học Cảnh sát dưới ánh mắt khó hiểu của gia đình.

Gia đình không hiểu, Hạng Hạo Nhiên lại có thể hiểu được lựa chọn của Hàn Ấn. Mặc dù sự xuất hiện của Thẩm Hiểu Mẫn đã xoa dịu tâm trạng áp lực và lo âu của Hàn Ấn, nhưng vẫn chưa chữa hết gốc bệnh trong lòng anh. Điểm này dựa trên tiêu chuẩn anh chọn bạn gái có thể nhìn ra. Trong lúc học đại học, anh từ chối sự theo đuổi của các nữ sinh xinh đẹp như hoa, mà chọn Vương Mạn mộc mạc tướng mạo bình thường. Nguyên nhân trong đó kỳ thật rất đơn giản, anh chán ghét những cô gái xinh đẹp trang điểm dày, trên người họ đều có bóng dáng của mẹ anh, sự phản bội của mẹ anh từ đầu đến cuối luôn là một lần sẹo trên ngực anh. Anh chọn ngành tâm lý học phạm tội này, kỳ thật là vì anh ý thức được bản thân tồn tại vấn đề về mặt tâm lý, thậm chí có khả năng anh khi đó đã từng có ảo tưởng bạo lực, anh tin rằng học tập có thể trị hết bệnh của mình.

Đáng tiếc mối tình của cô bé lọ lem và hoàng tử này không mang đến vận may cho Hàn Ấn, ngược lại còn tạo thành trùng kích lớn hơn trong lòng anh. Lần đó, cung điện tinh thần của anh đã hoàn toàn sụp đổ -- Bạn gái Vương Mạn, mối tình đầu của anh sau khi bị cưỡng hiếp đã nhảy lầu tự sát. Bạn học của anh kể, khi đó anh đã hoàn toàn suy sụp, thậm chí nhiều lần nảy sinh ý định tự tử. Dưới sự che chở của gia đình, Hàn Ấn mới miễn cưỡng hoàn thành bài vở, từ chối lời mời ở lại giảng dạy của phía nhà trường, nhận lời mời đến trường cảnh quan tỉnh dạy học.

Sau khi Hạng Hạo Nhiên nhận được báo cáo đọc tới đọc lui, trái tim chìm xuống thật sâu. Qua mấy ngày chung sống, y đã nảy sinh một loại yêu thích bất giác với Hàn Ấn, y thích sự ẫn nhẫn kiên cường và thái độ nhìn như chân thành của anh. Càng hiểu nhiều về Hàn Ấn, càng cảm thấy thật ra họ là người cùng một đường. Cho dù là nụ cười của Hàn Ấn, hay sự lạnh lùng của anh, đều ẩn giấu mặt nạ thống khổ, y có một loại cảm giác gặp được tri kỷ. Mà bản báo cáo đi điều tra của Khúc Chí Cường, lại rõ ràng cho thấy mặt tâm lý của Hàn Ấn quả thực tồn tại chỗ thiếu hụt -- Thiên tài và kẻ điên chỉ cách một đường chỉ mỏng, vậy tâm lý biến thái và nghiên cứu tâm lý biến thái có thể khác biệt bao xa đây? Nietzsche từng nói, khi bạn nhìn xuống vực sâu, vực sâu đã nhìn lại bạn rồi.

Luôn đứng ở góc độ của kẻ biến thái để nghiên cứu tâm lý, thời gian dài có thể khó bề rút ra, có thể bị đồng hóa không? Hơn nữa còn là một

người bản thân mang tâm lý không đủ khỏe mạnh. Và lại, cho tới nay, toàn bộ giải thích về hung thủ đều đến từ phân tích của Hàn Ấn, mà hành vi của hung thủ lại phức tạp, chuyên nghiệp và quái gở như thế, Hàn Ấn đâu có thể từ từ phá giải, đến tột cùng là vì nghiệp vụ của anh xuất chúng, hay anh căn bản muốn mượn thân phận chuyên gia, từng chút một tuyên dương lý luận của bản thân (hung thủ) cho người trăn đây? Thậm chí, ngay cả ngay cả việc gặp phải hung thủ, dường như cũng do một tay Hàn Ấn bày ra. Hung thủ giết chết nhiều người như vậy, tại sao lại bỏ qua anh? Tại sao bị chiếc xe chạy tốc độ cao đụng trúng, lại chỉ tổn thương chút gân cốt? Đương nhiên, bây giờ nhìn lại, Hạng Hạo Nhiên nghi ngờ Hàn Ấn tiến tới đi điều tra toàn diện là việc cần thiết, nhưng trên thực tế cũng đã lãng phí không ít thời gian.

Lúc đó, sau khi y xem qua báo cáo của Khúc Chí Cường, lại âm thầm phái người theo dõi thời gian Hàn Ấn trưởng thành, mãi đến khi Đỗ Thiện Ngưu bị giết, nhân viên theo dõi đã chứng thật chứng cứ vắng mặt của Hàn Ấn, mới nghi ngờ của y mới hoàn toàn giải trừ. Lúc này, bản báo cáo đặt trên bàn kia, Hạng Hạo Nhiên nghĩ nên xử lý thế nào. Không giao cho tổ chuyên viên sở tỉnh, chính là không muốn Quách Đức Thanh biết, nếu không sẽ bị hấn lợi dụng, có khả năng tạo thành ảnh hưởng không tốt cho Hàn Ấn; Lại nói, nếu để Hàn Ấn biết sự tồn tại của bản báo cáo này, anh sẽ có phản ứng gì cũng không biết được, vụ án đã tới thời khắc mấu chốt, lúc này gây thêm phiền toái sợ rằng sẽ bất lợi cho việc đi điều tra.

"Tới cùng có nên nói cho Hàn Ấn hay không đây?" Hạng Hạo Nhiên nhất thời còn chưa quyết định được.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 9.1 - Sao Băng Lặn

22 giờ 5 phút, ngày 17 tháng 9 dương lịch, 28 tháng 7 âm lịch. Qua báo chí thổi phồng, Lâm Hoan càng tự nhận mình có khả năng bị hung thủ lựa chọn. Dựa theo lời cô nói, bây giờ cô là tên Tiểu Tam nổi tiếng nhất thành phố Xuân Hải. Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên hiện giờ đều đã rút khỏi vụ án, không cần tham gia phối hợp hành động, lúc này vừa vặn có thể đặt toàn bộ tâm tư vào Lâm Hoan.

Lúc này, hai người đang ở đối diện nhà Lâm Hoan, giám thị đã mấy tiếng đồng hồ. Hạng Hạo Nhiên lo Lâm Hoan nhận ra xe của y sẽ có suy nghĩ khác, tạm thời mượn bạn mình một chiếc xe. Xe là nhập khẩu, không gian rất lớn, ngửi cũng thoải mái, xe còn có TV có thể giải sầu. Ô tô xịn thì xịn, nhưng không có trang bị như xe cảnh sát, không nghe được tiến triển chốt kiểm an bên kia đường, trong lòng Hạng Hạo Nhiên thầm nói.

Hạng Hạo Nhiên từ trong túi lấy ra một điều thuốc, vừa muốn đốt, lại kịp phản ứng, lúc theo dõi không thể hút thuốc, lại cất về, sau đó hỏi Hàn Ấn: "Cậu nghĩ chốt kiểm đường có cần thiết không?"

Hàn Ấn lắc đầu, đáp rất dứt khoát, "Vô dụng! Chúng ta ngoài sáng, hung thủ trong tối, dựa vào trí tuệ của hắc trồn kiểm tra rất dễ dàng." Có lẽ cảm thấy mình quá võ đoán lại nói tiếp, "Đương nhiên, cũng không thể nói là hoàn toàn vô dụng, không có tội phạm hoàn mỹ, hung thủ sơ suất cũng không chừng."

"Ôi, ít nhất đến giờ hắc trồn luôn phạm tội hoàn mỹ." Hạng Hạo Nhiên có chút không cam lòng phát ra một tiếng cảm thán, "Hung thủ lần này e rằng chỉ có thể dùng hai chữ 'Thần kỳ' để hình dung! Gây nhiều vụ án như vậy, trừ phi hắc trồn cố ý muốn biểu diễn ra, còn lại không để bất cứ sơ hở nào. Hắc trồn như đầu đặc biệt quen thuộc với những khu vực gây án, thậm chí

ngay cả bố trí máy quay đều rõ ràng, hơn nữa hẳn muốn giết ai, muốn giết lúc nào, đều có thể đạt thành mục tiêu. Mà những nạn nhân này, cũng giống như cố ý phối hợp với hắn vậy, cứ đúng lúc mà xuất hiện. Quả thực như có thần trợ giúp!"

"Có lẽ vì tâm tư hẳn đã đủ tinh tế, hành động cũng kín đáo, có lẽ đó căn bản là số mệnh của những người đó, cũng có thể có ông trời giúp hẳn như anh nói!" Hàn Ấn mang theo phiến muộn, nói có lẽ liên tục.

"Ông trời? Số mệnh? Không ngờ thân là một cảnh sát, một người làm công việc giáo dục lại nói ra những câu 'duy tâm' này, như thế không giống cậu, không nghiêm túc quá đó." Tối nay Hạng Hạo Nhiên luôn cảm thấy tâm tình Hàn Ấn có chút sa sút, liền thuận miệng nói đùa muốn anh lên tinh thần.

Hàn Ấn cười cười lấy lệ, lập tức vẻ mặt thâm trầm: "Trước kia không suy nghĩ nhiều về nhân quả luân hồi, thiện ác báo ứng lắm, nhưng chỉ chưa tới một tháng này lại khiến tôi thật sự rất hy vọng cuộc sống này tồn tại một loại sức mạnh như vậy. Có những người xen lẫn trong đám đông, không khác gì chúng ta, nhưng chúng là những ác ma thương tổn thế giới này, nếu có sức mạnh nào đó có thể đánh thức chúng, có thể khi chúng không còn sợ tôn giáo tín ngưỡng, không quan tâm quy tắc nghề nghiệp, coi thường pháp luật, đúng lúc ra tay cảnh cáo hoặc trừng phạt chúng, có lẽ thế giới này sẽ có trật tự hơn." Hàn Ấn dừng một chút, trịnh trọng nói, "Hứa với tôi, nếu có một ngày khi đối mặt với hung thủ, không phải vạn bất đắc dĩ, đừng nổ súng."

Hạng Hạo Nhiên không tỏ thái độ, nhún mày, hỏi ngược lại: "Trong điếu tra vụ án, càng ngày càng đờng tình với kẻ phạm tội, đây có tính là một loại triệu chứng Stockholm không?"

"Không, hẳn là một đối tượng nghiên cứu tâm lý rất tốt, tôi hy vọng có cơ hội mặt đối mặt nói chuyện với hắn, hơn nữa tôi cũng hy vọng hẳn có thể đứng tại phiên tòa tiếp nhận xét xử của công chính."

"Ừa, tôi hứa với cậu nhất định sẽ cho hẳn cơ hội tiếp nhận xét xử công chính, tôi cũng có thể hứa với cậu, tìm cơ hội cho cậu nói chuyện với hẳn

một lần." Hạng Hạo Nhiên hứa với Hàn Ấn xong, lại thở dài nói, "Trong vụ án này, chúng ta dường như đã rơi vào cớ chài nào đó, luôn chờ hung thủ gây án, sau đó lại đi tìm sơ hở của hắn, như vậy có phải quá bị động không? Chúng ta có thể lợi dụng cái gọi là 'chụp trước' trong tâm lý học của các cậu, đặt ra sách lược nào đó, để dụ hung thủ ra."

"E rằng không có tác dụng lắm." Hàn Ấn cắn môi, sắc mặt hơi đau đớn nói, "Nói thật, về chụp trước tôi cũng từng cân nhắc, nhưng vụ án liên hoàn này thật sự quá đặc biệt, tác dụng trong giải phẫu tâm lý và miêu tả đường nét thể hiện mặt giải thích về hung thủ hơn, rất khó có tác dụng nhiều hơn trong việc lập sách lược truy bắt. Bởi vì, đầu tiên, thời gian hung thủ gây án và mục tiêu lựa chọn đều đã được lập ra ngay từ đầu, dựa vào nhân cách cố chấp của hắn, hẳn chắc chắn sẽ chấp hành kế hoạch của mình kiên định không đổi, sẽ không dễ dàng vì những quấy nhiễu mà xảy ra thay đổi. Tiếp theo, mặc dù chúng ta biết rõ phạm vi hung thủ lựa chọn mục tiêu, hơn nữa chúng ta bây giờ cũng đã miêu tả ra đường nét, nhưng thông qua một loạt điều tra, tôi nghĩ anh có thể cũng đã phát hiện, những người phù hợp với hai người này, trong xã hội hiện nay nhiều hơn hẳn những gì chúng ta tưởng tượng. Kể hơi chút quyên thế liền kê minh cầu đạo, lộng quyên ra vẻ, thối tha không chịu nổi."

Cũng có ngày anh sẽ không được những tiếng "gào thét" căm ghét thế tục, tràn ngập lửa giận, tìm kiếm công chính này nữa, về mặt này không hề thiếu danh nhân và nhân sĩ thành công. Cho nên vụ án này không có đường tắt, cho dù biết rõ thời gian gây án của hung thủ, động cơ gây án, đối tượng bị xâm hại, nhưng chúng ta vẫn không cách nào chiếm được tiên cơ, chỉ có thể tiếp tục đào sâu nghiên cứu nạn nhân, cùng những người phù hợp đường nét miêu tả xung quanh họ. Đương nhiên chúng ta cũng có thể chờ hắn phạm sai lầm, như tôi vừa nói, không có tội phạm hoàn mỹ, hẳn nhất định sẽ lộ sơ hở."

(Kê Minh Cầu Đạo 雞鳴狗盜: là Gà gáy Chó trộm. Ý chỉ hai thực khách của Mạnh Thường Quân, một người chui lỗ chó vào cung trộm áo, một người giả làm gà gáy sáng. Ý muốn nói những người tầm thường du thủ du thực nhiều khi cũng đắc dụng, cũng làm nên việc có ích hoặc cứu giúp lúc lâm nguy, chớ không phải hoàn toàn vô dụng. Nhưng thành ngữ này hiện

nay thường dùng để chỉ hạng đầu trộm đuôi cướp, ba que xỏ lá, trộm gà bắt chó... mà đã mất đi ý nghĩa tốt đẹp của lúc ban đầu!)

Hàn Ấn dứt lời, Hạng Hạo Nhiên dường như rất thất vọng, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng. Hạng Hạo Nhiên không nói lời nào, Hàn Ấn cũng không tiện lên tiếng, Hạng Hạo Nhiên chợt cảm giác được, giữa hai người họ dường như có loại tình cảm không tin tưởng đang dần nảy sinh, chẳng lẽ cậu ấy đã biết mình bị đi đầu tra? "Cậu biết chúng tôi từng đi đầu tra cậu không?"

"Biết!"

"Sao, trong lòng khó chịu?"

"Không, tôi có thể hiểu, là công việc của các anh yêu cầu." Vài câu trả lời hời hợt, liền làm Hạng Hạo Nhiên không biết làm thế nào mở miệng nói cho hết lời, Hạng Hạo Nhiên thở phào, nhưng vẫn cảm giác được bầu không khí không đúng. Hàn Ấn lúc này, đại khái cũng thấy mình đêm nay quá mất bình tĩnh, liền tiện tay mở TV trên xe, muốn dời sự chú ý của Hạng Hạo Nhiên.

Tùy chỉnh đài vài lần, Hàn Ấn tập trung ở kênh giải trí. Lúc này bên trong đang phát một tiết mục phỏng vấn. Cô dẫn chương trình rất trẻ tuổi, đáng vẻ ổn ổn. Khách mời cũng là nữ, ăn mặc cực kỳ gợi cảm, một bộ váy màu đỏ sậm bó sát cơ thể, bộ ngực sữa nửa lộ, mông cong vút. Tuy đang ở miền Bắc, nhưng hai người đều nói thuần giọng Đài Bắc, một hỏi một đáp, làm người nghe cảm thấy rất mất tự nhiên.

Xem một lát, Hàn Ấn cảm thấy có chút chán, vừa định chuyển kênh, đột nhiên nhớ nữ khách mời có chút quen mắt, cẩn thận nhìn lại, hóa ra là Cổ Băng Băng dựa vào Nhật Ký Môn mà gặp may. Anh có tí hứng thú, muốn xem thử người sau khi gặp may như thế sẽ có trạng thái như thế nào. Hạng Hạo Nhiên thấy Hàn Ấn vừa xem vừa có vẻ khinh thường, thuận miệng hỏi: "Cô ta là ai thế?"

"Nhân vật chính của Nhật Ký Môn - Cổ Băng Băng!"

"Nhật Ký Môn? Cỗ BĂNG BĂNG?" Hạng Hạo Nhiên là loại người thường bận rộn ngay cả TV cũng chưa từng liếc nhìn, càng miễn bàn đến tin tức lá cải. Thấy Hạng Hạo Nhiên không hiểu, Hàn Ấn liền kể đại khái về "sự tích huy hoàng" của Cỗ BĂNG BĂNG, Hạng Hạo Nhiên nghe xong, cau mày, chán ghét nói: "Làng giải trí này còn có gián điệp nữa? Người thế cũng có thể thành ngôi sao?"

Hàn Ấn bất đắc dĩ cười, tiếp tục xem chương trình.

... MC: "Cô có nghĩ rằng mình sẽ thành công không?"

Cỗ BĂNG BĂNG: "Đương nhiên, tôi cực kỳ tự tin với dung mạo và khí chất của mình, từ nhỏ đến lớn tôi luôn là một cô gái được người chú ý, tôi luôn tin tưởng mình sẽ thành công."

MC: "Nhưng có rất nhiều tờ báo hay nói cô phẫu thuật thẩm mỹ, cô có giải thích gì không?"

Cỗ BĂNG BĂNG: "Không có đâu, ngũ quan tôi lúc nào cũng tinh xảo, chẳng qua mọi người trước đây không chú ý mà thôi. Vóc dáng của tôi vốn là hình chữ S, vả lại ngực tôi vốn đã rất lớn rồi. Tôi có thể tự tin nói với các bạn xem đài rằng, mọi thứ trên người tôi đều là hàng thật, nếu mọi người nghĩ có thay đổi, đó đều là nhờ công của thợ trang điểm."

MC: "Ồi, xem ra cô đúng là trời sinh đức hạnh rồi, vậy bây giờ cô chắc chắn có rất nhiều người theo đuổi đúng không?"

Cỗ BĂNG BĂNG: "Tất nhiên, chẳng qua có vài anh chàng muốn làm bạn với tôi mà thôi, song hiện giờ tôi tập trung vào công việc thôi, chuyện tình cảm phải để sang một bên, hơn nữa tôi là một cô gái khá đơn giản, thích đời sống tình cảm bình dị."

MC: "Cô nghĩ cô có thể đi được tới ngày hôm nay, nguyên nhân quan trọng nhất là gì?"

Cỗ BĂNG BĂNG: "Tôi nghĩ là kiên trì. Con người nhất định phải kiên trì với giấc mơ của mình, sau đó vì giấc mơ mà cố gắng, chắc chắn sẽ có thu

hoạch."

MC: "Hiện giờ có rất nhiều thanh niên trẻ muốn tiến vào giới này, là tiền bối cô muốn nói gì với họ?"

Cổ Băng Băng: "Tôi nghĩ kiên trì rất quan trọng, nhưng còn phải kiên định, đừng làm mấy việc lộn xộn, như vậy cho dù có một ngày nổi tiếng rồi, cũng sẽ không lâu dài."

MC rất cuộc cũng chú ý tới chiếc nhẫn kim cương chói lọi trên tay Cổ Băng Băng, "Cô vừa nãy còn nói bây giờ không có bạn trai, nhưng chiếc nhẫn này thoát nhìn rất giống một tín vật đính ước?"

Cổ Băng Băng: "Không phải đâu, đây là của cha nuôi tôi tặng, cha rất thương tôi..."

"Cha nuôi, tôi thấy thật là xúc phạm ba của cô đó." Hạng Hạo Nhiên thật sự có chút nghe không lọt, nói mấy câu thô tục, đưa tay tắt TV. Nhưng chợt sững sốt, lập tức lại bật TV, suy nghĩ một chút, y như nhớ đến gì đó nói với Hàn Ấn, "Nếu cậu là hung thủ, muốn trừng phạt kẻ phạm "tà dâm", có thể chọn loại phụ nữ này không?"

Hàn Ấn trề môi ngâm chút, vỗ trán, "Đúng vậy, sao tôi không nghĩ ra chứ?"

"Gọi cho đài truyền hình một cuộc điện thoại, bảo cô ta sau chương trình hãy liên lạc với chúng ta?" Hạng Hạo Nhiên nói. "Không, không, đây là tiết mục phát lại, lần trước khi tôi đến đài truyền hình tìm Tá Cầm Tư, vừa vặn gặp cô ta đang ghi hình, phỏng chừng chính là chương trình hôm nay. Cô ta đang trong lúc thành công, công việc chắc chắn đáp ứng không xuể, lúc này không biết còn ở thành phố không..."

Hàn Ấn còn chưa dứt lời, liền thấy một chiếc xe cảnh sát lóe đèn vụt qua dừng ngay trước cửa nhà Lâm Hoan. Ngay sau, cửa sân mở ra, Lâm Hoan từ trong nhanh chóng lên xe, xe cảnh sát lại gấp gáp lao vụt đi.

Hai người nhìn nhau, đang không hiểu ra sao, định khởi động ô tô theo sau, điện thoại Hạng Hạo Nhiên nhận được một tin nhắn. Tin nhắn là Lão Từ gửi, viết: Phòng 402 tòa nhà số 40 tiểu khu Mỹ Uyển, hung thủ lại gây án, người chết là Cỗ Băng Băng.

Hạng Hạo Nhiên đưa điện thoại di động cho Hàn Ấn để anh tự xem, sau đó cảm hận nói: "Lại bị hung thủ đoạt trước." Nói xong liền khởi động ô tô lao đi.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 9.2

Trên TV, chương trình phỏng vấn Cổ Băng Băng còn đang tiếp tục, trên màn hình thỉnh thoảng đan xen những hình ảnh ngắt quãng cô biểu diễn trên sân khấu -- Sân khấu rực rỡ, ánh đèn mê huyền lập lòe, Cổ Băng Băng ra sức ca hát nhảy múa, mị quang bắn ra bốn phía. Mà hiện thực, ánh đèn đã bị thay thế bởi đèn cảnh sát xanh đỏ, tiếng nhạc xập xình đổi bằng tiếng còi cảnh sát thê lương, biểu diễn kịch tình sục sôi còn rõ mồn một trước mắt, mà sân khấu của cuộc đời đã lặng yên chào tạm biệt. Cổ Băng Băng, đây là những gì cô muốn sao? Giày xéo tụt, hiến dâng xác thịt, đánh cược thanh xuân, phấn đấu quên mình, thiêu thân lao vào lửa, chỉ vì một khắc hư vinh ấy, há nào biết, cửa địa ngục đang mở rộng với cô ta.

Khoảng 10h30 đêm đó, một gã bảo vệ tiểu khu Mỹ Uyển vừa đi dạo vừa hút thuốc, ngẫu nhiên ngẩng đầu, phát hiện cửa sổ một gia đình lầu trên bắt ánh lửa, gã lập tức cảnh giác được đã cháy nhà, vì vậy bấm chuông báo cháy. Vì có một phân đội cứu hỏa đồn trú gần tiểu khu, cho nên chỉ hai ba phút sau nhân viên cứu hỏa đã chạy tới.

Nhà cháy là căn 402 tòa nhà số 40, vì phát hiện kịp thời, thế lửa còn chưa kịp lan tràn, chủ yếu tập trung ở phòng ngủ phía nam. Lửa bắt đầu từ rèm cửa, khuếch tán trong phòng, khi nhân viên cứu hỏa vọt vào, lửa vừa đốt tới bên giường, đầu giường và khăn trải giường hơn chếch hướng cửa sổ bị đốt, lửa đang phừng phừng bốc lên. Loại thế lửa này đối với nhân viên cứu hỏa kinh nghiệm phong phú mà nói rất dễ dập tắt, chỉ sau mấy hiệp, lửa sáng và lửa ngấm đều đã dập tắt toàn bộ, nhưng từ đó họ phát hiện một vấn đề khó giải quyết. Trên cái giường bị hun đen như mực, lại bị nước và băng khô dội đầy là một người phụ nữ đang nằm. Nữ giới đã mất mạch đập, trên người cột dây trói, đầu nằm hướng về phía bên phải, bày ra một tư thế rất kỳ quái. Nhân viên cứu hỏa lập tức ý thức được đây là một

hiện trường giết người cố gắng hủy thi diệt tích, lập tức báo cáo đến đội cảnh sát.

Hạng Hạo Nhiên, Hàn Ấn và Lâm Hoan chân trước chân sau chạy tới hiện trường, Lâm Hoan nhắc dây cảnh giới ngăn ở cửa vào phòng, lúc Hạng Hạo Nhiên cũng đang muốn nhắc lên, lại chẳng biết bị Quách Đức Thanh từ chỗ nào nhảy ra quát lớn. "Ngại quá, Hạng đội, vụ án hiện giờ đã không thuộc quản lý của anh nữa, phi ền anh lập tức rời đi, đừng quấy nhiễu chúng tôi phá án được không?"

Hạng Hạo Nhiên không tức giận ngược lại mặt còn mang ý cười, "Anh vừa nãy còn gọi tôi là Hạng đội, tức nói tôi còn là người phụ trách của chi đội này, vậy tôi đến một hiện trường án giết người xem qua chắc không quá phạm chứ?"

"Anh..." Quách Đức Thanh nghẹn lời, nhất thời không tìm được lời phản bác, h ồi sau thì thẹn quá hóa giận, hấn hung hăng trừng Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn, xoay người hét lên với những người xung quanh: "Nếu ai dám can đảm tiết lộ tình hình của vụ án cho người không liên quan, thì chờ viết đơn nghỉ việc đi!"

Lão Từ và Phương Vũ đương nhiên hiểu rõ lời này nói cho ai nghe, hai người liếc nhìn nhau, Phương Vũ nhỏ giọng thì th ầm, "Đây còn chưa làm gì đã muốn chúng ta nghỉ việc, thật là muốn cho hấn biết tay!" Lão Từ bĩu môi, phụ họa nụ cười cực kỳ khinh thường.

Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn đi vào phòng, đánh giá sơ lược. Đây là một căn nhà hai phòng hai sảnh. Bên trái cửa vào là phòng vệ sinh, bên phải là một nhà ăn nhỏ liền với phòng bếp, bên diện là phòng khách lớn, hai phòng ngủ nam bắc. Trong phòng có mùi khét, gia sản phần lớn được phủ vải trắng, vải trắng của sofa và bàn trà trong phòng khách bị cuộn một bên, xem ra để cho tiện tiếp khách tạm thời. Bên chân sofa đặt một túi xách nữ, là một nhãn hiệu quốc tế. Trên bàn trà xếp vài bộ quần áo phụ nữ, mặc dù đã hơi chút tổn hại nhưng xếp rất chỉnh tề. Bên cạnh quần áo, đặt một USB màu đen, cảnh viên khảo sát hiện trường đang dùng chổi lông ngăn lấy dấu vân tay. Sau khi kết thúc lấy dấu tay, Hạng Hạo Nhiên ra hiệu hấn cầm

USB vào máy tính xách tay của cảnh viên đi đầu tra thực địa mang theo, trên máy tính lập tức hiển thị những hình ảnh khiêu dâm khó nhìn.

Giữa phòng ngủ phía nam, bức màn bị đốt sạch chỉ còn lại trụ màn, hai bên vách tường đen thui thối, mùi khói cháy sém xộc vào mũi. Người chết quả nhiên là Cổ Băng Băng, cô ta nằm trên giường, hai mắt trợn trắng lên trên, mặt dường như còn vệt nước mắt, ngoại trừ vết bỏng rất nhỏ bên phải cơ thể, các phần còn lại hoàn hảo. Thế nhưng, do dập tắt lửa, hiện trường bị hủy hoại rất dữ dội, khảo sát hiện trường rất khó khăn. Hàn Ấn chỉ nhìn lướt qua, liền gật đầu khẳng định với Hạng Hạo Nhiên, nhỏ giọng nói: "Kính thư có viết: Phạm tà dâm tội, nam ôm trụ đống, nữ nằm đất nung. Đây rõ ràng là địa ngục trừng phạt của hung thủ đối với kẻ phạm 'Dâm' nghiệp, được gọi là 'Địa ngục đất nung'."

Lại nhìn những chi tiết còn lại: Trên cơ thể trần truồng của nạn nhân, vài đường dây thừng mang tính tượng trưng. Đầu nằm duỗi về phía trên bên phải -- Đây là một góc độ người sống không thể đạt được, phải là chết đi bị hung thủ cứng rắn xoay đến góc độ kia, mục đích việc này đơn giản là để cho mặt cô ta có thể nhìn về phía chiếc gương bàn trang điểm bên giường. Hơn nữa gấp quần áo đặt ngay ngắn cùng với USB vạch tội, những thứ này đều tiến thêm một bước nữa chứng thực phán đoán của Hàn Ấn. Nhưng theo kiểm nghiệm hiện trường của thi thể, nảy sinh vấn đề

Thời gian tử vong khoảng hai giờ trước, cũng chính là khoảng 9 giờ tối. Dấu vết trên cổ người chết là vết bóp. Lưng có vết bầm, hai bên cánh tay có vết cắt, móng tay tổn hại, hạ thể xé rách. Giấy thử hóa nghiệm hiện trường, trong vật để lại ở âm đạo phát hiện thành phần tinh dịch, nhưng bị vật liệu hóa học dập lửa làm biến, sợ rằng không thể nào tiến hành kiểm nghiệm DNA, song trong móng tay phát hiện sợi thịt, hơn nữa khoa kỹ thuật cũng thu nhặt được trong phòng khách vài mẫu dấu tay, trên sofa còn phát hiện vết tinh dịch lưu lại, cũng có thể tiến hành giám chứng.

Đối mặt với kết quả như thế, Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn đều rơi vào trầm tư thật sâu. Bóp cổ chứng tỏ hung thủ mặt đối mặt với người bị hại, thường là phương thức hành hung của người quen. Quần áo bị xé nát, cánh tay móng tay cắt bị thương, âm đạo bị tổn hại, tinh dịch sót lại trên sofa,

chứng tỏ trước khi người hại chết từng bị cưỡng hiếp. Vậy trở lại tình cảnh xảy ra vụ án: Hung thủ rất có khả năng do đòi yêu không được, tức giận ấn ngã Cỗ Băng Băng trên sofa cưỡng hiếp, trong quá trình cưỡng hiếp lỡ tay, hoặc là sau khi xảy ra chuyện ý đồ diệt khẩu, bóp chết cô ta. Đây là kịch tình giết người điển hình, có bản chất bất đồng với tám vụ án sát nhân liên hoàn tử mĩ dự mưu trước đó, nhưng mà, tại sao về sau lại xuất hiện nghi thức giống nhau? Là bắt chước sao? Cục diện mất cân bằng, không khống chế được tâm tình, tạm thời nảy lòng cưỡng hiếp giết người, sau đó để quấy nhiễu cảnh sát, bắt chước sát thủ liên hoàn bố trí hiện trường, ý đồ che mắt cảnh sát. Nhưng nếu như vậy, thì tại sao lại để lại dấu tay, để lại rất nhiều chứng cứ có thể đi đầu tra ra? Là do vốn tưởng rằng lửa lớn sẽ hủy diệt tất cả chứng cứ sao? Thế thì lại vòng vèo, nếu muốn nhờ hỏa hoạn tiêu diệt chứng cứ, cần gì phải bắt chước chứ? Còn hai vấn đề khó giải thích: Thứ nhất, chi tiết cụ thể về nghi thức cảnh sát chưa bao giờ công bố ra ngoài, hung thủ từ đâu biết được. Thứ hai, nếu tạm thời bắt chước, sao có thể làm được chuẩn xác như thế? Còn có sợi dây và USB vạch tội, chẳng phải đã chuẩn bị sẵn trước đó rồi sao? Chẳng lẽ là người nội bộ gây án? Khi xảy ra vụ án Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn luôn ở cùng nhau chưa từng tách ra, có loại trừ tình nghi, nhưng cho dù là cảnh sát khác, làm sao có thể không có ý thức phản đi đầu tra mà để lại một đồng chứng cứ vậy chứ? Đúng, lửa lớn có thể thiêu hủy chứng cứ...

Vòng tới vòng lui, mâu thuẫn chồng chất, chẳng hiểu ra sao, đầu có chút xoay mòng. Lần đầu tiên Hàn Ấn cảm giác đầu mình không thể suy nghĩ độc lập nữa, đành phải dùng ánh mắt cầu trợ nhìn về phía Hạng Hạo Nhiên. Dù sao Hạng Hạo Nhiên lẫn lộn sa trường, kinh nghiệm phong phú, thời khắc mấu chốt có thể bình tĩnh được.

Sau khi cân nhắc nhiều lần các chứng cứ ở hiện trường, y tỉnh táo nói: "Đừng gấp, chứng cứ tự mâu thuẫn, quả thật rất loạn. Chúng ta đừng vội kết luận, liệt kê tất cả các tình huống có khả năng trước, đầu mỗi sẽ lần lượt xuất hiện."

Y dừng lại một chút, mắt đảo qua thi thể, "Chỉ nhìn chứng cứ hiện trường, phân tích tương đối trực quan là, hung thủ bị Cỗ Băng Băng kích thích, trong lúc xúc động cưỡng hiếp giết người, sau đó vì trốn tránh đuổi

bắt, liền bắt chức sát thủ liên hoàn bố trí hiện trường. Khả năng thứ hai, Cỗ Băng Băng bị giết là do sát thủ liên hoàn gây ra, là tiếp diễn của vụ giết người liên hoàn. Có thể xuất phát từ vài nguyên nhân, hoặc là xảy ra việc ngoài ý muốn, hẳn thay đổi phương thức giết người. Chẳng qua thay đổi có hơi lớn..."

"Đúng, thay đổi quả thực rất lớn." Hàn Ấn tiếp lời, "Phương thức hành hung thay đổi, còn thêm cưỡng hiếp, hơn nữa để lại chứng cứ có thể đi đầu tra được. Việc này chưa từng xảy ra trong lúc hắn gây án trước kia. Nhưng từ góc độ tâm lý phân tích cũng có thể hiểu, cưỡng hiếp chủ yếu liên quan đến tình dục và khống chế, mà đối với kẻ biến thái chủ yếu theo đuổi khống chế, hung thủ đột nhiên thay đổi phương thức giết người, rất có khả năng là vì phương diện này đã trộn lẫn tình cảm đặc biệt nào đó, có lẽ Cỗ Băng Băng giống Thạch Thiển, đều là một trong các nhân tố khiến hung thủ hình thành nhân cách biến thái. Mà hung thủ vứt đi sự cẩn thận lúc trước, để lại một đống chứng cứ lớn, có lẽ vì kế hoạch giết người của hắn đã gần kết thúc, hẳn đã không còn để ý việc mình bại lộ, hơn nữa hoàn toàn tự tin vào lần giết người cuối cùng."

"Có lẽ... Còn có... một loại khả năng khác." Hàn Ấn do dự một chút tiếp tục nói, "Sát thủ liên hoàn đã sớm khóa mục tiêu vào Cỗ Băng Băng, theo dõi cô ta đến lúc này, tìm thời cơ gây án bất kỳ lúc nào, song không ngờ Cỗ Băng Băng lại bị người khác cưỡng hiếp rồi giết chết. Hắn đã tận mắt thấy cả quá trình cưỡng hiếp giết người, sau khi kẻ cưỡng hiếp hoảng loạn chạy trốn, theo kế hoạch của mình bố trí nghi thức hiện trường. Như vậy thì lợi rồi, cứ dựa theo nó mà hoàn thành kế hoạch giết người của mình, lại có thể nhiễu loạn tầm mắt cảnh sát." Hàn Ấn thở dài một hơi, híp mắt nhìn xa xa, "Nếu thật sự là vậy, hung thủ chắc chắn sẽ từ đó lấy cảm giác thỏa mãn vì đã lừa gạt được cảnh sát, kế tiếp sẽ xảy ra gì nữa sẽ càng khó đoán trước."

Loại giả thiết cuối cùng của Hàn Ấn khiến ánh mắt Hạng Hạo Nhiên sáng lên, y suy tư chốc lát gật đầu, "Ừ" một tiếng nói: "Loại giả thiết này tính khả năng vô cùng lớn, cũng có thể giải thích tại sao giết người và bố trí hiện trường lộ ra hai loại tâm tính hoàn toàn bất đồng, một là bối rối, một là tỉnh táo."

"Vậy Cỗ Băng Băng bị ai giết? Cả buổi tối cô ta gặp mặt ai ở đây?"
Phương Vũ chẳng biết khi nào đã trốn phía sau nghe hai người nói chuyện, đột nhiên chen lời.

Đúng vậy, sẽ là ai đây? Hạng Hạo Nhiên quay đầu lại liếc mắt nhìn hẳn, lại hướng ngoài phòng tìm kiếm vị trí của Quách Đức Thanh. Phương Vũ khoát tay, "Không sao đâu, hẳn ở bên ngoài hết sức chuyên chú gọi điện thoại rồi, phỏng chừng đang mách lẻo với lãnh đạo. Lại nói, quan tâm hẳn làm gì? Cùng lắm thì tạm đình chỉ công tác thôi, cho ông đây về hưu, hẳn có cái ấy..."

"Đừng nói nhảm nữa." Hạng Hạo Nhiên cắt lời hẳn, hạ giọng nói, "Mau kể tình hình cụ thể."

Phương Vũ nghiêm túc nói: "Lúc hai anh tiến vào nhìn thấy bên cạnh sofa có một túi xách nữ không?"

Hai người gật đầu tỏ vẻ nhìn thấy. Phương Vũ hạ giọng nói: "Lão Từ cố ý cho các anh em khi khám nghiệm hiện trường thả chậm tốc độ, là muốn cho hai anh nhìn thấy đủ tình hình hiện trường. Chúng tôi ở trong túi xách đó của Cỗ Băng Băng tìm thấy giấy chứng minh, sau khi đối chiếu đã xác nhận thân phận của cô ấy. Sau đó trong lớp kép của túi lại tìm được một thẻ ra vào khách sạn năm sao, thông qua khách sạn liên lạc với người quản lý của cô ấy, người quản lý đang trên đường tới đây, hy vọng hẳn có thể nói rõ ràng Cỗ Băng Băng vì sao tới đây. Hỏi gia đình nhà đối diện, nói căn phòng này đã lâu không có ai ở. Đúng rồi..." Phương Vũ quan sát vị trí của Quách Đức Thanh, ép giọng thấp hơn nữa nói, "Trong túi còn phát hiện mười vạn đồng tiền giấy."

"Mười vạn đồng?! Hơn nửa đêm Cỗ Băng Băng ra ngoài mang theo nhiều tiền như vậy để làm gì? Mà sao hung thủ không mang mười vạn đồng này đi?" Hạng Hạo Nhiên nhíu mày nói.

Hàn Ấn hỏi ngay: "Nghe nói người chứng kiến đã rất kịp thời phát hiện tình hình hỏa hoạn, vậy hẳn có để ý xung quanh có kẻ khả nghi không?"

"Không. Theo nhân viên cứu hỏa phân tích dựa theo tro tàn, kẻ châm lửa chõng rèm cửa trên bệ cửa sổ, trên đó đặt bó nhang, chính là loại nhang công đức dùng lạy thần ở chùa miếu, khi đốt nhang chắc chắn phải có thời gian nhất định mới cháy được bức màn. Như vậy hẳn có đủ thời gian thoát khỏi hiện trường."

"Thế thì phóng hỏa là có dự mưu." Hạng Hạo Nhiên nhìn Hàn Ấn nói, "Xem ra loại giả thiết cuối cùng của cậu quả thực thành lập, xúc động giết người không có chuẩn bị và giết người rồ bớ trí hiện trường có lẽ là hai người thật."

Chính vào lúc này, cửa vang lên một tràn tiếng ồn ào. Hóa ra người quản lý của Cổ Băng Băng đã tới. Xem chừng là một nam giới, nhưng trang phục và cách nói đầu có chút nữ tính. Hắn xông vào muốn nhìn thi thể của Cổ Băng Băng trước, tranh chấp một hồi, Quách Đức Thanh thấy người quản lý bắt đầu khóc lóc om sòm, bất đắc dĩ, phất tay với thủ hạ, ý bảo để hắn vào xem.

Người quản lý chạy vào phòng ngủ nam, cong tay che lấy mũi liếc mắt đánh giá trên giường, liềm bụm một tiếng quỳ trên mặt đất, khóc lóc nói: "Băng Băng cô sao thế này...? Ai lại hại cô thành như vậy...? Cô bảo tôi phải ăn nói thế nào với công ty đây...?"

Khóc một hồi, hắn dường như chợt nhớ ra gì đó, đứng thẳng dậy, nhìn bên tay phải Cổ Băng Băng, tiếp theo liềm xoay người túm Quách Đức Thanh the thé réo, "Chắc chắn là giết người cướp của! Nhẫn kim cương của Băng Băng không thấy đâu nữa! Cái đó trị giá hơn một trăm vạn đấy!"

"Anh có thể chắc chắn cô ấy có mang nhẫn kim cương ra đeo." Quách Đức Thanh truy hỏi.

"Có thể." Người quản lý ra sức gật đầu.

Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn nhìn nhau, vẻ mặt đều có chút phức tạp. Tình huống vừa nãy còn chưa sắp xếp đầu mối rõ ràng, bấy giờ lại thêm chuyện mười vạn đồng và nhẫn kim cương trị giá trăm vạn, thật sự càng ngày càng loạn. Quách Đức Thanh sau đó kéo người ra khỏi phòng ngủ

tiếp tục gặng hỏi, hiển nhiên không muốn để Hạng Hạo Nhiên biết thêm chi tiết, song có Lão Từ và Phương Vũ ở đây, làm sao có thể giấu giếm được?

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 9.3

Rời khỏi hiện trường đã quá nửa đêm. Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên lại chạy về nhà Lâm Hoan tiếp tục giám thị. Trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa cách nào kết luận vụ án vừa xảy ra có phải sát thủ liên hoàn đang trừng phạt kẻ "Tà dân" hay không, hơn nữa cho dù quấy rối Lâm Hoan không phải là sát thủ liên hoàn, vậy chắc chắn còn có người khác, Lâm Hoan vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm. Dù sao bây giờ là rạng sáng, cũng không làm được gì nữa, mặt khác bên đội cảnh sát hai người cũng không tham dự vào được, dứt khoát trở về tiếp tục bảo vệ Lâm Hoan thôi.

Ngồi trong xe, chủ đề đương nhiên xoay quanh việc triển khai vụ án xảy ra nửa đêm đầu, thảo luận chốc lát, hai người đều thiên về loại giả thiết cuối cùng của Hàn Ấn -- giết người và bố trí hiện trường không phải cùng một người, sát thủ liên hoàn rất có khả năng đã hên xui may rủi hoàn thành kế hoạch giết người thứ chín.

Tâm trạng của Hàn Ấn nhìn như tốt hơn nhiều so với nửa đêm đầu, bởi vì có vụ án ban này, nghi ngờ về Hạng Hạo Nhiên đã được giải trừ. Anh vốn không nguyện nghi ngờ Hạng Hạo Nhiên, trong tiềm thức cũng không muốn Hạng Hạo Nhiên là hung thủ nhất. Anh không muốn nhìn thấy một cảnh sát ưu tú trẻ tuổi đầy hứa hẹn, chính trực quả cảm, liên tiếp lập chiến công, lại trải nỗi đau mất vợ, cuối cùng gánh lấy một kết cục bi thảm, hơn nữa với anh mà nói, xem như có ân Bá Lạc, từ trong đáy lòng anh vô cùng cảm kích Hạng Hạo Nhiên.

(Bá Lạc: người thời Xuân Thu, nước Tấn, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, "Bá Lạc" không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể.)

Tâm tình của Hạng Hạo Nhiên cũng thả lỏng không ít, nửa đêm đầu trong cuộc nói chuyện của hai người luôn có một loại ngăn cách khó hiểu, khiến y chưa có cơ hội giải thích nhiều về việc "Hàn Ấn bị đi đầu tra", lúc này y muốn nói tiếng xin lỗi về việc mình chưa đủ tin tưởng đồng nghiệp. Chưa nghĩ xong, mới vừa mở miệng liền bị ngăn cản.

Hàn Ấn ngược lại vẻ mặt áy náy nói: "Thật ra, suốt từ trước khi vụ án khi này xảy ra, tôi vẫn luôn hoài nghi anh, cho nên muốn nói xin lỗi, tôi mới là người cần nói xin lỗi."

Hạng Hạo Nhiên thoáng sửng sốt, tiếp theo nhếch môi cười, Hàn Ấn cũng cười ha ha theo. Nhìn nhau cười, hiểu lầm tiêu trừ, không cần lắm lời nói rườm rà, nhận được trong đó là đầy tín nhiệm, bắt tay cùng phá án.

Giám thị mãi đến sáu giờ sáng, xung quanh chỗ ở Lâm Hoan không phát hiện dị thường, hai người mới trở lại đội. Trong lúc này, hai người họ thay phiên nhau đánh một giấc, trừ chút tinh thần, chuẩn bị nghênh đón "quyết chiến". Bên phía đội cảnh sát, từ hiện trường thu đội trở về khoa pháp y và kỹ thuật liền dùng hết tốc lực cả đêm tiến hành giám chứng thi thể và vật chứng tại hiện trường, còn đám người Quách Đức Thanh cũng mang người quản lý về đội tiến hành cẩn thận thẩm vấn một phen, sau đó thông qua người đại diện liên lạc với gia đình Cố Băng Băng để đặt câu hỏi, bận rộn đến gần sáng, Phương Vũ lên sao chép một phần tài liệu thẩm vấn, đưa đến phòng làm việc của Hạng Hạo Nhiên.

Cố Băng Băng lần này trở về chỉ về nhà một đêm, thời gian còn lại đầu ở khách sạn, người nhà đối với hoạt động của Cố Băng Băng khoảng thời gian này còn không rõ bằng người quản lý. Theo người quản lý nói: Khoảng 7 giờ đêm đó, hắn đang trong phòng tán gẫu với Cố Băng Băng. Cố Băng Băng khi ấy nhận một cuộc điện thoại, đầu kia điện thoại có lẽ muốn hẹn Cố Băng Băng ra ngoài, Cố Băng Băng đầu tiên là lấy có sáng mai phải lên máy bay nên từ chối, không biết đối phương nói gì, sắc mặt cô ta đột nhiên đại biến, sau đó liền rất miễn cưỡng đồng ý hẹn. Cố Băng Băng để điện thoại xuống nói trong nhà xảy ra ít chuyện phải đi về xem sao, do dự chốc lát lại xin người quản lý mười vạn đồng. Người quản lý tưởng rằng người nhà cô ta gặp tai nạn, nên cũng ngại hỏi nhiều.

Người quản lý còn nói: Cỗ Băng Băng lần này trở về một mặt là để quảng bá album, mặt khác công ty cũng có ý để cô ta nghỉ ngơi một chút bên người thân, cho nên đối với mấy lời mời của quan chức, nhà tài trợ, ngoại trừ thành phần cá biệt đặc tội không nổi, còn lại đều bị người quản lý từ chối khéo. Mặt khác, lần này liên lạc khá nhiều với Cỗ Băng Băng là phó tổng biên tập một tờ báo bản địa, tên Ngô Lương Chí, mấy hoạt động tuyên truyền tại bản địa đều là hắn giúp sắp đặt. Nhưng người quản lý thoái thác nói hắn không rõ ràng quan hệ của hai người này rốt cuộc thế nào.

"Nói vậy Cỗ Băng Băng là bị một cuộc điện thoại hẹn ra, đúng rồi, trong điện thoại di động của Cỗ Băng Băng không có lịch sử sao?" Đọc xong ghi chép thăm vấn người quản lý, Hàn Ấn hỏi Phương Vũ.

"Điện thoại di động của Cỗ Băng Băng không có tại hiện trường, mà người quản lý của cô ta nhấn mạnh cô ta đi mang theo điện thoại di động." Phương Vũ đáp.

"Điện thoại di động có lẽ bị hung thủ mang đi rồi." Hạng Hạo Nhiên ở bên cạnh nói. Hàn Ấn gật đầu tỏ vẻ tán đồng, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc nói, "Nếu dựa theo phân tích của tôi, giết chết Cỗ Băng Băng và bố trí hiện trường không phải cùng một người, vậy hung thủ giết chết Cỗ Băng Băng rất có khả năng chính là người gọi điện hẹn cô ta ra, mà bố trí hiện trường là sát thủ liên hoàn chúng ta vẫn luôn truy xét. Giả thiết sát thủ liên hoàn mang đi nhẫn kim cương là để làm kỷ niệm, vậy điện thoại di động là ai mang đi?"

Hạng Hạo Nhiên tiếp lời, "Về mặt lý luận điện thoại di động đương nhiên là hung thủ giết chết Cỗ Băng Băng muốn che giấu tung tích nên mang đi, nhưng là một người trưởng thành hẳn phải hiểu rõ, hắn lấy đi điện thoại di động chúng ta có thể tra được nguồn gốc điện thoại. Hơn nữa nhìn hiện trường, hung thủ sau khi giết người, tâm tình cực độ bối rối, chưa dọn dẹp gì đã rời khỏi hiện trường, làm sao có thể nghĩ đến việc phải lấy điện thoại di động đi chứ?"

"Đúng vậy! Hắn có thể ấu trĩ vậy sao? Mặc dù hắn tắt điện thoại, chúng tôi không cách nào định vị, nhưng đợi lát nữa làm việc với nhà mạng, đi ều

tra lịch sử cuộc gọi của Cổ Băng Băng, không phải rất dễ dàng có thể tìm tới số điện thoại của hắn sao?" Phương Vũ nói.

"Nói vậy, điện thoại di động rất có thể là sát thủ liên hoàn mang đi, nhưng tại sao hắn muốn che giấu dùm hung thủ trước đó?" Hàn Ấn lại hỏi.

Hạng Hạo Nhiên không đáp lời ngay, suy nghĩ một chút, ánh mắt chợt lóe lên, nói: "Thời gian, hắn đang trì hoãn thời gian chúng ta tìm được hung phạm! Tiểu Hàn cậu không phải đã nói sát thủ liên hoàn đặt lòng tin mười phần vào vụ giết người cuối cùng sao, hôm nay chính là ngày 18 tháng 9, 30 tháng 7 âm lịch, cũng là ngày hành hung cuối cùng của hung thủ, có lẽ lúc này, hắn đã hoàn thành kế hoạch giết người thứ mười r ấ."

Hàn Ấn run rẩy trong lòng, "Ý anh là hung thủ thật sự giết Cổ Băng Băng chính là mục tiêu cuối cùng của sát thủ liên hoàn?!!!"

Ngày 18 tháng 9, 30 tháng 7 âm lịch, khoảng 9 giờ sáng. Khám nghiệm vật chứng và một loạt đi ều tra thực địa hiện trường đi ều đã có kết quả, tất cả chứng cứ đi ều chỉ hướng một người. Mới đi ều đọc trong ghi chép thẩm vấn người quản lý, nhắc tới Cổ Băng Băng trong khoảng thời gian trở về kết giao mật thiết cùng Ngô Lương Chí, Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên đi ều cảm thấy bất ngờ, Phương Vũ trước nay đi ều với tin tức giải trí lá cải khá lưu ý lập tức đưa ra giải thích: Năm đó tất cả bài báo trực tiếp về "Nhật Ký Môn", toàn bộ đến từ báo đô thị Xuân Hải, nói cách khác Cổ Băng Băng ban đi ều là do tờ báo này nâng lên, cho nên quan hệ của cô ta và Ngô Lương Chí khẳng định không bình thường.

Khoa kỹ thuật đã xét nghiệm dây thừng trói trên người Cổ Băng Băng, kết quả trùng khớp với dây thừng trong vụ án lúc trước, cũng giống với vụ án lúc trước, trên dây thừng không lấy được dấu tay. Nhưng trên sofa phòng khách, trên bàn trà, còn có trên USB đi ều lấy ra được dấu tay rõ ràng, hơn nữa cảnh sát tìm được trong kho số liệu kết quả tương xứng. Dấu tay trong kho số liệu đến từ vụ án gái gọi nhiều năm trước, kẻ tình nghi là Ngô Lương Chí. Sợi cơ trong móng tay Cổ Băng Băng và tinh dịch trên sofa, qua xét nghiệm, nhóm máu giống nhau, cùng nhóm máu trong án

gái gọi trùng khớp. Kết quả DNA còn uy tín hơn, vì thiết bị còn phải đợi mấy tiếng nữa.

Sau khi làm việc bên nhà mạng, Phương Vũ vội đi trước, rất nhanh đã tra được số điện thoại cuối cùng điện thoại di động Cổ Băng Băng nhận được, là số điện thoại di động đăng ký tên Ngô Lương Chí. Cảnh sát còn tra được, căn phòng hiện trường phát hiện án là một ngôi nhà sang tay, đăng ký trên giấy tờ bất động sản là tên của Cổ Băng Băng, cảnh sát liên lạc với chủ nhà ban đầu. Theo chủ nhà nhớ lại, giao dịch cùng hần là một tiên sinh họ Ngô.

Tất cả chứng cứ đều chỉ hướng Ngô Lương Chí, vô luận hần có phải sát thủ liên hoàn hay không, tóm lại hần khẳng định không thoát khỏi liên quan với việc Cổ Băng Băng bị giết. Cảnh sát binh chia hai đường, một đường hướng về tòa soạn, một đường trực tiếp đuổi tới nhà Ngô Lương Chí. Rất nhanh, phía tòa soạn truyền lại tin tức, hôm nay Ngô Lương Chí không đi làm, đơn vị đang tìm hần, gọi điện thoại cho hần mãi không có ai nghe. Theo sát đó, một tin tức khác truyền lại...

Ở đại viện chi đội cảnh sát tiếng còi xe như kèn lệnh xung kích đột ngột vang lên, cảnh viên khoa pháp y, kỹ thuật phụ trách khảo sát hiện trường, cùng với tổ chuyên viên do Quách Đức Thanh cầm đầu đều đều chạy vội vào xe, lái vội đi. Sau đó, Đinh cục, Quách cục, Doãn cục cũng tề tựu đến bãi đỗ xe, ai đi ô tô người nấy, nối đuôi lái ra ngoài. Xuyên thấu qua cửa sổ phòng làm việc yên lặng mà bàng quan, Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn dường như cảm giác được kết cục đã tới. Lập tức di động của y cũng vang lên, sau khi nghe điện thoại, Hạng Hạo Nhiên tỏ vẻ mặt phức tạp, trầm giọng nói: "Hung thủ quả nhiên đang trì hoãn thời gian, hần muốn giúp mình đủ thời gian giết chết chính hần!"

Sau đó không lâu Hàn Ấn và Hạng Hạo nhiên cũng chạy tới hiện trường -- Nhà Ngô Lương Chí. Trong phòng là cảnh tượng hân hoan vui mừng, trên mặt các cảnh viên đều tràn đầy vui sướng sau khi phá được án, mấy vị cục trưởng cũng giãn đầu mày đã nhíu nhừ ngày nay, như trút được gánh nặng mà bắt tay các thành viên tổ chuyên gia thân thiết nói chuyện, Quách Đức Thanh mặt mày còn tươi tỉnh hơn, thấy Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn

vào nhà, hiếm khi chủ động đến nghênh đón, giọng điệu không che giấu được đắc ý: "Vụ án đã phá, dưới uy hiếp đuổi bắt cường đại, hung thủ chống cự được sợ tội tự sát!"

Hạng Hạo Nhiên miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nói lấy lệ: "Chúc mừng anh!" Nói xong liền cùng Hàn Ấn lướt qua gã, đi tới trước mặt Lão Từ cũng về mặt không tự nhiên lắm hỏi, "Thi thể đâu?"

Lão Từ quay đầu về hướng phòng ngủ phía sau ra hiệu, dẫn hai người tới phòng ngủ. Phòng ngủ rất lớn, bên trong có mùi cay đắng nhàn nhạt, Ngô Lương Chí trăn như nhộng, cơ thể cuộn tròn, hai tay đan chéo ôm trước ngực, nằm nghiêng trên giường nệm mềm mại rộng lớn. Hai mắt hắt khép hờ, sắc mặt an tường, nếu không phải bên khé miệng có vết máu, hợp với khăn trải giường bên dưới cũng bị nhiễm đỏ, hẳn dường như chỉ đang ngủ vậy. Trên bàn đầu giường đặt một chai rượu đỏ đã mở và một ly đế cao. Lâm Hoan nhìn nhiệt kế trong tay, tính toán sơ lược, nói: "Thời gian tử vong khoảng hơn hai giờ sáng, màu phấn hồng dạng tụ máu, trên người phát ra vị hạnh nhân, trong miệng có vị rượu..." Lâm Hoan chỉ rượu đỏ đầu giường, "Phân tích sơ bộ là dùng rượu đỏ trộn thuốc độc cyanide uống."

"Có thể xác định là tự sát không?" Hàn Ấn hỏi. "Tự sát hay không còn phải tổng hợp phán đoán. Song hai tay, cánh tay, trên người nạn nhân không có phát hiện dấu vết phản kháng, từ điểm này đến xem, hẳn tự nguyện hoặc dưới tình huống không phòng bị uống thuốc độc." Lâm Hoan đáp.

"Hắn ở một mình à?" Hạng Hạo Nhiên hỏi Lão Từ bên cạnh.

"Tình hình cá nhân cụ thể của hắn còn chưa rõ ràng lắm, Phương Vũ đang mang người đi hỏi xung quanh." Lão Từ đáp.

"Làm sao liên hệ nó với sát thủ liên hoàn?" Hàn Ấn hỏi.

Lão Từ không trả lời, ngoắc ngoắc tay, ý bảo hai người đi cùng hắn. Nhà Ngô Lương Chí có ít nhất bốn phòng hai sảnh, có thể là do vấn đề trang hoàng thiết kế, cảm giác hành lang rất rộng, hơi lãng phí không gian,

song nhà người ta rộng lãng phí vài mét vuông cũng không tính là bao. Ra khỏi phòng ngủ, đi qua một hành lang nhỏ, Lão Từ đưa hai người vào thư phòng sườn bắc. Trong thư phòng hai cảnh viên đang vội vàng lấy vật chứng, toàn bộ ngăn kéo bàn giấy bị rút mở, ở những khoảng trống bất quy tắc trên giá sách đặt mấy chai lọ chứa đầy chất lỏng lớn nhỏ không đồng nhất. Hai người tập trung nhìn vào, không nhìn được hít ngược một ngụm khí lạnh, trong bình chứa đầy bộ phận cơ thể người.

Tổng cộng có sáu bình thủy tinh. Lần lượt là lưỡi, mắt, tim, ruột, đầu lâu. Không cần hỏi, chúng lần lượt thuộc về Vu Mai, Vương Ích Đức, Cao Á Nhân, Đỗ Thiện Ngưu, Mã Kính Dân và Trí Trọng pháp sư. Lại nhìn ngăn kéo trên cùng của bàn giấy, bên trong có một mắt kính, một hộp vuông kích cỡ một hộp trang sức, miệng hộp đã bị mở ra, bên trong có một sợi dây chuyền bạc, một chiếc nhẫn kim cương, một mẫu báo cáo và giấy chứng nhận phóng viên. Những thứ này rất rõ ràng lần lượt đến từ Khổng Gia Tín, Thạch Thiển (Trong hộp là tro cốt), Cổ Băng Băng, và chính Ngô Lương Chí. Thẻ phóng viên là của Ngô Lương Chí, tin tức cắt trên báo chính là bài báo có liên quan đến tam giác tình yêu giữa Hàn Ân Hạng Hạo Nhiên và Lâm Hoan. Đơn giản là muốn thông báo đến mọi người, Ngô Lương Chí sát thủ liên hoàn đã tự giết mình, để trừng phạt hành vi "Hai lưỡi" của tên "Phóng viên", giới đổi trắng thay đen, chia rẽ nội bộ.

"Chỉ bằng này?" Hạng Hạo Nhiên hỏi Lão Từ.

"Trong kho phát hiện một sợi dây trói, thoát nhìn cùng loại với sợi dây trói người chết trong chín vụ án trước, trong tủ lạnh phát hiện một con dao đơn lưỡi dài khoảng 20cm, trong túi Ngô Lương Chí phát hiện điện thoại di động của Cổ Băng Băng."

"Có thư tuyệt mệnh không?" Hàn Ân hỏi.

"Trước mắt vẫn chưa tìm thấy." Lão Từ nhún vai.

Hàn Ân nhíu mày, chỉ vào máy tính xách tay trên bàn giấy hỏi: "Trong máy tính có phát hiện gì không?" Nói xong lại chỉ vào giá sách hỏi, "Phía trên đó có sách về Phật giáo không?"

"Vừa nãy đã xem sơ qua, trong máy tính không có thông tin đặc biệt, chờ mang về sẽ cẩn thận kiểm tra lại, kinh thư thì có một quyển." Lão Từ chưa kịp đáp lại, một cảnh viên khảo sát hiện trường bên cạnh tiếp lời, vừa nói vừa từ trên giá sách rút ra một quyển đưa cho Hàn Ấn.

Hàn Ấn mang găng tay vào nhận lấy sách, thấy là một quyển 《 Địa Tàng Bản Nguyên kinh 》, Hàn Ấn biết quyển bên trong quyển kinh này, có một chương miêu tả tường tận "Địa Ngục" và "Địa Ngục Trùng Phạt". Kinh thư có khoảng tám phần mới, thoạt nhìn có người từng lật xem. "Còn phát hiện gì khác không? Có..."

"Đủ rồi đó!" Lão Từ cắt ngang câu hỏi của Hàn Ấn, "Những chứng cứ này hẳn đã đủ để chứng minh Ngô Lương Chí là sát thủ liên hoàn rồi mà?!"

"Ừ, có thể đã phán đoán được!" Hạng Hạo Nhiên cực kỳ không bằng lòng, nhưng không thừa nhận cũng không được.

Hàn Ấn đánh giá kinh thư trong tay, há miệng muốn nói gì đó, lúc ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt Lão Từ, lại nhe răng nuốt trở vào. Trong nháy mắt Hàn Ấn đã suy nghĩ cẩn thận một việc: Bây giờ trong căn nhà này, quan điểm của Lão Từ về anh ra không ai phản đối nữa. Bất kỳ âm thanh phản đối nào, trước mặt những chứng cứ này đều có vẻ nhọt nhọt vô lực, nói cho cùng cảnh sát luôn tin tưởng chứng cứ thực tế. Còn Hàn Ấn thì chú trọng chi tiết hơn.

Miêu tả đường nét tâm lý tội phạm, là căn cứ phương thức hành vi của phạm tội khi áp dụng phạm tội, để suy đoán trạng thái tâm lý của hắn, từ đó phân tích ra tính cách của hắn, hoàn cảnh sinh tồn, nghề nghiệp, trí lực và bối cảnh phát triển vân vân. Mặt khác, hắn tồn tại tâm lý nào, tất nhiên sẽ thể hiện lên hành vi. Mà từ khi Hàn Ấn đi vào hiện trường đến giờ, đã phát hiện một ít hành vi của Ngô Lương Chí không hề có phương thức hành vi phù hợp chướng ngại tâm lý nhiễu sóng và nhân cách cố chấp, ví dụ như: Phương thức tử vong hắn chọn, hắn không để lại bất kỳ lời cuối nào, sách liên quan đến Phật giáo của hắn rất ít hơn nữa khá mới.

Có những chi tiết mâu thuẫn và khuyết thiếu này, không thể hoàn toàn phán định Ngô Lương Chí chính là sát thủ liên hoàn, ít nhất hiện giờ đưa ra

kết luận còn quá sớm, cũng không đủ khách quan và nghiêm cẩn. Song, trong lòng Hàn Ân hiểu rất rõ, dưới bầu không khí vui sướng xung quanh này, ý kiến của anh sẽ chỉ làm người ta thấy chói tai, cảm thấy anh nông cạn, khiến mọi người phản cảm, ngược lại không giúp gì cho vụ án. Dứt khoát nói ít làm nhiều, tìm được một ít chứng cứ thật sự rồi nói sau. Chẳng qua tiếp theo anh phải chiến đấu một mình rồi!

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 9.4

Hai ngày sau, trải qua hai ngày chiến đấu hăng hái tối tăm mặt mũi, tất cả chứng cứ đã được làm rõ toàn bộ. Vết siết trên cổ Cổ Băng Băng tuyệt đối trùng khớp với dấu tay của Ngô Lương Chí, sợi cơ thể trong móng tay, tinh dịch lưu lại trên sofa, qua kiểm tra trùng khớp với DNA của Ngô Lương Chí. USB màu đen tại hiện trường Cổ Băng Băng bị giết có lưu dấu tay của Ngô Lương Chí. Dây thừng phát hiện trong nhà Ngô Lương Chí cùng loại, cùng chất liệu với dây trói những nạn nhân lúc trước. Con dao đơn lưỡi tìm được trong tủ lạnh, tương xứng với dấu vết chấn thương của các nạn nhân, hơn nữa trên dao còn kiểm tra ra được vết máu lưu lại, máu đương nhiên cũng đến từ người bị hại trước đó. Hiện trường tổng cộng phát hiện sáu lọ thủy tinh đựng bộ phận, đều đến từ mười người bị hại trong đó tính cả Ngô Lương Chí. Trong dạ dày Ngô Lương Chí chứa lượng lớn cồn, ly rượu trên bàn đầu giường chỉ có mỗi dấu tay của Ngô Lương Chí, thuốc độc là potassium cyanide; Trong nhà không phát hiện dấu vết tìn tại của người thứ hai.

Ngô Lương Chí dùng phương thức tự sát để hoàn thành trừng phạt thập ác nghiệp trong kiếp này, sự thật rõ ràng, bằng chứng như núi, cảnh sát đã có thể hoàn toàn phán định, Ngô Lương Chí là hung thủ của án mạng liên hoàn 8.20. Xét thấy hung thủ đã tự sát thân vong, lãnh đạo ngành kiến nghị kết án nhanh nhất có thể. Có lãnh đạo gợi ý, tốc độ kết án nhanh đến kinh người, buổi sáng vừa mới chuyên gia chứng cứ đến viện kiểm sát, buổi chiều liền chính thức tuyên bố kết án. Sáng ngày kế, tin buổi sáng trên đài truyền hình Xuân Hải và các tờ báo lớn xuất hiện một bài thông báo ít ỏi mấy câu: Từ tuần cuối tháng 8 kéo dài đến tháng này, mấy vụ án mạng xảy ra tại thành phố, qua cảnh sát xác nhận cùng một hung thủ gây nên, dưới áp lực đuổi bắt hùng mạnh của cảnh sát và uy hiếp của pháp luật, hung thủ gần đây đã sợ tội tự sát.

Đến đây, án mạng liên hoàn 8.20 gây ra một trận gió tanh mưa máu khắp thành phố rồi cuộc đã hạ màn. Kết thúc đột ngột, thật sự ngoài dự liệu của mọi người. Cũng may tất cả những việc này đã qua đi, mọi người đã có thể thở phào. Cảnh sát rồi cuộc có thể thoát khỏi áp lực, nghỉ ngơi hưởng thụ một chút. Nhưng loại giải thoát này chỉ là tạm thời, thở phào cũng chỉ trong chốc lát, kế tiếp họ có thể còn phải đối mặt với khiêu chiến mới, công tác bảo vệ sắp tới "Hội nghị DAVOSA" cũng cần họ dốc hết toàn lực, đó cũng là sự kiện lớn liên quan đến hình tượng và sự phát triển của toàn thành phố, tuyệt đối không được sơ suất.

Mà lão bách tính của Xuân Hải nhất là những kẻ nguy quân tử đạo mạo trang nghiêm, rồi cuộc không cần sống hoảng sợ giữa những đên đại kinh khủng nữa, Xuân Hải lại khôi phục yên bình ngày xưa. Chẳng qua chưa biết rõ nguyên nhân xác thực Liễu Thuần bị giết, trong lòng Hạng Hạo Nhiên lưu lại chút tiếc nuối.

Sau khi rời khỏi nhà Ngô Lương Chí, hai người vội vã nói lời từ biệt, Hạng Hạo Nhiên chưa gặp lại Hàn Ấn. Cũng đã khoảng bốn, năm ngày không thấy bóng dáng Hàn Ấn đâu. Hạng Hạo Nhiên có thể hiểu được tâm trạng của Hàn Ấn -- Lần đầu tiên đưa kiến thức học cả đời vào thực tiễn, nhưng không hề gây được tác dụng bao nhiêu vào trong hồ sơ phá án, đối với một người cực lực tôn sùng nghề nghiệp của mình khó tránh khỏi có chút mất mát, nhất là miêu tả đường nét tâm lý phạm tội anh làm, độ tương đối, chuẩn xác so với thực tế cực thấp, với lòng tự tin của anh là một đả kích không nhỏ.

Trước khi cảnh sát kết án, đã đi điều tra tường tận về Ngô Lương Chí. Có thể nói nhiều năm như vậy, trên con đường sự nghiệp của hắn chỉ trừ thời gian gần đây có chút thay đổi ra, về căn bản là thuận buồm xuôi gió, cha mẹ song toàn, hôn nhân cũng coi như mỹ mãn. Mặc dù hắn thường ra ngoài hái hoa bắt bướm, nhưng vợ đã sớm cùng con gái di cư ra nước ngoài, không biết nhiều lắm về phong lưu vận sự của hắn ở đây, quan hệ của hai người coi như hòa hợp.

Hoàn cảnh công tác của Ngô Lương Chí không tồi, từng được hưởng giáo dục tốt đẹp, nhưng hắn là một thằng khốn ngang ngược hống hách,

xấu xa thành tính. Người chung quanh cho tới giờ chưa từng nghe nói hắn có tín ngưỡng tôn giáo nào, tín ngưỡng của hắn e rằng chỉ có quyên lợi và tiền tài. Ngoại trừ đối với yêu cầu thay đổi phụ nữ có tính ép buộc người ngoài rất ít khi thấy hắn từng có hành vi ép buộc đặc biệt rõ ràng.

Trong cuộc sống của hắn không có chút khiêm nhường nào, mặc trang phục hàng hiệu, đeo đồng hồ hiệu, lái ô tô cao cấp, những thứ này đều không phù hợp báo cáo của Hàn Ấn, càng miễn bàn đến theo dõi hình ảnh, nhật ký vân vân, tất cả đều vô nghĩa. Có thể nói, bản báo cáo này của Hàn Ấn chỉ nói đúng các mặt về tuổi tác, tầng lớp, nghề nghiệp của kẻ phạm tội, rất nhiều chỗ quả thật không đáng nhắc tới.

Đã vài lần Hạng Hạo Nhiên muốn gọi điện thoại trấn an Hàn Ấn, cân nhắc mãi lại thôi. Ý biết Hàn Ấn giống y, thích chôn đau khổ dưới đáy lòng, thích một mình đối mặt hi bi, làm rõ những điếu ngược lại sẽ càng khiến anh thêm khó xử. Lại nói thanh niên chịu chút thất bại cũng tốt, cũng không đúc thành sai lầm lớn gì, cứ để anh yên tĩnh suy ngẫm lại.

Hướng chi, cảnh ngộ của chính Hạng Hạo Nhiên hiện giờ chẳng khác hơn Hàn Ấn là bao. Vụ án cáo phá thành công trước kỳ hạn, đương nhiên không thể thiếu luận công mà thưởng. Cả đội phá án được thăng ba bậc, các nhân viên biểu hiện nổi bật khác được khen thưởng, mà tổ chuyên gia do Quách Đức Thanh cầm đầu mới chính thức tiến vào giai đoạn cuối kỳ phá án, càng được cấp trên ra sức ca ngợi, về phần hai người ngoài cuộc là Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn đương nhiên một chữ cũng không đề cập tới.

Đã thế nhà dột còn gặp mưa dầm, ngay ngày chính thức kết án, mệnh lệnh truy tra kẻ tình nghi đột nhập kho số liệu sở tỉnh cũng xuyên xuống thị cục, để không cho phía cảnh sát mạng làm khó, cũng không muốn chú cháu Quách thị nhân cơ hội giở trò với Doãn cục và Đinh cục, Hạng Hạo Nhiên chủ động tìm đến tổ chức thẳng thắn khai thật mình "phạm tội". Kết quả có thể đoán, Hạng Hạo Nhiên tạm thời ngưng hẳn tất cả chức vụ, chờ tổ chức tiến thêm bước đi điều tra tường tận xong sẽ sắp xếp tiếp.

Mà kết quả này đối với "vài người" vẫn chưa đủ, xoay trên xoay dưới làm không ít công tác, cho nên Doãn cục vừa mới cực kỳ đau lòng thông

báo Hạng Hạo Nhiên: Để anh chuẩn bị sẵn tinh thần, xong 11 ngày phép, trong cục có khả năng sẽ phái anh đến trường Đảng của tỉnh học tập một thời gian ngắn.

Hạng Hạo Nhiên biết đây là bộ sách võ thuật cố định trên quan trường, bạn sẽ đến trường đảng đánh bóng, sau khi trở về lên thẳng vị đề chức. Hoặc là ra ngoài dạo một vòng, trở về nhận một chức vụ nhàn hạ, hoặc là vĩnh viễn đày vào lãnh cung. Hạng Hạo Nhiên hiểu rất rõ, anh đương nhiên thuộc về về sau. Nếu lãnh đạo có ý cho anh nhảy khỏi vị trí, vậy đừng cố nhờ vả nữa, nhưng mà anh cũng sẽ không mặc họ sắp xếp đến trường đảng học, anh đã nghĩ rồi, chờ lệnh chính thức truyền xuống, đó là ngày anh từ chức.

Anh tìm một thùng giấy lớn, bắt đầu thu dọn vật phẩm riêng của mình, chuẩn bị lần lượt mang về nhà. Khi thu dọn đến bàn làm việc, một khung hình trên bàn khiến anh bất giác ngừng lại. Hình trong khung là anh cùng Doãn cục, Lão Từ, Phương Vũ mặc cảnh phục chụp trong đại hội tuyên dương. Anh cầm lấy khung hình, nhẹ lau bụi, trong khoảnh khắc, trăm mối cảm xúc, không đành lòng hết sức. Anh luyện tiếc những người lãnh đạo và cộng sự sớm chiều ở chung mấy năm nay, luyện tiếc bộ kính phục này, luyện tiếc phòng làm việc này, càng luyện tiếc quyền lợi trong tay?

Tựa như ánh mắt của một người bệnh vô phương cứu chữa với thế giới này, tất cả những thứ này vốn dĩ anh không hề biết coi trọng, nhưng hiện giờ tất cả chúng đều tốt đẹp. Ngẫm lại hơn một năm nay, bản thân trải qua biến cố tang thê, mất chức, Hạng Hạo Nhiên lại không nhận được âm thầm cảm khái. Tại sao con người khi có trong tay lại không đủ quý trọng, chờ mất đi mới thấy thứ sở hữu trân quý đến vậy, mới có thể có dục vọng phản tư.

Xem xét hành trình của đời mình, mặc dù có rất nhiều nhân tố ngoại lực, nhưng chung quy vẫn vì hành vi không thỏa đáng của mình. Nếu như không có chuyện ngoại tình kia, không xem nhẹ tâm tư Liễu Thuần, đặt tất cả vào cô ấy, cô ấy sẽ không đi uống rượu, cho dù uống rượu mình cũng có thể đi đón cô ấy, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện.

(Năng lực phản tư (criticism) tức là khả năng tự phủ định, nghĩ đi nghĩ lại của mỗi người, biết đặt mình vào vị trí của kẻ khác, là sự trở về bản thân nó của tư duy, sự phản ánh, sự khảo sát hành vi nhận thức.)

Nếu như có thể nghiêm khắc yêu cầu bản thân trước sau như một, ý thức bản thân chuẩn mực, vậy mình cũng sẽ không vượt rào phạm giới trong lúc làm việc, tóm lại kết cục hôm nay, toàn bộ đến từ lựa chọn của mình. Lúc này không biết tại sao trong đầu Hạng Hạo Nhiên hiện ra bóng dáng của Ngô Lương Chí. Nếu Ngô Lương Chí điên cuồng giết chóc, có thể cảnh tỉnh được vài người, có thể uy hiếp những kẻ trước khi vượt rào phải suy nghĩ lại, vậy có phải là một việc thiện lớn lao không!

Khi Hạng Hạo Nhiên đang buồn bã, Hàn Ấn rốt cuộc phong trần mệt mỏi xuất hiện, còn chưa chờ Hạng Hạo Nhiên mở miệng, anh liền khó khăn nổi vội mở hộp nói ngay.

Ngày đó tạm biệt Hạng Hạo Nhiên, Hàn Ấn tìm một căn phòng trà thanh tịnh, vừa uống trà, vừa cẩn thận thẩm duyệt lại tất cả những việc xảy ra tại nhà Ngô Lương Chí. Anh càng nghĩ càng thấy nếu Ngô Lương Chí là sát thủ liên hoàn thì có vài hành vi khó giải thích được, tiến tới anh muốn nghiên cứu suy nghĩ nhân sinh của Ngô Lương Chí, cho dù cuối cùng không tìm ra sơ hở, đó cũng là một cơ hội học tập nghiên cứu rất tốt.

Trong mấy ngày tiếp đó, anh lần lượt thăm hỏi cha mẹ Ngô Lương Chí, trường học và các đơn vị hãn từng công tác. Ngô Lương Chí là con trai độc nhất trong nhà, là con nối dõi của cha mẹ, đối mặt với đả kích con trai thành linh tự sát này, cha mẹ hãn rơi vào bi thống gần như là sống trong tuyệt vọng, đồng thời cũng cảm thấy ngỡ ngàng sâu sắc, giống với tất cả mọi bậc cha mẹ khác, họ đến chết cũng không tin đưa con trai mình ngậm đắng nuốt cay nuôi dưỡng thành người lại là một ác ma giết người. Cho nên mới đầu đối với chuyến viếng thăm của Hàn Ấn, trong lòng đầu có tâm trạng mâu thuẫn rất sâu.

Hàn Ấn kiên nhẫn làm rất nhiều công tác, không hề đánh động được hai cụ, rơi vào đường cùng đành phải chạm đến "vết thương" của cụ, hỏi họ có muốn biết tại sao con trai lại trở thành một kẻ tội phạm giết người không?

Vấn đề này đủ thay đổi tình tự của hai vợ chồng, họ dần dần bắt đầu mở lòng.

Cha mẹ Ngô Lương Chí đều làm việc trong ngành thuế vụ, cha là cán bộ bậc trung, gia đình điều kiện ưu việt, tình cảm cha mẹ hòa thuận. Dưới che chở trăm chiều từ họ, Ngô Lương Chí trải qua một tuổi thơ vui sướng an nhàn. Tính cách Ngô Lương Chí sáng sủa, hoạt bát thông tuệ, thời đi học vô luận tiểu học, cấp hai hay phổ thông, hẳn đều là thành viên tích cực trong lớp, quan hệ với bạn học hòa hợp, quan hệ với giáo viên thông thuận, mặc dù cũng đã xảy ra vấn đề về yêu sớm, phản nghịch vân vân của tuổi dậy thì, nhưng hẳn vẫn là một đứa trẻ học tập tiến bộ, thành tích cơ bản đều duy trì trong top 10.

Sau khi tốt nghiệp trung học, hẳn thuận lợi thi đậu một trường đại học kha khá tỉnh ngoài. Vượt qua bốn năm đại học, Ngô Lương Chí trở lại thành phố này, vào Văn Báo Xã Xuân Hải. Lúc ấy Văn Báo Xã đang vào thời kỳ cải cách ưu hóa, phóng viên, biên tập quan niệm lỗi thời bị đi đầu chỉnh, thanh niên suy nghĩ linh hoạt, sáng tạo, tự chủ như Ngô Lương Chí liề n có không gian thi triển. Dựa vào nỗ lực thông minh, Ngô Lương Chí nhanh chóng trở thành một phóng viên xuất sắc, tiếp theo là phóng viên cấp cao, phó chủ nhiệm bộ tin tức pháp chế, phó chủ nhiệm bộ tin tức xã hội, chủ nhiệm, một đường công danh thông thuận, tiền đ ờ rộng lớn.

Trong lúc này, hẳn kết hôn cùng một nữ nhà văn, sau khi vợ sinh một cô con gái, đưa hai mẹ con ra nước ngoài hưởng thụ cuộc sống tốt hơn. Ngày thứ ba sau khi Ngô Lương Chí chết, vợ hẳn liề n đưa con gái từ nước ngoài gấp gáp trở về, theo vợ hẳn nói, nhiều năm như vậy mặc dù hai người sống riêng hai nơi, nhưng tình cảm cũng không tệ lắm, Ngô Lương Chí có cơ hội sẽ bay ra nước ngoài thăm hai mẹ con họ, kinh tế cũng chưa bao giờ bạc đãi họ. Có thể nói trong đời Ngô Lương Chí, gần như không tìm được bất kỳ nhân tố gì có thể làm hẳn sinh ra tâm lý nhiều sóng, nếu phải tìm ra cái gọi là trải nghiệm thất bại, vậy cũng chỉ có thể nói tới liề n đi đầu động công tác khoảng một năm trước.

Mùa xuân năm ngoái, do bộ tuyên truyền ủy ban thành phố dẫn dắt, chỉnh hợp ba tòa soạn hiện có tại Xuân Hải, thành lập tập đoàn báo nghiệp

Xuân Hải. Đứng đầu tập đoàn đương nhiên là do tổng biên tập Văn Báo Xã Xuân Hải với lượng phát hành lớn nhất, sức ảnh hưởng rộng lớn nhất đảm nhiệm, các lãnh đạo còn lại lần lượt thuận duyên thượng vị, vì vậy Văn Báo Xuân Hải liên tưởng một vị trí phó tổng biên tập. Vô luận lý lịch, năng lực, hay bối cảnh, vị trí này đầu loại Ngô Lương Chí sờ tới. Chẳng qua giai đoạn lãnh đạo phía trên tiến hành khảo sát hẳn, hẳn lại "Lật thuyền trong cống". Cái gọi là "Thường đi ven sông, đâu có giày nào không ẩm". Làm phóng viên, nhất là phóng viên vệtin tức xã hội, tránh không được phải đưa tin một vài tin tức về quan chức sa đọa và xí nghiệp chui, vì vậy sẽ thường xuyên có người thông qua quan hệ hoặc xí nghiệp trực tiếp tìm tới cửa cầ "hài hòa", cán cân hài hòa đương nhiên sẽ là nhân tình sẽ là "thực dụng".

Dần dần giữa xí nghiệp và một ít phóng viên thiếu trách nhiệm đạo đức đã hình thành một sợi xích xám. Có xí nghiệp muốn đăng ký thương hiệu, làm quảng cáo tính mềm, hoặc muốn công kích đối thủ cạnh tranh, sẽ đến gặp phóng viên mình quen biết, cho tiền thù lao lớn, dùng phương thức phỏng vấn tin tức để ca công tụng đức xí nghiệp hoặc bắn phá đối thủ cạnh tranh. Mà Ngô Lương Chí vô luận là thời làm phóng viên, hay làm người phụ trách bộ phận tin tức xã hội, hẳn đầu đứng đầu trong đạo hành này. Dựa vào sự can đảm mà tinh tế, nhiều năm qua hẳn đã tích lũy khá nhiều của cải xám, cũng kết giao với rất nhiều bạn bè phía xí nghiệp, trong đó đặc biệt thân thiết nhất là Đỗ Thiện Nguru chủ xí nghiệp sữa Đỗ Thị thế lực lớn nhất tài phú cực mạnh.

Tháng bảy năm ngoái, giai đoạn đầu bộc phát "Sự kiện sữa độc" xí nghiệp sữa Đỗ Thị, xí nghiệp sữa Đỗ Thị không tìm vấn đề từ chính sản phẩm của mình, ngược lại muốn thông qua một loạt các quảng cáo mềm cứng cùng hành vi quan hệ xã hội, tạo ra dư luận, giấu đầu hở đuôi. Họ quảng cáo diện rộng trên các phương tiện truyền thông lớn, hơn nữa bỏ số tiền lớn thu mua đồng đảo "tay viết", giương cờ minh oan. Mà đầu nhập nhiều nhất, cũng chú trọng nhất, đương nhiên là Văn Báo Xuân Hải địa vị đầu não trong ngành báo Xuân Hải.

Ngô Lương Chí sau khi lên thu số tiền lớn, đem hết sức mình, tự tay bịa đặt hàng loạt bài viết cho xí nghiệp sữa Đỗ Thị. Mặt khác còn thông

qua quan hệ cá nhân lôi kéo huynh đệ truy ền thông cùng trợ uy cho xí nghiệp sữa Đố Thị. Nhưng xí nghiệp sữa Đố Thị cũng không vượt qua được khủng hoảng, sau cùng vì hành vi xấu xa coi thường sức khỏe người tiêu dùng mà xí nghiệp phải trả giá đắt. Ngay cả các phía trợ giúp cho xí nghiệp sữa Đố Thị cũng bị nghiêm trị, bộ tuyên truy ền Ủy Ban Thành Phố trong cuộc họp nội bộ đã phê bình nghiêm khắc Văn Báo Xuân Hải đối gạt dư luận. Cuối cùng gánh vác trách nhiệm chủ yếu là Ngô Lương Chí, bị đi ều chỉnh xuống tòa soạn anh em của tập đoàn, nơi g ần như sắp phá sản là báo Đô Thị Xuân Hải.

Mặc dù thông qua quan hệ ng ồi lên vị trí phó tổng biên tập, nhưng phó tổng biên tập này so với phó tổng biên tập trong tập đoàn vẫn kém quá xa. Cũng tốt, cho dù đây là một lần thất bại, nhưng căn bản sẽ không sinh ra đả kích chí mạng với một người tâm lý phát triển vô cùng bình thường, từ đó phát sinh tâm lý nhiều sóng.

Mà từ một loạt những hành vi của Ngô Lương Chí ở báo Đô Thị, hấn đang tính toán mọi cách, không từ thủ đoạn, ý đồ trở lại giai cấp quyền lực nòng cốt tại tập đoàn. Từ tâm tính trên, hấn đang tràn ngập khát vọng, cũng đầy hy vọng. Mà sát thủ liên hoàn biến thái, vì "tuyệt vọng" sinh ra phẫn nộ, tiến tới mới tìm kiếm giải thoát. Cho nên kết luận của Hàn Ấn là: Từ chứng cứ đến xem, Cổ Băng Băng có lẽ là Ngô Lương Chí giết chết, nhưng cái chết của những người còn lại không hề liên quan tới hấn, hấn chỉ là một kẻ chịu tội thay mà sát thủ liên hoàn tử mĩ đẩy dời đi.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 9.5

Nhẫn nại nghe Hàn Ấn giải thích thao thao bất tuyệt xong, Hạng Hạo Nhiên nhất thời không biết nên đánh giá thế nào, thật ra trong lòng y đã có nhận thức tương đồng với kết quả đi điều tra của cục, bấy giờ lời Hàn Ấn sẽ không thể khiến y đủ coi trọng. Trong lòng y cho rằng Hàn Ấn có lẽ vẫn có chút tính không phục trẻ con, muốn khuyên nhủ anh, lần đầu tiên khó tránh khỏi sẽ có chút kém hài lòng, cần gì xoắn xuýt không ngừng vậy chứ? Nhưng lại ngại nói, do dự chốc lát, mới âm ờ nói: "Quên đi, đừng lãng phí tinh lực vào vụ án này nữa, tổng kết tại đây, tương lai cậu chắc chắn còn có thể có chỗ dụng võ hơn nữa."

Hàn Ấn nghe ra ý trong lời này, cười lắc đầu đáp lại, "Anh hiểu lầm rồi, thật sự không phải tôi cãi chày cãi cối vì bản thân. Được rồi, nếu cục xem Ngô Lương Chí là sát thủ liên hoàn, vậy làm sao giải thích được động cơ giết người? E rằng chỉ có thể nói hấn tâm lý biến thái thôi chứ gì! Mà thủ pháp hung thủ gây án tàn nhẫn quỷ dị, đã biểu hiện hấn đích xác là một sát thủ biến thái, nhưng trên thực tế không ai có thể tìm được căn nguyên biến thái của Ngô Lương Chí."

"Có phải cậu đã lý luận hóa quá không?" Hạng Hạo Nhiên sợ làm tổn thương Hàn Ấn, chằm chước từ ngữ nói, "Người có thân thể thuở nhỏ long đong, kinh nghiệm phát triển gặp ghềnh rất nhiều, họ cuối cùng cũng chưa chắc sẽ trở thành sát thủ biến thái đúng không?"

"Đúng! Nhưng từ phát triển nhiều sóng tâm lý mà nói, 'Có nguyên nhân chưa chắc có kết quả, nhưng có hậu quả nhất định có tiền căn'. Nhất là chương ngại nhân cách kiêu cỡ chấp, sẽ không vì đả kích trong thời gian ngắn mà hình thành, loại nhân cách biến thái này là kết quả trong quá trình dài lâu, do chứa nhiều nguyên nhân lần lượt thúc đẩy. Ví dụ như khi còn nhỏ vì gia trưởng quản giáo nghiêm khắc, hoặc tính khí gắt gỏng, luôn

khiến đứa trẻ phát triển trong hoàn cảnh bị chỉ trích, bị phủ định, và không được tin tưởng, hoặc vì cha mẹ ly dị, sinh trưởng trong gia đình thiếu đi sự yêu mến đầy đủ của cha hoặc mẹ. Lớn lên trong tiếp xúc xã hội, lại gặp đi gặp lại đả kích thất bại, suy sụp. Yêu cầu quá nghiêm khắc với bản thân, nhưng hiện thực và kỳ vọng lại kém quá xa. Cực lực né tránh khuyết điểm của mình, sợ bị người khác biết vãn vãn...

Còn Ngô Lương Chí thì sở hữu tuổi thơ hầu như hoàn mỹ, trải nghiệm học hành trót lọt, gia đình mỹ mãn, nghề nghiệp được người ta hâm mộ, cho nên trải nghiệm đời hắn không có khả năng hình thành chương ngại nhân cách kiểu cố chấp lắm đâu."

"Cậu có nghĩ, có lẽ ngay từ đầu phán đoán của cậu về hung thủ nhân cách biến thái là sai?"

"Chứng cứ! Chứng cứ hành vi! Hành vi của kẻ phạm tội ở hiện trường càng phức tạp, càng có lợi cho chúng ta phán đoán trạng thái tâm lý của hắn. Có thể khẳng định, một loạt những hành vi phức tạp rắc rối của hung thủ trong những vụ án liên hoàn này cũng đủ để tôi đưa ra phán đoán chuẩn xác." Hàn Ấn hiển nhiên bị câu hỏi vừa nãy châm chích, tăng nhanh ngữ tốc nói, "Tại sao các anh không thể suy nghĩ biện chứng một chút, sở dĩ miêu tả đường nét của tôi và sự thật chênh lệch lớn như vậy, có thể là vì Ngô Lương Chí căn bản không phải sát thủ liên hoàn chăng? Tôi nghĩ cục chặc chặc đã đi đầu tra, Ngô Lương Chí chưa bao giờ bày tỏ bất kỳ tín ngưỡng tôn giáo gì với những người chung quanh, là một người không hề hiểu rõ nhân quả luân hồi, văn hóa địa ngục, làm sao có thể bố trí ra được nghi thức có ngụ ý sâu sắc vậy chứ?"

"Chẳng phải chúng ta đã tìm được một quyển kinh thư miêu tả địa ngục tại nhà Ngô Lương Chí sao, có thể hắn phỏng theo quyển kinh thư kia để bố trí nghi thức thì sao?" Hạng Hạo Nhiên nhắc nhở Hàn Ấn.

"Không, quyển sách kia chỉ miêu tả một phần nhỏ địa ngục, mà văn hóa địa ngục biểu hiện ở những vụ án này, là tổng hợp của rất nhiều phiên bản. Hơn nữa phân tích từ mặt tâm lý, sát thủ biến thái mượn nghi thức để hợp lý hóa, cao thượng hóa hành vi của mình, nó không phải dựng vào một cách

cố ý, cũng sẽ không tìm kiếm cố ý, nó chắc chắn là một loại bộc lộ tự nhiên xâm nhập cốt tủy, là một loại diễn biến tín ngưỡng từ thâm căn cố đế, tuyệt không phải vì cố ra vẻ mà thiết trí. Cho nên hung phạm nhất định mê luyện tôn giáo, địa ngục đã lâu, hẳn chắc chắn có rất nhiều loại sách này, hơn nữa mặc dù bảo quản rất cẩn thận, nhưng mỗi một quyển cũng đã bị hắt lạt đến cũ nát r ỡ."

"Vậy giải thích sự tồn tại của quyển kinh thư kia thế nào? Hung thủ chung quy không có khả năng vì hãm hại Ngô Lương Chí, hơn nữa đêm mua một quyển kinh thư chứ?"

"Việc này tôi quả thật không cách nào giải thích, có lẽ Ngô Lương Chí chỉ mua trong lúc ngẫu nhiên r ỡ tùy tiện lật xem, có lẽ một người bạn nào đó tặng hẳn." Hàn Ấn không chờ Hạng Hạo Nhiên phản bác liền tiếp tục nói, "Đối với phương thức tử vong của Ngô Lương Chí tôi cũng đặt nghi vấn. Tín ngưỡng tôn giáo của hung phạm, không cho phép hẳn tự sát. Nếu hẳn muốn dùng cái chết của mình để kết thúc vụ án, hẳn chắc chắn sẽ mượn tay người khác, hoặc tình nguyện chọn để chúng ta bắn gục hẳn. Còn vấn đề thư tuyệt mệnh, nếu hẳn là sát thủ biến thái, hẳn không có khả năng không để lại bất kỳ lời nào. Trên thực tế hẳn quá muốn nói ra, bản thân việc giết người đã là một loại phương thức hẳn nói ra, mà nếu hẳn hoàn thành tất cả kế hoạch, khi chết hẳn nhất định sẽ mang suy nghĩ của hẳn phơi bày cho thế nhân, vì đó là vinh quang của hẳn, hẳn chia sẻ cho thế nhân, muốn được sùng kính; Còn về tư thế tử vong của Ngô Lương Chí, một người trúng độc, không hề ngã giữa, ngược lại tr ần tru ồng lộ thể bày ra tư thế an tường, anh không thấy quá khó tin sao?"

"Câu nói là tư thế của hẳn bị người ta cố ý đặt thành?"

"Đúng. Tư thế kia có giống tư thế của một đứa trẻ mới chào đời không? Tôi nghĩ nó cũng mang ý nghĩa "siêu sinh", hẳn là hung thủ vô thức biểu lộ tính ép buộc."

"Đó..."

Hạng Hạo Nhiên vừa nói một chữ, liền bị Hàn Ấn cắt ngang, "Anh muốn hỏi về vấn đề nhật ký và hình ảnh sao? Lúc trước trong miêu tả

đường nét tôi đã nhắc tới, trong nhà hung thủ có lẽ sẽ tìm được ảnh và nhật ký, chủ yếu căn cứ vào hai điểm suy xét: Tôi cho rằng hung thủ theo dõi thời gian dài, quan sát nhiều nạn nhân như vậy, hẳn sẽ dùng hình ảnh để phân biệt họ và ghi chép hành tung của họ. Mà một vài sát thủ liên hoàn có chứng ép buộc và chướng ngại nhân cách kiểu cố chấp, phần nộ ban đầu của họ, thường đều sẽ thông qua người bên cạnh kể ra, thông qua văn tự để giảm bớt, cho nên sẽ có tâm trạng ghi chép như nhật ký.

Nếu lúc trước việc này chỉ là một loại suy đoán, vậy hiện giờ tôi có thể chắc chắn, chỗ hung phạm chắc chắn có nhật ký và ảnh, hơn nữa những hình ảnh này không chỉ có ảnh theo dõi người bị hại, còn có ảnh bố trí hiện trường. Hung thủ cơ hồ đặt tất cả những chứng cứ có liên quan tới vụ án trong nhà Ngô Lương Chí, rất rõ ràng là muốn cho Ngô Lương Chí thành người chịu tội thay hắn, nghĩa là hắn đã chuẩn bị thu tay lại.

Tôi đã nói lúc đầu, đại đa số sát thủ liên hoàn không cách nào tự động ngưng hẳn hành vi giết người của họ, nhưng cũng có ngoại lệ. Ví dụ như Jack Ripper, sát thủ Cung Hoàng Đạo... Họ có trí tuệ rất cao, có lẽ đã cảm giác được nguy hiểm đã tới, hơn nữa kinh nghiệm gây án lúc trước đã cho họ đủ cảm giác thành tựu, cuộc sống sau này chỉ dựa vào hồi ức là có thể thu được thỏa mãn to lớn, mà ảnh và nhật ký là những vật trợ tá tốt nhất cho họ nhớ lại. Đương nhiên với hung thủ mà nói, đi đâu này có lẽ chỉ là mong muốn một phía từ hắn, tương lai vẫn tràn ngập biến số, bất luận ai kể cả bản thân hung thủ cũng không cách nào biết trước, khi kích thích lớn hơn xuất hiện, hắn có thể tiếp tục giết chóc nữa không?"

Hạng Hạo Nhiên trầm ngâm. Mấy lời ít ỏi của mình, đổi lấy biện luận ùn ùn từ Hàn Ấn, ý thức được Hàn Ấn đã vùi quá sâu vào vụ án này, e rằng nhất thời rất khó thuyết phục và ngăn cản anh tiếp tục đi đầu tra. Hơn nữa y cũng đã đôi chút bị quan điểm của Hàn Ấn đả động, nếu Ngô Lương Chí chỉ là một kẻ chịu tội thay, vậy hung phạm là ai đây?

Im lặng chốc lát, lập trường của Hạng Hạo Nhiên có chút chuyển biến, quyết định dùng hết khả năng của mình trợ giúp Hàn Ấn, vô luận kết cục cuối cùng thế nào, với tư cách cộng sự cũng coi như có thể ăn nói với Hàn Ấn. Nghĩ thế, Hạng Hạo Nhiên nói: "Được rồi, nếu cậu đã nghĩ sát thủ liên

hoàn là người khác, thì chỉ có chứng cứ dựa vào những lý luận này cũng vô dụng, chung quy phải có chứng cứ thực tế chứ?"

"Đúng vậy! Cho nên tôi tìm chỉ đội trưởng anh hỗ trợ đó!" Nghe lời Hạng Hạo Nhiên nói đã thả lỏng, Hàn Ân mừng rỡ đáp lại, nhưng sau khi nói xong, nhìn thấy trong mắt Hạng Hạo Nhiên hiện lên một tia mất mát, mặc dù chỉ thoáng qua trong nháy mắt, nhưng cũng bị anh tóm giữ rõ ràng, anh bấy giờ mới chú ý tới sự khác thường trong phòng làm việc.

Phòng làm việc dường như trống trải hơn bình thường, trên bàn ngoại trừ điện thoại ra không còn vật gì nữa, đồ dùng cá nhân của Hạng Hạo Nhiên trong phòng này cũng không thấy đâu, lại nhìn hộp giấy to bên chân bàn, Hàn Ân kinh ngạc hỏi, "Thu dọn đồ đạc làm gì?"

Hạng Hạo Nhiên hơi lộ nụ cười cô đơn, "Tạm đình chỉ công tác, có khả năng cục muốn phái tôi đến trường đảng bổ túc một thời gian."

"Tại sao chứ? Vì bài báo kia?"

"Không, còn chuyện khác..." Hạng Hạo nhiên không muốn đi sâu về vấn đề này, khoát tay như không hề gì nói, "Bỏ đi, đã như vậy rồi đừng nói nữa. Hãy nói về vụ án thôi, mặc dù hiện giờ tôi không phải đội trưởng, có nhiều chỗ vẫn có thể giúp cậu một tay."

Hạng Hạo Nhiên không muốn nhiều lời, Hàn Ân cũng có thể đoán ra vài phần, chỉ là hiện giờ nói gì cũng đã muộn, vì vậy liền trở lại vụ án, "Mấy ngày nay thông qua một ít đi điều tra, tôi đã sắp xếp hai vụ án Cỗ Băng Băng và Ngô Lương Chí, cùng với mối quan hệ giữa họ và sát thủ liên hoàn. Có thể kết luận, Cỗ Băng Băng và Ngô Lương Chí chính là hai loại người cuối cùng sát thủ liên hoàn muốn trừng phạt -- Diễn viên dựa vào bán nhan sắc giành vị trí và phóng viên không biết lương tri đạo đức.

Trước tiên nói về cái chết của Cỗ Băng Băng. Cỗ Băng Băng trước khi nổi tiếng là bồ nhí của Ngô Lương Chí, Ngô Lương Chí để tiền cho hai người hẹn hò, mua cho Cỗ Băng Băng một phần bất động sản. Mà Cỗ Băng Băng sau khi nổi tiếng đến kinh đô phát triển chỗ dựa vững chắc hơn, đương nhiên sẽ không qua lại với nhân vật nhỏ như Ngô Lương Chí nữa.

Lần này trở về có lẽ là cực bất đắc dĩ, mới nhờ hấn giúp thủ tục tuyên truyền, nhưng bên trong thân cự tuyệt kết giao thân mật lại với hấn.

Tôi nghe người quản lý nói, Ngô Lương Chí đã hẹn Cỗ Băng Băng nhiều lần, cô ta đều dùng đủ loại lý do để từ chối. Vì vậy vài lần hẹn không được, Ngô Lương Chí then quá hóa giận, lợi dụng quyền nhật ký yêu đương vụng trộm và USB cảnh nóng của Cỗ Băng Băng để uy hiếp. Cỗ Băng Băng bất đắc dĩ phải hẹn gặp, ảo tưởng có thể sử dụng mười vạn đồng để thoát khỏi phiền hà. Nhưng cô ta đã nghĩ quá đơn giản, ngược lại tạo thành kích thích lớn hơn với Ngô Lương Chí vốn tưởng rằng có USB dâm ép sẽ đạt được ý nguyện. Khiến hấn mất đi lý trí, điên cuồng cưỡng hiếp cô ta, đồng thời lỡ tay bóp chết cô ta.

Mà tất cả những việc này, toàn bộ bị sát thủ liên hoàn đêm đó theo dõi Cỗ Băng Băng tùy thời gây án chứng kiến, vì vậy sau khi Ngô Lương Chí tuyệt vọng chạy trốn, hấn tiến hành bố trí lại hiện trường. Vừa hoàn thành kế hoạch trừng phạt của hấn, vừa đánh lạc hướng cảnh sát về phía Ngô Lương Chí. Đương nhiên đem Ngô Lương Chí làm mục tiêu trừng phạt và kẻ chịu tội thay là hấn mưu đồ đã lâu, nhưng Cỗ Băng Băng bị Ngô Lương Chí giết chết là ngoài ý muốn, cũng không phải việc hấn không chế được. Cũng coi như ông trời lại giúp hấn lần nữa, cứ thế, Ngô Lương Chí thoát nhìn càng như là hung thủ của án mạng liên hoàn 8.20.

Tiếp tới cái chết của Ngô Lương Chí. Ngô Lương Chí chắc chắn không phải vì sau khi cưỡng hiếp giết chết Cỗ Băng Băng thì sợ tội tự sát. Hơn nửa đêm muốn tìm được chất độc cyanide cũng không phải dễ, hơn nữa cyanide là cực độc, sau khi dùng liều lớn sẽ xuất hiện đau đớn dữ dội, ý thức cũng sẽ nhanh chóng mất đi, Ngô Lương Chí làm sao có thể không chút giãy giụa, còn có thể nằm trên giường an tường như vậy?

Cho nên tôi phân tích, Ngô Lương Chí sau khi giết người trở về nhà, tâm lý khủng hoảng cực độ, hấn uống rượu có thể là muốn áp chế sợ hãi, hoặc là sau đó dưới sự đênhị của sát thủ liên hoàn mới uống, tóm lại, khi ý thức hấn mơ hồ, bị người hạ độc chết đột ngột. Vì vậy có thể thấy được, sát thủ liên hoàn có liên hệ cá nhân với Ngô Lương Chí. Hấn đã sớm dự

muru hạ độc Ngô Lương Chí, chắc chắn là có nắm chắc sẽ lừa được sự tin tưởng của Ngô Lương Chí cùng nhau uống rượu.

Mấy ngày nay tôi tiến hành sàng lọc lịch sử cuộc gọi của Ngô Lương Chí, từ đó tìm ra một ít số thường xuyên liên lạc. Nhưng Ngô Lương Chí kết bạn rộng rãi, số liên lạc đông đảo, hơn nữa trong bạn bè của hắn, đám người có thân phận, có địa vị chiếm đa số, muốn đi điều tra từng người, e rằng thời gian và đi đầu kiện đều không cho phép. Do đó tôi muốn nghiên cứu vật phẩm riêng của Ngô Lương Chí, để xem có thể tìm ra được ít đầu mối hay không. Nhưng nghe đâu vật phẩm riêng của hắn gia đình còn chưa đến nhận, tạm thời đều gửi cùng vật chứng trong phòng vật chứng. Trước khi đến đây tôi đã ghé qua đó, nhân viên quản lý không cho vào, nói có chỉ thị của lãnh đạo mới được xem..."

"Xử lý việc này, phía phòng vật chứng cũng coi như nể tôi vài phần, thật sự không được thì đến tìm Doãn cục xem sao." Hạng Hạo Nhiên cười tiếp lời. Y quả thật có tự tin này, dựa vào uy tín và quan hệ y thành lập nhiều năm ở cục, y tin người của phòng hồ sơ sẽ nể nang mà không cố ngăn y.

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 9.6

Theo Hạng Hạo Nhiên tới phòng vật chứng, quả nhiên cực kỳ trót lọt, nhân viên quản lý không nói hai lời liền chủ động dẫn hai người đến vị trí cụ thể, còn tha thiết đưa tới hai chai nước khoáng. Hàn Ấn nhìn trên kệ nhét đầy vật chứng nói: "Xem ra cực không qua loa như tôi nghĩ."

"Đương nhiên, phía trên thúc giục kết án có gấp mấy, lá gan Quách Đức Thanh có lớn mấy, quy trình làm việc cũng không dám thiếu. Đây chính là đại án cấp tỉnh, hung thủ lại sợ tội tự sát, vật chứng không đủ sao kết án?" Hạng Hạo Nhiên hất đầu về phía kệ vật chứng lại nói tiếp, "Những thứ tổ chuyên án có thể chuyển đến từ nhà Ngô Lương Chí cơ hồ đều được đưa đi tiến hành giám chứng, cậu cứ tìm đi!"

"Thật ra tôi cũng không biết phải tìm gì, chỉ là muốn thử thời vận, có lẽ một đoạn quá khứ nào đó của Ngô Lương Chí đã bị chúng ta bỏ sót." Về mặt Hàn Ấn mờ mờ xem xét trong đống vật chứng, chốc lát anh dừng mắt trên lọ thủy tinh đựng bộ phận của nạn nhân.

"Báo cáo của khoa kỹ thuật nói, trên những lọ thủy tinh này không lấy được bất kỳ dấu tay nào, có phải không hợp lý lắm không?"

"Vấn đề này đám Lão Từ cũng từng phân tích, song nếu như theo lời cậu lúc trước, mấy thứ này hung thủ đặc biệt quý trọng, cho nên có lẽ hẳn sẽ thường xuyên chà lau, không để lại dấu tay cũng rất bình thường thôi?" Hạng Hạo Nhiên nói.

"Thế thì cũng có thể giải thích được." Hàn Ấn gật đầu, tiện tay từ trên kệ lấy xuống máy tính xách tay của Ngô Lương Chí, dùng tay nâng, nhấn xuống nút nguồn, bu ồn bực nói, "Trong máy tính thật sự không có gì? Có thể đã bị hung thủ xóa bỏ không?"

"Có lẽ Ngô Lương Chí không thích dùng máy tính lắm, khoa kỹ thuật từng đi đâu tra dấu vết lên mạng của hắn, cũng tra xét lịch sử QQ và email, thậm chí tiến hành khôi phục số liệu ổ cứng, đều không tìm được tin tức hữu dụng." Hạng Hạo Nhiên thở dài trả lời Hàn Ấn, đang khi nói chuyện mắt vô tình đảo qua một hộp giấy đặt trên tầng dưới cùng của kệ.

Trong hộp chứa bảy, tám quyển album lớn lớn nhỏ nhỏ, y ng ỡ xồm xuống, lấy ra một quyển lật hỏi Hàn Ấn, "Bạn từng thấy album này chưa?"

"Album gì? Chưa từng thấy!" Hàn Ấn đặt lại máy tính lên kệ, chum lại. Hai người chuyển cái hộp từ trên kệ xuống đặt trên hành lang, ng ỡ xuống đất, lật quyển album xem.

Tìm ước chừng hơn một giờ, tất cả các quyển album đều đã xem qua hết, Hạng Hạo Nhiên ném album trong tay về lại hộp, ủ rũ nói: "Cũng không có gì đặc biệt, thằng cha Ngô Lương Chí này thế mà đã đi không ít chỗ, phỏng chừng đều là chi phí của công."

Hàn Ấn không đáp lại, nhìn chằm chằm một quyển album lớn xuất thần.

"Sao thế? Có phát hiện gì à?" Hạng Hạo Nhiên thấy dáng vẻ mất tập trung của anh dường như có phát hiện gì, liền hỏi.

Hàn Ấn ngừng chốc lát, lại lật album lần nữa, mới chậm rãi gật đầu nói: "Hình như có gì đó không đúng." Anh đưa album cho Hạng Hạo Nhiên, chỉ vào trang mình vừa mới nhìn chằm chằm, "Trang này thiếu mấy bức ảnh."

"Album không nhét đầy hình thì có gì ngạc nhiên đâu?" Hạng Hạo Nhiên không cảm thấy có gì không đúng.

Hàn Ấn tiến đến bên cạnh Hạng Hạo Nhiên, lật qua lật lại vài album, nói: "Anh xem, từ trước, từ sau đều đây ảnh chụp, vậy mà từ này chỉ thiếu bức ảnh chính giữa..."

"Ý cậu nói, ảnh có khả năng đã bị hung thủ lấy đi?" Hạng Hạo Nhiên cướp lời.

Hàn Ẩn ừ một tiếng, "Có khả năng này đây."

"Nếu hung thủ lấy đi, chỉ có thể vì hắn muốn che giấu thân phận, cũng tức là nói hắn quả thật có t ần tại mối quan hệ thân thiết nào đó với Ngô Lương Chí, vậy loại quan hệ này đến tột cùng là gì đây?" Hạng Hạo Nhiên nhìn chằm chằm album nói.

"Họ có lẽ là bạn đại học." Hàn Ẩn tiếp tục giải thích, "Những bức ảnh trong album này kỳ thật đặt theo quy luật. Có mấy quyển là chuyên giữ hình vợ và con hắn còn có ảnh của cả nhà họ, còn có mấy quyển là ảnh du lịch công tác của Ngô Lương Chí nhiều năm trước, mà quyển album trên tay anh là lịch sử phát triển của Ngô Lương Chí, từ khi hắn sinh ra, đi học, đến lúc tham gia công tác, tất cả ảnh lưu niệm đều tập trung trong album này."

Hàn Ẩn chỉ chỗ trống để ảnh, "Anh xem chung quanh mấy chỗ trống này, đều rải rác ảnh thời đại học của hắn, có ảnh hắn và giáo viên còn có một vài bạn học, có ảnh hắn vừa vào học quân sự, có ảnh lễ tốt nghiệp của hắn, cho nên vốn nằm ở đây chắc chắn là ảnh lưu niệm thời đại học của hắn."

"Phân tích như vậy rất hợp lý, nhưng hung thủ sẽ ngu xuẩn như vậy? Sao hắn không đem cả cuốn album đi, để lại sơ hở như vậy cho chúng ta?"

"Có lẽ hắn nghĩ như vậy sẽ càng dễ thấy, có lẽ hắn sợ ý, hắn chung quy không phải thần, chung quy có cần thận m ấ y cũng có lúc sơ sót."

Hạng Hạo Nhiên suy ng ẩ m chốc lát, nói: "Tôi nghĩ có khả năng là Ngô Lương Chí tự gỡ bức ảnh này xuống hơn. Chẳng phải cậu vẫn chưa tìm được nhân tố khiến tinh thần Ngô Lương Chí nhiều sóng sao? Có lẽ nhân tố kia xảy ra vào thời đại học của hắn. Có lẽ người trên bức ảnh chính là nguyên nhân kích thích hắn, hắn không muốn đối mặt với bức ảnh này hoặc căm ghét người trên bức ảnh, cho nên gỡ ảnh xuống tiêu hủy."

Hàn Ẩn ngen lời, phân tích của Hạng Hạo Nhiên không phải không có lý, anh không biết nên phản bác thế nào, vì cuộc sống thời đại học của Ngô Lương Chí, anh không biết nhiều. Lúc này đây trong lúc tìm kiếm kinh

nghiệm nhân sinh của Ngô Lương Chí, tình huống liên quan thời đại học của hắn, về cơ bản Hàn Ấn đều nghe từ cha mẹ hắn nói, chưa từng đi đâu tra thực địa.

Một mặt là vì Ngô Lương Chí học tại học viện truyền thông ở tỉnh khác, khoảng cách vốn chừng hơn 700km, lộ trình quá mức xa xôi. Mặt khác, Hàn Ấn cho rằng, người bình thường tới thời đại học, nhân sinh quan và giá trị quan của họ căn bản đã thành lập, rất ít khi vì một chuyện gì đó xảy ra dẫn đến về sau họ hình thành nhân cách phản xã hội, mặc dù những năm gần đây xảy ra nhiều vụ sinh viên đại học phạm tội tởn tể, nhưng kỳ thật không có liên hệ quá lớn với trường đại học, mằm móng tội ác của họ trong quá trình phát triển thuở nhỏ đã chôn xuống, bộc phát ở thời kỳ kia, chỉ có thể nói là vận mệnh đưa đẩy.

Căn cứ hai nguyên nhân trên, Hàn Ấn liên tục quên mất quãng thời gian sống ở đại học này của Ngô Lương Chí, hiện giờ xem ra đó là một sai lầm, mặc kệ ảnh hưởng bị hung thủ hay Ngô Lương Chí gỡ xuống, chắc chắn đều có liên quan đến quãng thời gian đại học kia, quãng thời gian đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Ấn nhìn chằm chằm album, ánh mắt dần trở nên trống rỗng... Nhìn dáng vẻ anh lúc này, Hạng Hạo Nhiên đại khái đoán được tâm tư anh, "Không phải cậu muốn đến đi đâu tra trường đó thật chứ?"

Hàn Ấn gật mạnh đầu, "Đúng, nghiên cứu phải trước sau vẹn toàn. Nếu Ngô Lương Chí là vì thời đại học bị một đả kích nặng nề nào đó lật đổ cả nhân sinh, thì đúng là một vụ án đặc biệt, với tôi mà nói là một cơ hội nghiên cứu vô cùng quý giá. Nếu hung thủ không phải Ngô Lương Chí, có lẽ chuyện này sẽ tóm được một ít dấu vết của hắn." Hàn Ấn giả vờ ra vẻ dễ dàng, "Kỳ thật cũng không xa, lái xe đi đường cao tốc cũng chỉ tám chín tiếng thôi."

Thấy anh tâm ý đã quyết, Hạng Hạo Nhiên biết không thể ngăn cản, nhân tiện nói: "Được rồi, bây giờ tôi cũng là một kẻ rảnh rang ở cực tới lui, người ta còn thấy phiền, giúp người giúp đến cùng, để tôi đưa cậu đi, hai người thay nhau lái xe cũng an toàn hơn."

"Vậy thì tốt quá, thật sự rất cảm ơn!" Hàn Ân cảm kích.

"Khách khí với tôi làm gì, chuẩn bị khi nào xuất phát?"

"Tôi không có gì để chuẩn bị cả, để gọi điện thoại về nhà báo là được, anh nếu tiện, tối nay chúng ta đi, lái xe cả đêm sáng mai thì tới rồi."

Hạng Hạo Nhiên nhìn đồng hồ, đã gần 5 giờ chiều, "Vậy đi, ra ngoài bơm thêm xăng trước, rồi tìm một chỗ ăn gì đó, sau đó cùng tôi về đổi thường phục, chúng ta xuất phát."

Ăn cơm tối xong, hai người tới chỗ ở của Hạng Hạo Nhiên. Hàn Ân lần đầu tiên đến thăm nhà Hạng Hạo Nhiên, quả nhiên giống như suy đoán, cực kỳ sạch sẽ. Đồ đạc sắp xếp ngăn nắp, chỗ nào cũng được lau chùi sáng loáng, căn bản không giống nơi ở của một người đàn ông độc thân bận rộn công việc. Nhưng khiến anh bất ngờ chính là, vách tường và kệ tivi vẫn đặt rất nhiều ảnh của Liễu Thuần. Ý không sợ thấy vật nhớ người sao? Hàn Ân thầm nghĩ trong lòng.

"Cậu cứ ngủ đi, tôi thay quần áo, dọn dẹp một chút, rồi đi." Hạng Hạo Nhiên vừa nói, vừa tiến vào phòng ngủ.

"Không vội, anh cứ chuẩn bị từ từ thôi, đi sớm cũng vô dụng." Hàn Ân thuận miệng đáp, mắt vẫn chưa rời khỏi bức ảnh của Liễu Thuần.

Hạng Hạo Nhiên là một người cực kỳ để ý chất lượng cuộc sống. Hoàn cảnh nơi ở, mặc quần áo đội nón, mặc dù không nhất định là hàng hiệu, nhưng chắc chắn phải sạch sẽ, thoải mái dễ chịu. Về cơ bản mỗi ngày bất kể bận rộn thế nào, cũng phải dọn dẹp nhà, tắm rửa, khiến nhà cửa và bản thân đều sạch sẽ thoải mái.

Nhưng hiện giờ không ổn, mang một người đàn ông về, còn mình thì đi tắm, cảm giác là lạ, "mùi gay" hơi nồng quá! Vì vậy Hạng Hạo Nhiên chỉ tắm sơ một chút, thay quần áo, lại cầm một ít tiền mặt trong ngăn kéo, liếc chuẩn bị ra khỏi phòng ngủ. Đi tới cửa, lại quay trở về từ trong tủ quần áo lấy ra hai cái áo khoác, một cho mình, một đương nhiên là chuẩn bị cho Hàn Ân.

Ngô Lương Chí từng học ở học viện truyệ̀n thông thành phố trực thuộc tỉnh của tỉnh bên, Hạng Hạo Nhiên trước kia từng trải qua một mùa tại nơi này, nhiệt độ bên ấy lúc này chênh lệch rất lớn, ban ngày khi mặt trời lên cao, mặc áo sơ mi hoặc áo khoác dài là được, nhưng sớm muộn gì cũng phải mặc áo khoác vào, thậm chí là áo khoác dày. Hạng Hạo Nhiên mang hai cái áo khoác đi ra, Hàn Ấn vẫn đứng bên tường nhìn chăm chú ảnh Liễu Thuần.

"Tiểu Thuần khi vừa xảy ra chuyện, ảnh này và những món đồ của Tiểu Thuần đều bị tôi dọn hết, tôi sợ nhìn thấy chúng, thậm chí cũng không dám vào nhà này, tất cả mọi thứ nơi này đều khiến tôi nhớ tới Tiểu Thuần, loại cảm giác này thật sự rất đau, đau đến mức ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn." Hạng Hạo Nhiên đi tới bên cạnh Hàn Ấn, dịu dàng nói với bức ảnh, "Nhưng mà bây giờ mỗi lần tan tằm trở về, nhìn bức ảnh, nhớ lại từng chút một những chuyện tôi và Tiểu Thuần trước kia, là khoảng thời gian vui sướng nhất trong ngày của tôi."

"Hai người biết nhau thế nào?" Hàn Ấn hỏi.

"Chúng tôi quen nhau trên xe buýt, còn có thể xem như là mỹ nữ cứu anh hùng đấy!" Hạng Hạo Nhiên bị câu hỏi của Hàn Ấn dẫn dắt nhớ đến ký ức, ánh mắt càng thêm nhu hòa, "Khi đó tôi vừa vào đội cảnh sát chưa lâu, ở trên xe buýt bắt một tên móc túi, tên móc túi kia là đưa giao hoạt, tiện tay ném ví tiền xuống đất, không nhận là hấn trộm, tôi muốn mời những người xung quanh giúp làm chứng, nhưng không ai phản ứng tôi, thậm chí ngay cả người bị hại cũng không muốn làm chứng. Tôi khi ấy còn chưa có kinh nghiệm gì, thoát cái liệ̀n mông muội, không biết nên làm gì, ngay khi tôi vừa khó xử vừa phẫn nộ, một cô bé trẻ tuổi xinh đẹp đứng ra giúp tôi giải vây, cô ấy chính là Tiểu Thuần. Về sau, cô ấy cùng tôi bắt tên móc túi đến cảnh sát, khi lấy lời khai xong, chúng tôi để lại số điện thoại cho nhau, sau đó nước chảy thành sông mà yêu nhau, kết hôn."

"Vậy còn trước đó nữa thì sao?"

"Trước kia nữa gì cơ?"

"Chính là tình hình công việc của cô ấy trước khi hai người quen nhau, học trường gì, bạn bè thế nào?" Hàn Ấn dường như đột nhiên cảm thấy hứng thú với cuộc sống của Liễu Thuần.

"Hỏi mấy chuyện này làm gì?" Hạng Hạo Nhiên khó hiểu.

"Anh trả lời những câu hỏi của tôi trước đi, sau đó tôi sẽ nói cho anh biết tại sao."

Hạng Hạo Nhiên nghiêng mặt liếc nhìn Hàn Ấn, vẻ mặt đầy nghi hoặc đáp: "Tiểu Thuần học trường tỉnh ngoài, chuyên ngành quản lý kinh doanh, tình hình cụ thể tôi cũng không biết rõ lắm, chỉ biết cô ấy thời đại học quen một anh bạn trai, sau khi tốt nghiệp đã chia tay."

"Tại sao chia tay?"

"Vào ngày tốt nghiệp đã chia tay rồi, mấy chuyện này cũng thường thấy ở đại học mà, cũng không có lý do gì. Người đàn ông kia tôi cũng từng gặp, khi chúng tôi kết hôn hẳn có tới, người cũng không tệ lắm, hiện giờ đang ở nước ngoài."

"Vậy về sau thì sao?"

"Sau khi tốt nghiệp, cô ấy trở về thành phố này, dưới sự chăm sóc của cha vợ tôi, vào công tác tại đoàn thị ủy, năm thứ hai chúng tôi kết hôn cô ấy mới được đi đầu đến sở quy hoạch, rốt cuộc là sao?"

Hàn Ấn lúc này không đáp lại ngay, giống như ở phòng vật chứng buổi chiều, im lặng một lát, mới chậm rãi nói: "Chúng ta, không, chủ yếu là tôi, tôi nghĩ tôi đã phạm sai lầm, tôi đã quên một phương hướng đi đầu tra cực kỳ quan trọng."

"Hướng gì?"

"Chị dâu Liễu Thuần!" Hàn Ấn chỉ ảnh trên tường, "Cây có rễ mới có thể sinh trưởng, rễ cây chính là khởi điểm của khai chi tán diệp, mà trong vụ án khởi đầu hung thủ giết người thật ra là Liễu Thuần, Liễu Thuần mới

là "nguyên điểm" của vụ án này. Nhưng trong ý thức của tôi, lao thẳng tới việc xem như cô ấy bị hại là ngẫu nhiên, cho nên quên mất cô ấy và hung thủ vốn có khả năng tòn tại giao điểm nào đó, cũng chưa bao giờ nghiêm túc đi điều tra quan hệ xã hội của cô ấy."

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 9.7

Xem xét nguyên điểm vụ án, từ nguyên điểm một lần nữa mở xẻ, loại phương thức này không có gì mới mẻ trong phá án, nhưng Hạng Hạo Nhiên lại không đồng ý câu nói sau cùng của Hàn Ấn, liền sửa lỗi nói: "Không, sau khi Tiểu Thuần bị hại, chúng tôi đã từng tiến hành cẩn thận điều tra quan hệ xã hội của cô ấy, cho nên lần này quên, là vì trước kia đã từng điều tra."

"Tôi biết, tôi từng đọc báo cáo trước kia, chỉ là lúc đầu các anh điều tra, chủ yếu nhằm vào đám người có khả năng có động cơ gây án, mà giao điểm thật sự của hung thủ và Liễu Thuần có lẽ sẽ không trực tiếp và thường xuyên vậy, ví dụ như giao điểm hư cấu -- hung thủ và Liễu Thuần chưa từng tiếp xúc thực tế, hẳn chỉ từ góc độ của mình vọng tưởng cho rằng một vài lời nói và hành vi của Liễu Thuần đều nhằm vào hắn, do đó khiến hắn bị tổn thương. Hoặc họ chỉ dưới một tình cảnh đặc thù nào đó thỉnh thoảng tiếp xúc vài lần..."

"Có khi nào là Lý Tiểu Uyển không?" Hạng Hạo Nhiên nhớ tới cô bạn thân của Liễu Thuần, đêm Liễu Thuần bị giết là uống rượu cùng cô ta.

"Không, không phải cô ta, tôi vừa nói rồi, quan hệ của hung thủ và Liễu Thuần không phải loại đặc biệt chặt chẽ, hung thủ nhất định là đàn ông, hơn nữa tôi cũng từng trao đổi với Lý Tiểu Uyển, biểu lộ tình cảm của cô ta rất chân thật." Hàn Ấn không đợi Hạng Hạo Nhiên nói xong, liền phủ định Lý Tiểu Uyển.

"Có xuất hiện giao điểm với Tiểu Thuần, có ân oán cá nhân với Thạch Thiển, có quan hệ cá nhân với Ngô Lương Chí, đồng thời lại có liên hệ với những người bị hại khác, đây sẽ là loại người gì đây?" Hạng Hạo Nhiên ngưng mắt nhìn ảnh Liễu Thuần lâm lâm.

"Ngoại trừ Lý Tiểu Uyển, Liễu Thuần còn thường xuyên lui tới với ai, hoặc từng tiếp xúc đặc biệt với ai không?" Hàn Ấn hỏi.

Hạng Hạo Nhiên suy nghĩ một chút, tỏ vẻ áy náy nói: "Nói thật ra, mấy năm đó tôi thật sự hơi lơ là Liễu Thuần, đối với những việc của cô ấy không để tâm lắm, cậu bất chợt hỏi như vậy, tôi nhất thời nghĩ không ra." Hạng Hạo Nhiên nhìn đồng hồ nói, "Đi thôi, không còn sớm nữa, tôi nhớ kỹ lại xem, trên đường sẽ nói kỹ lại vấn đề này."

"Ừ, vậy cũng được." Hàn Ấn đáp.

"Chờ một chút..." Còn chưa kịp nhấc chân, Hạng Hạo Nhiên dường như nhớ tới gì đó, "Đúng rồi, Liễu Thuần mấy năm trước từng công tác đi đầu tra tin tức ở cục quy hoạch hai năm, thường xuyên cùng vài qu ân chúng khiếu tố và phóng viên truyền thông qua lại, hung thủ có thể nằm trong hai loại người này không?"

"Cực kỳ có khả năng!" Hàn Ấn khẳng định suy nghĩ của Hạng Hạo Nhiên, hỏi: "Khi cô ấy làm đi đầu tra tin tức, có từng phát biểu ngôn luận gì khiến lão bách tính và truyền thông lên án không? Có từng xảy ra xung đột với qu ân chúng khiếu tố, hoặc kết oán cùng một phóng viên nào đó?"

"Hẳn là không có đâu, vì công tác của cô ấy ở mặt này rất xuất sắc, về sau mới có thể được thăng lên cương vị quan trọng hơn. Đúng rồi, cậu chờ chút..." Hạng Hạo Nhiên vừa nói chuyện, vừa đưa áo khoác trong tay cho Hàn Ấn, xoay người vào phòng sách bên cạnh phòng ngủ, chốc lát đã đi ra, trong tay có thêm một túi du lịch, y đưa túi cho Hàn Ấn, "Tiểu Thuần thường thích cắt những bài phỏng vấn trên báo của cô ấy xuống làm kỷ niệm, tôi xếp chúng ngay ngắn vào trong túi này, cậu mang theo nghiên cứu dọc đường đi."

"Ừ." Hàn Ấn nhận túi du lịch nói. Hơn tám giờ tối, hai người xuất phát từ chỗ ở Hạng Hạo Nhiên, Hạng Hạo Nhiên chủ động yêu cầu lái xe, để Hàn Ấn an tâm nghiên cứu các mẫu báo.

Những năm gần đây, theo ngành bất động sản phát lên, hiện tượng vi phạm quy định phía quy hoạch đất đai các khu tỉnh thành nổi lên tầng tầng

lớp lớp, như ruộng cày bị cưỡng chế làm đất phát triển thương phẩm, đất dùng phát triển nhà xưởng được xây lại thành biệt thự, đất dùng cho các hạng mục công cộng biến thành chung cư vân vân không sao kể xiết. Vì truyền thông luôn đặt tin tức ở phương diện này làm điểm nóng chú ý, Liễu Thuần phụ trách làm việc đi đầu tra tin tức ở cục quy hoạch thành phố, đương nhiên thường xuyên trở thành đối tượng phỏng vấn chất vấn, tần suất cô ấy xuất hiện trên báo khá cao, thế nên những mẫu báo trong này đựng chừng nửa túi du lịch.

Hàn Ấn ngồi ghế sau xe cẩn thận xem qua từng mẫu tin tức một, trong bài báo nhắc tới hiện tượng phạm quy có thể nói là nhìn mà phát hoảng, khi đọc được một nửa trong lòng Hàn Ấn đã cảm phần khó nén, tới nửa sau anh đã chết lặng, dứt khoát chỉ chọn những phần đề cập tới Liễu Thuần để xem. Theo cảm giác của anh, Liễu Thuần là một cô gái EQ rất cao. Tuổi còn trẻ, đối mặt truyền thông, tỉnh táo cơ trí, chọn lời nghiêm ngặt, hiếm khi có những lời nói kích động, cho dù là tiếng phở thông từ trong miệng cô cũng nói rất uyển chuyển, như loại phát biểu "Dù bạn tin hay không, tôi cũng tin" lỗi thời này, chưa từng xuất hiện.

Hàn Ấn đặc biệt chú ý phần ký tên phóng viên trên tin tức, nếu hung thủ đến từ trong hai loại quần thể người khiếu tố và phóng viên, đương nhiên phóng viên có khả năng lớn hơn. Vậy có người từng phỏng vấn Liễu Thuần, đồng thời dính dáng đến vụ án không? Đáp án là có. Hàn Ấn phát hiện giữa đông đảo tên ký giả một cái tên quen thuộc -- Ngô Lương Chí.

Ngô Lương Chí khi ấy còn ở Văn Báo Xuân Hải, Văn Báo Xuân Hải xưa nay sở trường về mảng tin tức xã hội, Ngô Lương Chí lại được phân công quản lý mảng tin tức xã hội, hẳn từng phỏng vấn Liễu Thuần là chuyện rất bình thường. Nhưng thế này có nghĩa hẳn và Liễu Thuần có giao điểm, bỏ đi cái gọi là phân tích cấp độ tâm lý không nói, các chứng cứ khác chỉ hướng Ngô Lương Chí càng ngày càng nhiều. Có lẽ nào Ngô Lương Chí thật sự là sát thủ liên hoàn?

Hàn Ấn im lặng suy nghĩ chốc lát, xếp các mẫu vào ngay ngắn vào túi du lịch, đang khi chuẩn bị kéo phecmotuya lại, phát hiện trong mép túi có

một USB h ồng nhật. Anh c ần USB trong tay, hỏi Hạng Hạo Nhiên: "Trong túi này có một USB anh có biết không?"

Hạng Hạo Nhiên hiển nhiên biết sự t ồn tại của USB, không quay đ ầu lại nói: "Biết, trong đó là tài liệu làm việc của Tiểu Thu ần."

"Tôi có thể xem không?"

"Đương nhiên!"

Nhận được sự đ ồng ý của Hạng Hạo Nhiên, Hàn Ấn từ trong balo bên mình lấy ra máy tính xách tay, cắm USB vào. Nhấn mở USB, nhìn thấy bên trong lưu trữ một ít file và mấy video tài liệu. Hàn Ấn mở ra xem xét, file đ ầu là báo cáo họp, kế hoạch công việc, dự toán ngân sách vân vân và file có liên quan đến công việc, còn video mấy cái đ ầu cũng đ ầu là hình ảnh họp cục quy hoạch, không có gì đặc biệt, chỉ có file chiếu cuối cùng không liên quan đến công việc, thoát nhìn là một video chương trình TV.

Mở đ ầu là một đoạn nhạc du dương, lập tức bốn chữ to màu đỏ hiện ra giữa tiếng nhạc -- Cuộc Sống Xuân Hải, ngay sau đó một nam một nữ ng ồi ngay ngắn xuất hiện trên màn ảnh, nam MC tươi cười nói ra câu mở đ ầu khéo léo: Chào buổi tối các bạn xem đài, hôm nay chúng tôi rất vui mừng mời người lo liệu đ ầu tra tin tức của cục quy hoạch thành phố...

Đúng vậy, nữ khách mời chính là Liễu Thu ần, mà MC khiến Hàn Ấn thất kinh... Không ngờ tới "Tá C ần Tư" cũng từng làm MC, còn từng phỏng vấn Liễu Thu ần! Việc này thật khiến người ta bất ngờ, trong đ ầu Hàn Ấn lập tức hiện ra tình cảnh hai lần tiếp xúc với Tá C ần Tư.

Để xác định Thạch Thiển là mục tiêu thứ tư của sát thủ liên hoàn, Hàn Ấn từng hai lần tiếp xúc với Tá C ần Tư. Mặc dù cảm thấy người này đạo mạo trang nghiêm, lòng dạ thâm sâu, nhưng vì gã là ch ồng của Thạch Thiển, lại không liên quan đến cái chết của Thạch Thiển, cho nên Hàn Ấn chưa bao giờ nghi ngờ gã là hung thủ.

Song khi vừa xem đoạn video này, Hàn Ấn lập tức kiểm duyệt từng thông tin v ề Tá C ần Tư trong đ ầu, bỗng nhiên có cảm giác sáng tỏ thông

suốt.

"Anh biết chị dâu Liễu Thuần từng tham gia chương trình phỏng vấn trên TV không?" Trong giọng hỏi của Hàn Ấn có một tia hưng phấn.

"Có nghe có ấy nhắc, cô ấy còn đặc biệt nhờ người tải video xuống từ mạng để lưu làm kỷ niệm, nhưng tôi chưa từng xem." Hạng Hạo Nhiên hết sức chuyên chú lái xe, không chú ý lắm tới tâm tình của anh, thuận miệng đáp.

"Anh biết người phỏng vấn chị ấy là ai không?"

"Ai?"

"Anh tự xem đi." Hàn Ấn nhào người ra ghế trước, đưa màn hình máy tính về phía Hạng Hạo Nhiên.

Hành động thần thần bí bí của Hàn Ấn rất cuộc khiến Hạng Hạo Nhiên chú ý, y thả chậm tốc độ xe, nhìn chằm chằm video nghiêm túc xem, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Đây là Tá Cầ Tư à?"

"Ừ, chính là hắn."

Thấy vẻ mặt Hàn Ấn không che giấu được vẻ dạt dào, Hạng Hạo Nhiên nói: "Đừng nói là cậu cho rằng hắn mới là sát thủ liên hoàn thật sự nhé?"

"Đúng! Có khả năng này!" Hàn Ấn gật mạnh đầu hai cái, "Tá Cầ Tư và Liễu Thuần có giao điểm, cùng Thạch Thiển có giao điểm, tuổi tác, nghề nghiệp, địa vị, trí lực, thái độ đối nhân xử thế, đều trong phạm vi miêu tả của đường nét tâm lý tội phạm. Còn nữa, Lý Tiểu Uyển trong lúc "nói chuyện nhận thức" cũng nhắc tới, khi ở bãi đỗ xe trò chuyện cùng Liễu Thuần nhìn thấy trong xe sau lưng là một khuôn mặt quen thuộc, vậy có thể là vì cô ta từng nhìn thấy Tá Cầ Tư trên TV, cho nên sẽ có cảm giác như đã từng thấy không?"

"Nguyên nhân là gì? Sao hắn lại trở thành sát thủ liên hoàn biến thái chứ?"

"Việc này e rằng phải kiểm tra tường tận quá trình phát triển của hấn."
Hàn Ấn cần máy tính ng ồi trở lại ghế sau nói, "VẬY ĐI, TÔI LÊN MẠNG ĐIỀU TRA TƯ LIỆU VỀ HẤN TRƯỚC, HẤN CŨNG COI NHƯ LÀ NGƯỜI CÓ TIẾNG TẮM, TRÊN MẠNG HẤN SẼ CÓ THÔNG TIN CỦA HẤN."

"Trên đường cao tốc có mạng vào không?" Hạng Hạo Nhiên hỏi.

"Có chứ, tôi dùng sim 3G, chỉ cần có thể bắt được tín hiệu điện thoại di động là được rồi." Hàn Ấn vừa nói, vừa tiến vào trang web của đài truyền hình thành phố.

Trên trang web của đài truyền hình thành phố, tìm được lý lịch tóm tắt của Tá Cần Tư. Khiến Hàn Ấn hưng phấn chính là, quê quán của Tá Cần Tư chính là thành phố đích đến hành trình của họ lần này, hơn nữa trường hấn từng học đại học cũng cùng một khu nhà với Ngô Lương Chí, cùng cả ngành học. Hàn Ấn càng tin chắc nghi ngờ của mình. Tá Cần Tư rất có khả năng là bạn đại học của Ngô Lương Chí, vậy người lấy đi bức ảnh trong album Ngô Lương Chí chắc chắn là Tá Cần Tư. Nói cách khác, là Tá Cần Tư sau khi liên tục giết người, độc chết Ngô Lương Chí ý đồ giá họa cho hấn, sau đó lo sợ bại lộ tung tích, liền lấy một bức ảnh trong album.

Trong lý lịch của Tá Cần Tư còn cho thấy, hấn từng làm nhiều chương trình tại đài truyền hình, danh tiếng cũng không tồi, nhưng kỳ lạ là trong lý lịch không hề nhắc tới chương trình 《Cuộc Sống Xuân Hải》 này, chẳng lẽ do website sơ sót? Hay vì nguyên nhân nào khác sao? Hàn Ấn tìm tòi tin tức về chương trình này trên máy, trong "Bách Khoa Tìm Kiếm" cho thấy: Chương trình được xây dựng vào năm năm trước, năm ngoái thì ngừng. Trong thông tin Bách Khoa còn liệt kê tường tận video và giới thiệu tóm tắt nội dung các kỳ của chương trình, vì thời gian đã lâu, đại đa số liên kết video đều đã mất hiệu lực, nhưng trong phần giới thiệu tóm tắt có thể nhìn thấy danh sách khách mời nhận phỏng vấn các kỳ.

Từ đầu đến cuối, Hàn Ấn rốt cuộc phát hiện "ràng buộc" liên quan giữa người bị hại và hung thủ mà mình khổ sở tìm kiếm, không nhận được dùng sức vỗ đùi một cái, dùng một loại giọng điệu chắc chắn và khẳng định nói

với Hạng Hạo Nhiên: "Tá C`ân Tư chính là sát thủ liên hoàn, tất cả người bị hại đều từng xuất hiện trong chương trình của hắn."

Sau đó, Hàn Ấn lại dạo một vòng trên trang mạng đài truyền hình, phát hiện MC của đài truyền hình, phần lớn trên mạng Mojim có mở weibo, nhấn vào liên kết weibo của Tá C`ân Tư, trên đó chỉ có một weibo, thời gian đăng bài là 20 tháng 08, nội dung cũng chỉ có một câu nói -- Đêm tối cho tôi đôi mắt màu đen, nhưng tôi lại dùng nó để tìm ánh sáng!

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 10.1 - Ác Ma Tìm Kiếm Ánh Sáng

Giữa đêm đi vội ng ỡ xe xóc nảy g ần một giờ, Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên rốt cuộc đã đến đích. Đây là một thành phố nằm v ề phía bắc của Xuân Hải, sở hữu mấy ngàn năm lịch sử và g ần trăm năm lịch sử phát triển thành phố cận đại. N ền công nghiệp ô tô và điện của nó nổi tiếng xa g ần ở quốc nội, số lượng trường đại học cao đẳng cũng trong nhóm đầu quốc nội, là một thành phố đại học danh x ứng với thực.

Ngô Lương Chí tốt nghiệp tại một trong những học viện truy ền thông nổi tiếng nơi đó, đ ồng thời nơi này cũng là cố hương của Tá C ần Tư, những năm trước khi gã tốt nghiệp đại học, đ ầu sống trong thành phố này.

Một cái USB của Liễu Thu ần, rốt cuộc đã giúp vụ án như bình minh lộ dạng, Tá C ần Tư ngoài ý muốn xông vào t ầm mắt của Hàn Ấn, trong suốt hành trình sau đó, Hàn Ấn ở trên mạng tìm thấy được một loạt các chứng cứ, đã g ần như có thể xác nhận Tá C ần Tư mới là hung thủ thật sự tạo ra một loạt các vụ giết chóc. Nhưng hiện hữu chỉ là bằng chứng phụ, nói nghiêm ngặt hơn chúng vẫn thuộc v ề suy đoán của Hàn Ấn, chung quy muốn bắt c ần chứng cứ trực tiếp.

Thế nhưng, chứng cứ trực tiếp e rằng rất khó tìm được. Để giá họa cho Ngô Lương Chí, Tá C ần Tư g ần như đã đem tất cả đ ồ vật có liên quan đến gây án bỏ hết ở chỗ ở Ngô Lương Chí, gã có lẽ còn giữ một ít ảnh và nhật ký, nhưng hẳn đã bảo quản thỏa đáng hết r ồi, sẽ không dễ dàng để cho cảnh sát tìm được, hơn nữa chứng cứ hiện nay cũng không đủ để cảnh sát lấy giấy lục soát.

Dùng một ít thủ đoạn phá án vượt xa quy tắc thường chỉ sợ cũng không thể thực hiện được, nếu không cẩn thận đánh cở động r ắn, nói không chừng

Tá Cậ̀n Tư từ nay về sau sẽ biến mất. Muốn áp dụng bắt trọn Tá Cậ̀n Tư chỉ có hai con đường:

Một là áp dụng theo dõi toàn phương vị với hặ́n, chờ hặ́n lại gây án, bắt tận tay tại hiện trường. Nhưng trước đó đã đề cập qua, Tá Cậ̀n Tư đã tính toán mọi cách, hao hết tâm tư đẩy hết cho kẻ chịu tội thay Ngô Lương Chí, cho thấy gã đã quyết định thu tay lại, lúc nào tiếp tục gây án, còn gây án hay không, không ai có thể ước tính được. Cảnh sát cũng không thể chờ đợi vô thời hạn như vậy!

Còn con đường khác nữa, cũng khá chủ động. Vì hiện giờ đã biết rõ hung thủ, vậy có thể chế định một sách lược tỉ mỉ nhiếp hoàn mỹ, kích thích Tá Cậ̀n Tư, từ đó dụ gã gây án lần nữa, bắt tại trận. Nhưng loại sách lược này cũng có một nan đề Tá Cậ̀n Tư gây án thành công 11 lần, có thể toàn thân trở ra, loại cảm giác thành tựu này đã khiến cho nội tâm gã trở nên đủ mạnh. Tự ti và mất mát ban đầu đã không còn sót lại chút gì, thay vào đó là một loại ưu việt vì đã lừa gạt được người trậ̀n. Nói chung loại tâm tình này, suy sụp và đả kích rất khó kích thích được gã, trừ phi tìm được nguộ̀n gốc đã trực tiếp kích thích gã.

Cho nên nửa đoạn đường trước, khi Hạng Hạo Nhiên hỏi Hàn Ậ̉n nếu nhận định Tá Cậ̀n Tư là hung thủ thật thì còn cần đến chuyến đi này không, Hàn Ậ̉n đã trả lời rất kiên quyết, cần, hơn nữa ý nghĩa của chuyến đi này cực kỳ quan trọng. Chỉ khi hiểu rõ toàn diện kinh nghiệm phát triển của Tá Cậ̀n Tư, mới có thể tìm ra nguộ̀n gốc kích thích trực tiếp nhất tới gã, từ đó lập ra sách lược tỉ mỉ nhiếp hữu hiệu, tiến tới áp dụng đặt bẫy.

Tìm kiếm đường phát triển của Tá Cậ̀n Tư, từ khi hặ́n bắt đầu học đại học. Đó là học viện truyệ̀n thông có tên tuổi trong thành phố, qua chỉ điểm của người quét đường, không mất nhiều sức hai người đã tìm được mục tiêu. Nhìn đợ̀ng hờ đàng giờ ăn sáng, hai người đến một quán Macdonald gần đó ăn sáng. Kỳ thật hai người họ đều không thích thức ăn nhanh nước ngoài, nhưng trời quá lạnh, áo khoác Hạng Hạo Nhiên mang theo lại hơi đơn bạc, đành phải đến loại quán sụ̉i có điệ̀u hòa này.

Tranh thủ lúc ăn, hai người thuận tiện thảo luận vấn đề quan hệ giữa hai người Ngô Lương Chí và Tá Cầ Tư. Tình hình của Ngô Lương Chí thì Hàn Ấn đã biết khá tường tận, theo cha mẹ hắn nói, hắn là học sinh ngành biên đạo truyền hình khóa 92, còn lý lịch trên trang web truyền hình của Tá Cầ Tư không tường tận như vậy, chỉ ghi hắn học ngành biên đạo truyền hình. Tuổi hai người này tương đương, ngành học giống nhau, quan hệ lại thân mật, cho nên Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn đoán rằng họ rất có thể là bạn học cùng lớp.

Vừa qua khỏi 8 giờ, hai người liền vội vàng trà trộn vào học viện. Bởi vì lần thẩm tra này chỉ mang tính cá nhân, không có công hàm chính thức, hai người đành phải vòng qua khoa bảo vệ, trực tiếp tìm đến phòng giáo vụ thử thời vận. Cũng may sự phụ trách quản lý hồ sơ học tịch tuổi trẻ, lại thấy hai vị lấy thẻ cảnh sát ra liền thả lỏng cảnh giác, rất nhanh giúp họ tra được tên chủ nhiệm lớp dạy Ngô Lương Chí năm đó, song chủ nhiệm lớp hiện giờ đã về hưu, sự phụ trách tuổi lại cực kỳ tận trách, đưa địa chỉ gia đình chủ nhiệm lớp cho hai người. Mãi đến khi hai người muốn cáo từ, mới nhớ tới hỏi họ lý do, song bị hai người tùy tiện tìm ra vài lý do lừa gạt cho qua.

Chủ nhiệm lớp của Ngô Lương Chí họ Hạ, sống trong khu nhà ở dành cho giáo sư mới khánh thành cách trường học không xa. Cầ địa chỉ sự phụ phòng giáo vụ cho, hỏi thăm mấy phen, Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn rốt cuộc tìm được chỗ ở của thầy Hạ. Xem qua thẻ của hai người, thầy Hạ mời hai người vào nhà, dọn dờ vợ mình pha trà rót nước, tiếp đãi hai người ngồi vào sofa phòng khách.

Thầy Hạ hai bên tóc mai hoa râm, mặc đường phục màu xám, thoát nhìn tinh thần khỏe mạnh. Nghe nói hai người ngàn dặm xa xôi chạy tới, là vì tìm hiểu tình hình của một học sinh tên Ngô Lương Chí mình đã dạy vào khóa 92, thầy Hạ hồi tưởng trong chốc lát, liền nói có ấn tượng với học sinh này, nhưng nhắc tới tên của Tá Cầ Tư, ông suy nghĩ một chút, lắc đầu nói trong lớp ông năm đó không có người này.

Hàn Ấn hỏi: "Có thể là lớp khác cùng khóa không?"

Thầy Hạ lập tức lắc đầu, nói ông nhớ rất rõ ràng, khi ấy ngành biên đạo truyền hình khóa 92 chỉ có một lớp, có một họ Tá, nhưng không tên Tá Cầ
Tur.

"Vậy có thể là trên một khóa hoặc sau một khóa không?" Hạng Hạo Nhiên chưa từ bỏ ý định hỏi, thầy Hạ lại lắc đầu, cho biết những khóa khác ông không cách nào nhớ nổi.

Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên có chút thất vọng, hai người nhỏ giọng thương lượng vài câu, Hàn Ấn quay đầu hỏi thầy Hạ có ảnh lớp năm đó và ảnh Ngô Lương Chí không. Thầy Hạ gật đầu nói có, rồi dắt hai người tới thư phòng.

Hàn Ấn nhìn thấy trên giá sách gỗ lim rộng lớn, đặt rất nhiều album xếp thành hàng, lão tiên sinh hẳn là một người tinh tế, có lẽ mỗi một khóa học sinh đã dạy đầu có một quyển album. Tìm kiếm một chút, lão tiên sinh mới rút ra một quyển album màu xanh bằng da đánh dấu "92", đưa cho hai người, nói: "Ảnh khóa 92 đầu ở đây."

Hàn Ấn nhận album, cùng Hạng Hạo Nhiên ngẩng xuống ghé trong thư phòng, lão tiên sinh tiến đến bên cạnh Hàn Ấn, chủ động giúp họ lật album, Hàn Ấn vội vàng đứng lên, để lão tiên sinh ngẩng vào chỗ mình.

Có lẽ album đã gọi lại ký ức của thầy Hạ, ông đã quên mục đích hai người muốn xem album, lật từng tờ từng tờ trong album, nhìn mỗi bức ảnh đầu không ngại phiền giới thiệu một lượt. Đây là ai, năm đó thế nào, về sau làm công tác gì, hiện giờ đã ra sao, đại đa số tình hình học sinh, ông đầu rõ như lòng bàn tay, nói vậy ông chắc chắn là một thầy giáo cực kỳ có trách nhiệm.

Thầy Hạ đang cao hứng, Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên cũng ngại cắt ngang, chỉ đành kiên nhẫn cùng ông hồi tưởng. Rốt cuộc thầy Hạ chỉ vào bức ảnh nói, "Các cậu nhìn xem, đây chính là Tiểu Ngô, đây sức sống ha! Nghe nói bây giờ là tổng biên tập một tòa soạn tại Xuân Hải của các cậu." Trong giọng thầy Hạ tràn ngập tự hào.

Nhìn lướt qua bức ảnh, mắt Hàn Ấn sáng lên, cơ hồ cùng lúc với Hạng Hạo Nhiên chỉ vào một người khác trong ảnh, kinh hô: "Đây chẳng phải là Tá Cầ Tur sao?"

"Cậu ta họ Tá, nhưng tên Tá Thiên Ý, là bạn thân như hình với bóng với Tiểu Ngô." Thầy Hạ lại chỉ vào bức ảnh dưới cùng của album, "Đây cũng là cậu ấy."

Ánh mắt hai người nhanh chóng chuyển xuống phía dưới, tất cả lại đồng thanh nói: "Chính là gã, Tá Cầ Tur."

"Ừm, vậy có lẽ sau khi tốt nghiệp cậu ta đã đổi tên, thảo nào mấy năm nay mất tin tức cậu ta, nhưng cái tên này sửa lại đẹp đấy!" Thầy Hạ nheo mắt, lúc lắc đầu thì thầm, "Nghiệp tinh vu cầ nhi hoang vu hi hành thành vu tư nhi hỷ vu tùy', Thiên Ý thật là một đứa trẻ cầ học tiến bộ!"

(Câu trên dịch ra là "Nghiệp học tinh thông ở chỗ chuyên cầ, bỏ phê do ham vui, đức hạnh trọn vẹn nhờ suy nghĩ sâu xa, đức hạnh bị huỷ hoại do cầu thả tùy tiện". Để nguyên văn là vì tên Tá Cầ Tur là lấy từ chữ Cầ của chuyên cầ, Tur trong tư tưởng, suy nghĩ)

Lão Tiên sinh mặt đầy vui mừng, gọi tên ban đầu của Tá Cầ Tur lại càng đặc biệt thân thiết, hiển nhiên năm đó vô cùng yêu thích đứa học trò này. Nhưng không biết sao, ánh mắt lão tiên sinh chợt ảm đạm xuống, thờ dãi nói: "Ôi, đáng tiếc cho đứa nhỏ Thiên Ý này, nếu không phải thời vận xấu, với năng lực của nó mà nói, sau khi tốt nghiệp vào đài truyền hình tỉnh không thành vấn đề, thậm chí vào đài truyền hình trung ương cũng đầy triển vọng!"

"Nghe ngài nói thế, Tá Cầ Tur trong trường nhất định đã xảy ra ít sự cố à?" Hàn Ấn hợp thời hỏi chen vào, đương nhiên đó cũng là vấn đề anh quan tâm nhất, "Ngài có thể nói kỹ hơn cho chúng tôi biết không?"

"Đương nhiên có thể." Lão tiên sinh gật đầu, vẻ mặt tiếc hận nói, "Đứa nhỏ Thiên Ý này, năm đó đứng thứ ba môn văn thi tốt nghiệp toàn thành phố, dựa vào thành tích của nó đến Thanh Hoa và Bắc Đại đều được,

nhưng vì điều kiện gia đình không tốt, nên ghi danh vào trường học thành phố này, như vậy có thể tiết kiệm được chút chi phí."

"Gia đình gã có vấn đề gì?" Hạng Hạo Nhiên hỏi.

"Ta không rõ lắm, với vấn đề gia đình mình nó rất kiên dè, ta chỉ biết đại khái là cha nó đã qua đời từ rất sớm, còn lại nó và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, mẹ nó cũng không có công việc chính thức gì, dựa vào làm chút việc vặt nuôi nó đến trường. Thật ra ta có đến thăm hỏi một lần, thật sự quá khó khăn. Một căn nhà nhỏ hơn mười mét vuông, chính là loại nhà gọi là hộ lâu mà bây giờ hay gọi, mẹ nó hơn bốn mươi tuổi, nhìn còn già hơn cả người 60 tuổi, đờ đùng trong nhà đầu cũ không chịu nổi nữa như là từ ngoài nhật về. Ta qua đó một lần cũng không dám đến lần thứ hai, ta không chịu được ánh mắt khó xử tự ti của đứa bé kia, ta nhìn mà muốn rơi lệ."

Lão tiên sinh nói đến mức tức cảnh sinh tình, thật sự rơi lệ ròng ròng, từ trong túi lấy ra khăn tay lau mắt tiếp tục nói, "Ta thật tình quan tâm đứa bé này tận đáy lòng, cũng không phải thương hại nó, thật sự nó là đứa học sinh quá khó khăn. Học tập không cần hỏi, chắc chắn năm nào cũng nhất khối, sống cũng rất quy củ, đặc biệt lễ phép, cũng không làm chuyện gì trái quy cách, khuyết điểm duy nhất chính là quá hướng nội, không thích trao đổi với bạn bè. Nhưng nó không thuộc loại người bị các bạn chán ghét, khi có bạn học thỉnh giáo nó bài vở, nó cũng đều nhiệt tình tương trợ, thế nhưng, nói thế nào đây, có một loại cảm giác xa cách, dường như luôn kéo căng một sợi dây thần kinh, đặc biệt không có cảm giác an toàn."

"Vậy sao hẳn lại có quan hệ tốt với Ngô Lương Chí vậy?" Hàn Ấn hỏi.

"Nó và Ngô Lương Chí là một trường hợp đặc biệt, vì Ngô Lương Chí đã cứu mạng nó. Vào giữa năm thứ hai đại học, trường tổ chức thi bơi lội, kết quả khi còn cách bờ hơn mười mét chân nó bị chuột rút, là Ngô Lương Chí dùng hết sức lực kéo nó lên. Từ đó về sau, nó đặc biệt tin tưởng Ngô Lương Chí, có gì trong lòng cũng đều nguyện ý kể với Ngô Lương Chí, thẳng thắn Ngô Lương Chí này sống cũng rất nghĩa khí, biết nhà nó khó khăn, thì cố gắng chăm sóc nó..."

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 10.2

Muốn làm rõ quan hệ của Tá Cầ n Tư và Ngô Lương Chí, những gì xảy ra sau đó mới là vấn đề mấu chốt Hàn Ấn muốn hỏi.

"Sau này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, khiến ti ền đ ồ của gã không còn sáng ngời như ngài tưởng tượng nữa?" Hàn Ấn lại hỏi.

"Đứa nhỏ này thật đúng là mệnh kém, lúc nhỏ đã mất cha, còn chưa tốt nghiệp đại học mẹ cũng qua đời ngoài ý muốn." Ánh mắt lão tiên sinh co rút thật chặt, nhìn chằm chằm ảnh Tá Cầ n Tư trong album, "Đó hẳn là khoảng hai tháng sau khi khai giảng năm thứ tư, tôi phát hiện nó cả ngày chán nản, mắt luôn đỏ đỏ, lên lớp thấp tha thấp thỏm, thường đi muộn về sớm, quần áo cũng lôi thôi hơn trước rất nhiều, người cũng trở nên càng ngày càng lặng lẽ. Tôi có trực giác đứa nhỏ này đã xảy ra chuyện, liền tìm nó nói chuyện vài lần, mới biết được mẹ nó đã qua đời, lúc đó nó ban ngày phải đi học, tối còn phải làm thêm duy trì sinh kế."

"Gã không có thân nhân nào khác sao?" Hàn Ấn hỏi.

"Ừ, chỉ có một hàng xóm cũ rất chăm sóc nó, thường gọi nó về nhà ông ấy ăn cơm. Sau khi tôi hiểu rõ tình hình, sợ nó luẩn quẩn trong lòng nên thường tìm nó trao đổi, giúp nó giải quyết một ít khó khăn cuộc sống trong khả năng cho phép, việc học của nó cũng dần trở lại quỹ đạo. Nhưng không biết tại sao, từ sau khi mẹ nó qua đời, tôi luôn cảm thấy ánh mắt của nó không bình thường lắm..."

"Không bình thường thế nào?" Hàn Ấn hỏi.

"Trong ánh mắt kia tràn ngập oán hận, hung tợn." Lão tiên sinh nhíu mày, "Có lẽ trong lòng đứa nhỏ này đã quá khổ. Nhưng nếu chỉ có một đả

kích này cũng không sao cả, sau đó xảy ra một việc hoàn toàn đánh ngã nó đến không gượng dậy nổi."

Lão tiên sinh dừng một chút, vẻ mặt đau lòng tiếp tục nói, "Thiên Ý vừa thoát khỏi bóng ma của việc mẹ qua đời chưa bao lâu, trường học có cơ hội cùng nước ngoài trao đổi học sinh, việc này không chỉ là một cơ hội đào tạo sâu rất tốt, hơn nữa trường đối phương còn cung cấp học bổng hậu hĩnh. Khi đó, tổng cộng có ba suất, tiến cử suất đi dựa vào thành tích học tập, phẩm hạnh,... Bình thường ở trường tổng hợp lại bình xét làm chuẩn. Kỳ thật cho dù mấy suất, Thiên Ý đâu là người xứng đáng nhất, không chỉ tôi cho là thế, trường học ngay từ đầu cũng quyết định như thế, sau mấy lượt hội nghị thảo luận, Thiên Ý đâu luôn nằm trong danh sách ba người. Mặc dù danh sách còn chưa công bố, đã có rất nhiều giáo viên và học sinh bày tỏ chúc mừng với nó, tôi cũng ám chỉ nó nên chuẩn bị chút cho việc xuất ngoại."

"Nhưng khi nó đang vui mừng chuẩn bị nghênh đón tiền đò tốt đẹp, trong danh sách công bố không có nó, suất đi của nó bị một nữ sinh cùng lớp thay thế. Trường học đưa ra lý do là tiếng anh của nữ sinh kia khá xuất sắc, kỳ thật là vì cha của nữ sinh kia khá có quyền thế, dùng thủ pháp xấu hổ chiếm đoạt suất đi của Thiên Ý. Mặc dù cả tôi và rất nhiều giáo viên học sinh đều tỏ vẻ lên án cách làm của nhà trường, nhưng cũng không thay đổi được kết quả, Thiên Ý cũng từ thiên đường rơi vào địa ngục, từ đó về sau không hề gượng dậy nổi. Mà đau đầu là từ đó tính tình nó đại biến, tính dị thường táo bạo, luôn trừng đôi mắt tràn ngập địch ý phần nộ bất an, tựa như một con cừu hoảng sợ, chuẩn bị cùng đánh nhau với bầy sói xung quanh bất kỳ lúc nào.

Mà việc tôi có thể làm trong khoảng thời gian ấy cũng chỉ là thường xuyên tìm nó tâm sự, khuyên nó nhìn rộng hơn, đường tương lai còn rất dài, thậm chí dắt nó về nhà để cho vợ tôi khai đạo cho nó. Vợ tôi hết lòng tin theo Phật giáo, tôi bảo bạn già nói cho nó nghe một ít ngộ đạo của Phật gia, hy vọng nội tâm nó có thể bình tĩnh chút. Vợ tôi còn tặng nó một quyển "Địa Tạng Bản Nguyện Kinh", bởi vì giáo lý của quyển kinh thư kia rõ ràng dễ hiểu, hơn nữa giáo hối về sinh lão bệnh tử, phúc nhân họa báo, rất hay, là một bộ kinh thư chủ yếu về phương pháp tu tâm. Vợ tôi hy vọng quyển

sách này có thể nhìn những trải nghiệm thất bại và bất công của nhân sinh nhạt đi chút.

Nhưng cuối cùng nỗ lực này của tôi cũng không được tác dụng gì, nó vẫn không chịu cầu tiến, vô tri vô giác mà lăn lộn đến khi tốt nghiệp, nợ rất nhiều môn, nếu không phải tôi giúp nó, sợ rằng ngay cả bằng tốt nghiệp cũng không lấy được. Thành tích tốt nghiệp không tốt, trạng thái không tốt, đương nhiên không có đơn vị đờng ý tiếp nhận. Khi phần lớn các bạn học đầu bị các đầi truyền hình tỉnh lớn chọn đi, dưới sự giúp đỡ của Ngô Lương Chí nó mới nương thân đến đầi truyền hình nhỏ của Xuân Hải. Mà Xuân Hải khi đó còn chưa phát triển tốt như bây giờ." Cảm thấy câu nói sau cùng của mình nói không thích hợp lắm, lão tiên sinh vội vàng xoa dịu cho câu nói lỡ của mình. Đương nhiên Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên đầu không để ý, họ quan tâm chính là người tạo thành thất bại của Tá Cầu Tư

"Tình hình hiện tại của nữ sinh kia ngài biết rõ không?" Hàn Ấn hỏi.

Lão tiên sinh lật album, chỉ vào một bức ảnh nói: "Chính là nữ sinh này, tên Hoàng Tịnh Tịnh, năm đó sau khi "đi khỏi", thì không trở về nữa, hiện giờ nghe nói công tác tại một đầi truyền hình lớn tên CBB."

"Mẹ gã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì ngài biết không?" Hạng Hạo Nhiên hỏi.

Lão tiên sinh gật đầu nói: "Biết đại khái một ít, cũng là tôi hỏi nhiều lần lắm, nó mới chịu nói. Lại nói mẹ nó qua đời cũng xấu hổ. Năm đó ngoại ô thành phố có một vùng núi là căn cứ tập bắn của quân đội, dân bản xứ đầu gọi là trường bắn. Mùa thu hằng năm đầu có bộ đội lần lượt đến diễn tập trước, sau khi diễn tập sẽ có lượng lớn vỏ đạn và mảnh đạn sắt sót lại giữa núi, nhặt đầm phế phẩm đó có nghĩa là nhặt một số lớn tài phú. Song, phía trường bắt xuất phát từ tiết kiệm tài sản quốc gia và lo lắng an toàn thân thể lão bách tính, ra lệnh rõ ràng cấm hành vi tìm kiếm của lão bách tính, phái binh lính luân phiên canh gác 24 giờ, chờ bộ đội diễn tập xong, thống nhất thu về đầu trữ. Nhưng dưới sự thúc giục của lợi ích, ý vào việc quen thuộc địa hình, một vài lão bách tính gan lớn dưới yểm hộ của bóng đêm, vòng qua canh gác tiến vào núi nhặt trộm, bi kịch liều xảy ra. Trong một

lần nhặt trộm, mẹ của Tá Thiên Ý không cẩn thận kích nổ một quả đạn còn lưu lại hỏa dược, kết quả bị nổ chết tại chỗ."

Thật là quá đáng thương, nếu không phải vì lo cho con đến trường, người phụ nữ nào lại mạo hiểm đến vậy? Trong thư phòng một trận thôn thức, thôn thức xong Hàn Ấn hỏi: "Ngài còn nhớ địa chỉ nhà gã không?"

"Nhớ thì nhớ, cha Thiên Ý năm đó là công nhân xưởng phi cơ, nhà ông ấy vốn ở đại viện thân nhân xưởng đầu máy, song hiện giờ đã sớm bị hủy, e rằng ngay cả hàng xóm cũ trước kia cũng không tìm được. À, nhưng mà cũng chưa chắc... Nơi đó hiện giờ xây thành khu chung cư, hình như có một phần là nhà công nhân viên xưởng dọn về, không chừng còn có thể tìm được người biết tình hình nhà Thiên Ý."

"Vậy thì tốt quá, phiền ngài hỗ trợ viết lại địa chỉ."

"Không thành vấn đề, tôi sẽ viết lại ngay, đúng rồi, còn chưa hỏi, tại sao các cậu muốn biết tình hình của Thiên Ý và Ngô Lương Chí..." Lão tiên sinh đột nhiên hỏi, Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên cũng sửng sốt, họ thật sự không muốn nói dối một cụ già như vậy, cũng không muốn cho ông cụ lo lắng, liền vội nói là vì Tá Thiên Ý đang dính vào một vụ án nhỏ, vụ án đang tiến hành, không tiện nói.

Không ngờ bị ông cụ nhìn thấu tâm tư hai người, thương cảm than: "Không cần giấu tôi, các anh từ xa đến như vậy, vụ án chắc chắn không ổn, tôi biết đứa nhỏ này chắc chắn đã xảy ra chuyện. Kỳ thật năm đó tôi đã mơ hồ cảm thấy, tương lai đứa nhỏ này khó tránh khỏi lạc lối."

"Tại sao ngài nói như vậy?" Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn vốn đã chuẩn bị đứng dậy cáo từ, nghe lão tiên sinh nói xong liền lập tức ngồi lại ghế.

"Vì tôi phát hiện nó đã làm một chuyện vô cùng đáng sợ." Gương mặt lão tiên sinh co rúm, "Lúc ấy tôi còn đang ở ký túc xá trường, mỗi ngày đều có thói quen đến thao trường chạy bộ. Có một ngày tôi dậy sớm, khoảng năm giờ sáng, vừa bước vào phía bắc thao trường, liền phát hiện một thùng rác đặt đối diện có ánh lửa bập bùng, bên cạnh là một người đang đứng cúi đầu nhìn chăm chăm ngọn lửa từ từ bốc lên. Tôi lặng lẽ

vòng qua đó, trốn phía sau một cây đại thụ quan sát, người nọ không ngờ là Thiên Ý, khi ấy biểu cảm trên khuôn mặt nó dọa tôi phát run, tôi cũng không nói được rằng đó là cười hay khóc, thật sự không dễ hình dung, tóm lại là đặc biệt quý dị, đặc biệt ghê người, tôi nhìn mà lông tóc dựng đứng. Từ đó về sau, trong học viện thường xuyên có thùng rác bị đốt, mặc dù không tạo thành tình trạng hỏa hoạn lớn, nhưng mùi rác đốt cũng nặng nề khó ngửi, trong trường tra xét lâu ngày cũng không tìm được kẻ phóng hỏa, nhưng tôi biết đó chính là Thiên Ý làm..."

Lão tiên sinh vừa nói, mắt vừa ngấn nước, lắc đầu giọng điệu tự trách nói, "Xin thứ lỗi cho tôi khi đó không hoàn thành trách nhiệm, tôi chỉ là một giáo viên bình thường, tôi thực sự không biết, không biết nên giúp nó thế nào, tôi không dám nói với nhà trường, sợ nó bị trường đuổi, chỉ có thể cố hết sức theo dõi nó..."

"Không, không, không, ngài đã làm rất tốt rồi, nếu ngài không kịp thời khai thông, e rằng..." Hàn Ấn vốn muốn an ủi lão tiên sinh, nhưng lời vừa nói ra, phát hiện mình thiếu chút nữa đã lỡ miệng. Thật ra anh muốn nói -- Nếu như ngài không kịp thời khai thông, e rằng Tá Càn Tư đã sớm biến thành một sát thủ biến thái!

Từ biệt thầy Hạ, Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên theo địa chỉ trên giấy, dọc đường hỏi thăm, lái xe gần hai tiếng, rốt cuộc tìm được địa chỉ cũ của đại viện thuộc công xưởng. Nơi đó hiện tại đã là một tiểu khu chung cư cực kỳ lớn, nghe ngóng hộ gia đình trong tiểu khu, biết được phần lớn công nhân xưởng máy ban đầu đang ở từ tòa nhà số 1 tới số 10.

Hai người quanh quẩn giữa mấy tòa nhà đó. Giữa trưa, các gia đình đều sẽ ở nhà ăn cơm, hoặc chuẩn bị ngủ trưa, trong tiểu khu lác đác vài bóng người, khó khăn lắm mới gặp được mấy người trẻ tuổi, đầu cho biết không nhớ có ai tên Thiên Ý. Xem ra ít nhất phải xấp xỉ tuổi Tá Càn Tư, hoặc người sống lâu hơn tí, mới có khả năng biết tình hình nhà gã.

Cứ đi khắp nơi không mục tiêu như vậy cũng không phải cách, hai người nhìn thấy có hộ gia đình mở một quán ăn vặt ở lâu một, liền đi vào mua chút bánh mì và xúc xích, vừa lót bụng, vừa hỏi chủ quán có biết mấy

công nhân cũ ở xưởng máy ban đầu không. Chủ quán sáng khoái thừa nhận cha mẹ là công nhân trong xưởng máy, song đầu đang ở nhà chị gái ngoài tỉnh dưỡng già. Nhưng thật đúng lúc, đang hỏi thì một bà dì chừng hơn 60 tuổi, dắt theo một cô bé hẳn là cháu gái, đến quán mua nước mắm.

Chủ quán liền chỉ vào bà dì nói: "À đây rồi, tôi nghe mẹ nói, dì này từng lãnh đạo công đoàn nhà máy đó!"

"Vậy sao, thế thì tốt quá." Hàn Ấn xẹt một cái lén đến bên cạnh dì muốn bắt tay người ta, dọa bà dì nhảy dựng, theo bản năng bảo vệ cháu gái sau người, dùng ánh mắt nhìn bọn buôn người trừng anh, Hàn Ấn lúc này mới ý thức được mình thất thố, vội vàng cùng Hạng Hạo Nhiên lấy thẻ cảnh sát ra, hỏi dì có biết gia đình nào năm đó có một bé trai tên Tá Thiên Ý.

Bà dì nhìn ảnh trên thẻ cảnh quan, lại nhìn tướng mạo hai người, ngữ khí cẩn thận nói: "Tại sao hỏi cái này?"

Quá tốt! Lời bà dì rõ ràng là nói bà biết cả nhà này, hai người liền vội vàng giải thích là vì có vụ án có khả năng dính dáng tới gã, nhưng hiện giờ vụ án đang xử lý, không tiện nói rõ. Thấy bà dì vẫn tỏ vẻ nghi ngờ hai người, hai người dứt khoát lấy cả giấy chứng minh ra cho bà dì và chủ quán xem, bà dì lúc này mới bỏ đi nghi ngờ, dặn chủ quán giúp trông cháu một chút, cùng hai người trò chuyện.

Bà dì chẳng những biết cả nhà Tá Cần Tư, hơn nữa năm đó còn ở đối diện cửa nhà. Nhắc tới nhà Lão Tá, cũng giống thầy Hạ, dì cũng mang vẻ mặt tiếc hận than: "Một gia đình đang yên đang lành, đầu bị đàn ông hủy... Hơn nửa đêm mười mấy cảnh sát đột nhiên xông vào nhà bắt Lão Tá đi. Khi ấy đứa bé kia còn nhỏ, chỉ mới tám chín tuổi, bị dọa khóc cả đêm, khóc tê tâm liệt phế, cả tòa nhà đầu có thể nghe thấy. Có lẽ bị sợ hãi, đứa bé kia mãi đến khi học cấp hai vẫn thường xuyên đái dầm. Năm ấy, vụ án Lão Tá phạm là trọng án, bắt vào chưa tới vài ngày đã bị đánh chết. Căn phòng lớn trong nhà cũng bị xưởng lấy đi. Bà con hàng xóm thấy cô nhi quả phụ không chỗ để đi rất thương cảm, liền cưu tình với xưởng dọn một kho hàng trong đại viện cho mẹ con họ ở, ở một mạch đến..."

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 10.3

Dưới lời kể đứt quãng của bà dì, kinh nghiệm phát triển của Tá Cầ N Tư rốt cuộc hiện ra đầy đủ. Hàn Ẩn và Hạng Hạo Nhiên không dám chậm trễ lập tức chạy về, tuy nói Tá Cầ N Tư không có khả năng gây án nữa, nhưng không thể xem thường. Hạng Hạo Nhiên cẩn thận hơn, ngồi trên xe gọi ngay cho Lão Từ, bảo hẳn phải một người quan sát Tá Cầ N Tư trước, nhưng điện thoại di động Lão Từ tắt máy, gọi cho Phương Vũ, Phương Vũ cũng tắt máy, bất đắc dĩ gọi cho máy bàn riêng của cục, hồi lâu mới có người nghe, báo cảnh viên cả thị cục đã vào "Nhà hàng chuyên tổ chức hội nghị" để chấp hành nhiệm vụ bảo vệ.

Hạng Hạo Nhiên lúc này mới kịp phản ứng, ngày mai chính là ngày 28, "Đại hội diễn đàn kinh tế quốc tế DAVOSA" thành phố chuẩn bị đã lâu, sẽ chính thức khai màn. Hội nghị lần này là hội họp quy mô lớn nhất mà Xuân Hải tiếp nhận trong 100 năm qua từ khi xây dựng, khách mời tham dự hội nghị bao gồm chính khách nước ngoài và đông đảo nhân sĩ kinh tế, quy mô bảo vệ đương nhiên cũng chưa từng có trong lịch sử.

Thành phố đặc biệt dành ra một khách sạn năm sao dùng tiếp đãi khách quý, cục an ninh quốc tế, cục cảnh sát liên thủ phụ trách công tác bảo an.

Tất cả đặc công và cảnh viên tham dự nhiệm vụ đều đồng loạt nộp lên điện thoại, thông qua liên lạc tần số riêng để nói chuyện. Từ ba ngày trước đã lần lượt bắt đầu có khách mời đến, nhân viên không liên quan khách sạn chỉ cho ra không cho vào, nhân viên khách sạn làm việc cũng phải trình giấy chứng nhận và tiếp nhận xét tui.

Trên đường trở về Hạng Hạo Nhiên vốn dĩ còn muốn giành lái xe, là Hàn Ẩn kiên quyết đẩy ý nghĩ vào ghế lái phụ, người làm bằng sắt cũng phải nghỉ ngơi một lát, lái xe liên tục như vậy không có lợi cho an toàn.

Hàn Ân muốn Hạng Hạo Nhiên ngủ một giấc, nhưng hiện giờ thần kinh Hạng Hạo Nhiên đang hưng phấn sao có thể ngủ, hơn nữa trong lòng y còn có một nghi hoặc muốn thảo luận cùng Hàn Ân.

Trước đây Hạng Hạo Nhiên từng đọc một vài bộ sách về tâm lý học phạm tội, y biết sau khi cha Tá Cấn Tư xảy ra chuyện, mãi đến cấp hai còn bị đái dầm, đây là một trong những hành vi "Tam giác McDonald (đái dầm vượt qua tuổi bình thường, phóng hỏa, ngược đãi động vật)" mà đại đa số sát thủ liên hoàn giai đoạn đầu đầu có, cũng tức là nói, cái chết của cha là nguyên nhân kích thích đầu tiên của Tá Cấn Tư, tiếp theo là cái chết của mẹ gã, sau đó là gã bị bạn bè hãm hại, mãi đến khi bị cái chết của cô vợ Thạch Thiển kích thích, gã liền vạch ra mười vụ sát nhân đáng sợ.

(Macdonald triad, bao gồm 3 nhóm hành vi có những đặc điểm chung mà khi một người được xếp vào 1 trong 3 nhóm này thì sẽ có hoặc được dự đoán sẽ có xu hướng bạo lực hàng loạt. 3 nhóm đó là: hứng thú với cảnh lửa/cháy nổ (firesetting); thích tra tấn động vật (cruelty to animals); mắc phải chứng đái dầm khi đã vượt quá 5 tuổi (enuresis))

Nhưng trong đó thiếu một mắc xích, là cái gì đã kích thích gã, kết quả khiến gã phát tiết oán khí vào Liễu Thuần? Đây là câu hỏi Hạng Hạo Nhiên muốn tháo gỡ nhất! Hạng Hạo Nhiên đưa ra vấn đề trong lòng Hàn Ân, anh cũng đang có câu hỏi tương tự.

Đã biết trong bốn nhân tố kích thích, có ba người đã qua đời, người kia đang ở nước ngoài không thể nào kết nối, nếu muốn làm rõ nguyên nhân kích thích Tá Cấn Tư hại Liễu Thuần đêm đó, có phải sẽ có chút biện pháp ở phương diện này, đặt ra một sách lược tỉ mỉ nhiếp không? Vậy cái gì đã kích thích Tá Cấn Tư?

Là sự nghiệp của gã sao? Là chương trình 《Cuộc Sống Xuân Hải》 sao?

Phân tích cẩn thận chương trình này, nó đã phát sóng tổng cộng năm năm, nhưng năm ngoái đột nhiên ngưng bật, hơn nữa thời gian dừng phát sóng cách thời gian Liễu Thuần bị giết chừng một tháng, chẳng lẽ thật sự việc ngừng chương trình đã kích thích gã? Nhưng chương trình vì sao

ngừng phát sóng, theo lý thuyết một chương trình đã phát sóng năm năm, xem như tỉ suất xem không t ối, bất kể vì nguyên nhân gì ngừng phát sóng, chắc chắn sẽ có một vài bài báo đưa tin, nhưng trên trang web đài truyền hình thậm chí ngay cả các trang mạng lớn đều không tìm được thông tin này, đây là vô tình hay cố ý, là bị chặn mất sao? Chương trình đến tột cùng đã xảy ra vấn đề gì?

Khi Hàn Ấn hỏi ngược lại vấn đề, Hạng Hạo Nhiên mới phát hiện hai người cũng suy nghĩ giống nhau, không nhịn được cười ha hả, cười xong nói với Hàn Ấn, y có bạn ở đài truyền hình, còn là một phó đài trưởng, nói không chừng có thể biết rõ ràng nguyên do dừng phát chương trình của Tá C ần Tư.

Hàn Ấn nghe thế vội vàng thúc giục y gọi điện hẹn ông bạn kia, trở v ề lập tức tìm một nơi tâm sự.

Càng tiếp cận hung thủ, Hàn Ấn trước nay tr ầm ổn cũng chẳng bình tĩnh nổi nữa, nhưng không ngờ lần này Hạng Hạo Nhiên còn sốt ruột hơn cả anh, anh vừa dứt lời, Hạng Hạo Nhiên đã dán điện thoại tới bên tai, nói với anh: "Còn chờ trở v ề làm gì, bây giờ gọi điện thoại cho cậu ta, tôi mở loa, cậu muốn hỏi gì cứ hỏi."

Điện thoại đã kết nối, h ồi lâu không ai nghe, gọi li ền mấy lần đều như thế, Hạng Hạo Nhiên đành để điện thoại xuống, có chút mất mát nói: "Mãi không ai nghe, có lẽ đang họp, điện thoại để chế độ im lặng, đợi lát nữa gọi lại thử xem."

"Không sao đâu, dù gì đường v ề còn dài, chúng ta cứ chờ xem, nói không chừng lát nữa anh ta nhìn điện thoại sẽ gọi lại, anh cứ ngủ một giấc trước đi." Hàn Ấn an ủi nói.

"Ừ." Hạng Hạo Nhiên trả lời, điện thoại di động nắm trong tay, khoanh tay tựa đầu lên ghế, chuẩn bị nghỉ một lát. Nhưng trong lòng nghĩ đến hung thủ giết vợ mình ngay g ần bên mà không cách nào bắt được, y làm sao ngủ đây?

Lăn lộn qua lại ở ghế ng ồi h ồi lâu, một chút bu Ồn ngủ cũng không có, dứt khoát ng ồi dậy nói chuyện thôi. Chủ đề đương nhiên không thể thiếu Tá C ần Tư, Hạng Hạo Nhiên ng ồi th ắng người nói: "Th ầy Hạ thật là một giáo viên tốt có trách nhiệm, nếu như không có ông ấy e rằng Tá C ần Tư vào thời đại học đã biến chất thành tội phạm giết người r ồi."

"Đúng thế!" Hàn Ấn gật đầu đáp, "Hành vi phóng hỏa của gã, chứng tỏ gã khi ấy đã có dự vọng kh ổng chế mãnh liệt, cũng may có th ầy Hạ kịp thời khai thông, gã mới không tìm kiếm khoái cảm cao cấp hơn, th ầy Hạ kỳ thực trong lúc vô tình đã sắm vai nhân vật bác sĩ tâm lý."

"Tôi nghĩ hiện giờ các trường đại học c ần bố trí một vị trí bác sĩ tâm lý như vậy, hơn nữa phải tăng mạnh giáo dục đạo đức và pháp chế, như vậy có lẽ sẽ tránh cho rất nhiều sinh viên phạm tội. Cậu thấy mấy năm gần đây sự kiện sinh viên đại học giết người t ằng t ằng bất tận không, tôi nghĩ phía nhà trường hẳn nên suy nghĩ lại kỹ càng mới đúng." Hạng Hạo Nhiên nói đây cảm khái.

"Đúng! Kịp thời tiến hành khai thông tâm lý cho học sinh rất c ần thiết, hơn nữa bây giờ vài trường đã có vị trí như vậy r ồi." Hàn Ấn tỏ vẻ khẳng định với câu đầu của Hạng Hạo Nhiên, nhưng không ủng hộ câu sau, "Nhưng nếu như nói những sự kiện như vậy xuất hiện, áp đặt trách nhiệm vào chế độ giáo dục của nhà trường là rất không công bằng. Tạm thời không bình luận chế độ giáo dục tốt hay tệ, chỉ riêng sinh viên đại học giết người tại trường, nhất là nhiều sóng tâm lý giết người, nó kỳ thật là vì nhiều loại nhân tố cực kỳ phức tạp thúc đẩy."

Lấy ví dụ "Sự kiện giết người liên tiếp Vân Đại (Đại học Vân Nam)", mặc dù huyết án thoát nhìn là từ cãi vã mà ra, nhưng kỳ thật ước số bạo lực đã sớm ẩn tàng trong đáy lòng hung thủ. Chúng ta trước không phân tích nguyên nhân giai đoạn đầu hình thành tâm lý nhiễu sóng của hắn, khẳng định có liên quan đến kinh nghiệm phát triển của hắn, chỉ bàn tại sao hắn lại bộc phát khi đó, có lẽ do mấy nhân tố sau: Đầu tiên là hoàn cảnh kinh tế không tốt khiến hắn sinh ra cảm giác tự ti và khoảng cách. Thứ hai, khát vọng được nhận thức, nhưng vì mình không giỏi biểu hiện mà hoàn toàn trái ngược, khơi lên bu Ồn kh ỗ. Thêm cái nữa, hắn đã đến tuổi nam nữ hoan

ái nhưng lại không quen được bạn gái, vì vậy tạo áp lực tình dục. Và lại năm thứ tư gặp vấn đề sắp tốt nghiệp kiếm việc làm, có lẽ hẳn đối với việc mình bước vào xã hội cảm thấy mờ mịt và có chút khiếp đảm.

Tóm lại, các loại nguyên nhân giao hội thúc đẩy hẳn cuối cùng bộc phát. Cho nên sẽ thường xuyên nhìn thấy có truyền thông lợi dụng những sự kiện như vậy dùng ngòi bút đả kích chế độ giáo dục đại học, cá nhân tôi nghĩ là bản tên không đích, luôn dùng một câu qua loa 'giáo dục t ấ t ế', kỳ thật là một loại thái độ cực kỳ vô trách nhiệm với xã hội."

"Vậy làm thế nào mới có thể tránh được sự kiện cùng loại bộc phát một cách hữu hiệu?" Hạng Hạo Nhiên hỏi.

Hàn Ấn cắn môi, dường như có chút khó mở miệng, dừng h ồi lâu mới đáp: "Vấn đề này đối với người nghiên cứu tâm lý phạm tội mà nói, có thể là vấn đề phải suy nghĩ mỗi ngày. Nhưng theo cá nhân tôi, thu ần túy là quan điểm cá nhân thôi nhé..."

Hàn Ấn cố ý nhấn mạnh nhân tố sau, là vì quan điểm anh muốn kể có lẽ sẽ vi phạm ý nguyện của phần lớn mọi người, "Theo cá nhân tôi, chính là đây bi quan, có lẽ họ chung quy sẽ thành loại người gì là do 'vận mệnh' quyết định. Đúng, can thiệp tâm lý kịp thời sẽ giảm bớt lo âu cho họ một khoảng thời gian, nhưng sau đó thì sao? Khi họ bước vào xã hội phức tạp, tham gia làm việc, kết hôn sinh con, họ có lẽ sẽ gặp phải đả kích còn lớn hơn nữa, suy sụp càng nghiêm trọng hơn, khi đó làm sao đây? Bác sĩ tâm lý dù sao cũng không có khả năng đi theo họ bất cứ khi nào, hơn nữa nhiều sóng tâm lý một khi trưởng thành, vì vấn đề t ồ n nghiêm, họ sẽ không chủ động tìm giúp đỡ, Tá C ần Tư chẳng phải là một tấm gương đó sao? Đương nhiên, nếu như cuộc đời sau này thuận bu ồm xuôi gió, tỷ lệ họ trở thành công dân tuân thủ pháp luật sẽ lớn hơn nhi ều."

"Nói vậy loại tội phạm này khó có thể thay đổi?"

"Đại đa số tình huống là thế đó, ít nhất từ thống kê các vụ án hiện nay, tội phạm biến thái và tội phạm tình dục v ề căn bản không đảo ngược. Nếu muốn ngăn chặn phát triển tâm lý nhiễu sóng hoàn toàn, biện pháp tốt nhất là không để cho nó có đất tích trữ, đối với mỗi người làm cha mẹ mà nói,

mặc dù cuộc sống thường không như ý mình, nhưng tôi nghĩ họ vẫn phải làm hết khả năng vì con xây dựng một hoàn cảnh phát triển thoải mái khỏe mạnh."

Nhắc tới con cái, Hạng Hạo Nhiên buồn cười. Hạng Hạo Nhiên không phải chuyên gia tâm lý học, không thể nào phán đoán luận điểm bi quan của Hàn Ấn có chính xác không, chỉ hơi cảm thấy có chút chủ quan, đây cũng có thể liên quan đến trải nghiệm cuộc sống của Hàn Ấn. Thế nhưng, về luận điểm hoàn cảnh phát triển của trẻ nhỏ tuyệt đối là chân lý.

Lời Hàn Ấn nói khiến Hạng Hạo Nhiên áy náy không chịu nổi, thậm chí cảm thấy sợ hãi. Bản thân y là một người cha vô trách nhiệm, ném con ở chỗ ông nội bà nội, khi công tác bận rộn một tháng cũng chưa thấy mặt một lần, nếu tương lai con thật sự vì thiếu sự quan ái của cha mẹ mà lạc lối, mình e rằng là tội nhân lớn nhất.

Y nghĩ mình thật sự nên suy nghĩ kỹ lại, một người vô trách nhiệm với gia đình như y, cố gắng với xã hội là chân thật sao? Thất hiếu với cha mẹ, thất ái với vợ con, người như thế mà thành tựu trong xã hội lại to lớn, vậy có phải cũng chỉ là một loại hư vinh hay không.

Đọc đường thảo luận vụ án, thảo luận cuộc đời, hai người đàn ông trò chuyện đến khí thế ngất trời, thời gian liền trôi vùn vụt, lộ trình cũng dường như không còn dài như vậy nữa, nhìn đồng hồ là 8 giờ 30 tối, cho rằng chỉ khoảng nửa giờ nữa là vào nội thành Xuân Hải. Lúc này, điện thoại di động của Hạng Hạo Nhiên đột nhiên vang lên, y nhìn màn hình điện thoại một chút, mắng một câu, thẳng chết giấm cuối cùng cũng gọi lại, tiếp theo liền nhấn xuống nút nghe, không đợi y nói chuyện, thanh âm đối phương đã truyền vào trước.

"Xin lỗi người anh em, thật sự xin lỗi, giữa trưa uống nhiều quá, về nhà ngủ một mạch đến giờ, vừa nhìn thấy cậu gọi, làm sao vậy, gọi nhiều cuộc như vậy có việc gì à?"

Đối phương vừa xin lỗi trước một hồi, Hạng Hạo Nhiên không nở oán giận nữa, khách sáo nói: "Sao anh không bớt uống lại đi, dạ dày không tốt còn uống nhiều rượu vậy làm gì?"

"Uống rượu với lãnh đạo sao mà không uống được? Trên mạng chẳng phải hay nói: Cán bộ lãnh đạo không uống rượu, một người bạn cũng không có. Cán bộ trung tầng không uống rượu, một chút tin tức cũng không có. Cán bộ cơ sở không uống rượu, một chút hy vọng cũng không có. Cán bộ kiểm tra kỷ luật không uống rượu, một chút đầi mối cũng không có. Bình dân bách tính không uống rượu, một chút vui sướng cũng không có. Giữa huynh đệ không uống rượu, một chút cảm tình cũng không có. Giữa nam nữ không uống rượu, một chút cơ hội cũng không có!"

"Em thấy lãnh đạo anh đâu có gì để theo đuổi, cả ngày ngoại trừ nhậu nhẹt, tán gái, thì toàn diễn trò."

"Đây chính là công việc yêu cầu, một đám người ng ời chỗ ấy, giả khuôn giả kiêu không câu nào nói thật, không phải diễn trò thì là gì?"

"Được rồi, không nói việc này nữa, anh Lưu em thật sự có chút việc muốn nhờ anh." Hạng Hạo Nhiên biết "Lưu đài" này, vừa nói tới lộ số trên quan trường sẽ lái nhải suốt, li ền vội vàng dập tắt câu chuyện, nói chính sự.

"Có chuyện gì cứ nói, khách sáo với anh đây làm gì?"

"Bây giờ anh có tiện nói chuyện không, bên cạnh có ai không?"

"Không có, chị dâu cậu đi công tác rồi, con anh đến nhà bà ngoại, bằng không anh nào dám li ều vậy, có lời gì cậu cứ nói thoải mái."

"Trong đài anh có quen Tá C ần Tư không?"

"Quen, trong đài quan hệ của anh với gã không rồi, gã sao?"

"Trước hết anh đừng quan tâm, giới thiệu cho tụi em biết một ít tình hình của gã đi, à đúng rồi, bên cạnh còn có một đ ồng nghiệp của em."

"Xin chào Lưu đài trưởng, chúng tôi định tìm hiểu một chút về biểu hiện làm việc của Tá C ần Tư ở chỗ ngài?" Hàn Ấn rất cuộc có thể nói chen vào một câu.

Vừa nghe còn có người khác ở đây, ngữ khí của Lưu đài trưởng liền trịnh trọng hơn nhiều, "Biểu hiện làm việc không thành vấn đề, luôn làm việc tốt, chương trình mới cũng làm rất tốt. Thằng nhóc này hai năm nay cũng đen lắm, đầu năm vợ ung thu chết, năm ngoái rất nhiều chương trình đã làm nhiều năm cũng bị ngừng."

"Đúng đúng, chúng tôi muốn biết rõ chuyện về chương trình bị dừng kia đó." Hạng Hạo Nhiên vội vàng tiếp lời, "Chương trình kia của gã vì sao bị dừng, sao trên mạng không tra được tin tức."

"Ảnh hưởng quá xấu, âm thầm xử lý, các cậu có thể tra được mới tài à! Các cậu còn nhớ năm ngoái 'Sự kiện sửa độc Đỗ Thị' không?"

"Nhớ chứ, chuyện dừng phát sóng có liên quan tới sự kiện kia?"

"Đương nhiên, cũng vì ở thời kỳ đó, chương trình làm một bài về Đỗ Thiên Ngưu, hơn nữa làm rất nhiều đánh giá và tuyên truyền tích cực cho xí nghiệp sửa Đỗ Thị, kết quả đầu bị ngừng phát sóng."

"Chương trình bị ngừng Tá Cần Tư phản ứng thế nào?" Hàn Ấn hỏi chen vào, đây mới là vấn đề anh thật sự quan tâm.

"Chương trình đó là mạng của gã, gã có thể dễ chịu sao được! Chương trình lúc mới bắt đầu, vì đầu giống đề tài của nhiều chương trình khác bao gồm CCTV và các chương trình vệ tinh khác, đài cũng không xem trọng nó, cho nên cũng thiếu đầu tư. Tiểu Tá một mình gánh việc chuẩn bị, phỏng vấn, biên kịch, kinh phí không đủ, cũng không quảng cáo được, chính trong tình cảnh đó, Tiểu Tá cứ thế khiến chương trình đi lên. Chương trình mỗi kỳ chọn đề tài đầu vô cùng lớn, sít chặt lại thành chủ đề dân sinh thành phố, sự kiện nổi bật, nhân vật nổi bật, thời gian phát sóng trong 5 năm, danh tiếng và hiệu ứng kinh tế đầu xếp mấy vị trí đầu trong đài, đầu do thằng bạn học Ngô Lương Chí kia của gã, nếu hắn không quấy rối, Tiểu Tá căn bản sẽ không làm chương trình về 'Đỗ Thị'."

"Ngô Lương Chí? Mặt này còn dính tới Ngô Lương Chí?"

"Cái cậu Tiểu Tá này, nếu luận đạo đức nghề nghiệp mà nói, giá trị tuyệt đối được người kính nể. Nhiều năm như vậy, có bao nhiêu xí nghiệp, bao nhiêu ông chủ lấy tiền đứt gã, muốn lên chương trình kia một lần, tuyên truyền cho bản thân, tuyên truyền cho xí nghiệp, đều bị gã từ chối. Trong quy tắc của gã, hư cấu khuếch đại, không phù hợp dàn ý chương trình, dù cho nhiều tiền hơn nữa cũng không làm. Mượn 'Đỗ Thị' mà nói, kỳ thật họ ngay từ đầu đã trực tiếp tìm đến Tiểu Tá, hứa hẹn mua một chương trình một khoảng thời gian, âm thầm cho gã một khoản tạ ơn, nhưng lúc ấy sự thật không rõ khi nào, bị Tiểu Tá quả quyết cự tuyệt. Về sau cũng không biết như thế nào, Ngô Lương Chí lại ở giữa móc nối. Tiểu Tá ban đầu cũng không đồng ý, nhưng không chịu nổi thế công tình cảm của Ngô Lương Chí, nào là năm đó cứu Tiểu Tá một mạng thế nào, còn lo cho gã đến đài truyền hình ra sao, còn vỗ ngực cam đoan Đỗ Thị trong sạch, về sau thiếu chút nữa còn đòi trở mặt, hết cách nên Tiểu Tá đành phải bất chấp khó khăn làm tiết mục kia.

Kết quả thế nào, hai tuần sau, Đỗ Thị liên xảy ra chuyện. Khi ấy lão bách tính công khai lên án chương trình và nhà đài, khiến điện thoại phòng trực ban và phòng tổng biên réo liên tục. Các cậu cũng biết đó, đài truyền hình này của tôi nói cho cùng cũng là đài truyền hình quốc gia, tỉ suất xem gì đó chỉ có thể xếp vị trí thứ hai, một chương trình không cần biết làm khổ thế nào, đầu tiên cậu không thể khiêu khích tranh luận của lão bách tính được, dù chương trình cậu làm tốt, gây hiệu ứng phiến diện cho xã hội vậy cũng không được, lãnh đạo chẳng phải sợ thế sao? Có thể lường trước được kết quả là chương trình lập tức dừng phát sóng để chỉnh đốn và cải cách, về sau sự kiện sửa đổi càng ngày càng nghiêm trọng, cục chỉ đích danh phê bình đài trưởng, chương trình liên đứt khoát ngừng hẳn, nếu không phải niệm tình Tiểu Tá là người thành thật, ở đài luôn biểu hiện không tở, sẽ đứt khoát đuổi gã rồi.

Quyết định dừng phát sóng là do chính miệng anh nhấn, khi ấy chương trình đã chỉnh cải một vài kỳ, Tiểu Tá cả người liên gầy không ra hình dạng, có thể thấy được đả kích gã lớn cỡ nào. Trạng thái kia của gã anh sợ gã luẩn quẩn trong lòng, muốn đêm đó cùng gã đi uống chút rượu khuyên bảo gã, hẹn đặt một phòng ở Vượng Khách mỹ thực, nhưng mà anh tạm

thời có việc không đến hẹn được, theo gã về sau nói cho anh biết, gã một mình uống say khướt."

Trong lúc Lưu đài trưởng kể lại, Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên thỉnh thoảng nhìn nhau, gật đầu, có thể nói cả vụ án hiện giờ đã rõ ràng toàn bộ, Liễu Thuần bị hại đích thật là vì chương trình của Tá Cầ Tur bị dừng.

"Alo, alo... Các cậu còn nghe không vậy, Tiểu Tá rốt cuộc đã chọc vô kiện cáo gì hả?" Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn mãi không thấy nói chuyện, Lưu đài trưởng tưởng rằng điện thoại đã ngắt.

"Đây, đây... Gần đây trạng thái của Tá Cầ Tur có phải đặc biệt tốt không?" Hạng Hạo Nhiên trả lời sai vấn đề

"Đúng thế, sao các cậu biết. Chẳng những tiết mục mới làm có thanh có sắc, hôm nay còn chạy đến chỗ anh, đòi tham gia tổ phỏng vấn hội nghị DAVOS, anh thấy trạng thái thằng nhóc này không t ấ nên..."

"Chờ chút, gã đột nhiên quyết định muốn tham gia tổ đưa tin sao?" Hàn Ấn dường như cảm giác được chút khác thường, cắt ngang lời Lưu đài trưởng.

"Đúng thế, vốn dĩ trước đây anh từng trưng cầu ý kiến của gã rồi, gã làm mấy bài sưu tầm rất có chiều sâu, anh muốn cho gã kiêm chút phỏng vấn bên kênh tin tức, nhưng gã nói phía chương trình của gã bận rộn không thoát thân được, anh li ền thôi. Nhưng sáng nay không biết thế nào, đòi vào tổ đưa tin. Tụi em cũng biết đại hội lần này bảo an yêu cầu rất nghiêm khắc, danh sách nhân viên phải báo cáo trước thời hạn, hơn nữa tất cả nhân viên tối nay sẽ vào khách sạn toàn bộ thống nhất quản lý. Anh lập tức thương lượng với tổ ủy, khó khăn lắm mới đưa được gã vào danh sách, bây giờ đã hơn 9h rồi, phỏng chừng đã đến khách sạn báo danh."

"Vậy được rồi, trước hết cứ thế thôi, em gác máy nhé Lưu đài." Hạng Hạo Nhiên còn chưa kịp phản ứng, Hàn Ấn đã tắt điện thoại, về mặt khẩn trương nói, "Không đúng, chắc chắn có vấn đề"

Hàn Ẩn chưa từng có hành động vô lễ như vậy, chắc chắn đã cảm giác được gì đó, Hạng Hạo Nhiên cũng bất chấp phản ứng của Lưu đài bên kia, hỏi: "Sao, cậu nghĩ Tá Cầ Từ đêm nay sẽ gây án nữa."

"Theo lý sẽ không, song chắc chắn có gì đó đã kích thích gã."

"Vậy mau gọi điện thoại cho Lão Từ, bảo anh ta quan sát trước." Hạng Hạo Nhiên cầ lấy điện thoại, nhớ tới Lão Từ đang chấp hành nhiệm vụ điện thoại di động tắt máy, liền chỉ ven đường bảo Hàn Ẩn dừng xe, "Thôi dừng gọi, cậu xuống đi, tôi lái, hẳn là có chừng hơn mười phút để chúng ta có thể chạy tới khách sạn."

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 11.1 - Đại Kết Cục

Chuyên môn của ai phải để cho người ấy làm, Hàn Ấn phân tích tâm lý tội phạm còn được, kỹ thuật lái xe nhanh so với Hạng Hạo Nhiên thì kém xa lắc. Vốn tiến vào nội thành, lái đến khách sạn ít nhất cũng phải hơn 20 phút, kết quả Hạng Hạo Nhiên chưa tới 10 phút đã đến nơi. Hai người từ trên xe bước xuống, vội vàng xông vào khách sạn, cảnh viên mặc thường phục phụ trách dò xét đại sảnh vội vàng tiến lên đón. Hạng Hạo Nhiên không có thời gian nói nhảm, trực tiếp dặn dò: "Mau, gọi Lão Từ, báo hẳn đến đại sảnh."

Thấy vẻ mặt Hạng Hạo Nhiên nghiêm trọng, cảnh viên thường phục không dám chậm trễ, lập tức gọi Lão Từ, "Từ tổ, Từ tổ, Hạng đội bảo ngài lập tức tới đại sảnh hội họp, Từ tổ, Từ tổ, Hạng đội bảo ngài lập tức đến đại sảnh hội họp..."

Chẳng mấy chốc, Lão Từ và Phương Vũ liền từ thang máy vọt ra. Lão Từ biết Hạng đội đột nhiên tới khách sạn chắc chắn là đã xảy ra vấn đề, còn chưa kịp đến gần đã khẩn trương hỏi: "Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

"Thấy người của đài truyền hình đâu không?" Hàn Ấn cướp lời.

"Vừa nãy cục cử hành tiệc chào mừng ở sảnh yến hội, đài truyền hình ở đó quay video và phỏng vấn, bây giờ tiệc tối đã kết thúc, họ hình như cũng đã kết thúc công việc."

"Mau, đến tiếp tân đi đầu tra xem Tá Càn Tư đang ở phòng nào, phái người đến tầng đó giám thị." Hạng Hạo Nhiên sau khi dặn dò Phương Vũ, nói với Lão Từ, "Đi, đến phòng quan sát, tình hình thì vừa đi vừa nói."

Lúc trước đã nói, quy cách bảo an tại hội nghị lần này là cao cấp nhất, khách sạn dưới chỉ thị của cục tiến hành hoàn thiện tất cả thiết bị theo dõi. Toàn bộ máy tính hóa thao tác, gia tăng màn hình hiển thị, trong khách sạn cơ hồ mỗi tầng và khu vực công cộng đều có màn hình hiển thị độc lập, mà lúc này phòng quan sát đã sớm bị cảnh cục toàn quyền tiếp quản. Những người liên quan ần ần đi vào phòng quan sát, đám cảnh viên phụ trách theo dõi còn đang cực kỳ sững sờ, Hạng Hạo Nhiên liền bắt đầu phát lệnh: "Tua lại hết các video theo dõi vừa này tại sảnh tiệc."

Có cảnh viên gõ bàn phím vài cái, video sảnh tiệc liền xuất hiện trên một màn hình lớn trên tường, dưới hiệu lệnh của Hạng Hạo Nhiên, video tiến vào trạng thái kiểm tra cực nhanh, "Dừng!" Hạng Hạo Nhiên hô to một tiếng, chỉ vào hình ảnh bất động, nói với đám cảnh viên, "Nam giới trên hình này, là mục tiêu của chúng ta, hiện tại lập tức tìm kiếm hắn tại các khu vực, nếu không tìm được thì trở về phòng theo dõi, nhất định phải tìm được khu vực cuối cùng gã xuất hiện."

Hạng Hạo Nhiên hạ mệnh lệnh xong, Hàn Ấn chỉ vào màn hình hỏi Lão Từ, "Nữ giới đứng bên cạnh nói chuyện cùng Tá Căn Tư kia là ai? Là người của đài truyền hình thành phố ta sao?"

"Không biết, cô ta không đeo thẻ sao?" Lão Từ bảo cảnh viên phóng to thẻ trên hình, sau khi phóng đại không rõ lắm, chỉ có thể nhìn được dường như là một ít ký tự tiếng Anh, Lão Từ đột nhiên nhớ ra, "Chắc là nhân viên của đài truyền hình nước ngoài đó, nghe nói lần này đài truyền hình thành phố cùng hợp tác tiếp sóng với một đài truyền hình nước ngoài tên C gì đó tại lần đại hội này."

"CBB!" Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn gần như đồng thời hô lên ba ký tự tiếng Anh này.

"Đúng, là CBB."

"Mau đi điều tra, nhân viên đài truyền hình CBB có ai tên Hoàng Tịnh Tịnh không!" Hạng Hạo Nhiên và Hàn Ấn lại đồng thời hô lên.

"Có! Ở phòng 1708." Sau vài giây liền có cảnh viên đáp lại.

"Phương Vũ, Phương Vũ, phòng 1708, xem có người không, nhanh lên..." Đây là thanh âm của Lão Từ.

"Quay về video theo dõi của tầng 17." Đây là thanh âm của Hạng Hạo Nhiên.

... "Từ tổ, Từ tổ, trong phòng không có ai, chờ chỉ thị." Giọng Phương Vũ từ máy bộ đàm truyền ra.

"8 phút trước, mục tiêu nữ tiến vào thang máy số 2." Có cảnh viên hô.

"Phát hiện mục tiêu nam, khoảng 20 phút trước mục tiêu xuyên qua đại sảnh tiến vào lối thoát hiểm." Lại có cảnh viên hô.

"Tiếp tục tìm video của mục tiêu nam nữ." Đây là giọng của Hạng Hạo Nhiên.

"Tầng trên cùng... Mục tiêu nữ khoảng 7 phút trước xuống thang máy chuyển vào lối thoát hiểm..."

"Mục tiêu nam không thấy đâu nữa..."

"Sân thượng, họ chắc chắn muốn lên sân thượng." Hàn Ấn hô.

"Phương Vũ, Phương Vũ, sân thượng, sân thượng..."

Hạng Hạo Nhiên, Hàn Ấn, Lão Từ khẩn cấp lao khỏi phòng quan sát, chạy vọt vào thang máy. Thấy Lão Từ lấy súng ra, Hạng Hạo Nhiên nhớ tới hứa hẹn với Hàn Ấn, nói với Lão Từ: "Để Tiểu Hàn phụ trách đàm phán, chúng ta hành sự tùy hoàn cảnh, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ đừng nổ súng."

"Không, tôi thu hồi thỉnh cầu lúc trước. Tá Càn Tư thuận lợi hoàn thành kế hoạch giết người, hiện giờ ảo tưởng của gã về thân phận và năng lượng của mình đã tin tưởng sâu sắc, lại đối mặt trực tiếp với ngu ồn gốc kích thích, gã sẽ không vì mấy câu nói của tôi mà thay đổi vọng tưởng thâm căn cố đế, tôi nhiều nhất chỉ có thể phân tán một ít lực chú ý của gã."

Lát nữa vẫn phải lấy sự an toàn của con tin là chính, lúc nên bắn gục tuyệt không thể nương tay."

"Sân thượng phát hiện mục tiêu, thỉnh cầu trợ giúp..." Máy bộ đàm truyền ra thanh âm của Phương Vũ.

"Tới rồi, ra ngay đây..." Lão Từ đáp lại.

Ba người xông ra sân thượng, Phương Vũ đang giơ súng cùng Tá Cầ
Tur giằng co, Lão Từ cũng chạy đến bên cạnh hướng họng súng về phía
Tá Cầ Tur. Hoàng Tịnh Tịnh hai tay bị trói sau lưng, quần áo rách rưới
khó coi, không cách nào che cơ thể, cả người máu me be bét, đã rơi vào
trạng thái ngất xỉu.

Tá Cầ Tur dựa vào bên tường vây sân thượng, một tay nắm cổ cô ta,
một tay nắm con dao sắc kề ngay cổ họng cô ta, xem ra gã vốn muốn chậm
rãi hành hạ Hoàng Tịnh Tịnh tới chết.

"Cút ngay, đám đờng lỏa của ác ma bọn mày, đừng cản trở 'Diêm La
Thiên Tử' hành pháp." Tá Cầ Tur trừng đôi mắt huyết hồng kêu lên.

"Không, nơi này không có Diêm La thiên tử." Hàn Ấn tách Phương Vũ
và Lão Từ ra, đứng trước hai người đối mặt Tá Cầ Tur nói.

"Chớ có vọng ngôn, mày không nhìn thấy Diêm La thiên tử đang ở
trước mặt mày sao?"

"Không, anh không phải Diêm La thiên tử."

Tá Cầ Tur nghiêng đầu, hung tợn nhìn chằm chằm Hàn Ấn, quát: "Mày
gạt người, tao không phải Diêm La thiên tử thì tao là ai?"

"Tôi đến để nói cho anh biết, anh là ai!" Về mặt Hàn Ấn tỉnh táo dị
thường, thanh âm vững vàng êm tai nói, "Anh tên là Tá Cầ Tur, không,
phải gọi là Tá Thiên Ý mới đúng. Anh sinh ra trong một gia đình mỹ mãn,
mẹ dịu dàng hiền hậu, cha sự nghiệp thành công, là một xưởng trưởng của
một xưởng lớn quốc doanh. Anh ở trong một căn nhà diện tích lớn nhất

trong đại viện, cô chú chung quanh đối xử với anh thật vui vẻ, trẻ con lớn lớn nhỏ nhỏ đều tôn sùng anh. Nhưng tất cả những việc này sau sự kiện cha anh vì 'thông dâm' và 'tham ô' bị xử bắn, liền tan thành mây khói. Giống như một giấc hoàng lương mỹ mộng, sau khi tỉnh lại tất cả mọi thứ xung quanh đều tàn khốc là vậy.

("Hoàng lương" có nghĩa là kê vàng. Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nhà kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.)

Anh và mẹ mình chỉ có thể nương nấu trong một phòng còn nhỏ hơn cả phòng vệ sinh nhà anh trước đây, nhà chỉ có bốn bức tường, nghèo xơ xác. Anh cả ngày sống dưới những ánh mắt tràn ngập khinh thường, rẻ rúng, trào phúng, thương hại này, chịu đựng bị đám trẻ con ức hiếp, ban đầu anh cũng phản kháng, nhưng anh phát hiện càng phản kháng nhục nhã chịu đựng càng nặng nề hơn. Anh hận loại thay đổi này, anh hận cả người mang đến loại thay đổi này cho anh, anh hận người cha làm chuyện cầu thả đẩy anh vào loại hoàn cảnh khốn khổ này, anh cũng hận thế giới này, tại sao lại trút loại vận hạn này lên đầu anh. Vì vậy anh nhắc nhở bản thân mình không được làm người cha như vậy, anh buộc chặt thần kinh, quy củ, cẩn thận mà sinh tồn, anh sợ chỉ chút không cẩn thận, vận hạn sẽ giáng xuống đầu anh, khiến tình cảnh của anh càng thêm tệ hơn.

Nhưng vận hạn thật sự lại giáng xuống, lúc này không phải nguyên nhân do anh, là vì mẹ anh lén nhặt mảnh đạn bị nổ chết. Đêm mà mẹ anh qua đời, anh nhìn ảnh của bà, không có chút bi thương nào. Anh căn bản không suy nghĩ đến tại sao mẹ mình phải mạo hiểm tính mạng, mạo hiểm trả giá lớn đánh mất tôn nghiêm, đi nhặt đồng rác rưởi, mảnh vụn này. Đây đầu óc anh đầu là oán hận, anh oán hận mẹ mình tại sao cũng giống cha anh làm chuyện cầu thả, khiến anh trở thành một đứa cô nhi, mất đi trụ cột sống. Anh cũng lần nữa oán hận thế giới này, anh nghĩ đã đến lúc phải thay đổi, vì vậy anh bắt đầu tích trữ năng lượng.

Nhưng trong cuộc sống của anh không phải lúc nào cũng tràn ngập khói mù, anh gặp được quý nhân đời mình là thầy Hạ. Dưới sự trợ giúp và khai thông của ông, oán khí trong lòng anh dần tán đi, cuộc sống của anh quay về quỹ đạo chính, nếu từ đó về sau thế giới anh không còn hỗn loạn nữa, có lẽ giờ phút này đứng trước mặt tôi là một tiến sĩ h ầ i hương.

Nhưng vận hạn lại không định buông tha cho anh như vậy, tư cách xuất ngoại của anh bị bạn học của anh, cũng chính là cô gái trên tay anh kia Hoàng Tịnh Tịnh, vô tình chiếm đoạt. Lúc này đây cũng không phải là lỗi của anh, là sự hèn hạ của thế nhân, là bất công của thế giới, lại lần nữa đặt anh vào tuyệt cảnh. Anh chợt ý thức được, không thể gửi gắm hy vọng vào người khác và thế giới này, anh phải tự mình nắm trong tay cuộc đời anh.

Nhưng anh không biết mình nên làm gì, vì vậy dưới một lần cực kỳ vô tình, anh đốt thùng rác của trường học. Nhìn ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, anh dường như đã cảm giác được một loại sức mạnh, anh dập tắt nó, đốt nó, lại dập tắt, lại đốt... Lần đầu tiên anh cảm giác được một loại vui sướng được khống chế, hơn nữa khi mọi người xung quanh anh suy đoán ai phóng hỏa, anh cảm thấy thỏa mãn càng thêm mãnh liệt, vì vậy anh lún sâu vào loại phương thức vui sướng này, học tập và ti ền đ ồ gì cũng không còn quan trọng nữa.

Cho nên sau khi tốt nghiệp đại học, anh chỉ có thể rời quê hương tới Xuân Hải. Đối với rất nhiều người mà nói, rời quê hương là một loại phí hoài, cũng tại một khắc anh bước khỏi cố hương kia đã tanh thành mây khói, anh từ nay về sau chưa từng trở về, chưa từng đi thăm ân sư của anh, láng gi ề ng từng giúp đỡ anh, thậm chí chưa từng đến trước mộ phần tổ tiên cha mẹ anh. Đây cõi lòng anh là hy vọng bước vào cuộc sống mới, anh dùng tên mới, anh bắt đầu với một chương trình tên 《 Cuộc Sống Xuân Hải 》 , anh vùi hết tinh lực và tâm huyết vào chương trình này, mà chương trình này cũng làm anh hưởng thụ được vinh quang, địa vị và danh lợi, thậm chí còn cho anh quen biết với cô gái xinh đẹp sau này trở thành vợ anh Thạch Thiến.

Khoảnh khắc ấy, anh cảm thấy anh đã vững vàng nắm được đời mình trong lòng bàn tay, nhưng thật đáng tiếc, anh sai r ầ i. Chương trình mà anh

trân quý như sinh mệnh, bị anh bạn Ngô Lương Chí anh tin tưởng nhất hãm hại, bị dùng phát sóng. Buổi tối anh được thông báo chương trình sẽ vĩnh viễn biến mất, một mình anh mượn rượu tiêu sầu, khi anh từ nhà hàng đi ra ngã vào xe, anh cảm thấy một luồng oán khí từ bốn phương tám hướng trong cơ thể tụ lại nơi ngực anh, ngực anh càng ngày càng trướng, cảm thấy chúng sắp nứt toác, anh cảm thấy phải tìm một lối ra cho luồng oán khí này, phải làm chút gì đó cứu vớt chính mình.

Ngay khoảnh khắc đó, anh nhìn thấy cán bộ cục quy hoạch anh từng phỏng vấn - Liễu Thuần, chị ấy đang từ trong tay một người phụ nữ nhận thẻ tín dụng. Anh tin chắc chị ấy đang làm chuyện cầu thả giống cha anh, mẹ anh, bạn học anh, bạn thân anh, vì vậy anh lái xe theo dõi chị ấy. Kỳ thật lúc ấy chính anh cũng không biết tại sao phải đi theo sau xe Liễu Thuần, mà khi anh nhìn thấy Liễu Thuần từ trên xe bước xuống nôn mửa, lại như ma xui quỷ khiến dùng cà vạt siết cổ chị ấy. Liễu Thuần từ lúc dùng động tác giãy giụa đến khi hoàn toàn xụi lơ trong lòng anh, anh cảm thấy được khoái cảm trước nay chưa từng có, loại cảm giác này vượt qua tất cả những khoái cảm anh từng trải qua trước đó, kể cả phóng hỏa, chương trình thành công, yêu đương, tình dục, cũng không sánh khoái trần trụi như vậy, thế nên anh vẫn còn chưa thấy đã tiện tay nhặt lên viên gạch tiếp tục đập vào đầu Liễu Thuần.

Đêm ấy, cảm giác vui sướng, an toàn, thỏa mãn quanh quẩn thật lâu trong lòng anh, nhưng anh cũng chưa chắc được mình còn muốn tiếp tục truy tìm loại cảm giác này hay không, vì anh biết đó là một loại phạm tội. Mà sau khi vợ anh Thạch Thiển vì giao dịch nội bộ sợ tội tự sát, anh nhận thức được đó kỳ thật là một loại trách nhiệm, mà tôn giáo tín ngưỡng sẵn có của anh lại đem loại trách nhiệm này thăng hoa đến thân phận vốn có loại trách nhiệm này, anh nghĩ loại thân phận này thúc đẩy anh hành xử trách nhiệm, anh phải trừng phạt những tội nhân này, nhất là những kẻ ngụy quân tử đạo mạo trang nghiêm trong chương trình của anh, anh cảm thấy anh có trách nhiệm vì thế giới này dọn sạch mây mù, tìm kiếm ánh sáng.

Tôi nhìn thấy ở weibo của anh một câu nói thế này, 'Đêm tối cho tôi đôi mắt màu đen, tôi lại dùng nó tìm tới ánh sáng'. Nhưng anh lại chưa từng

nghĩ, thế giới nội tâm của anh vốn là hắc ám, anh làm sao có thể tìm được ánh sáng?

Còn cái mà anh gọi là 'Diêm La thiên tử' phụ thể, đó là vì anh đọc hiểu 'Địa Tạng Kinh' một cách phiến diện. Anh lún sâu vào khoái ý ân cừ ở việc Diêm La trừng phạt ác nhân, lại quên mất bản ý của Địa Tạng Bồ Tát, là để cho địa ngục từ nay về sau không còn ai đến nữa, mà anh lại lần lượt dùng danh nghĩa cứu vớt, đưa những người đó vào địa ngục."

Nói xong lời cuối cùng, tiếng nói của Hàn Ẩn hơi ảm ách, anh ho nhẹ một tiếng nói: "Hiện giờ anh biết anh là ai rồi chứ? Cái anh gọi là Diêm La phụ thể kỳ thật là cái cớ để anh giết người, anh là tên tội phạm giết người dùng giết người để tìm an bình, anh là tên tội phạm giết người dùng giết người để cân bằng oán khí, anh là Tá Thiên Ý!"

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Chương 11.2

"Không! Mày nói bậy! Mày gạt người! Mày đang ghen ghét với năng lượng của tao!" Trán Tá C`ần Tư nổi gân xanh, sắc mặt đỏ lên, cả người run rẩy, dùng tư thái giận không kềm được khàn giọng quát, "Tao sẽ cho mày tận mắt nhìn thấy bốn vương hành pháp."

Tá C`ần Tư vừa hung tợn rống lên, vừa vung dao sắt trong tay, dùng hết sức mình chém tới cổ Hoàng Tịnh Tịnh. Có nghĩa rằng dao sắt cùng cổ của Hoàng Tịnh Tịnh đã xuất hiện một khoảng cách, Hàn Ấn luôn chờ cơ hội này. Cho nên mới giảng thuật dài dòng về lộ trình tâm lý Tá C`ần Tư trở thành sát thủ như vậy, chính là để hấp dẫn lực chú ý của gã, khiến gã cảm thấy mệt mỏi tiến tới mất kiên nhẫn, sau đó thông qua phủ định toàn bộ ý nghĩa gã giết người, để chọc giận gã, quả nhiên cơ hội đã tới.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay khi Tá C`ần Tư vung dao, Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên đồng thời nhào người về phía con dao sắt, Tá C`ần Tư bị đẩy ngã xuống đất, nhưng không ngờ sức gã lớn như thế, hai người mà không ngăn chặn được gã, bị gã giãy thoát, ngược lại khiến Hạng Hạo Nhiên lao đảo.

Tá C`ần Tư nhặt dao rơi trên mặt đất nắm chặt trong tay, xoay người cưỡi trên người Hàn Ấn, hướng mặt anh hùng hăng căm xuống. Hàn Ấn không hề có kinh nghiệm giao chiến đại não trống rỗng, theo bản năng nhắm chặt hai mắt, ngậy người chờ dao hạ xuống. Nhưng dao còn chưa hạ xuống, Hàn Ấn đã cảm thấy trên mặt mình ướt át, mở mắt liền thấy Hạng Hạo Nhiên tay không gắt gao cầm dao, máu tươi theo lưỡi dao chảy trên mặt Hàn Ấn, nháy mắt ý chí chiến đấu của Hàn Ấn bị kích thích, tập hợp sức mạnh toàn thân vào đấm tay phải, hướng đầu Tá C`ần Tư hung hăng xoay tới.

Tá Cậ̀n Tư bị một cú đậ́m móc phải cường lực kia, đánh đến mức cơ thể gậ̀n như bay lên, lúc này Phương Vũ và Lão Từ kịp phản ứng, thuận thể nhào tới người gã, sau khi gặ́t gao ép gã xuống đất, mặt mày Tá Cậ̀n Tư đậ̀y máu, phí công giậ́y giụa, thể lương kêu la.

"Độ̀ng lộ́a! Tất cả bọn bâỵ đầu là độ̀ng lộ́a! Bọn bâỵ đầu là độ̀ng lộ́a của ác ma! Bọn màỵ phải nhận lấy báo ự́ng..."

Ngày kệ́ Tá Cậ̀n Tư quy án, tổ chuyên gia sợ̉ tỉnh liền tới tiếp nhận, âm thầm thăm vấn ba ngày ba đêm, Tá Cậ̀n Tư một chữ cũng không phun. Kỳ thật cho dù không có khẩu cung cũng không cản trở định án, bởi vì hặ́n trong lúc gặ́y án bị bắt ngay tại hiện trường, hơn nữa thông qua một phen cẩn thận lục soát, dưới giượ̀ng phòng ngủ nhà Tá Cậ̀n Tư, bên dưới một khối sàn rộng rãi, tìm được một số bức ảnh hiện trường phạm tội, cùng với vài quyển sổ tay gặ́y án, những chứng cứ này cũng đủ kết nối giữa Tá Cậ̀n Tư và vụ án lúc trước. Nhưng một vụ án được giới học nghề chú ý như vậy, cuối cùng lại dùng phương thức không lấy khẩu cung kết án, thật sự có chút tiếc nuối, hơn nữa còn giảm cảm giác thành tựu của nhân viên phá án.

Có lẽ muốn cho tổ chuyên viên tìm bậc thang đi xuống, hoặc thật sự dùng một thái độ có trách nhiệm đối đặ́i với kẻ phạm tội, tổ chuyên viên quyết định áp tải Tá Cậ̀n Tư về tỉnh tiến hành giám định tâm thần. Trước khi tổ chuyên viên đi một ngày, Hạng Hạo Nhiên đã thực hiện hứa hẹn với Hàn Ấn, thông qua hỗ trợ của Doãn cục, y đưa Hàn Ấn đến phòng giam gặp mặt Tá Cậ̀n Tư.

Tá Cậ̀n Tư bị biệt giam, trong phòng có đặt máy theo dõi, phòng giam phái người đặc trách theo dõi 24 giờ. Theo giới thiệu của cảnh viên hướng dẫn hai người, Tá Cậ̀n Tư từ chối ăn bất kỳ thứ gì, chỉ uống lượng nước nhỏ, và khi chịu thăm vấn thì biểu hiện im lặng không nói như nhau, từ sau khi vào đây, chưa bao giờ nói ra nửa chữ, mỗi ngày ngoại trừ bị thăm vấn, thì ng ượ̃i xếp bằng trên mặt đất.

Đúng như cảnh viên phòng giam đã giới thiệu, khi hai người tới cửa phòng giam, nhìn thấy Tá Cậ̀n Tư đang ng ượ̃i xếp bằng, đôi mắt thất thần

nhìn chằm chằm về một hướng, tròng mắt không hề nhúc nhích, dáng vẻ lão tăng nhập định. Hàn Ấn thử giao tiếp với gã, gã lại dường như không nghe thấy, không hề nhúc nhích.

Im lặng giằng co nửa giờ, Hàn Ấn và Hạng Hạo Nhiên trao đổi mắt với nhau, muốn rời đi. Không ngờ lúc này, Tá Càn Tư lại run rẩy đứng dậy, chậm rì rì đi về hướng hai người, đi tới cửa, dán mạnh mặt vào trụ song sắt của cửa phòng, khuôn mặt gầy như da bọc xương, đè xuống trụ song sắt, có chút biến dạng, thoát nhìn kinh khủng dị thường.

Gã thần thần bí bí dùng miệng nói rõ từng chữ: "Họa phúc vô môn, chỉ người tự mời, thiện ác chi báo, như bóng với mình. Ghi nhớ! Ghi nhớ!"

Từ phòng giam đi ra, ngõ vào xe Hạng Hạo Nhiên, Hàn Ấn cảm thấy có luồng khí lưu u ám đè nặng ở ngực, có loại khó chịu nói không nên lời, mãi đến khi kiến trúc nhà giam bị ô tô bỏ lại càng ngày càng xa, hít thở của anh mới thông thuận tí.

"Ngại quá, để anh theo tôi đi một chuyến uống phí." Hàn Ấn khách khí nói với Hạng Hạo Nhiên.

Hạng Hạo Nhiên im lặng lắc đầu, tỏ vẻ không ngại.

Hàn Ấn còn nói thêm: "Vốn định đặt kỹ ra vài loại chiến thuật tâm lý, nhưng khi tôi nhìn thấy dáng vẻ đăm đăm yên ổn của Tá Càn Tư, thật sự không đành lòng phá tan phần bình tĩnh đó của gã. Quả thật, Tá Càn Tư là ác ma giết người, nhưng gã chẳng phải cũng là một người bị hại sao? Chẳng phải gã cũng muốn làm một người bình thường sao? Gã chỉ vì mắc bệnh tâm lý, khiến gã không cách nào ứng dụng đối được với những con người hèn hạ và thế giới bất công này, nếu xã hội này có thể bớt chút hèn hạ và bất công, tôi nghĩ sẽ có thể tránh được rất nhiều bi kịch phát sinh."

"Hoàn toàn ngược lại." Hạng Hạo Nhiên tiếp lời, "Hèn hạ là giấy thông hành của kẻ hèn hạ, cao thượng là văn bia của kẻ cao thượng, mới là chân dung thật sự của thế giới này. Tất cả mọi người không làm chuyện đúng đắn, chỉ là chuyện có lợi cho mình, trước lợi ích không có đúng sai, chỉ có

lợi hại, không có hèn hạ và cao thượng, chỉ có thắng và thua. Cậu làm người chính trực, làm việc chính trực, thường sẽ đứng ở mặt đối lập với đại đa số mọi người, cho nên cậu phải đeo lên một tấm mặt nạ, nước chảy bèo trôi, không có mặt nạ, người ta ngược lại sẽ nghĩ cậu là quái vật."

"Làm một người tốt, thành lập một xã hội hài hòa thật sự khó vậy sao?!" Hàn Ấn như hỏi, cũng như cảm thán.

"Cực kỳ cực kỳ cực kỳ khó!" Hạng Hạo Nhiên đáp, "Cậu thấy xã hội chúng ta đang sống đó, quan gia làm bạn cùng thỏ phỉ, giáo sư làm bạn cùng lưu manh, mỗi người đều ôm tâm tính vét cho đầy rổ đi, quan tâm nó sẽ tạo thành thương tổn thế nào cho xã hội làm gì, làm một người tốt không quan trọng, làm một người quyên tiền thế mới quan trọng."

"Đúng là rất khó, nhưng cũng rất đơn giản." Hàn Ấn hiển nhiên không cùng ý kiến, "Kỳ thật đối với mỗi người mà nói, xã hội này không cần anh trả giá nhiều cho nó thế nào, anh chỉ cần làm tốt việc anh cần làm, là bản thân mình là đủ tốt rồi. Đúng, đây không phải thời đại tốt, nhưng chúng ta dù sao vẫn tồn tại ở thời đại này, tại sao chúng ta không làm chút chuyện khả năng cho phép, để xã hội này tràn ngập hy vọng chứ? Tôi cũng biết việc này rất khó, nhưng chúng ta có thể làm hết sức, chúng ta có thể truyền quan niệm này cho con chúng ta, con chúng ta sẽ dạy lại cho con của nó, tôi tin tưởng cho dù chúng ta cách mục tiêu rất xa, nhưng xã hội này sẽ phát triển tới hướng tốt đẹp hơn."

Đọc đường đi đầu trò chuyện về cái nhìn với xã hội, Hạng Hạo Nhiên thiếu chút nữa đã quên hỏi Hàn Ấn một vấn đề rất quan trọng, "Dựa vào phán đoán chuyên ngành của cậu, cậu nghĩ kết quả giám định bệnh tâm thần của Tá Cấn Tư có thể chi phối lượng hình phạt của gã không?"

Có lẽ cảm thông với Tá Cấn Tư, Hàn Ấn dường như đối với vấn đề này có chút hứng thú, mang theo chút thương cảm đáp: "Không quan trọng, với Tá Cấn Tư mà nói, dù cho mục đích cuối cùng là ngục giam hay bệnh viện tâm thần, cuộc đời gã cũng đã kết thúc."

Đến tận đây, án Liễu Thuần bị hại 912, án mạng liên hoàn 820, đầu đã có một đáp án viên mãn, nhưng còn một đáp án chưa giải khai, nếu không

phải Tá Cầ n Tư gọi điện quấ y rồi Lâm Hoan, vậy thì là ai? Là Hạng Hạo Nhiên sao? Hay là tự Lâm Hoan? Hay là Lý Tiêu Uyển bạn thân của Liễu Thu ầ n? Hay thật sự là quẩ h ầ n của Liễu Thu ầ n?

Con người ta thường quen sẹ o lành li ề n quên đau. Sát thủ liên hoàn đã quy án, Lâm Hoan lúc này cũng không còn nhận được điện thoại quấ y r ầ y nữa, nhiệt tình của cô ấy dành cho Hạng Hạo Nhiên lại l ầ n nữa sục sôi, lại bắt đầ u bằng mọi cách quấ n lấy, kỳ thật đến cùng cô ấy cũng không rõ đó là vì yêu, hay là muốn tranh đoạt. Nhưng với Hạng Hạo Nhiên mà nói, ô m nỡ i nhớ vợ, cho con trai một hoàn cảnh phát triển khỏe mạnh mới là tương lai quan trọng nhất với y, y không biết mình nếu thật sự ở bên Lâm Hoan, có thể tạo thành thương tổn với con trai hay không, y không muốn mạo hiể m.

Theo việc một l ầ n nữa Lâm Hoan quấ n lấy Hạng Hạo Nhiên, những cú điện thoại quấ y rồi không ngờ lại trở lại, chính là mấy bu ồ ng điện thoại kia gọi tới. Hàn Ẩ n, Lão Từ và Phương Vũ quyết định tháo gở đáp án này, ba người l ầ n lượt chia nhau đến một trạm điện thoại tiến hành theo dõi, Hàn Ẩ n phụ trách đóng ở tiểu khu Hoa Tây, cũng chính là trạm điện thoại trước cửa tiểu khu Hạng Hạo Nhiên ở.

Liên tục theo dõi năm buổi tối, rốt cuộc bóng dáng kia xuất hiện trong bu ồ ng điện thoại vào nửa đầ m, xuyên thấu qua kính viễn vọng cao bội, Hàn Ẩ n nhìn thấy một khuôn mặt tóc tai bù xù, chậm rãi ngẩ ng lên, "A... Quả nhiên là..."

ĐÊM MƯA TỬ THẦN

Cương Tuyết Ấn
www.dtv-ebook.com

Đoạn Kết

Sau khi phục chức, đã hơn một tháng không gặp được con trai Cường Cường. Thứ bảy này, Hạng Hạo Nhiên bỏ hết tất cả công việc trong tay, về nhà gặp con trai và ba mẹ, giống như Hàn Ấn nói mấy hôm trước, đừng xem bản thân mình quá quan trọng, thiếu ai đó thì trái đất vẫn quay.

Hạng Hạo Nhiên đi chợ trước mua chút hải sản tươi và rau cải, kế hoạch ban ngày đưa con ra ngoài chơi, tối tự mình xuống bếp hiếu kính ba mẹ.

Về đến nhà, mẹ nhận đồ trong tay Hạng Hạo Nhiên, rồi thúc giục Cường Cường mau chóng thay đồ ra ngoài chơi với ba. Thằng bé dường như tâm trạng không vui lắm, còn nhớ mỗi lần cùng ba ra ngoài chơi chẳng vui gì cả, ba luôn chơi một lát thì nhận điện thoại rồi chở nó về.

Trên xe của Hạng Hạo Nhiên, Cường Cường dẫu cái miệng nhỏ nhắn hỏi Hạng Hạo Nhiên: "Ba à, ba thật sự chắc chắn hôm nay ba có thời gian chơi với con không?"

Hạng Hạo Nhiên vừa cười vừa giúp thằng bé cài đai an toàn, cam đoan: "Yên tâm đi, hôm nay ba không làm gì nữa, chỉ chơi với con của ba thôi."

"Thật không? Ba sẽ không chơi được nữa nghe điện thoại xong thì chở con về chứ." Thằng nhóc vẫn không yên lòng.

"Không đâu, không đâu, con thấy điện thoại di động ba tắt rồi nè." Hạng Hạo Nhiên làm trò trước mặt Cường Cường tắt điện thoại di động.

Thằng bé lúc này mới yên tâm, hàng lông mày nhỏ rớt cuộc giãn ra, la hét muốn ăn hamburger. Hiếm khi mới đưa con đi chơi một lần, Hạng Hạo Nhiên hận không thể bõ đắp tất cả áy náy, dỗ ăn nhanh nước ngoài y cũng

không ăn thường xuyên, cũng không biết gọi gì, dứt khoát mua hết, đầy tràn cả một khay, khiến thằng bé hết hân.

Nhìn dáng vẻ Cường Cường ăn như hổ đói, Hạng Hạo Nhiên dặn nó ăn từ từ, còn rất nhiều không đủ thì mua thêm, còn hỏi con trai, "Ông bà nội không đưa con ra ngoài ăn hamburger à?"

"Có ạ, thường dẫn con đi ăn! Nhưng mà đi cùng ba, con thấy ăn ngon hơn hẳn." Thằng bé hít hít mũi, đặc biệt nghiêm túc nói, "Con biết ba bận rộn, con cũng không yêu cầu nhiều, ba chỉ cần mỗi tháng đi cùng một lần được không?"

Con mình hiểu chuyện như vậy, Hạng Hạo Nhiên nghe những lời này, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, vội vàng xoay mặt nhìn ngoài cửa sổ.

"Ba ơi, sao ba khóc?"

"Ba không khóc, máy lạnh thổi lớn quá, mắt ba khó chịu." Hạng Hạo Nhiên đưa mu bàn tay lên lau mắt.

Cường Cường nhìn thấy trên lòng bàn tay của Hạng Hạo Nhiên có một vết sẹo thật sâu, đau lòng nói: "Ba ơi, trên tay ba, là lúc bắt kẻ xấu để lại sao? Đau không?"

"Không đau."

"Con lớn lên cũng sẽ làm cảnh sát giống ba, làm anh hùng."

"Vậy từ bây giờ con phải học thật giỏi đó, đừng làm chuyện xấu, nếu không tương lai coi như không làm nổi cảnh sát đâu."

"Dạ, con muốn làm cảnh sát, bắt Lý béo lớp con, nó là đứa bé hư, luôn bắt nạt các bạn nữ trong lớp."

"Thầy của con không làm gì sao?"

"Thầy nói ba của nó tên Lý gì đó, là một quan lớn lắm, thầy cũng không dám quản nó."

"Vậy chờ Cường Cường làm cảnh sát rồi hãy bắt nó nhé."

"Dạ, con muốn như ba đó, bắt hết kẻ xấu lại, ba, có phải tất cả kẻ xấu trên thế giới này đều sẽ bị bắt không?"

Hạng Hạo Nhiên bỗng ngờ ngẩn, nếu là trước đây, y có lẽ sẽ không cần nghĩ ngợi gì đáp "Đúng vậy", nhưng y lại không thể đáp "Không phải", con còn nhỏ, không thích hợp tiếp nhận hiện thực tàn khốc đến thế, việc đó sẽ tổn hại đến giá trị quan của một đứa bé nhỏ. Hạng Hạo Nhiên có chút khó xử, cũng may con y chỉ thuận miệng hỏi thế, không để ý y có trả lời hay không, nhưng không biết sao, trước mắt Hạng Hạo Nhiên đột nhiên hiện lên khuôn mặt quỷ dị của Tá Càn Tư dán lên song sắt -- Họa phúc vô môn, chỉ tự mình mời, thiện ác chi báo, như bóng với hình!